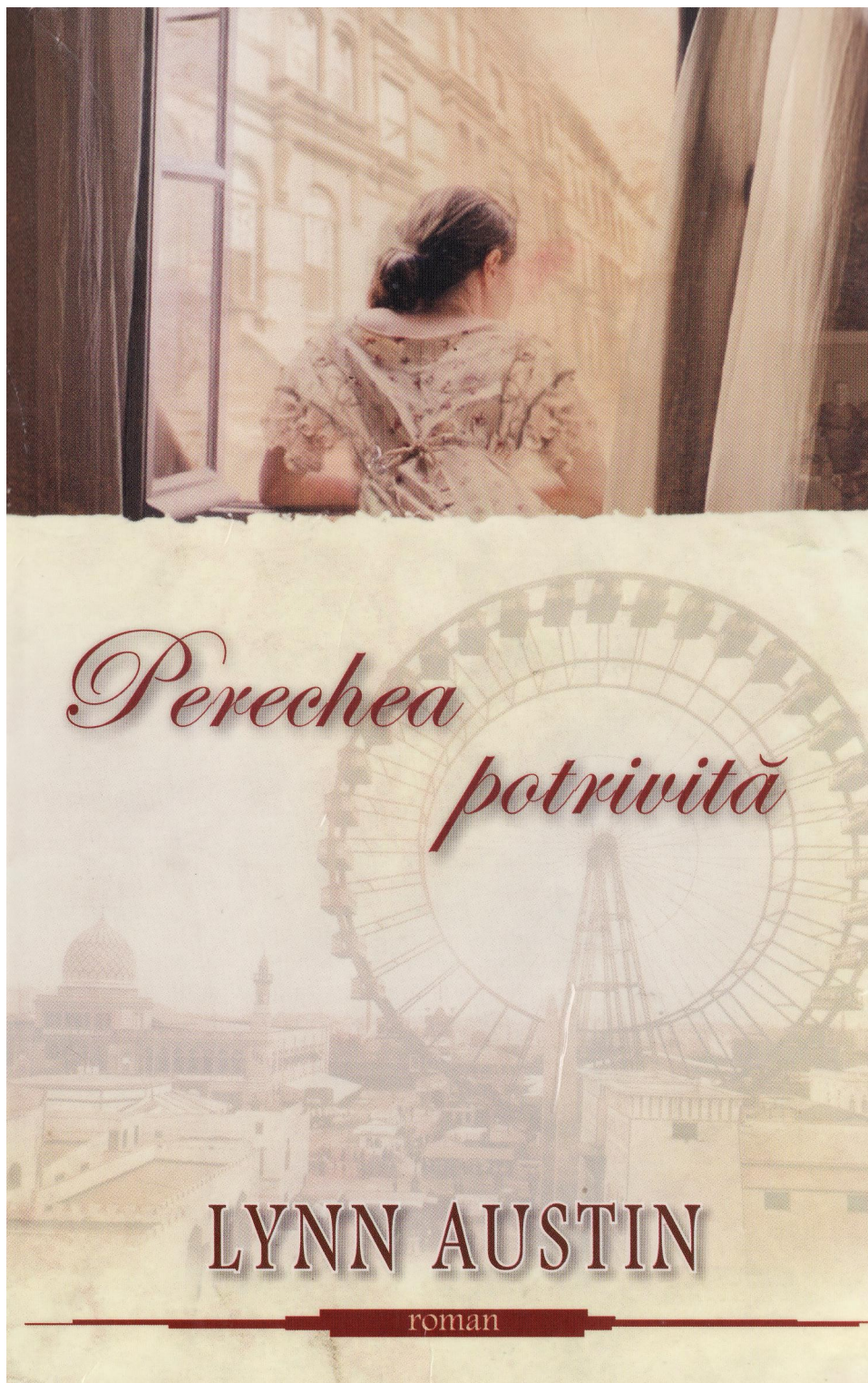

LYNN AUSTIN

PERECHEA POTRIVITĂ

Traducere: DINA AMALIA SEICHE

roman

Editura Casa Cărții, Oradea 2011

LYNN AUSTIN

PERECHEA POTRIVITĂ

Copyright © 2007 by Lynn Austin

Originally published în English under the title

A Proper Pursuit by Bethany House Publishers, a division of Baker Publishing Group,

Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A. All rights reserved.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții.

*Familiei mele,
Ken, Joshua, Benjamin, Maya și Vanessa.
Vă iubesc pe toți!*

LYNN AUSTIN este câștigătoarea a patru Premii Christy, în vreme ce romanele ei emoționante și captivante își găsesc un public loial și din ce în ce mai numeros. Romanul *Tărâmurî ascunse* a fost ecranizat într-o producție Hallmark. Lynn și soțul ei au trei copii, adulți și ei acum, și locuiesc lângă Chicago.

Sâmbătă, 20 mai 1893

Nu mi-aș fi putut imagina vești mai șocante.

Stăteam la masă în sufrageria văduvei Maude O'Neill și mă uitam țintă la tatăl meu în vreme ce carnea de oaie din farfuria mea, prăjită prea tare, se răcea. Aș fi strigat în semn de protest și l-aș fi rugat stăruitor să cumpănească din nou, dar, ca proaspătă absolventă a Școlii pentru Domnișoare a madamei Beauchamps, învățasem că o tânără domnișoară decentă nu provoacă niciodată o scenă la masa de seară, mai ales în calitate de oaspete.

Tata părea extrem de mulțumit de el însuși. Se lăsă pe spate în scaunul său și își vârî mâna în interiorul hainei de la costum ca să se joace cu lanțul ceasului. Maude, îmbrăcată în doliu pentru ultima dată, avea întipărit pe față un zâmbet prefăcut, special rezervat pentru tatăl meu, și făcea tot ce putea să se îmbujoreze precum o fecioară. Câștigase un premiu valoros, avându-l pe tatăl meu, John Jacob Hayes, și ea știa acest lucru.

Am aruncat o privire spre copiii ei antipatici, Horace și Harriet, și am știut după expresiile lor încrezute că propunerea de căsătorie a tatălui meu nu era o noutate pentru ei. Maude le spălase fețele roze de purceluș atât de bine, că arătau de parcă le-ar fi fiert. Îmi doream să o fi făcut.

Zâmbetul tatălui meu dispăruse în urma tăcerii mele prelungite.

— Spune ceva, Violet. Ți-ai uitat manierele?

M-am uitat în jos la mâinile mele pe care le țineam împreunate în poală, așa cum cerea eticheta.

— Nu, tată. Nu le-am uitat.

Bunele maniere mă împiedicau să-i spun tatălui meu că era un nechibzuit și tot manierele mă împiedicau să alung zâmbetul de pe fața ciupită a lui Maude.

— Felicitări, tată! am spus cu glasul meu cel mai dulce, și cele mai bune urări pentru dumneavoastră, văduvă O'Neill! Învățasem răspunsurile potrivite de la madame Beauchamps: „Nu felicita niciodată mireasa; oferă-i cele mai bune urări.”

— Mulțumesc, Violet, răspunse Maude.

Dacă fața ei îngustă de șoarece ar fi avut mustăți, sigur și le-ar fi pieptănat.

— Sperăm să ne căsătorim până la toamnă, a continuat tatăl meu. Vom avea o petrecere mică, restrânsă, cu doar câteva rude și câțiva invitați la noi acasă.

— Iartă-mă, tată, am spus eu politicos, dar nu uiți ceva?

— Ce anume?

— Ai deja o soție – pe mama mea.

Își drese vocea.

— Da..., poate am omis să-ți explic, dar adevărul e că sunt liber să mă însor de ceva timp. Își tăie o altă bucățică elastică de carne de oaie și o mestecă viguros, fără să bage de seamă că această a doua veste mă șocase mai mult decât prima.

— Liber să te însori? am repetat, atentă să-mi păstrez tonul blajin. Domnișoarele nu izbucnesc niciodată în plâns în public.

— Da. Ai fost plecată la școală și nu am vrut să te supăr cu această veste.

Fără să scot un sunet, în vreme ce cugetam la cuvintele lui, mototoleam șervetul de damasc al lui Maude. De ce întotdeauna oamenii umblă tiptil în jurul meu ca și cum m-aș odihni pe un pat de violete care ar putea fi strivit sub picioarele lor? „Sărmana, biata Violet. Știi, mama ei s-a îmbolnăvit când avea doar nouă ani. Este singură la părinți, mereu visătoare...”

— Când a murit mama? Trebuia să lupt împotriva nodului din gât.

— Vom vorbi despre asta mai târziu, Violet.

— Iartă-mă, din nou, tată, dar cred că ar fi trebuit să fiu informată de stingerea ei. Ai fi putut...

Își drese vocea, întrerupându-mă.

— Nu prea e momentul potrivit pentru a discuta această problemă acum. Schiță un gest scurt cu capul spre Horace și Harriet care se opriseră din mestecatul fripturii de oaie pentru a se uita lung la mine cu ochii lor rotunzi de porcușor. Acum îmi dau seama că ar fi trebuit să-ți explic totul mai devreme și îmi cer iertare pentru asta. Dar hai să nu stricăm minunata cină pregătită de Maude sau această ocazie importantă cu detalii care pot aștepta până acasă.

Evident, moartea mamei mele era un detaliu. M-aș fi scuzat de la masă ca să-mi dau drumul lacrimilor să curgă în voie, dar eram un oaspete în casa văduvei O'Neill. Părăsirea mesei, la mijlocul ei, ar fi îngrozitor de nepolitic. Plânsul la masa de seară ar fi, de asemenea, nepolitic. De altfel, lacrimile mele erau mai mult pentru mine decât pentru o mamă de care abia îmi aduceam aminte. Dar chiar și așa, tata mi-ar fi putut spune de moartea ei.

Maude luă platoul de carne și i-l întinse tatălui meu.

— Mai dorești, John?

Maude își otrăvise primul soț – eram convinsă de asta. Citisem despre femei ca ea în romanele și revistele mele ieftine pe care le adoram. Prietena mea cea mai

bună, Ruth Schultz, adusese pe furiș reviste precum *Istorisiri adevărate despre crime*, *Știri polițienești ilustrate* și *Povești despre dragostea adevărată* în dormitorul nostru de la Școala pentru Domnișoare a madamei Beauchamps împreună cu romane de același gen cu supracoperte viu colorate în portocaliu aprins. Le ascundeam apoi sub saltele ca să le putem citi după stingerea luminilor. Bineînțeles, domnișoarele respectabile nu citeau niciodată asemenea reviste josnice, dar Ruth și cu mine citeam.

Ce s-ar întâmpla cu mine dacă Maude l-ar otrăvi pe tatăl meu în același mod în care și-a otrăvit primul soț? M-ar izgoni de acasă și aş ajunge să cer de pomană prin șanțuri? Mă imaginam la un colț de stradă, cu zăpada viscolind în jurul meu, tremurând și strângând în jurul meu un șal zdrențuit și întinzându-mi mâna jigărită într-o rugămintă fierbinte. Apoi, imaginea dispăru, când mi-am dat seama că eram prea mare pentru a cere de pomană. Fiind o frumoasă tânără de douăzeci de ani, o soartă mult mai rea m-ar aștepta: aş deveni o femeie de noapte! La această perspectivă, o caldă roșeață îmi îmbujora obrazii.

Deși poate suna orgolios să mă numesc *frumoasă*, auzisem destui oameni folosind acest adjectiv când mă descriau ca să mă conving eu însămi că trebuie să fie adevărat. Părul meu des, ondulat, era de culoarea cafelei tari, iar ochii, la fel de negri. Și chiar dacă madame Beauchamps se referise la tenul meu ca fiind un pic oacheș și îmi atrăsese atenția să mă feresc de soare ca să nu semăn cu *une paysanne*¹, ea mă descrisese totuși ca *tres jolie*². O examinare atentă a feței mele într-o oglinjoară mi-a confirmat că eram, într-adevăr, destul de frumoasă.

— Mai dorești puțină friptură, Violet? Maude mă îmbie aducând platoul mai aproape și dezvelindu-și dinții într-un surâs urâcios. Dar dacă ea plănuia să mă otrăvească odată cu tatăl meu, astfel ca Horace și Harriet să moștenească întreaga noastră avere? Brusc, îmi pieri apetitul, astfel că împinsei la o parte farfuria, refuzând politicos. Din câte știam eu, Maude ar fi putut să-și înceapă procesul lent de otrăvire chiar din această seară.

— Cred că vestea noastră te-a supărat, Violet, spuse Maude, înclinându-și capul într-o parte cu simpatie. Am sperat așa de mult că ai să fii fericită pentru tatăl tău și pentru mine. Și că noi toți vom deveni o mare familie. Horace și Harriet își puseseră jos furculițele ca și cum s-ar aștepta ca eu să-i altoiesc cu cuțitul de unt în arborele genealogic al familiei. Ar avea de așteptat mult și bine. Simțeam o înrudire mai apropiată cu biata oaie moartă de pe platoul pentru servire decât cu ei.

¹ „O țărăncă”, în franceză (n.ed.).

² Foarte frumoasă, în franceză (n.ed.).

În tăcerea lungă care urmă, se auzi un cal, mergând la trap pe stradă. Măcar de-ar fi un tânăr locotenent cu păr bălai, de curând sosit din războaiele din apusul Indiei, călărind întru salvarea mea... *Fusesse grav rănit de săgeata unui băştinaş sălbatic, uniformă-i zdrenţuită era plină de sânge, dar dragostea-i nemuritoare pentru mine îl ţinuse în viaţă şi acum, în sfârşit, vom fi împreună şi...*

Calul, galopând, trecu de casă, urmat de inconfundabilul huruit al roţilor trăsurii pe strada brăzdată cu făgaşe. Poate fusesse un semn din partea lui Dumnezeu. Poate că trăsura aflată în trecere fusesse trimisă să-mi spună că trebuie să fug de acasă cu prima ocazie.

Oare tinerele de douăzeci de ani fugeau de acasă? Şi dacă era aşa, cum ar fi făcut acest lucru? Şi-ar fi adunat lucrurile într-un şal şi şi-ar fi aruncat legătura peste umăr? Un cufăr de voiaj ar fi fost mult mai potrivit, având în vedere cât de multe lucruri deţineam eu. Cufărul pe care-l luasem cu mine la şcoală ar fi fost suficient, deşi mă îndoiam că domnişoarele respectabile îşi împingeau cuferele pe străzi. Madame Beauchamps nu vorbise niciodată într-un mod anume despre normele de conduită adecvată când se fuge de acasă, dar eram aproape sigură că ea ar considera împinsul cufărului pe străzile oraşului Lockport, Illinois, inacceptabil.

— Violet...Violet...? Mi-am ridicat privirea când l-am auzit pe tata adresându-mi-se. Din nou visătoare, bombăni el. Violet, fii atentă, te rog. Doamna O'Neill ți-a pus o întrebare.

— Oh, mă scuzaţi. Sunteţi amabilă să repetaţi întrebarea, doamnă O'Neill?

Zâmbetul lui Maude ar fi părut natural unui ochi neexersat, dar eu credeam că am descoperit „scânteia răutăţii” când spuse:

— Am înţeles că Herman Beckett te curtează. E un tânăr foarte distins, nu-i aşa?

— Da, doamnă. Domnul Beckett e, într-adevăr, ireproşabil, dar nu aş privi cele două ieşiri ale noastre de duminică după-amiază în Parcul Dellwood drept o curtare.

Căutam o modalitate de a schimba subiectul. Mi se părea nepotrivit să discut aşa de repede despre curtare, după ce auzisem şocanta veste ce-i avea în prim-plan pe Maude şi pe tatăl meu. Oamenii în vârstă nu aveau dreptul să-şi facă curte, cu atât mai puţin să se căsătorească. Dar Maude părea hotărâtă să mă angajeze într-un meci de tenis verbal. Ştiam regulile unei conversaţii politicoase, dar îmi lipsea voinţa de a juca.

— Se întâmplă să ştiu că tânărul domn Beckett este foarte serios în ce priveşte curtare, spuse Maude, aplecându-se mai aproape. O cunosc pe mama sa foarte bine şi se pare că el este topit după tine.

Aruncase mingea în terenul meu, dar eu am lăsat-o acolo. Dacă Herman Beckett era, cu adevărat, topit după mine, atunci se ascunsese foarte bine. Tânjeam după un pretendent care să mă privească adânc în ochi, la fel cum făceau eroii din poveștile romantice ale lui Ruth. Cineva care să îmi sărute vârful degetelor mele de fildeș și să îmi șoptească la ureche cuvinte dezmierdătoare. Amorezul dintr-o povestire chiar mușcase puțin din lobul urechii iubitei sale. Acest fapt nu mă impresionase deloc prin romantism, dar poate că imaginația mea fusese infectată cu o poveste de aventuri cu canibali pe care o citisem în aceeași săptămână.

— Herman provine dintr-o familie foarte bună, insistă Maude.

— Da, doamnă.

— Ai fi înțeleaptă dacă l-ai încuraja înainte ca altă fată să ți-l fure.

— Da, doamnă.

Nu știam ce să spun altceva. Îmi doream ca madame Beauchamps să fi petrecut mai puțin timp învățându-mă cum să mușc frumos din chifla de la cină – „Rupeți, fetelor, delicat, câte puțin și apoi puneți unt pe fiecare bucățiță de pâine cu ajutorul cuțitului de unt” – și mai mult timp cum să-mi scap viața de văduve intrigante cu intenții romantice în dreptul tatălui meu. Nu aveam nici o tragere de inimă să port o conversație de complezență imediat după absurda veste a tatălui meu. Îmi doream să fiu un copil de nouă sau zece ani, ca Horace și Harriet, din partea cărora se cerea să fie văzuți, dar nu și auziți.

După cină, bunele maniere cereau ca eu să cânt la pian spre desfătarea tuturor. Pianul lui Maude suna fals ca o flașnetă, dar eu mi-am revărsat toată emoția în muzică – și chiar trăisem emoții puternice în acea seară. Măcar de s-ar întâmpla ca un renumit impresar să străbată strada într-o plimbare recreativă de seară, să audă prestația mea gravă și să bată la ușa casei lui Maude, declarând că acest cântec al meu îl atinsese până la suflet!

Lăsați-o să vină cu mine, ar implora el. Lăsați-mă să-i altoiesc talentul până ce acesta îmbobocește și înflorește! Am călători împreună prin lume și am cânta înaintea capetelor încoronate ale Europei. Mai târziu ne-am căsători și...

— E timpul să plecăm acasă, Violet. Tata stătea în picioare lângă pian, ținându-mi mantia.

— Vă mulțumesc pentru această seară minunată, am spus eu supusă, în timp ce mă ridicam de pe scăunelul pianului. M-am repezit spre ușă când Maude se pregătea să mă îmbrățișeze.

— Aș vrea să știu unde este îngropată mama, am spus, de îndată ce tata și cu mine am început să urcăm dealul ce ducea spre casa noastră. Aș vrea să-i vizitez mormântul.

— Ascultă, Violet...

— Știu că toată lumea mă consideră sensibilă și slabă, o persoană care trebuie protejată de orice neplăcere a vieții. Dar nu mai sunt o școlăriță, tată. Sunt o femeie în toată firea.

— Da, sunt foarte conștient de asta. Vocea îi suna fals și apatic. Străzile orașului erau prea întunecate pentru mine ca să-i văd chipul și să deslușesc dacă era mâhnit din pricina copilăriei mele pierdute sau dacă îl enervasem cu pretențiile mele. Am continuat.

— Nu aveai niciun drept să-mi ascunzi moartea mamei. Iar eu am tot dreptul să fiu îndurerată de pierderea ei și s-o jelesc, chiar dacă nu am văzut-o de ani buni...

— Nu a murit, Violet.

— Cel puțin aș fi asistat la înmormântare și... c-ce-ai spus?

— Mama ta nu a murit. S-a oprit, suflând greu din cauza urcușului dealului.

L-am privit încremenită, stupefiată.

— Atunci cum te poți căsători cu doamna O'Neill?

Tata a oftat lung, încet, asemenea unui tren care eliberează aburi la sfârșitul unei călătorii epuizante.

— Căsătoria noastră a fost anulată de judecătorie. Eu și mama ta suntem divorțați.

— Dar asta e așa de inuman! Jurămintele căsătoriei spun „la bine și la rău până când moartea vă va despărți”. Cum ai putut să te gândești să o abandonezi, bolnavă fiind? Ești așa de rece și... și crud... și...

M-a apucat de umeri și m-a scuturat ușor.

— Încetează cu exagerările, Violet, și ascultă-mă. Mama ta nu a fost niciodată bolnavă. Ea a plecat de acasă din propria ei voință.

— Niciodată bolnavă? Bineînțeles că a fost bolnavă! Ea...

A clătinat din cap.

— Își ura viața alături de mine, ura să trăiască într-un oraș mic ca Lockport, ura să fie legată de ceva. Așa că am lăsat-o să plece.

— Asta înseamnă că... Asta înseamnă că m-ai mințit?

— Erai un copil. Am crezut atunci că ar fi mai bine să te mint, decât să-ți spun adevărul. Adevărul este că ne-a părăsit.

— Nu te cred, am spus în șoaptă. Apoi vocea mi-a devenit din ce în ce mai puternică, pe măsură ce șocul mi se transforma într-un acces de furie.

— Dacă admiți că m-ai mințit acum unsprezece ani, de ce aș crede ceva din tot ce-mi spui acum?

— Îmi pare rău, Violet. Îți voi arăta hârtiile de divorț când ajungem acasă, dacă vrei, dar îți spun adevărul.

Am cerut să le văd. În momentul în care am ajuns acasă, ne-am dus direct în biroul tatei, având încă pe noi mantiile. Tata a scos un teanc de hârtii din sertarul biroului său. Hârtia de deasupra avea pecetea oficială a statului Illinois și am văzut câteva propoziții care începeau toate cu „Având în vedere că”. Apoi am văzut numele mamei: Angeline Cepak Hayes. Sub numele tipărit se afla semnătura ei – apăsată, sofisticată.

În viață.

Mi-am amintit de ea, cea de altădată – de femeia care fusese demult, când eu eram foarte mică, nu de femeia obosită și tristă care plecase. Părul ei negru, greu de aranjat, așa ca al meu, fusese o încurcătură de bucle rebele. Ochii negri tot de la ea îi moștenisem. Purta haine din mătase, în culori aprinse ce-ți luau ochii și mi-am amintit cum obișnuia să danseze cu mine, ridicându-mă în brațe și râzând, în vreme ce ne roteam, gâfâind, prin salon. Mirosea a trandafiri.

— Îmi pare rău, Violet, a spus tata din nou. Ar fi trebuit să-ți spun adevărul mai demult.

Înainte ca tata să ia repede hârtiile și să le îndese în sertar, am dat cu ochii de o adresă din Chicago sub numele tipărit al mamei. Mă holbam la tatăl meu ca la un străin în vreme ce făceam eforturi uriașe să pătrund adevărul.

— De ce nu mi-ai spus? am murmurat eu.

Și-a luat un moment pentru a răspunde, atingând tăcut cu degetele lanțul ceasului. Când a vorbit, vocea-i suna șoptit.

— Îmi pare rău... cred că... cred că am sperat mereu că se va întoarce iarăși la noi.

În noaptea aceea n-am putut adormi. Aveam prea multe informații de digerat împreună cu friptura de oaie nedigerabilă a văduvei O'Neill. Stomacul mă durea în semn de protest.

Logodna tatălui cu văduva O'Neill mă șocase îngrozitor de tare. Dar să aflu, deodată, că mama mea nu fusese bolnavă în toți acești ani, ci ne abandonase ca să locuiască la Chicago – asta nu puteam înțelege. Mama mea era o trădătoare, iar tatăl meu era un trădător și un mincinos. Unde aveau să ducă toate astea?

Trebuia să opresc nunta tatălui, asta îmi era limpede. Întotdeauna mă gândisem la noi doi ca la doi oameni fericiți, trăind o viață liniștită, confortabilă în casa noastră de pe deal, cu vedere la canalul din Lockport. O aveam pe doamna Hutchins care ne ținea gospodăria și ne pregătea mesele – asta nu era suficient pentru tata? De unde până unde a presupus el că eu îl voi împărți cu o văduvă slăbănoagă și cu copiii ei îngrozitori, Hâda și Hidosul? Decisesem ca, în secret, să le zic astfel lui Harriet și Horace, aceste nume fiind mult mai potrivite pentru ei. Da, trebuia să opresc nunta cu orice preț. Dar cum?

M-am dat jos din pat și am aprins lampa cu gaz, apoi mi-am scos jurnalul de sub saltea și l-am deschis la o pagină goală. **ÎMPIEDICĂ NUNTA TATEI!!!** am scris cu litere îngroșate în susul paginii și am subliniat de trei ori, rupând vârful creionului în acest timp. Am găsit un alt creion și am înșiruit pe pagină numerele de la 1 la 10.

Ce era de făcut? Ce era de făcut?

Poate cu puțină muncă de investigație, aș putea dovedi că Maude își ucisese primul soț și aș putea s-o trimit pe ea și pe odioasele ei progenituri la închisoare pentru tot restul vieții lor. Hâda și Hidosul fuseseră complici – nu mă îndoiam de asta.

Am scris:

1. *Investighează moartea domnului O'Neill*, apoi am adăugat în paranteză: *Recitește pentru inspirație Aventurile lui Sherlock Holmes și cartea polițistă a lui Allan Pinkerton.*

Următoarele zece minute s-au scurs bătând darabana cu creionul pe caiet, în vreme ce căutam, în zadar, o altă idee.

Când capul a început să mă doară din cauza concentrării intense, am stins lampa, m-am urcat din nou în așternuturi, cu jurnalul și creionul în mână, și am

Început să cumpănesc cea de-a doua veste șocantă pe care o promisem: mama ne părăsise.

Timp de unsprezece ani, mi-o imaginasem pe mama ținută locul unde departe, într-un sanatoriu dezolant, în vreme ce se lupta vitejește să-și recâștige sănătatea și să se întoarcă acasă la noi. Acea scenă întotdeauna scânteia într-o lumină orbitoare: *Pereți albi de spital, cearșafuri albe, asistente îmbrăcate în alb și mama, în mijlocul tuturor, cu pielea de culoarea alabastrului, îmbrăcată într-o delicată cămașă de noapte albă. Ținea o fotografie cu tata și cu mine la căpătâiul patului și plângea cu dor de câte ori se uita la ea.*

Acum, cu trei cuvinte reci, aspre, tatăl meu distrusese acea imagine diafană: *Ea ne-a părăsit.*

Nu putea fi adevărat. De ce ar fi făcut mama așa ceva? Cu ce greșisem de mama se hotărâse să ne părăsească? Nu-mi aduceam aminte să fi fost un copil obositor sau capricios, dar poate amintirile mele mă amăgeau.

Am închis ochii, încercând să-mi amintesc cum fusese viața noastră înainte ca mama să ne părăsească. Zilele treceau, una după alta, fără ca mama să se dea jos din pat – ceea ce, firește, însemna că era bolnavă, nu-i așa? Tata angajase o tânără fată suedeză, care de-abia vorbea engleza, ca să aibă grijă de mine, iar doamna Hutchins gătea și ne făcea menajul de când mă știam eu. Dar mi-am adus aminte că într-o zi plânsesem și făcusem o scenă de furie pentru că era ziua liberă a doamnei Hutchins, iar mie îmi era foame. Scăpasem de păzitoarea mea scandinavă și mă agățasem de brațul fără vlagă al mamei, încercând s-o scot din letargia ei, cerându-i să se scoale din pat și să-mi pregătească prânzul. Ceea ce voiam, de fapt, era ca ea să se îmbrace într-una din rochiile ei irizate de țigancă și să se învârtă cu mine de-a lungul salonului, râzând așa cum obișnuia să facă. Oare au îndepărtat-o pandaliile mele din acea zi? Aș fi vrut să știu.

Târziu în noaptea aceea, după miezul nopții, umplându-mi pagina de jurnal cu mâzgălituri apăsate, febrile, mi-am dat seama că dacă aș găsi-o pe mama, mi-aș rezolva ambele dileme în același timp. Ar vedea că sunt o domnișoară acum, o absolventă a Școlii pentru Domnișoare a madamei Beauchamps care nu mai este predispusă la accese de furie. Odată ce aș convinge-o să se întoarcă acasă, tata nu ar mai avea niciun motiv să se căsătorească cu criminala Maude. Și, dacă mama tot nu ar dori să vină acasă, aș putea scăpa de iminenta căsătorie a tatălui meu, mutându-mă la Chicago să locuiesc cu ea.

Dar cum oare aș putea s-o găsesc?

Primirea înviorii de a călători singură la Chicago ar fi primul meu obstacol. Odată ajunsă acolo, aş găsi eu o cale s-o găsesc pe mama.

Dimineaţa următoare, am rămas în pat până la ora unsprezece. Când, în sfârşit, m-am ridicat, am refuzat să-i scriu lui Maude un bilet de mulţumire pentru cina de seara trecută. De asemenea, am refuzat să vorbesc cu tatăl meu toată ziua.

După cină, stăteam singură în salon, citind un roman cumsecade, dar plictisitor, când Herman Beckett veni în vizită. Herman era un tânăr serios, de 23 de ani şi unicul meu pretendent, până atunci. Nu mă decisesem încă dacă voi încuraja pe mai departe curtarea lui sau nu. Herman lucra ca funcţionar la o companie de transport maritim şi la prima noastră ieşire am făcut greşeala de a-l întreba ce fel de mărfuri şi unde transporta compania sa. Răspunsul lui s-a dovedit aşa de lung şi plictisitor că, la un moment dat, aproape am adormit. Madame B. m-ar fi înghiontit cu umbrela ei de soare pentru comiterea unui astfel de *faux pas*³ social.

— Bună seara, miss Hayes, salută domnul Beckett, când ajunse la uşă. Se înclină ca şi cum costumul său negru, posomorât era prea strâns şi s-ar fi putut desface pe la cusături. Tocmai îmi făceam plimbarea de seară şi m-am gândit să te vizitez. Am putea să ne cunoaştem mai bine unul pe altul – asta, dacă doreşti şi dumneata.

Dacă nu şi-ar fi explicat intenţia, aş fi ghicit din expresia-i şi îmbrăcămintea mohorâtă că mergea mai degrabă la un priveghi decât într-o vizită de socializare. Am cântărit meritele cărţii mele plictisitoare cu o oră petrecută în compania lui Herman şi am decis să-l invit înăuntru. Tata ieşi din biroul său ca să schimbe o vorbă cu Herman, în vreme ce eu m-am dus să aduc două pahare cu cidru pentru mine şi oaspetele meu. Trădătorul meu tată putea să-şi aducă singur cidrul.

Când m-am întors, tata s-a retras în biroul său, aflat de cealaltă parte a coridorului ce dădea în salon, lăsând ambele uşi larg deschise, desigur. După numai câteva minute de conversaţie trasă de păr, mi-am dat seama că făcusem o alegere proastă; Herman era mult mai plictisitor decât cartea mea. Trebuia să fac ceva – şi asta cât de repede – ca să rămân trează.

— Dacă ar fi să alegi, l-am întrebat după o pauză lungă şi jenantă, ce ai vrea să fii: un cal sau o trăsură?

Prietena mea Ruth şi cu mine obişnuiam să ne amuzăm ore întregi, dezbătând întrebări ca aceasta, dar Herman apucă paharul cu cidru cu ambele mâini şi se ţinu drept în scaunul său ca şi cum soarta lumii întregi ar depinde de răspunsul lui.

— Eu-eu nu înţeleg.

³ „Pas greşit”, în franceză (n.ed.).

— E o întrebare simplă. Dacă ai putea alege, ce ai prefera să fii? Vezi tu, sunt avantaje și dezavantaje de fiecare parte. Un cal este viu, se poate îndrăgosti de o iapă și poate avea căluți.

— O, Doamne! Miss Hayes! Fața lui căpătă o remarcabilă nuanță de roșu.

— O trăsură nu se poate îndrăgosti, dar are avantajul de a călători spre locuri captivante, îndepărtate și de a transporta oameni interesanți – poate chiar familii regale. Așadar, ce ai alege?

Luă o înghițitură bună de cidru, ca să tragă de timp, apoi spuse:

— Mi-ar fi indiferent să fiu oricare dintre ele. Herman nu a înțeles. Trebuia să fac jocul mai simplu.

— Bine atunci. Ai vrea să fii nemaipomenit de chipeș și sărac sau ai vrea să fii incredibil de bogat, dar slut?

De data aceasta răspunsul său veni prompt.

— Aș vrea să fiu eu însumi, mulțumesc. Se încruntă într-un fel care îi uni sprâncenele dese și negre la mijloc, formând o lungă omidă. Voisem să spun că privirea încruntată era nelalocul ei, dar asemănarea cu omida îmi aminti de o altă întrebare preferată de-a lui Ruth.

— Care este cel mai dezgustător lucru pe care l-ai mâncat vreodată, domnule Beckett? Am auzit că în unele țări oamenii mănâncă insecte, câini și pisici. Ai mânca ceva din toate acestea, dacă ai avea ocazia?

— Nu.

— Dar dacă ai muri de foame! Sau dacă ai fi misionar într-o țară păgână și cei de acolo ți-ar oferi omizi pe care trebuie să le accepți din politețe? Dar dacă strădaniile tale misionare ar avea de suferit, dacă nu ai mânca una?

— Nu prea cred.

— Odată, la școală, madame Beauchamps ne-a servit melci la masă, pentru că voia să ne învețe la ce se folosește o furculiță specială și cum s-o mânuim corect. Știi, madame e din Franța și melcii sunt o delicatesă acolo. De îndată ce madame a apucat un melc din cochilie, prietenei mele, Ruth, i-a venit rău la vederea acelui corp lipicios și a trebuit să plece de la masă. Niciuna dintre celelalte fete nu a vrut să mănânce, dar eu am scos melcul din cochilie cu ușurință și l-am înghițit cu totul. Nu a fost așa de rău.

Am simțit doar gustul untului de usturoi. Melcul a fost atât de alunecos, încât a mers îndată pe gât în jos.

— Te rog, domnișoară Hayes.

— Ce s-a întâmplat?

— Încep să mă simt chiar rău. Nu voiam să mă dau bătută.

— Așadar, care a fost cel mai aventuros lucru pe care l-ai mâncat vreodată?
Gura îi era larg deschisă, dar niciun sunet nu se auzea.

— Ce zici de niște carne de bizon? Ai mânca o friptură de bizon? Știi, în partea de vest se mănâncă.

Herman nu răspunse. Evident, nu avea niciun pic de imaginație. Am realizat că viața alături de el ar fi lipsită de evenimente și previzibilă. Surprizele ar intra în aceeași categorie cu febra tifoidă: ceva de evitat cu orice preț. M-am simțit ușurată că am descoperit acest adevăr despre Herman acum și nu după ce mi-aș fi dat consimțământul să mă căsătoresc cu el. Mai degrabă aș ajunge fată bătrână, decât să-mi petrec viața alături de un om plictisitor și lipsit de imaginație.

Să fi fost oare acesta motivul pentru care mama ne părăsise? Și tata putea fi plictisitor și prea atent la reguli. „Și-a urât viața alături de mine”, spusese tata, „ura să trăiască într-un oraș așa de mic.” O plictisise atât de mult monotonia, că a trebuit pur și simplu să plece? Dar atunci, de ce nu m-a luat cu ea? „Ura să fie legată de ceva”, spusese tata. Asta trebuie să se refere la mine. De mine trebuie că s-a simțit legată.

— Domnișoară Hayes? Herman se uita țintă la mine ca și cum aș fi devorat o găleată plină de melci.

— Aș prefera să mănânc mai degrabă carne de bizon, i-am spus eu, decât să mai mănânc... Aproape mi-a scăpat să spun de carnea de oaie a lui Maude O'Neill, care fusese la fel de tare și fără gust ca o haină făcută din piele de cal – nu că aș fi gustat vreodată piele de cal. Dar chiar atunci, mi-am amintit de prietenia lui Maude cu mama lui Herman. Mi-am amintit de planurile pe care le punctasem în jurnal seara trecută: să investighez moartea soțului ei și am hotărât să schimb centrul de interes al conversației noastre.

— Mi-am amintit de ceva, Herman. Am înțeles că avem o cunoștință comună, pe Maude O'Neill?

— O, da. Familia mea o cunoaște foarte bine.

— E așa de tragic că a rămas văduvă fiind atât de tânără, nu-i așa? Eram plecată la școală când soțul ei a murit și nu sunt sigură că am auzit vreodată ceva despre cauza decesului său.

— Îmi pare rău s-o spun, dar a fost cât se poate de nefericit. S-a rostogolit pe scările de la pivniță și s-a lovit la cap.

Aha. Exact cum credeam! Criminala Maude l-a împins! Hâda și Hidosul i-au împrăștiat, probabil, obiecte în cale pentru a-i agrava căderea și au uns balustrada

scării ca metoda să aibă succes. Mi-am ascuns încântarea într-o privire ce speram să exprime consternare.

— Cât de îngrozitor pentru doamna O'Neill. Sper că n-a fost acasă atunci.

— Mă tem că era. A trimis-o pe sărmana Harriet să-l aducă pe doctorul Bigelow, dar a sosit prea târziu.

Probabil, ore mai târziu – și doar după ce Maude îi zdrobise țeasta cu un ciocan mare și greu pentru a se asigura că opera era finalizată. Stăteam pe gânduri, meditănd la aceste circumstanțe cât se poate de suspicioase, când Herman și-a dres glasul din nou.

— Ți-am spus că merg la Chicago să văd Expoziția Mondială Columbiană?

— Serios? Când? Am dat dovadă de o mare dibăcie la schimbarea bruscă a subiectului conversației, având grijă să nu dezvălui faptul că investigam crima doamnei O'Neill.

— Plănuiesc să merg luna viitoare, când se mai încălzește vremea un pic.

Herman trăncăni parcă la nesfârșit despre minunățiile arhitecturale și didactice ale expoziției până când, din nou, monotonia lui începu să-mi inducă o apatie hipnotică. Ochii îmi lăcrimau de la căscături sufocante.

— Domnișoară Hayes, dumneata și tatăl tău nu plănuiți să vizitați expoziția?

Întrebarea lui îmi dădu o idee strălucită: expoziția ar fi un pretext bun pentru a merge la Chicago s-o găsesc pe mama! Cât de curând, aveam să încep să-l bat la cap pe tata ca să mergem și noi.

Îndată ce Herman își termină cidrul – nu m-am oferit să îi umplu paharul din nou – și am închis ușa de la intrare în urma lui, m-am întors spre tata, care venise, agale, în antreu pentru a-i ura noapte bună lui Herman.

— Vara asta, Herman merge la Chicago să viziteze expoziția. Aș vrea tare mult să merg și eu.

— Am plănuit deja o călătorie la Chicago. M-am gândit că am putea merge cu toții.

— Cu toții? Doar nu te referi la Maude și la copiii ei?

— Ba da.

— Tată, te rog. Nu! Nu vreau să merg cu ei. Sunt o femeie în toată firea acum, nu un copil ca Hâda și Hidosul. Nu mi-am dat seama că folosisem numele secrete cu care-i botezasem pe cei doi, până când am văzut expresia șocată a tatălui meu.

— Violet! Mă uimești.

— Îmi pare rău, am murmurat.

— Nu-ți stă în fire să fii crudă, Violet. Ești... se poate să fii... un pic geloasă pe ei?

— Bineînțeles că nu. Ei sunt copii, iar eu sunt o femeie – și tocmai despre asta vreau să vorbesc, nu vezi? Maude a vorbit seara trecută ca și cum toți ne-am găsit și vom fi o mare familie fericită, dar așteptările ei nu sunt realiste. Nu mă voi plimba de mână cu micii ei ștregari, alergând prin expoziție cu un coș de picnic în mână. Aș prefera să văd expoziția alături de prieteni care au aceeași vârstă cu mine.

— Înțeleg. Dar să-l întovărășești pe domnul Beckett fără o însoțitoare nici nu intră în discuție.

— Ce zici de bunica? De ce nu aș putea să stau câteva săptămâni la ea, în Chicago? Ideea mi-a venit ca o sclipire genială de moment. Tata ar putea foarte greu să demonstreze că propria lui mamă ar fi o însoțitoare nepotrivită. Bunica era destul de ocupată, lucrând pentru câteva cauze caritabile, așa că eram sigură că voi putea pleca pe nesimțite de lângă ea, preț de câteva ore, ca să o caut pe mama.

— Nu cred că e înțelept, Violet. Bunica ta nu are nevoie de o altă responsabilitate: aceea de a veghea asupra ta. Și așa, are destule pe cap cu surorile ei.

— Dar nu aș încurca-o deloc. În acea imensă casă veche va fi un loc și pentru mine. Te rog, tată. De câte ori ne scrie, bunica mă invită întotdeauna să merg să stau cu ea. De ce nu vrei niciodată să mă lași?

Tata șovăi, formulându-și cu grijă răspunsul.

— Tu ești... o domnișoară... foarte sentimentală. Mă tem că surorile Howell ar avea o influență negativă asupra ta.

Cuvintele lui mă intrigară. Aici era un alt mister de rezolvat. Cum se putea ca pioasa mea bunică și cele trei surori în vârstă ale ei să aibă o influență rea asupra mea? Eram mai hotărâtă ca niciodată să plec – numai ca să aflu. Mi-am ales următoarele cuvinte cu grijă.

— Ai început s-o curtezi pe văduva O'Neill în vreme ce eu eram plecată la școală și nu mi-ai suflat niciodată vreun cuvânt despre asta. În schimb, mi-ai dezvăluit brusc vestea logodnei tale fără niciun avertisment și fără să-mi ceri părerea în acest sens. Apoi, am descoperit că m-ai mințit în legătură cu mama mai bine de zece ani, spunându-mi că e bolnavă când, după câte se pare, nu e bolnavă deloc. Luând toate acestea în considerare, s-ar putea spune că ai fost extrem de nedrept cu mine. O persoană prinsă între atâtea minciuni și trădări ar putea, pur și simplu, să se decidă să plece de acasă neanunțată – și fără însoțitor.

Am dat curs unei amenințări fără a ridica tonul. Madame Beauchamps m-ar fi aprobat.

— Nu am vrut niciodată să te rănesc, Violet, am crezut că...

— Atunci ți-ai putea arăta remușcarea tratându-mă ca pe o femeie, nu ca pe un copil. Nu-ți cer decât să mă lași într-o scurtă călătorie, departe de casă, să văd Expoziția Mondială Columbiană. Poate timpul petrecut acolo mă va ajuta să mă obișnuiesc cu noua stare a lucrurilor de aici, de acasă. Și, în toată acea perioadă, voi fi în compania mamei tale.

— Asta mă îngrijorează pe mine, a murmurat el.

— De ce? Ce este în neregulă cu bunica?

A rămas cu privirea pierdută departe, dând ușor din cap. Ochii lui aveau privirea unui elan împăiat.

— Tată, de ce o vizităm așa de rar pe bunica, deși se poate ajunge destul de ușor la ea printr-o simplă călătorie cu trenul până la Chicago?

— E complicat, Violet... Tata dibui cu mâna după ceasul său cu lanț ca și cum s-ar întinde după o armă de apărare.

Am refuzat să dau înapoi.

— Îmi dai voie să merg la Chicago și s-o văd pe bunica sau nu? A deschis capacul ceasului și s-a uitat atent la ecran înainte de a-l închide din nou, cu zgomot. Eram aproape sigură că nu ar fi putut spune cât era ora.

— Lasă-mă să mă gândesc, Violet.

— Foarte bine. M-am întors și, cu grația unei regine, am urcat scările. Îi voi scrie o scrisoare bunicii, câtă vreme aștept răspunsul tău.

Luni, 5 iunie 1893

M-am așezat pe scaunul rigid și neted al trenului, potrivindu-mi fustele, înainte de a-i face tatei, care stătea afară pe peron, un semn scurt de rămas-bun. Apoi, i-am întors spatele. Maude O'Neill și neastâmpărații ei copii ne-au însoțit până la gară, dar eu nu aveam nici-o dorință de a le mai vedea fețele nici-o clipă în plus. Ea nu era mama mea și nu va fi niciodată. Hâda și Hidosul, care se distraseră strâmbându-se și scoțând sunete urâte către ceilalți pasageri, nu vor fi niciodată frații mei. Una peste alta, compania lor până la gară a fost de nesuportat. Maude vorbea întruna despre Herman Beckett, până când mi-a venit să urlu în ciuda a tot ceea ce învățasem la școală despre bunele maniere.

— Domnul Beckett se va simți atât de singur fără tine, insistă ea. Am înțeles că domnul Beckett e nerăbdător să te însoțească la expoziție...

Domnul Beckett în sus, domnul Beckett în jos! Dacă ar mai fi menționat o singură dată cât de fascinat era de mine, mi-aș fi pierdut controlul și aș fi „fascinat-o” eu.

Reușisem să-mi țin gura, imaginându-mi cum ar arăta mama mea și cum ar aborda ea curtarea mea de o persoană plictisitoare ca Herman Beckett. Am convenit că orice gentleman ar alege mama pentru mine, ar fi mult mai interesant decât Herman.

Cu cât Maude stăruia să se apropie de mine mai mult, cu atât mai hotărâtă deveneam să-mi găsesc adevărata mama – chiar dacă acesta ar fi ultimul lucru pe care aveam să-l mai fac. Odată ce aș găsi-o, aș convinge-o să se întoarcă la noi, în Lockport. N-ar fi surprinsă Maude O'Neill când, autoinvitându-se la recepția mea de bun-venit acasă, ar întâlni-o pe adevărata doamnă John Jacob Hayes?

Bineînțeles că nu-i spusese tatălui meu că intenționez s-o găsesc pe mama, altfel nu mi-ar fi dat voie niciodată să merg la Chicago. Nici pe bunica n-o informasem de planurile mele ascunse.

M-am tot foit pe loc, încercând să mă așez cât mai confortabil pe scaunul tare al trenului, dorind ca fluierul să sune și trenul să o ia la goană din gară. Simțeam, prin geam, privirea îngrijorată a tatălui meu și mi-a fost teamă că în orice moment se va răzgândi și se va repezi în tren să mă scoată afară. Fusese nevoie de eforturi uriașe de convingere din partea mea pentru ca el să aprobe această călătorie. Și

aproape o amânase, când nimeni nu s-a găsit să mă însoțească în călătoria cu trenul.

— O femeie are nevoie de un gentleman să vegheze asupra ei, se frământa el. Soțul ei, sau tatăl, sau fratele...

— Pentru ce? Îl întrebasesm eu. Pot să-mi port și singură de grijă.

— Nu se cuvine. Cine îți va duce cufărul și așa mai departe? Și dacă se ivește o problemă? Nu vei ști ce să faci.

— Știu tot ce trebuie să știu. Mă voi urca în tren în Lockport, voi sta pe scaunul meu - vegheată de un conductor foarte competent - și mă voi da jos în gară la Union Depot, unde bunica mă va aștepta. Ce ar putea merge rău? În plus, lumea e în pragul unei noi ere, tată. Suntem pe punctul de a călca pragul secolului XX și tinerelor domnișoare li se oferă mai multă libertate. La urma urmei, am douăzeci de ani.

Nu sunt sigură dacă l-am convins cu adevărat sau dacă pur și simplu l-am istovit. Oricum, am fost încântată când, în sfârșit, a fost de acord și mi-a cumpărat biletul de tren. Am fost mai puțin încântată când a acceptat propunerea lui Herman Beckett de a ne întâlni în Chicago, pe la sfârșitul lunii, ca să mă ducă să văd Expoziția Columbiană, însoțit de sora sa căsătorită. Mă îndoiam că aş putea vreodată să conving un om atât de lipsit de imaginație ca Herman să mă ajute să-mi găsesc mama. Pe lângă asta, mama lui Herman era prietena lui Maude și ele, cu siguranță, aveau să bârfească despre orice activitate a mea în Chicago.

În sfârșit, trenul s-a pus în mișcare dintr-odată și a început să ia viteză. Am riscat o ultimă privire afară pe fereastră și am văzut-o pe Maude agitându-și batista, de parcă eram un soldat plecând pe câmpul de luptă. Tata părea foarte îngrijorat și supărat că fusese de acord să mă lase să plec. Micuțul Hidos mi-a scos limba. Am rezistat tentației de a-i întoarce gestul.

De îndată ce gara din calcar bej nu se mai văzu, am dat drumul unui oftat de ușurare. Madame Beauchamps ar fi fost șocată de gestul meu.

Lăsam în urmă orașul Lockport, Illinois și înaintam cu repeziciune înspre Chicago. Îmi venea să mă ciupesc ca să mă asigur că nu cumva visam. Călătoream cu trenul spre oraș - de una singură! Pentru prima dată în viață mă simțeam ca un adult. Am închis ochii și mi-am imaginat că fugeam de acasă. Mă hotărâsem deja că, dacă nu voi putea împiedica nunta tatei, nu mă voi mai întoarce acasă. În definitiv, tata mă mințise - toți acești ani!

Nu dură mult până ce peisajul preriilor monotone și întinse începu să mă plictisească. Mă întrebam dacă nu cumva Dumnezeu rămăsese în pană de idei după

ce crease lanțurile de munți și mărețul râu Mississippi și adormise când trebuia să conceapă partea de mijloc a Americii. Era Illinois rezultatul unei moțaieli nefericite? Sau poate, într-un gest de binefacere, Atotputernicul îi delegase sarcina unui slujitor mai puțin inventiv. Dacă era adevărat, speram ca slujitorul să fi fost concediat pentru lipsa sa de creativitate.

În vreme ce continuam să privesc peisajul acela cu totul neinteresant, încercam să mă gândesc la el ca la un simbol al lungii călătorii la care pornisem. Profesoara de literatură se trudise să ne stârnească interesul pentru simbolism și metafore, dar mărturisesc că asemenea ilustrații mă plictisneau în comparație cu detaliile expresive, senzaționale despre care citisem în revista lui Ruth, *Știri polițienești ilustrate*. Dar poate toate acestea m-ar ajuta să văd în călătoria mea ceva simbolic: lăsasem în urmă, împreună cu o regiune cunoscută, viața mea plictisitoare și începeam o viață nouă și captivantă în Chicago.

Să fiu sinceră, stomacul mi se strângea într-un fel aproape supărător de câte ori mă gândeam la ce îmi stătea înaintea. Multe din șocantele istorisiri adevărate despre crime pe care obișnuiam să le citesc avuseseră loc în orașe ca Chicago și eram conștientă de pericolele care o pot aștepta pe o domnișoară ca mine.

În cele din urmă m-am săturat să tot încerc a scoate la lumină simbolismul dintr-un peisaj plictisitor și mi-am scos o carte din geanta de călătorie, așezându-mă mai confortabil ca să citesc. De abia începusem primul capitol, când am simțit că trenul pierde din viteză și câteva minute mai târziu a făcut o oprire scurtă la gara din Lemont. Satul nu prea mi-a stârnit interesul, dar am zărit un ciudat comis-voiajor - cunoscut mai mult sub denumirea de vânzător ambulant - așteptând să se urce în tren cu valiza sa plină de produse. L-am ghicit vârsta ca fiind aceeași cu a lui Herman Beckett, dar asemănările începeau și se sfârșeau chiar aici. Herman era îmbrăcat ca asistentul unui antreprenor, în vreme ce costumul demodat al acestui om era atât de lipsit de gust ca și cel al unui clown de la circ, cusut dintr-o stofă ieftină care îi stătea lăbărțată la genunchi și lucea la coate și șezut din pricina uzurii.

L-aș fi descris ca fiind arătos, dacă zâmbetul nu i-ar fi fost așa de prefăcut și părul pieptănat în spate așa de uns cu ulei Macassar, încât reflecta lumina. L-am urmărit urcându-se în vagon și căutându-și locul și îmi păru că tot corpul lui absorbise, prin scalp, uleiul din păr, pentru că mișcările îi erau atât de „line, încât parcă mergea plutind, ca și cum oasele i-ar fi fost făcute din brânză. Un roman de duzină l-ar fi descris ca un „personaj care se descurcă să scalde lucrurile”.

Îl credeam extraordinar de periculos! Toată lumea avertiza fetele inocente ca mine să stea departe de oameni dezagreabili ca acesta. De altfel, el era exact acel tip de bărbat de care tatei îi era teamă când am pornit în această călătorie. Pe scurt, vânzătorul ambulant mă fascinase.

Ochii-i neliniștiți rătăceau prin tot vagonul de călători ca și cum ar fi căutat un compartiment ascuns sau cheia unui mister și l-am observat furișându-și privirea asupra mea de câteva ori, întârziind un pic mai mult decât se cuvenea. Imediat, mi-am întors privirea în altă parte, pretinzând că citesc, dar mărturisesc că inima îmi bătea de să-mi sară din piept.

Vorbea tare cu conductorul și cu ceilalți pasageri – care păreau că se feresc să stea prea mult la taclale cu el. Râdea mult prea zgomotos. Îndată ce trenul și-a reluat călătoria, părea că nu poate să se liniștească, se agita întruna ca și cum ar fi incapabil să stea locului, încrucișându-și și descrucișându-și picioarele. Și-a deschis ziarul și a început să citească, făcând un asemenea zgomot, de parcă foșnetul paginilor de ziar ar fi fost o pădure în flăcări. Într-un final, a pus deoparte paginile mototolite. A schimbat poziția servietei cu mostre de trei ori, deschizând-o scurt pentru a arunca o privire înăuntru, înainte de a o ascunde din nou sub scaunul său. În fine, și-a scos o țigară din haină și a părăsit compartimentul.

Mă întrebam dacă neliniștea lui era provocată de o conștiință de vinovăție. Ce crimă putuse comite ca să-l facă atât de agitat? Omor? Trebuia să încerc să caut urme de sânge pe sub unghiile lui când avea să se întoarcă. Furt? Părea improbabil, de vreme ce se urcase în tren fără bagaj, cu excepția servietei cu mostre.

Dar diamantele sunt mici – s-ar fi putut să fie un hoț de bijuterii?

Zece minute mai târziu, vânzătorul ambulant s-a întors din compartimentul pentru fumători, aducând cu el mirosul țigărilor.

Am făcut greșeala de a mă uita la el, când mergea de-a lungul culoarului și, observându-mă, îmi făcu un semn de salut cu capul, într-un mod mult prea familiar. Manierele lui erau deplasate și mult prea obraznice. Zâmbetul lui era ceea ce madame Beauchamps numea „un rânjet orbitor”.

„Fetelor, nu vă arătați entuziasmul niciodată, mai ales de față cu membrii sexului opus. O slabă licărire de lumină e de ajuns pentru ca el să se avânte mai departe. Fiți misterioase și enigmatice.” Ruth și cu mine ne exersam zâmbetele enigmatice în fața oglinzii în fiecare seară, până când nu ne mai puteam suprima chicotele.

Mi-am întors repede privirea de la vânzătorul ambulant, dar, din nou, m-a trecut un fior de emoție. Crima sa trebuie să fie adulterul. El avea ceea ce romanele

de dragoste numeau „carismă”. Probabil, cu servieta sa plină de mostre, el bătea la ușile femeilor cu voință slabă și aluneca pe nesimțite spre saloanele lor... și spre inima lor.

Nu am îndrăznit să-mi mai ridic privirea. În schimb, am început să cotrobăi prin geantă, pretinzând că am ceva de căutat și am dat peste adresa mamei mele. Mă furișasem în biroul tatălui meu, în vreme ce el era la serviciu, și găsisem actele de divorț, apoi, cu grijă, copiasem adresa ce era tipărită sub semnătura mamei. Ochii mi se umplură de lacrimi, amintindu-mi de semnătura ei stilată. Nu era scrisul de mână al unei invalide, ci al unei femei care era cât se poate de vie. Și destul de sănătoasă ca să-mi fie mamă.

„Ne-a părăsit”, spusese tata. Cu cât meditam mai mult la adevărata semnificație a abandonului ei, cu atât mă simțeam mai becisnică și mai ticăloasă. Nimeni nu renunță la o comoară, nu-i așa? Numai lucrurile lipsite de valoare sunt lăsate baltă. Înainte de a le putea șterge, lacrimile au început să-mi cadă.

— Aveți vreun necaz, domnișoară?

Mi-am ridicat privirea și l-am văzut pe vânzătorul ambulant zăbovind pe culoarul vagonului, aproape de scaunul meu. Inima a început să mi-o ia la goană, depășind viteza trenului.

— C-cred că mi-a intrat ceva în ochi, am mințit eu, punându-mi repede batista la ochi. Minciunile trebuie să fie o trăsătură de familie.

— Vreți să mă uit și să văd dacă vă pot ajuta să scoateți?

— Nu, mulțumesc. Ultimul lucru de care aș avea nevoie era ca un necunoscut să mi se uite adânc în ochi. Am aruncat o privire fugară spre fața lui și am văzut că ochii îi erau la fel de scânteietori ca restul înfățișării, având o nuanță de albastru atât de luminos și limpede, că îmi provocară setea.

— Numele meu este Silas, Silas McClure.

Și-a întins mâna ca să facem cunoștință, evident în necunoștință de cauză că un gentleman întotdeauna așteaptă ca o doamnă să-i ofere ea, prima, mâna. Nu am putut să fiu nepoliticoasă și să-i las mâna să-i atârne în aer, așa că i-am apucat vârful degetelor într-o strângere gingașă.

— Violet Hayes. Mi-am urât numele în momentul în care l-am rostit. Violet. Suna demodat și la fel de moale ca mătasea. Tânjeam după un nume mai dramatic și am decis că îl voi schimba de îndată ce voi ajunge la Chicago. Mă voi prezenta ca Atena sau Artemesia sau poate Anastasia.

— Îmi pare bine, domnule McClure.

— Și mie. Nu-mi spuneți, lăsați-mă să ghicesc: pun pariu că mergeți la Chicago să vedeți târgul. Am dreptate?

— Da. Mergeți și dumneavoastră?

— L-am văzut deja, de fapt de trei ori. Dar cu prima ocazie, merg din nou.

Și-a pus un picior pe scaunul aflat înaintea mea și și-a cuprins cu brațele genunchiul ridicat.

— Târgul este într-adevăr grozav. V-aș putea da câteva sfaturi – ce merită să vedeți și ce e o pierdere de vreme – dacă doriți.

Înainte de a-i putea răspunde, își coborî piciorul și se lăsă să alunece în scaunul aflat înaintea mea, trăgându-se până la margine în așa fel încât genunchii noștri, practic, se atingeau. Manierele lui erau nesăbuite. Mi-am imaginat-o pe madame Beauchamps fluturându-și mâinile ca și cum ar goni guguștiuci și zicând: „Nu, nu, nu, domnișoară Hayes! Să nu accepti niciodată, dar niciodată, avansuri de la o asemenea creatură.” Orice persoană dezagreabilă era o *creatură* pentru madame B.

Dar în momentul următor, m-am găsit întrebându-mă dacă trebuia s-o cred pe madame sau nu. Dacă tata m-a mințit întreaga viață, de ce aș da ascultare celor învățate? Furia a crescut înlăuntrul meu, înăbușindu-mi cuvintele. Am simțit-o crescând cu forță din noaptea în care am aflat prima dată despre Maude și despre mama, am simțit-o crescând încet și umflându-se ca aluatul unei pâini într-un cuptor încălzit. Cu cât mă gândeam mai mult la căsătorie, la jalnicii frați vitregi și la minciunile tatălui, cu atât mai mult doream să lovesc ceva la fel cum doamna Hutchins lovea aluatul crescut al pâinii ca să-l poată modela pe porții mai mici. Coconul de mătase în care am fost învelită toată viața devenise dintr-odată sufocant. Madame m-a învățat să fiu o domnișoară decentă, așezată și serioasă, dar în adâncul meu tânjeam să zbor liberă ca un fluture, să fac ceva riscant și curajos. Mi-am ridicat geanta și mi-am pus-o în poală ca să-i fac loc domnului McClure pe locul de lângă mine. Am și lovit ușor cu palma perna scaunului, făcându-i semn să stea acolo.

— Mi-ar plăcea să știu totul despre expoziție. Dar vă rog, spuneți-mi, mai întâi, despre dumneavoastră, domnule McClure.

— După cum, probabil, ați ghicit, sunt un vânzător ambulant, spuse el, căzând pe scaun. Vând preparatul Blood Builder al domnului doctor Dean – un tonic nutritiv pentru sânge.

— Este făcut chiar din sânge?

— Nu, spuse el, râzând. Speciala noastră rețetă, brevetată, este alcătuită din extract de carne de vită de cea mai bună calitate, fortificată cu fier și rădăcină de țelină. Dacă suferiți de epuizare extremă, de oboseală psihică, de vreo slăbiciune de orice fel, de tulburări de coagulare sau anemie, tonicul nostru vă va îmbogăți sângele și vă va ajuta corpul să elimine orice toxine acumulate. Este garantat că stimulează digestia și îmbunătățește circulația sângelui, iar dacă nu sunteți mulțumită vă dăm banii înapoi. Avem mărturii de la mii de clienți satisfăcuți, oameni care au suferit de tot felul de maladii de la epuizare nervoasă și neputință la slăbiciune generală. În ziua de azi puteți găsi bunuri inferioare oriunde – la un preț dublu față de produsul nostru, aș putea adăuga. Dar doar tonicul nutritiv al domnului Dean vă oferă garantat, în treizeci de zile, banii înapoi. Ar trebui să-l încercați, domnișoară Hayes. Pun pariu că vă veți simți ca nouă, iar dacă nu, vă dăm banii înapoi.

— Prezentarea dumneavoastră este foarte convingătoare, domnule McClure. Folosiți și dumneavoastră tonicul?

— Bineînțeles.

El chiar arăta neobișnuit de sănătos și robust și atât de plin de energie, că abia putea să șadă pe scaun. Rezervele unei armate întregi de furnici păreau să se fi urcat pe picioarele lui, pe sub pantaloni. Nu eram sigură că voiam să am atât de multă energie. Am presupus că m-aș simți foarte penibil și deloc feminină dacă aș fi atât de energică.

— Vă place viața de vânzător ambulant, domnule McClure?

— Oh, ador să merg cu trenul. La fiecare colț e o nouă aventură. N-aș putea suporta niciodată să fiu un funcționar, închis într-un birou toată ziua.

M-am gândit la Herman Beckett.

— Ați amintit ceva de târg. L-ați găsit la fel de interesant cum ați sperat?

— O, da! Și încă foarte interesant. Când ajungeți, negreșit să mergeți la roata domnului Ferris. Ce senzație! S-a întâmplat să fiu acolo când au încercat-o pentru prima dată. Erau atașate doar primele șase cabine, nimeni nu mai fusese cu ea până atunci. Nu fusese încă deschisă pentru public și nimeni nu știa dacă pasagerii vor supraviețui experienței. Dar soția domnului Ferris s-a oferit să fie prima care să încerce roata și s-a urcat în prima cabină ca și cum ar fi mers la o plimbare cu caleașca într-o duminică după-masa. Când am văzut-o cum se ridică în aer, toți ne-am îmbulzit ca să ne imbarcăm în cea de-a doua cabină – chiar dacă mecanicii roții urlau la noi să ne dăm înapoi.

— Cum ați știut că era sigură dacă nu mai transportase până atunci pasageri? Nu v-a fost frică?

— Eram prea entuziasmat ca să-mi fie frică. Deși am avut un moment de cumpănă când o grămadă de bucșii desprinse și bolțuri au început să răpăiască precum grindina. La început și angrenajul a făcut un zgomot teribil, scârțâind de la frecare ca și cum totul ar fi fost gata să se isprăvească. Dar apoi, cabina a început să urce tot mai sus, până când am văzut cea mai frumoasă priveliște din viața mea.

Rămase cu privirea pierdută în depărtare, ca și cum ar vedea din nou peisajul.

— De acolo de sus puteți vedea tot târgul, domnișoară Hayes, totul e aranjat ca într-un orașel de distracții. În depărtare e lacul Michigan și linia de orizont a orașului. Îți taie răsuflarea. Imediat ce am atins solul și m-am dat jos din cabină, am vrut să mă mai urc o dată și să mai merg o tură. Toți ceilalți au avut aceeași idee și s-a format o mare înghesuială la cabine – chiar dacă roata nu era oficial deschisă. După cum am mai spus, la momentul acela erau atașate doar primele șase cabine. Dar am reușit să-mi fac loc printre oameni și să mă îmbarc într-o a doua cursă – și aș fi mers mai departe și m-aș fi îmbarcat într-o a treia cursă, dar mecanicii au spus într-un final că dacă se vor mai îmbulzi oameni, ne vor urca până sus și ne vor lăsa acolo peste noapte. Roata este una dintre cele șapte minuni ale lumii – sau sunt opt minuni? Am uitat. Oricum, e fără precedent.

— Pare așa de palpitant!

M-am întrebat dacă Herman Beckett ar îndrăzni să se dea cu roata. Am hotărât că mă voi da cu roata cu sau fără el.

— Ar fi trebuit să fiți un explorator, domnule McClure! Îndrăzneala lui s-a dovedit atât de contagioasă, că în momentul următor m-am trezit întrebându-l:

— Dacă ați putea alege, ați prefera să pieriți într-un teribil cataclism ca deraierea unui tren sau prăbușirea roții Ferris printre bucăți de fier contorsionat și așchii de lemn, auzind strigătele oamenilor prinși și suferinzi sau ați prefera să muriți liniștit, acasă, în patul dumneavoastră, cu trupul din ce în ce mai slab, răsuflarea părăsindu-vă în eforturi dureroase?

Ochii i s-au făcut mari întrucâtva și l-am simțit îndepărtându-se aproape imperceptibil de mine.

— Aveți o imaginație bogată, domnișoară Hayes.

Am fost prea prinsă în propria-mi dramă ca să-mi dau seama că-l șocasem.

— Cred că aș prefera să mor repede și spectaculos, am spus eu. Dacă mi s-ar da ocazia.

— Serios? Să sperăm că nu azi e acea zi. Oricum, se pare că ne apropiem de oraș.

Își aplecă luciosul cap spre fereastră, unde peisajul preriei se schimbase într-unul cu fabrici, cu depozite și cu clădirile așezate cu spatele. În timp ce discutam, soarele luminos s-a întunecat înspre un gri mohorât, la fel cum argintul curat își pierde luciul și aerul căpătase mirosul inconfundabil al țarcurilor de vite.

— Îmi dați voie să vă întreb, domnișoară Hayes – dacă nu sunt prea sâcâitor – ați dori să mergeți cu mine la târg data viitoare când voi fi în Chicago? Aș dori să vă arăt împrejurimile.

— Mi-ar plăcea foarte mult.

Tata s-ar fi scandalizat, dar mie nu-mi păsa. I-am oferit lui Silas McClure un zâmbet încurajator, dar el părea să aștepte ceva mai mult.

— Doriți să mă mai întrebați ceva, domnule McClure?

— Aș vrea să știu unde veți sta, domnișoară Hayes.

— Oh, ce prostuță sunt.

Mi-a dat una din cărțile sale de vizită și i-am copiat pe spate adresa bunicii. Apoi, conductorul a intrat în compartiment, mergând de-a lungul coridorului, perforând biletele. Când trenul a început să încetinească, domnul McClure s-a reîntors pe scaunul său și la valiza sa plină de tonice nutritive. Zărind clădirile-turn ale orașului Chicago, inima a început să-mi bată mai repede.

În momentul în care trenul s-a oprit, mi-am adunat lucrurile și m-am înghesuit împreună cu ceilalți pasageri pe coridor. Conductorul a pus un scăunel la ieșirea din vagonul de călători și m-a ajutat să cobor, oforindu-mi mâna. Pășind grăbită, de-a lungul peronului, urmându-i pe ceilalți oameni, simțeam aerul ce duhnea a gunoi putred și metal fierbinte.

Imediat ce am intrat în cavernoasa gară Union Depot, am început să mă uit în jur după bunica. Am auzit saluturi pline de veselie și am văzut îmbrățișări calde și chiar lacrimi la ceilalți pasageri care îi întâlneau pe cei dragi, dar eu nu am avut parte de o astfel de primire. Chiar și domnul McClure a fost întâmpinat de doi bărbați lipsiți de gust, în haine închise la culoare și cu pălării melon.

Unde putea fi bunica? Ne vizitasem atât de rar încât, poate, nu ne mai recunoșteam una pe alta. În cele din urmă, holul se eliberă, pe măsură ce hamalii și însoțitorii ridicau valizele și cuferele și le duceau la trăsurile și căruțele ce așteptau. Tovarășii mei de călătorie s-au grăbit spre destinația lor, iar eu am rămas acolo cât se poate de singură.

— Este al dumneavoastră, domnișoară? M-am întors și am văzut un hamal arătând spre cufărul meu, acum așezat într-o trăsură. Își aștepta bacșișul, fără îndoială, dar habar n-aveam câți bani să-i dau. Aveam doar câțiva dolari la mine.

— Da, este cufărul meu. Familia mea trebuie să apară în orice moment ca să mă ia.

Își dădu ochii peste cap, înainte să se îndepărteze.

Euforia de mai devreme îmi dispăru când am realizat cât de neajutorată eram. Fusesem abandonată. Eram pierdută și singură într-un oraș necunoscut și cu bani puțini. Madame Beauchamps mă învățase normele de etichetă socială potrivită, dar eram complet nepregătită pentru viața reală.

Am cutreierat gara atât de departe cât am îndrăznit, fără a-mi pierde din vedere cufărul, și am văzut oameni grăbindu-se să prindă trenul, vânzători de ziare și ștregari în zdrențe care, probabil, așteptau să fure din buzunare sau să înhațe poșete. Unde putea fi bunica?

Timpul trecea și ea tot nu apărea. Mi se părea că trecuseră ore întregi de când stăteam singură, păzindu-mi cufărul. Dacă venea noaptea și eu eram lăsată acolo fără o persoană care să mă protejeze de hărțuielile oamenilor răi? Dar dacă m-ar răpi un străin, amenințându-mă cu un cuțit sau chiar cu o armă? Mi-am amintit de una din istorisirile adevărate cu crime ale lui Ruth în care un bărbat a atacat o tânără inocentă în modul cel mai îngrozitor și...

— Domnișoara Hayes? Când se auzi vocea bărbătească în spatele meu, aproape am sărit ca arsă de spaimă.

— Oh, îmi pare rău. Nu am vrut să vă sperii.

Era vânzătorul ambulant, Silas McClure. Dacă nu m-ar fi apucat de braț, aș fi luat-o la goană direct afară pe ușă, în calea unui tren venind.

— Doriți să mergeți undeva? mă întrebă el.

— Familia mea ar fi trebuit să fie aici ca să mă ia. M-am uitat din nou în jur, luptându-mă cu lacrimile și încercând să-mi liniștesc inima agitată. Nu pot să-mi dau seama de ce întârzie atât.

— Pun pariu că sunt prinși în trafic. Am văzut ambuteiaje atât de urâte, că a fost nevoie de zece polițiști ca să le deblocheze. Uitați, o mulțime de căruțe, trăsură și tramvaie, toate încearcă să meargă într-o direcție și se îngrămădesc una în alta ca vagoanele de marfă. În același timp, cei din direcția opusă încearcă să înainteze și astfel se întâlnesc la mijloc.

Făcu un gest larg cu mâinile pentru a ilustra coliziunea rezultată.

— Nu mai este loc ca să se deplaseze nimeni pentru că sunt căruțe și trăsură parcate de-a lungul ambelor părți ale străzii. Apoi, mai pui o mulțime de pietoni, încercând să treacă drumul, și cărucioare, și vânzători de ziare, și... cât ai clipi ai o adevărată hărmălaie. Odată ce toți se aglomerează în mijlocul intersecției, nimeni nu mai poate mișca.

— Sună îngrozitor.

— Da. Pun pariu că asta s-a întâmplat. Dar aș fi fericit să vă ajut să chemați o trăsură, dacă doriți.

— Ce s-a întâmplat cu cei doi prieteni ai dumneavoastră?

— Poftim? Oh... nu vă faceți griji pentru ei. Au ei altceva de făcut.

În mine frica se lupta cu furia. Fusesem abandonată fără milă din nou. La început m-a părăsit mama, apoi tata decisese să mă dea la o parte pentru Maude și impertinenții ei drăcușori, acum a venit rândul bunicii. Furia îmi dădea curaj. Aveam să îi las baltă pe toți și să merg direct spre casa mamei. Am scos din geantă adresa ei și i-am arătat-o domnului McClure.

— Cunoașteți orașul? Aveți vreo idee unde ar putea fi adresa asta?

S-a uitat la ea o clipă, scărpinându-se în capul lui lucitor. Speram ca degetele lui să nu lase urme de grăsime pe hârtie și astfel să mâzgălească cerneala.

— Nu este foarte departe de aici, domnișoară Hayes. Cred că se află în zona centrală.

— Ar costa mult? Ca să iau o trăsură până acolo, vreau să spun. Nu am prea mulți bani și habar n-am cât ar costa.

Încă o dată mi-am dorit ca madame Beauchamps să ne fi învățat și unele lucruri practice.

— Nu poate fi mai mult de 25 de cenți sau o jumătate de dolar. Dar puteți foarte ușor să luați tramvaiul, dacă vă îngrijorează banii.

— Dar cufărul meu?

Se întoarse să se uite la el și făcu o strâmbătură.

— Pun pariu că nu veți urca acel cufăr în tramvai. Sigur aveți nevoie de o trăsură. Ascultați, nu doriți să vă însoțesc?

— Ați vrea? Nu aveți altceva de făcut?

— Nimic care să nu poată aștepta. Sunt întotdeauna fericit să ajut o frumoasă domnișoară în nevoie.

În timp ce îmi oferi brațul, își afișă acel zâmbet larg, orbitor, amintindu-mi de o imagine din una dintre cărțile mele de povești din copilărie: un lup îmbrăcat într-o

cămașă de noapte și cu o tichie flască, zâmbind la Scufița Roșie. „Bunicuțo, dar ce dinți mari ai!”

Dar ce altceva puteam alege?

— Mulțumesc, domnule McClure. Accept amabila dumneavoastră propunere.

Mi-am aruncat pe aripile vântului tot bunul simț și l-am luat de braț pe Silas McClure. Eram pe punctul de a chema o trăsură, alături de un vânzător ambulant de tonice nutritive și de a merge spre o adresă necunoscută. Dar înainte de a-i putea atrage atenția hamalului, cineva m-a strigat pe nume.

— Violet! Violet Rose!

Bunica venea înspre mine, abia răsuflând și trăgând-o după ea, de mână, pe mătușa Bertha. Ușurarea m-a cuprins ca o baie caldă, în momentul în care le-am văzut. Bunica m-a cuprins în brațe, evident la fel de ușurată că mă vede precum eram și eu s-o văd pe ea.

— Îmi pare atât de rău, draga mea. Am făcut o greșeală teribilă și am mers la o altă gară, iar circulația se blochează atât de tare la această oră. Slavă Domnului că ești bine!

Într-un final, mă eliberă din strânsoare și îmi făcu un semn hamalului care s-a întrecut să-mi ia cufărul și mult-așteptatul bacșiș. Domnul McClure privea scena în tăcere, năucit, ca și cum ar fi văzut o producție teatrală. Apoi am zărit-o pe bunica cercetându-l cu luare-aminte și mi-am amintit de manierele învățate.

— Bunico, aș vrea să-l cunoști pe un prieten de-al meu, domnul Silas McClure. Aceasta este bunica mea, doamna Florence Hayes și sora ei, doamna Bertha Casey.

Bunica a dat din cap politicos.

— Îmi pare bine, domnule McClure.

— Asemenea.

Mătușa Bertha m-a strâns puternic în brațe. Apoi, spre surprinderea lui Silas, ea l-a îmbrățișat și pe el. Își deschisese brațele ca să-l îmbrățișeze și pe hamal când bunica a spus:

— Nu, nu, Birdie dragă. Acel domn nu este o cunoștință de-a noastră.

Surorile mătușii Bertha au poreclit-o Bertie, dar când eu eram mică credeam că ele îmi ziceau „Birdie”. Se pare că numele i s-a potrivit și de atunci ea a rămas Birdie. Întotdeauna avea pe față un zâmbet încântător și o privire îndepărtată, iar sprâncenele-i erau ridicate în semn de surpriză ca și cum ar asculta o conversație plăcută pe care doar ea o putea auzi. Expresia feței îi era invariabilă și adesea mă întrebam dacă zâmbetul distrat și sprâncenele ridicate mai erau acolo când dormea. Când eram mai mică, îmi părea că e un copil, mai mult un tovarăș de joacă, decât un adult. Acum, că am crescut, îmi părea doar neobișnuită.

— Mergi la război, l-a întrebat ea pe hamal, sau acum te întorci acasă?

— Poartă uniformă pentru că lucrează la căile ferate, îi atrase atenția bunica, nu e o uniformă militară.

— Oh, ce drăguț. Soțul meu, Gilbert, luptă cu generalul McClellan în campania peninsulară. El vrea să-l ajute pe domnul Lincoln să elibereze sclavii.

Am așteptat ca bunica s-o corecteze. Știam că soțul mătușii Birdie fusese ucis în Războiul Civil. Dar bunica a luat-o de braț pe sora ei, spunându-i:

— Vino, Birdie, trebuie s-o ducem pe Violet acasă. Trebuie să fie epuizată după călătorie.

Cum a putut s-o înșele astfel pe sărmana, naiva mătușă Birdie? Tata m-a mințit în același mod și asta m-a înfuriat. Dar înainte de a avea ocazia să spun ceva, bunica s-a întors spre domnul McClure și a spus:

— Vă mulțumesc foarte mult că ați însoțit-o pe nepoata mea. A fost frumos din partea dumneavoastră să așteptați aici cu ea când, sunt sigură că de-abia așteptați să vă vedeți familia. Am încredere că ne vom revedea curând.

Bunica îl confundase pe domnul McClure cu Herman Beckett! Tata trebuie să-i fi spus că un pretendent la mâna mea mă va însoți la expoziție și ea a crezut că Silas era acela. Am hotărât s-o las pe bunica să creadă ce vrea. Din fericire, gura domnului McClure a rămas deschisă de uimire și n-a răspuns.

— Da, domnul McClure ne va face o vizită în viitorul foarte apropiat. Nu-i așa? l-am întrebat, înghiontindu-l ușor.

Și-a afișat zâmbetul strălucitor și a spus:

— Nu aș rata această vizită pentru nimic în lume.

O oră mai târziu am ajuns acasă și am găsit-o pe mătușa Matilda plimbându-se prin holul de la intrare ca un leu în cușcă.

— Începusem să cred că s-a întâmplat ceva teribil. A întârziat trenul? Dacă femeile ar conduce lumea, toate trenurile ar sosi la timp.

— Trenul a sosit la timp, i-a spus bunica. Eu și Birdie suntem cele care au întârziat. Am mers la gara Dearborn în loc de Union Depot.

Mătușa Matilda se uită crunt la bunica de parcă ar merita să fie plesnită peste degete cu o vergea de nuc. Ca să fiu sinceră, întotdeauna mi-a fost un pic frică de mătușa Matilda – mătușa Matt, mai pe scurt. Era cea mai în vârstă dintre cele patru surori Howell și cu toate acestea încă nemăritată. Întotdeauna expresia feței ei arăta nemulțumire, ca și cum ar avea chef de ceartă, sprâncenele îi erau încruntate, gura strânsă a dezaprobare. Părea mereu a fi dezgustată de viață, în general, și de

bărbați, în particular. Pentru mătușa Matt, bărbații erau principalii autori a tot ce era nedrept.

— Dacă femeile ar conduce lumea, afirma ea sus și tare, ceaiul nu ar fi așa de scump, politicienii ar fi cinstiți, soarele ar apune la O oră mai convenabilă. Își strângea pumnii atât de tare, încât nodurile i se albeau, ca și cum ar trebui să fie oricând gata să lovească pe cineva.

— Cina e gata, spuse ea trăgând aer în plămâni. Mai bine am mânca, înainte de a se strica toată cina.

— Cina mai poate aștepta cinci minute, îi spuse bunica. Cred că Violet Rose ar vrea să se îmbroșteze puțin după călătorie.

— Să nu dați vina pe mine dacă mâncarea e rece ca gheața.

— Nu te vom învinovăți, Mattie dragă. E doar vina mea. Habar n-am avut că sunt două gări în Chicago.

— Dacă femeile ar conduce lumea, ar fi doar o gară, iar oamenii nu s-ar mai încurca. Mătușa Matt se îndreptă spre sufragerie ca un general atacând într-o luptă, cu umerii drepți, capul înainte.

— Vino, Violet, spuse bunica, însoțindu-mă mai departe. L-am rugat pe birjar să-ți ducă cufărul în cameră.

În timp ce mă conducea de-a lungul salonului, mătușa Birdie ne opri.

— Ai dori să rămâi la cină? mă întrebă ea cu vocea-i firavă. Sunt sigură că avem destulă mâncare.

— Rămân la cină, mătușă Birdie. Rămân pentru o lună de zile, de fapt.

— Oh, ce frumos.

În vreme ce o urmam pe bunica pe scări în sus, înspre camera de oaspeți, ceasul mare cu pendul din salon bătu ora șase. Adoram această casă veche, masivă. Străbunicul meu, onorabilul judecător Porter C. Howell construisese casa în 1830, în stilul grațios al renașterii grecești și aici le-a crescut pe bunica și pe cele trei surori ale ei. Bunica, mătușa Birdie și mătușa Matt încă trăiau aici, în timp ce mătușa Agnes, cea de-a patra soră, trăia de partea cealaltă a orașului, cu soțul ei.

După spusele tatălui meu, această casă de abia scăpase de Marele Incendiu care distrusese o mare parte din Chicago acum mai bine de douăzeci de ani, flăcările stingându-se la doar o stradă distanță. Străbunicul Howell i-a dat casa mătușii Matilda, care nu s-a căsătorit niciodată. Mătușa Birdie s-a mutat în casă după ce soțul ei murise în război, iar bunica li s-a alăturat și ea când a murit și soțul ei. A rămas un mister pentru mine de ce bunica nu s-a mutat la noi, din moment ce mama ne părăsise pe atunci.

Îmi era foarte foame, așa că m-am spălat repede folosind ulciorul și ligheanul de pe lavoar, apoi mi-am pieptănat părul. În drum spre sufragerie, m-am oprit puțin să arunc o privire în celelalte dormitoare pentru a vedea cât de diferite erau una de cealaltă surorile Howell. Camera bunicii mele arăta ca și chilia unei călugărițe, cu dușumele de lemn goale, cu o măsuță de toaletă simplă, cu oglindă și cu o cuvertură albă, simplă pe patul îngust. O sărăcăcioasă cruce de lemn era singurul obiect decorativ de pe pereți.

De cealaltă parte a coridorului era camera mătușii Birdie, înțesată până în tavan de culoare, desene și mobilă sculptată cu multe ornamentații. Un covoraș stacojiu, turcesc se întindea de-a lungul dușumelei; tapetul roz, floral se armoniza cu țeșături botanice înrămate și peisaje luxuriante; o cuvertură florală, roșie și zeci de perne cusute manual acopereau patul; perdele de brocart auriu atârnav la ferestre. Pe lângă patul cu baldachin mai erau îngrămădite în cameră două măsuțe de toaletă, un șifonier, o măsuță de toaletă cu oglindă, două măsuțe mici, două scaune mici și un lavoar, de abia lăsând loc pentru umblat.

Dormitorul mătușii Matt de la primul nivel fusese cândva biroul străbunicului meu – și încă îi semăna, cu excepția canapelei acoperită cu o cuvertură matlasată și împinsă în perete. Un birou masiv, îngropat în mormane de hârtii, ocupa cea mai mare parte din cameră. Dulapurile cu sticlă, proprii unui avocat, umplute cu cărțile străbunicului meu, se întindeau pe doi pereți. Habar n-aveam unde își ținea mătușa Matt hainele; camera nu avea nici măsuță de toaletă, nici șifonier. Cred că nu conta pentru că mereu o vedeam la fel îmbrăcată și poate avea doar o singură rochie: cu guler înalt, lungă până la glezne, simplă și neagră.

Cele trei femei umpluseră celelalte camere ale casei cu bunuri acumulate de-a lungul vieții lor și mă distram încercând să ghicesc cărei surori îi aparținea un anumit lucru.

Am alunecat în scaunul meu de la masa din lemn de mahon, unde surorile Howell stăteau, așteptându-mă. Ne-am aplecat capetele, în timp ce bunica a rostit rugăciunea de mulțumire.

— Ți-a spus tata că are de gând să se recăsătorească? am izbucnit eu la puțin timp după ce bunica a spus Amin.

— Oh, ce frumos, a spus mătușa Berdie. Îmi plac nunțile.

Mătușa Matt pufăi cu dezgust.

— Nu voi înțelege niciodată de ce o femeie în această epocă modernă simte nevoia să se supună controlului unui bărbat.

— Da, tatăl tău mi-a spus că a întâlnit pe cineva, a spus bunica oftând. Într-un gest de consolare, își așeză mâna pe brațul meu. Bunica își folosea mâinile mai mult decât oricare altă persoană pe care o cunoșteam: atingând, mângâind sau punându-le ușor pe umărul sau pe brațul cuiva. Când mâinile ei nu dezmiardau, ele lucrau: frecau, coceau, curățau, găteau. Apoi, când celelalte munci erau gata, ea stătea în sufragerie cârpind, croșetând, tricotând. „Mâinile leneșe sunt jucăriile diavolului”, susținea ea adesea.

Am luat încă o înghițitură de cartofi piure și m-am întors la subiectul despre tata, sperând s-o câștig pe evlavioasa mea bunică drept aliată a mea.

— I-ai dat binecuvântarea ta? am întrebat. Cred că divorțul și recăsătoria sunt împotriva principiilor tale religioase.

— Tatăl tău nu mi-a cerut părerea, draga mea, și nici binecuvântarea.

— Ai știut că m-a mințit în toți acești ani, spunându-mi că mama era bolnavă? Abia luna asta am aflat că ea n-a fost bolnavă deloc. Și acum a divorțat de ea!

— Înțeleg că nu ești de acord cu decizia lui de a se recăsători. O cunoști bine pe această doamnă O'Neill?

— O urăsc pe Maude O'Neill! am spus, lovind cu pumnul în masă și făcând ca argintăria să răsunе. Așa. Am spus adevărul. Bunica și-a așezat din nou mâna pe brațul meu.

— Biblia spune că nu trebuie să urâm pe nimeni, Violet Rose.

— Ura este aceea care provoacă acest teribil Război Civil, adăugă mătușa Birdie.

Ar fi trebuit să știu că bunica va reacționa în acest fel. Ea era întruchiparea vie a roadelor Duhului Sfânt, purtând cu ea iubirea, bucuria, pacea și toate celelalte daruri, adunându-le pe toate într-un coș invizibil și împărțindu-le cu generozitate tuturor celor pe care-i întâlnea.

— Te rog, Violet, nu te lăsa cuprinsă de ură.

Ochii lui Isus trebuie să fi arătat ca și cei ai bunicii: blânzi, iubitori, duioși sau, câteodată, plini de o indignare îndreptățită față de aceleași lucruri care o mișcau pe bunica. Și-a întors ochii plini de tristețe, precum ai lui Isus, spre mine, până când a trebuit să privesc în altă parte de rușine.

— Îmi pare rău, am mormăit. Dar nu pot s-o sufăr pe Maude. Tata nu m-a anunțat în niciun fel. Într-o zi am ajuns acasă de la pension și în seara următoare și-a anunțat logodna.

— Căsătoria înseamnă servitute, a spus mătușa Matt. Această văduvă ar trebui să se gândească de două ori, înainte de a-și sacrifica libertatea. A moștenit vreo proprietate de la ultimul ei soț?

— Are o casă și doi copii enervanți.

— Soțul meu adoră copiii, spuse visătoare mătușa Birdie. Plănuim să avem o familie mare de îndată ce se întoarce din război. Dar mai întâi trebuie să cucerească orașul Richmond și să-l învingă pe Robert E. Lee.

— Poate ar trebui să vorbesc cu această văduvă O'Neill, spuse mătușa Matt. Cineva trebuie să-i spună cât riscă să piardă dacă se recăsătorește.

— Oh, cât mi-aș dori să-i vorbești, mătușă Matt.

Dacă cineva ar putea s-o convingă pe Maude să anuleze nunta, aceasta ar fi militanta mea mătușă Matt.

— Acum, Mattie, spuse bunica, tu știi că John nu ți-ar permite niciodată să te amesteci în viața lui...

— Ați știut, continuă mătușa Matt, că atunci când o femeie se căsătorește, bunurile ei, veniturile ei și moștenirea ei toate intră în proprietatea soțului?

— Nu, nu am știut, am spus eu cu mirare exagerată. Cred că cineva ar trebui să facă bine s-o avertizeze pe Maude imediat, înainte de a...

— Sunt femei sărace în acest oraș, care muncesc douăsprezece ore pe zi în uzine și fabrici, dar, cu toate acestea, după lege, soții lor bețivi pot să le ia salariul și să meargă cu el direct la bar, asumându-și ceea ce ele au câștigat cu sudoarea frunții lor, lăsându-și soțiile și copiii să moară de foame.

Nu am mai auzit-o pe mătușa Matt exprimându-și punctele de vedere atât de vehement. Poate pentru că până atunci nu vizitasem singură casa bunicii. Tata mă însoțea întotdeauna. El era, probabil, motivul pentru care mătușile nu vorbeau niciodată despre mama. Am hotărât să întorc conversația înapoi la ea.

— Cred că merit să știu ceva despre mama.

— Era nemaipomenit de frumoasă, a spus mătușa Birdie, privind în gol deasupra capetelor noastre. Era Julieta lui Johnny.

Mă așteptam să aud mai multe, dar mătușa Birdie părea să fi pierdut șirul gândurilor. Bunica și mătușa Matt rămaseră tăcute, mâncând fără să-și ridice privirea.

— Este adevărat? am întrebat într-un final. Au fost părinții mei ca Romeo și Julieta, venind din două familii care se învrăjbeau?

— Nu i-am cunoscut niciodată pe părinții mamei tale, a spus încet bunica. Nu a fost nici-o vrajbă. Ascultă, Violet. Știu că te supără toată această discreție și nu te

condamn. Dar întrebând despre mama ta, te va conduce doar spre mai multă durere în final. Câteodată e mai bine să lași trecutul în trecut și acesta este un astfel de moment. În plus, toate suntem obosite în seara asta. Cina am luat-o mai târziu ca de obicei, mulțumită confuziei gărilor. Și acum e timpul pentru rugăciunile de seară.

S-a ridicat să-și ia Biblia de pe bufet și a răsfoit prin paginile șterse, subțiri până când a găsit pasajul potrivit. Nu am înțeles niciun cuvânt din ce a citit fiindcă mă luptam cu lacrimi de furie și frustrare. Nu voi mai afla nimic despre mama în seara aceasta.

Zece minute mai târziu, bunica a terminat cu o lungă rugăciune, mulțumindu-l Atotputernicului pentru „sosirea cu bine a lui Violet Rose” și încheind cu Amin.

— Amin, repetă mătușa Birdie. Bunica s-a ridicat repede din nou.

— Cred că am zăbovit destul în această seară. Mattie, e rândul tău să speli vasele. Violet, de ce nu mergi sus să despachetezi?

Nu a așteptat să-i răspund, ci a adunat atâtea vase câte a putut duce și s-a îndreptat spre bucătărie, cu pașii energici și hotărâți, ca și cum n-ar vrea să irosească vreunul. Bunica mea credea că orice irosire este neplăcută înaintea lui Dumnezeu, în special aceea a timpului.

Deși îmi lipsea entuziasmul pentru sarcina de a despacheta, m-am dus sus, ascultătoare, mi-am scos rochiile din cufăr și le-am atârnat în dulapul de haine ce mirosea a naftalină. Mi-am pus pieptănul, peria și celelalte articole pe măsuța de toaletă și mi-am aruncat ciorapii și lenjeria de corp în sertarele goale. Mi-am pierdut cea mai mare parte a timpului căutând un loc unde să-mi ascund jurnalul, iar în final, am hotărât să-l vâr sub saltea, ca de obicei.

Bunica și mătușa Matt erau încă în bucătărie când am coborât scările din nou. Mătușa Birdie stătea singură în sufragerie, privind în gol, cu un zâmbet de mulțumire pe față, cu mâinile împreunate atârându-i în poală. Avea mâinile delicate, moi ca pernele cu pene de gâscă bătrână și cu căptușeala aproape roasă. M-am așezat lângă ea pe canapeaua din păr de cal, sperând să pot petrece câteva minute singură cu ea, înainte de a ni se alătura celelalte surori.

— Mătușă Birdie, ai cunoscut-o pe mama mea?

— Bineînțeles. Am cunoscut-o foarte bine. Speranțele mele atinseră cerul.

— Îmi spui, te rog, ceva despre ea?

— Aș fi foarte fericită. Să vedem...

Pauza ei dură multă vreme. Am așteptat, crezând că se gândea cu ce să înceapă. Dar într-un final s-a uitat la mine și m-a întrebat:

— Din nou, cine ești tu?

— Sunt Violet Rose Hayes. Nepotul tău, John Hayes, este tatăl meu. Când Birdie părea încă nedumerită, am adăugat:

— Sunt nepoata lui Florence.

— Ce coincidență! Sunt sora lui Florence.

— Da, știu. Mătușă Birdie, ai spus că părinții mei erau ca și Juliota. Îți aduci aminte când s-au căsătorit?

— Ca și cum ar fi fost ieri. Am și-o poză. Ți-ar plăcea s-o vezi?

— Mi-ar plăcea foarte mult!

S-a ridicat, cu eleganță, în picioare și a luat o fotografie înrămată de pe vechiul bufet din colț, ștergând-o cu mâneca de stratul de praf depus și apoi, suflând ca să îndepărteze ce-a mai rămas, în așteptarea pozei mi-am ținut respirația. Speranțele mi s-au năruit repede, când am văzut că mireasa din fotografie era mătușă Birdie.

— Cred că aceasta ești tu, mătușă Birdie. Tu și soțul tău.

— Gilbert e departe, luptă în război. E cu generalul McClellan în Virginia, în campania peninsulară. Mi-e tare dor de el. Lacrimile îi umplură ochii căprui.

Am căutat să spun ceva.

— E... e un bărbat arătos.

— Da, este, nu-i așa? Există cineva special în viața ta, dragă?

— Nu chiar. Herman Beckett, un băiat de acasă, i-a cerut tatei permisiunea de a mă curta, dar, până acum, este singurul meu pretendent.

Dacă nu îl puneam la socoteală și pe Silas McClure, vânzătorul ambulant - ceea ce nu voiam.

— Îl iubești pe acest domn Beckett?

— Bineînțeles că nu!

— Păi, atunci. Asta spune totul, nu-i așa? Să ai grijă să te căsătorești din dragoste, dragă.

— Nu știu prea multe despre dragoste, mătușă Birdie. Eu și prietena mea Ruth obișnuiam să citim Povești despre dragostea adevărată și acolo a te îndrăgosti semăna cu un caz grav de gripă. Ai fluturași în stomac, palmele îți transpiră și capul începe să ți se învârtă. Sincer, nu cred că mi-ar plăcea senzația. Chiar așa se simte dragostea?

— Soțul meu s-a îndrăgostit de mine în momentul în care m-a văzut pentru prima dată. M-a văzut de cealaltă parte a camerei și i-a spus fratelui său: „Privește! Nu este ea cea mai frumoasă femeie pe care ai văzut-o vreodată?” Nu își putea lua

ochii de la mine. „Mă voi căsători cu ea”, a jurat el, „chiar dacă este ultimul lucru pe care-l voi mai face.” S-a rugat de tata pentru a-i da permisiunea de a mă curta, dar pentru Gilbert, nu a fost de-ajuns să câștige acordul tatălui meu sau chiar consimțământul meu de a mă căsători cu el. Era determinat să-mi câștige dragostea. Și așa a făcut.

A suspinat și și-a șters lacrima care se rostogolise pe obrazul-i delicat.

— Apoi, a început acest teribil război și de atunci suntem departe unul de celălalt.

— Îmi pare rău, am spus, strângându-i ușor mâna. Sper să întâlnesc un gentleman care să mă iubească și pe mine așa de mult.

— Să ai grijă să te căsătorești din dragoste. Sora mea, Agnes, s-a căsătorit din interes, Florence s-a căsătorit ca să-L servească pe Dumnezeu și sărmana Mattie nu s-a căsătorit niciodată. Dar eu am fost norocoasă. Eu m-am căsătorit din dragoste.

— Știi de ce s-au căsătorit părinții mei? Numele lor sunt John și Angeline Hayes.

— Oh, da. A fost o dragoste adevărată. Profundă și pasională. Ca aceea dintre soțul meu și mine.

— Nu-mi spui, te rog, povestea lor?

— Pasiunea lor s-a aprins în noaptea Marelui Incendiu și fervoarea dragostei lor a fost la fel de mistuitoare ca flăcările.

Mătușa Birdie ar putea scrie povești despre dragostea adevărată! Dar era acesta adevărul? Știam că Marele Incendiu se întâmplase în octombrie, în anul 1871. Eu mă născusem în aprilie 1873. Punând câteva luni de curtare și căsătorie și nouă luni de sarcină, temporizarea părea să aibă sens.

— Ce s-a întâmplat atunci, mătușă Birdie?

— Marți dimineața a început să plouă devreme și focul, în sfârșit, s-a stins. Dacă n-ar fi fost ploaia, această casă ar fi ars împreună cu celelalte.

— Am vrut să spun ce s-a întâmplat cu părinții mei? Ai vreo poză de la căsătoria lor?

— Da. Ai vrea s-o vezi? A ridicat din poală poza de la căsătoria ei și mi-a arătat-o din nou. Am fost dezamăgită, dar nu surprinsă.

— Cred că asta ești tu, mătușă Birdie.

— Dragul meu Gilbert. Este iubirea vieții mele. Se luptă în Virginia pentru eliberarea sclavilor. Să ai grijă să te căsătorești din dragoste, dragă.

Am renunțat. Încercarea de a scoate informații de la mătușa Birdie era, probabil, o cauză pierdută. Câteva minute mai târziu, bunica și mătușa Matt au terminat de spălat vasele și ni s-au alăturat în sufragerie.

— Deja ai despachetat? Întrebă bunica. Nu a durat mult.

— Îmi las rochiile să atârne puțin în șifonier, înainte de a le călca.

— Dacă mă scuzați, spuse mătușa Matt, am un articol de scris. Noapte bună.

Trecu din salon în camera ei și închise ușa.

— Asta îmi aduce aminte de ceva, făcu mătușa Birdie. Trebuie să-i scriu o scrisoare lui Gilbert. Întotdeauna se bucură să primească scrisori de-acasă.

Se ridică în picioare și se îndreptă cu pasul ei plutitor înspre biroul înalt de scris, aflat de partea cealaltă a camerei, desfăcând extensia biroului, așa încât să formeze un pupitru. S-a așezat cu grație și și-a scos foaia de scris și un stilou. Între timp, bunica și-a scos un săculeț cu gheme și ace de tricatat și s-a așezat în balansoar.

— Ce tricotezi? am întrebat.

— Ciorapi. Sunt pentru copiii de la centrul de ajutor social. Câțiva dintre acești sărmani micuți aleargă prin zăpadă, toată iarna, cu picioarele goale în pantofii lor jerpeliți. Știi să tricotezi, Violet?

— Am învățat odată, dar nu mă prea pricep. Nu pot spune că îmi place.

— Dacă ai chef să mă ajuți vreodată, am mai multe ace de tricatat și gheme din belșug. Orice ajutor e bine-venit.

Am stat, observându-le cum lucrează. Singurele sunete erau ticăitul regulat al ceasornicului din hol, acele de tricatat ale bunicii pocnind ritmic și stiloul mătușii Birdie zgâriind pe suprafața hârtiei. Mă întrebam dacă făcusem o greșală teribilă venind la Chicago să locuiesc cu o femeie necăsătorită și două văduve. Fiecare seară va fi la fel de plictisitoare ca aceasta? Îmi era dor de Ruth, prietena mea de la școală și, în special, îmi era dor de palpitatele ei materiale de citit.

Trebuia să fac repede un plan pentru a o găsi pe mama – și asta înainte de a muri de plictiseală.

Mărți, 6 iunie 1893

Am dormit până târziu dimineața următoare. Pe când am coborât scările ca să iau micul-dejun, surorile mâncaseră deja.

— Bunica unde e? am întrebat-o pe mătușa Matt care încerca să-și potrivească o pălărie pe cap folosind un ac lung, împungând-o în firele de paie atât de violent, încât m-am temut că o să-i curgă sânge.

— Florence a plecat de acasă deja de câteva ceasuri bune ca să-și ducă la îndeplinire activitatea caritabilă, spuse ea. Mi-a spus să te las să dormi și așa am făcut. Mi-a mai spus să-ți pregătesc micul-dejun când, în sfârșit, te vei trezi. Așadar ce vrei să mănânci?

Judecând după expresia feței mătușii Matt și după tonul vocii, fusese o sarcină teribilă pentru ea să mă aștepte. Evident, avea lucruri mai importante de făcut.

— Mulțumesc, dar nu mi-e foame. Nu mănânc niciodată prea mult la micul-dejun.

— Bine atunci. Am plecat să fac cumpărăturile.

leși pe ușa din spate ca și cum s-ar duce la război, mărșăluind spre magazinul de zarzavaturi întru cucerirea căpățânilor de varză. Din nou, mă găseam singură cu mătușa Birdie.

Am găsit-o în sufragerie, împrăștiind, cu grație, praful, în timp ce trecea cu un pământ de pene de șters praful peste antichitățile camerei. Din câte vedeam, nici ea, nici penele nu făceau o treabă bună. Particulele de praf dansau pentru câteva secunde în razele de soare ce cădeau pieziș pe mobilă, apoi se reășezau în neorânduială pe mobilier. Când Birdie mă văzu, se grăbi să mă îmbrățișeze, de parcă tocmai ajunsesem acasă dintr-o călătorie foarte lungă.

— Bună dimineața, dragă. Ai dormit bine?

— Da, foarte bine.

Nu era chiar adevărat. Nu dormisem deloc bine. Dar madame Beauchamps susținea cu tărie că cei mai mulți oameni nu voiau să știe cu adevărat răspunsul la întrebările politicoase precum: „Ce faci?” sau „Ai dormit bine?” Cei care întrebau făceau doar conversație și astfel răspunsul potrivit ar trebui să fie întotdeauna ceva de genul: „Bine, mulțumesc. Dar dumneavoastră?”

Refuzul bunicii de a vorbi despre mama mă supărase, într-adevăr, foarte mult. Mi-am petrecut o parte din noapte răsucindu-mă și întorcându-mă în zgrunțurosul pat al camerei de oaspeți, încercând să concep o modalitate de a evada din casă ca s-o pot căuta pe mama. Apoi, am mai pierdut câteva ore, încercând să descifrez cum aș putea s-o conving pe mătușa Matt să-i rostească lui Maude O'Neill discursul ei despre eliberarea de sub dominația bărbaților. Când, într-un final, am adormit, am visat că Chicago era din nou incendiat, iar eu și tata alergam printre flăcări să o găsim pe mama.

— Mă bucur așa de mult că ai dormit bine, dragă, spuse mătușa Birdie. Avem o zi mare în față. E bine că te-ai odihnit.

— Ce ai spus? Mai exact, ce se presupune că avem de făcut azi? Mătușa Birdie se aplecă spre mine și îmi șopti:

— E secret! Îmi făcu ea din ochi.

Habar n-aveam dacă știa ce vorbește. Bunica nu amintise nimic despre o „zi mare” sau un secret. O clipă mai târziu, Birdie se reîntoarse la ștersul prafului și am zărit, încă așezată pe canapeaua din sufragerie, poza de nuntă pe care mi-o arătase seara trecută. Am luat-o și am analizat-o pe această tânără și surprinzător de frumoasă mătușă Birdie.

— Mai ai și alte poze, mătușă Birdie? Poate un album cu poze peste care să ne putem uita împreună?

Așa, mi-aș putea recunoaște părinții, chiar dacă mătușa Birdie nu.

— O, da. Am chiar o colecție de poze. Dar ele nu sunt într-un album.

— E bine și așa. Mi-ar plăcea să le văd.

— Ți-ar plăcea? Și-a afișat zâmbetul încântător. Oh, ce drăguț. Birdie s-a dus la biroul de scris și a scos un sertar întreg, plin ochi cu poze și alte amintiri. L-a adus pe canapea și s-a așezat lângă mine, suspinând. Aș fi vrut să cotrobăiesc repede printre poze, căutându-i pe părinții mei, dar mătușa Birdie părea să aibă tot timpul din lume pentru acest lucru. Protejându-și sertarul de degetele mele hrăpărețe, ea scotea cu răbdare fiecare poză, una câte una, și mi-o descria cu detalii chinuitoare.

— Aceasta, prima, este sora mea Agnes și soțul ei, Henry. Ea s-a căsătorit cu Henry în 1847... sau în 1848? Numele lui este Paine – Henry Paine. Rudele lui sunt foarte bogate. Aceștia sunt cei doi băieți ai lor, Henry Junior și Michael. Sunt mari acum, bineînțeles, și au copii lor. Dar nu sunt drăguți în această poză? Cred că micuțul Michael trebuie să fi fost de doisprezece ani... sau era mai mare? Lasă-mă să mă gândesc...

În ritmul în care mergea, m-am gândit că pe când am fi ajuns la fundul sertarului și eu aș fi fost mare și aș fi avut copiii mei. Am hotărât să grăbesc lucrurile.

— Nu contează câți ani a avut, mătușă Birdie. Cine este cea din poza următoare? E bunica mea?

— Da, aceasta este Florence și soțul ei, Isaac. Păcat că nu zâmbește – arăta mai frumos când zâmbea. Dar în fond, Isaac nu zâmbea niciodată prea mult. A fost pastor. Unul dintre acei predicatori înflăcărați despre care auzi atâtea și care par să creadă că în această viață nu prea există lucruri pentru care merită să zâmbești. Pe de altă parte, în rai... Predica și despre rai, din când în când...

Scrâșneam din dinți, luptându-mă să am răbdare. Ajunseserăm doar la a treia poză – una cu tatăl mătușii Birdie, făcută cu puțin înainte de a muri – când am auzit un cal și o trăsură oprind afară pentru un popas. Îmi era teamă că era bunica și că va lua toate pozele sau le va ascunde pe cele cu mama, înainte ca mătușă Birdie să mi le poată arăta. Am sărit în picioare și am tras perdeaua de la geam ca să văd cine era afară.

O trăsură închisă, cu un birjar și o pereche de cai, oprise pe alea noastră din față. Nu puteam vedea ocupanții, dar elegantul vehicul era departe de prăpădita birjă și bătrâna mârtoagă pe care bunica o angajase să mă ia ieri de la gară.

— Angajează vreodată bunica mea o trăsură și un birjar? am întrebat, gata să smulg de la mătușă Birdie sertarul cu poze și să-l vâr înapoi în biroul de scris.

— Florence merge cu tramvaiul, dragă.

— Cineva cu o trăsură foarte scumpă este aici ca să ne viziteze.

— Oh, ce frumos.

Birjarul coborî de pe capră și se grăbi să deschidă portiera trăsurii. Încordarea mea luă sfârșit, văzând-o pe mătușă Agnes coborând. Era o femeie robustă, cea mai corpolentă dintre surori și, de asemenea, cea mai bogată. Prosperitatea, respectabilitatea și aura bogăției atârnav de ea ca diamantele. A străbătut alea într-un pas regal, ca și cum i s-ar fi balansat o coroană pe cap. Mi-am putut imagina cu ușurință un alai invizibil de paji, îmbrăcați în catifea, rostogolind un covor roșu înaintea ei și ridicând o lungă și elegantă trenă în urma ei.

— Bonjour, dragile mele, ciripi ea, intrând pe ușa din față cu o mișcare lină. O carte de vizită gravată atârna de degetele înmănușate ale mătușii Agnes. Madame Beauchamps ar fi lăudat modul elegant în care își ținea întins degetul mic. Mătușă Birdie ieși în grabă în hol ca să-i dea lui Agnes una din îmbrățișările ei ce-ți striveau oasele.

— Bertha, unde e tăvița? spuse Agnes, netezindu-și din nou cutele mantiei. Știu că ai o tăviță de argint de foarte bună calitate pentru primirea cărților de vizită. Chiar eu ți-am dăruit-o.

Madame Beauchamps ne repeta din când în când importanța ritualului cărții de vizită. M-am simțit obligată să caut imediat după tăvița pierdută și să corectez această neglijență îngrozitoare. De vreme ce habar n-aveam cum arată sau unde s-o caut, mă învârteam în cercuri inutile, căutând sub masa din sufragerie și în vestiar, în vreme ce mătușa Agnes aștepta și mătușa Birdie privea visătoare în spațiu.

— Nu mai contează, spuse, într-un final, Agnes. Cartea de vizită zbură din vârful degetelor ei și ateriză pe masa din sufragerie.

— Vino aici și lasă-mă să te privesc, Violet.

Mă ținu la lungimea brațului, studiindu-mă cu un ochi pătrunzător, critic. M-am temut că îmi va găsi un defect la sprâncenele negre și la tenul oacheș, dar pe fața rotundă, regală a mătușii se ivi un zâmbet favorabil.

— Ei poftim, ești chiar drăguță. Ai să te descurci foarte bine – într-adevăr foarte bine. Te voi prezenta foarte curând.

— Oh, ce frumos, spuse mătușa Birdie.

— Cui să mă prezinți, mătușă Agnes?

— Ei poftim, societății din Chicago, bineînțeles. Ai cărți de vizită, nu-i așa? Gravate corespunzător?

— Da, doamnă.

Madame B. se asigurase de acest lucru.

— Și, presupun, o îmbrăcămintă adecvată? O pălărie corespunzătoare? Mănuși? Ei bine, pot repara asta destul de ușor, dacă nu le ai. Sper că vorbești franceza. Am înțeles că ai frecventat acel pension în Rockford? Cum se numea?

— Școala de Domnișoare a madamei Beauchamps.

— Da, aceea. Poate nu știi, dar eu am fost cea care i-a recomandat această școală tatălui tău. Cred că te-au învățat franceza acolo?

— *Oui, tonte Agnes. Je parle tres bien français*⁴. Madame nu mi-ar fi permis să absolv dacă nu mi-aș fi însușit franceza împreună cu regulile de etichetă și alte obligații sociale.

— Minunat.

— Madame a insistat totodată să învățăm o brumă de italiană în caz că apare vreodată nevoia de a discuta cu un conte venețian; să cântăm la pian, dar și cu

⁴ „Da, doamnă Agnes. Vorbesc franceza foarte bine” (n.ed.).

vocea; să știm cum să găsim pe hartă patria ei franceză și alte țări importante și să avem și câteva cunoștințe de poezie și literatură.

— *Tres bon*⁵, Violet, spuse mătușa Agnes. Pari foarte bine pregătită. Era timpul ca tatăl tău să se hotărască să facă ce trebuie pentru tine și să te trimită la Chicago să-ți găsești un soț potrivit.

Mi se tăie răsuflarea.

— Un soț?

— Da, desigur. De ce crezi că ai venit la Chicago? Să vezi expoziția? Râse de propria-i glumă. Ascultă aici, i-am spus tatălui tău că e aproape prea târziu, că ești cam prea bătrână. Dar mă voi strădui să recuperăm timpul pierdut.

Să fie acesta adevăratul motiv pentru care tata a fost de acord să mă lase să vin? Am fost atât de uluită de vestea mătușii Agnes, încât habar n-am avut ce trebuia să spun. Din fericire, madame Beauchamps ne învățase că expresiile exagerate de mulțumire erau potrivite pentru aproape orice ocazie.

— Mulțumesc, mătușă Agnes. Merci. Îți sunt atât de recunoscătoare. Dar în realitate, ideea de a-mi căuta un soț îmi dădea palpitații la inimă – dacă erau de frică sau emoție nu aș fi putut spune. Poate un pic din amândouă.

— Te voi căuta mâine la ora două, spuse Agnes. Să-i spui negreșit bunicii tale că vin. Bertha nici nu-și va aminti că v-am vizitat, sărmana de ea. Și să ai pălărie. Și mănuși.

Se întoarse spre ușă cu un foșnet de tafta, spunând:

— *Au revoir*⁶, Bertha, de parcă sărmana mătușă Birdie era, pe lângă naivă, și surdă. Iar mie, îmi spuse sotto voce⁷:

— Nu-ți uita cărțile de vizită. *Au revoir*.

Trebuie să fi arătat ca mătușa Birdie, întrucât am rămas privind mută în depărtare, complet uluită de vizita mătușii Agnes. Mireasma parfumului ei persistă multă vreme după ce ea plecase, împreună cu cuvintele ei amăgitoare.

Un soț! Îmi imaginam destul de lesne ce ar avea de spus mătușa Matt despre asta.

Încă stăteam în vestibul, în stare de șoc, când am auzit pe cineva intrând pe ușa bucătăriei. Am alergat repede în sufragerie și am îndesat sertarul plin cu poze înapoi în birou. Acum, că știam unde le ținea mătușa Birdie, puteam scotoci prin ele de una singură într-o altă zi. Am luat pământul și m-am prefăcut că șterg praful –

⁵ „Foarte bine” (n.ed.).

⁶ „La revedere”, în franceză (n.ed.).

⁷ „Impresie italiană care denotă o „voce scăzută”; termenul s-a extins din domeniul muzicii (n.ed.).

exact când bunica a ieșit din bucătărie ca să-și atârne pălăria pe cuierul din sufragerie.

— Ai expediat scrisoarea mea lui Gilbert? Întrebă mătușa Birdie după ce a salutat-o cu o îmbrățișare.

— M-am ocupat de asta.

M-a surprins că bunica, o bună creștină, poate să mintă. Evident, proveneam dintr-o spiță lungă de mincinoși desăvârșiți. Cunoșteam și eu pe propria-mi piele durerea și dezamăgirea de a fi mințită ani de zile, așa că i-am dat pământul lui Birdie și am urmat-o pe bunica în bucătărie.

— De ce nu-i spui mătușii Birdie adevărul despre soțul ei și despre război? am întrebat-o cu o voce șoptită.

— I-am spus, draga mea. De nenumărate ori. Și de fiecare dată, când, într-un final, îl înțelege, jalește și nu poate fi consolată zile întregi. Apoi, prin mila lui Dumnezeu, se trezește într-o bună dimineață și uită în ce an suntem și este fericită din nou scriindu-i scrisori lui Gilbert, așteptându-i sosirea. Nu o mințim intenționat și de câte ori mă întreabă adevărul, eu i-l spun. Dar e mult mai bine pentru ea așa, nu crezi?

— Nu sunt sigură. Tata poate a crezut că a făcut bine, evitând să-mi spună adevărul despre mama, dar șocul pe care l-am simțit după ce am aflat totul a fost, cu adevărat, supărător. Este unul dintre motivele pentru care am simțit nevoia să plec de-acasă pentru o vreme.

— Îmi pare atât de rău. Și-a așezat o mână liniștitoare pe umărul meu. I-am spus lui John cât de supărată am fost când a inventat prima dată minciuna. Probabil din cauza asta nu mi-a permis să te văd prea mult în ultimii ani. Știa că nu te voi minți dacă mă vei întreba despre mama ta. Dar m-a făcut să promit că nu voi vorbi despre ea. Pot fi mama lui John, dar a spus cât se poate de clar că mariajul lui nu este problema mea.

— Aș vrea să știu acum adevărul.

— La ce te-ar putea ajuta, Violet? Își lăsă mâna să-i alunece în jos pe brațul meu și îmi luă mâna în mâinile ei.

— Știu deja că mama nu a fost niciodată bolnavă.

— Nu și dacă pui la socoteală boala sufletească.

— Dar cum arăta? Abia mi-o amintesc.

Bunica a făcut o pauză ca să-mi elibereze mâna și și-a luat șorțul, legându-și cordonul la spate.

— La început? Mama ta a fost plină de viață. Vibrantă. Vivace. Și foarte frumoasă. Îi semeni ei, știi.

Am dat din cap.

— De-abia îmi amintesc cum arăta. De ce nu sunt poze cu ea? Dar tocmai când eram pe cale să aflu niște informații prețioase, mătușa Birdie ne-a întrerupt. A intrat în bucătărie, purtând cartea de vizită a mătușii Agnes pe palme, de parcă ar fi fost de sticlă.

— Ne-a vizitat cineva, Florence, și nu am putut găsi tăvița de argint!

— A fost Agnes? Ia să văd. A luat cartea de vizită din mâna lui Birdie.

— Mătușa Agnes vine după mine mâine, la ora două, am spus eu.

— Oh, dragă. Umerii bunicii se lăsară. Speram că va fi prea ocupată ca să te supună vizitelor ei sociale – adică, dacă nu vrei tu să fii supusă. Ești o femeie în toată firea, așa că presupun că e alegerea ta.

— Ce e rău în a face vizite sociale cu mătușa Agnes?

— Nimic. Doar că ea e prietenă nedespărțită cu oameni precum cei din familiile Palmer, Pullman și Fields, bând galoane întregi de ceai, iar eu nu văd niciun rost în toată această pălăvrăgeală socială. Sunt atâtea lucruri mult mai importante de făcut în această viață scurtă.

— Mătușa Agnes mi-a spus că tata m-a trimis aici ca să-mi găsesc un soț. Din păcate, mătușa Matt și-a ales exact acel moment nepotrivit ca să pășească pe ușa din spate. Aproape că scăpă din brațe toate pachetele, când, fără să vrea, m-a auzit.

— Ce a spus Agnes? Peste cadavrul meu va face ea una ca asta! M-am simțit ca și cum stăteam în mijlocul unuia dintre acele blocaje ale traficului descrise de domnul McClure, cu vehicule lovindu-se în jurul meu.

— Dar unde este tăvița de argint, Florence? Întrebă mătușa Birdie. N-o găsesc nicăieri.

— Am pus tăvița în bufet, dragă. Îi pierise strălucirea și nu am avut timp sau răbdare s-o lustruiesc – mai ales că Agnes este singura persoană care vine cu cărți de vizită în zilele astea.

— Acum, Florence, spuse mătușa Matt cu asprime, promite-mi că nu îi vei permite lui Agnes să-ți vândă nevinovata nepoată servituții!

— Nu fi melodramatică, Matt. O spui de parcă Agnes ar vrea ca Violet să fie o servitoare angajată cu contract, în loc de soție.

— E o diferență foarte mică, spuse Matt cu un suspin.

— Ni s-a terminat pasta de lustruit argintul? Întrebă mătușa Birdie din cămară. N-o găsesc.

— Caută pe poliță, în spatele amoniacului, îi strigă bunica. Se întoarce din nou la mătușa Matt. În plus, depinde de Violet și de tatăl ei să decidă dacă se căsătorește sau nu, nu de noi.

— Ei bine! Mai vedem noi. Mătușa Matt își lăsa pachetele pe masa din bucătărie și ieși cu pași apăsați.

Mi-am făcut griji că o supărasem și nu-mi puteam permite să fac asta. Aveam nevoie de mătușa Matt s-o facă pe Maude să renunțe la căsătoria cu tatăl meu. Dar în același timp, voiam să ies în societate cu mătușa Agnes. Cum puteam să renunț la oportunitatea de a sta la taclale cu înalta societate a orașului Chicago – ca să nu mai zic de a-mi găsi un soț?

— Cred că mi-ar plăcea să merg mâine în vizită cu mătușa Agnes, i-am spus bunicii. Te superi?

— Totul depinde de tine. Numai să ai grijă, altfel ea va lua controlul asupra vieții tale cu toate absurditățile ei.

— Aici e! anunță mătușa Birdie. Ieși din cămară, arătând murdară, dar triumfătoare, fluturând o tăviță de argint foarte oxidată, alături de cutia cu pasta de lustruit. Acum vom fi pregătite când vizitatorii vor sosi la ușa noastră!

Și dacă mătușa Agnes își ducea la îndeplinire planurile, unul dintre acești vizitatori ar putea fi chiar viitorul meu soț.

Martți, 7 iunie 1893

Am încercat trei rochii înainte de a mă decide pe care o voi purta în vizitele sociale pe care le voi face cu mătușa Agnes. Într-un final, am ales una care îmi pune în valoare talia subțire, chiar dacă nu îmi puteam strânge foarte tare corsetul fără ajutorul prietenei mele, Ruth. Ea reușea să mă facă zveltă cu adevărat – și fără suflare totodată.

Ruth Schultz fusese o expertă în ceea ce privește îmbunătățirea înfățișării unei fete, iar la școală toată lumea venea la ea să ceară ajutor. Când era vorba de strâns, de ascuns, de remodelat, cunoștințele lui Ruth despre corsete erau de neîntrecut. Totodată, ea recomanda doze zilnice dintr-un elixir egiptean care, luat regulat, promitea să le înzestreze pe fetele mai puțin dotate cu o „rotunjime grațioasă”. Avea gust de fiere. Din fericire, înzestrările mele nu aveau nevoie de rotunjimi.

„Fetele cu talia subțire care sunt prea dezvoltate în partea de sus arată întotdeauna ca și cum ar fi în pericol de a se prăbuși”, mă sfătuisese Ruth. „Mai ales dacă au picioare micuțe.”

Mi-a luat mult timp aranjatul părului, nefiind în stare să-l fac să stea cum trebuie. Mă simțeam emoționată fără să am un motiv, de parcă aș fi fost pe punctul de a da un examen la școală și toate deprinderile și lecțiile învățate de la madame B. ar fi evaluate într-un test final. Dacă m-aș împiedica într-un covoraș și aș cădea cu nasul în podea în fața tuturor? Dar dacă aș scăpa din mână ceașca de ceai care se va dovedi a fi o amintire de familie neprețuită care fusese salvată de la Marele Incendiu, singurul obiect rămas dintr-o scumpă moștenire de familie, absolut de neînlocuit și...

M-am oprit, am respirat adânc și mi-am propus să mă gândesc la toate lucrurile frumoase care s-ar putea întâmpla azi, în locul celor urâte. Dacă voi întâlni un bărbat care reprezintă tot ce am visat vreodată: frumos, fermecător, bogat... dar, mai ales, îndrăzneț, aventuros, inventiv? Dar dacă se va îndrăgosti de mine în clipa în care mă va vedea pentru prima oară, la fel cum soțul mătușii Birdie se îndrăgostise de ea? Bărbatul visurilor mele ar porni să-mi cucerească inima, curtându-mă în cele mai romantice moduri, exact ca eroii din revistele lui Ruth cu povești de dragoste. Povestea noastră ar fi atât de frumoasă și de emoționantă că

ar deveni una clasică, citită de milioane de fete invidioase vreme de zeci și zeci de ani. De fapt, noi am...

— Violet? Mătușa Birdie mi-a întrerupt zborul imaginației, strigându-mă din hol. Agnes este aici. Trăsura ei tocmai a ajuns.

— Vin. Mi-am aranjat repede pălăria, mi-am adunat mănușile și cărțile de vizită și m-am grăbit jos.

Nu-mi amintesc să fi mers vreodată cu o trăsură atât de frumoasă ca a mătușii, dar un vehicul mai modest ar fi arătat total nelalocul lui, oprind în fața unei case elegante din centrul orașului, unde ne-am făcut prima vizită. Un servitor în uniformă ne-a întâmpinat la ușă și ne-a primit cărțile de vizită pe o tăviță chinezească emailată. Aș fi vrut să mă uit peste tot în jur, la camerele împodobite peste măsură, în vreme ce el ne-a anunțat înăuntru, dar bunele maniere îmi interziceau să mă holbez. Micile priviri pe care totuși le-am aruncat pe furiș m-au convins că aceasta era cea mai frumoasă casă pe care o vizitasem vreodată. Servitorul ne-a condus pe mătușa Agnes și pe mine într-un salon, unde câteva femei bine îmbrăcate erau adunate în jurul unei servante pentru ceai.

Am intrat în cameră cu o eleganță învățată și cu o ținută a corpului desăvârșită: spatele drept, umerii drepți și capul ridicat. Am petrecut ore întregi la școala lui madame Beauchamps plimbându-mă cu o carte ținută în echilibru, pe vârful capului, înainte de a mi se permite să trec la următorul nivel de dificultate. Apoi, mi se cerea să mă așez cu eleganță, în timp ce aveam în mână o ceașcă de ceai fierbinte și încă ținând în echilibru cartea pe cap.

— Doamnelor, spuse mătușa Agnes cu vocea ei studiată, aș vrea să v-o prezint pe nepoata mea, Violet Rose Hayes. Vara aceasta ea o vizitează pe sora mea, Florence Hayes, și expoziția orașului nostru.

Doamnele m-au salutat cu zâmbete plăcute și cu un cor de voci melodice:

— Bună... Mă bucur să te cunosc... Bine ai venit, Violet...

— Mulțumesc foarte mult.

Mi-am concentrat toată atenția, în timp ce gazda noastră mi-a prezentat fiecare doamnă prezentă, amintindu-mi de avertismentul sever al madamei B.: „Nu pot accentua îndeajuns importanța reținerii numelui fiecărei persoane căreia îi sunteți prezentate.” Ea așeza pe un rând de scaune poze cu oameni străini și simula prezentări astfel încât noi să putem exersa reținerea numelor.

Eu îmi alcătuisem propriul sistem secret de memorare inventând povești scandaloase despre fiecare persoană, pornind de la numele sau însușirile fizice ale ei. De exemplu, azi, când gazda noastră mi-a prezentat o anume doamnă Smith,

mi-am imaginat că eleganta femeie avea o relație secretă cu un fierar masiv, musculos.

Gazda noastră ne-a servit tuturor ceai dintr-un ceainic de argint gravat, iar noi toate stăteam așezate pentru a-l bea. M-a străbătut un licăr de speranță. Multe dintre lucrurile pe care cineva le învață la școală sunt repede uitate și niciodată folosite, dar acum, în această încăpere, toată munca mea grea și învățatul meu sânguinos vor fi, în sfârșit, puse în aplicare. Mă temusem întotdeauna că pregătirea mea impecabilă se va lăncezi din cauza neîntrebuințării ei acasă, în Lockport, și în cele din urmă se va stinge. Dar mulțumită mătușii Agnes, îmi găsisem, în sfârșit, locul în viață.

Mi-am desfășurat minusculul șervet în poală, ținând în perfect echilibru ceașca de ceai și am luat cea mai mică înghițitură posibilă. Soarele după-amiezii forma lumini și umbre de-a lungul mobilierului frumos lustruit și a splendidului covor. M-aș putea obișnui cu acest fel de viață. Mă aflu printre cele mai remarcabile femei din Chicago, spuma societății unuia dintre primele orașe ale Americii. Emoția m-a cuprins, în vreme ce am anticipat o discuție care avea să fie atât edificatoare, cât și încurajatoare.

— Frumoasă vreme avem, nu-i așa? a început gazda noastră.

— Oh, da. Nu-mi amintesc de o altă lună iunie, din anii recentți, care să fi început atât de frumos ca aceasta.

— Să sperăm că vara va continua să fie la fel de frumoasă.

— Mmm... au murmurat doamnele în cor, aplecându-și pălăriile cu pene. Să sperăm.

— Așa nu-mi plac verile calde și umede pe care le avem câteodată în Chicago.

— Cred că toată lumea le displace.

— Din fericire, avem o casă pe unul din lacurile care formează lanțul de lacuri Finger Lakes din New York, așa că acolo putem întotdeauna evada.

— Da, ești o norocoasă.

Conversația părea să se deruleze frumos când, dintr-odată, se ivi o scurtă pauză. Mi se tăie respirația, când tăcerea se prelungi la câteva secunde agitate.

„Conversația nu trebuie lăsată niciodată să înceteze”, ne-a învățat madame B. „O tăcere prelungită înseamnă moartea oricărui eveniment social.”

Dar tocmai când un bob de transpirație începu să mi se prelingă de sub pălărie, gazda noastră le întrebă pe celelalte doamne:

— Ce părere aveți despre vijelia pe care am avut-o seara trecută? Admirația mea pentru îndemânarea ei prinse aripi.

- Mi s-a părut mai degrabă înspăimântătoare, a răspuns cineva.
- Chiar așa? Mie îmi place tunetul.
- Și mie – dacă nu este prea puternic.
- Nu mă deranjează tunetul *puternic* atâta vreme cât nu este însoțit de vânt.
- Oh, da. Vântul!
- Prea mult vânt poate fi chiar supărător.

Doamnele au continuat așa o vreme, sorbind delicat din ceai și discutând meritele tunetului, ale vântului și ale altor fenomene meteo, până când m-a cuprins teama că aş putea să moţăi. Nu dormisem bine noaptea trecută fiindcă presimţisem că aveam să-l întâlnesc pe viitorul meu soţ. Poate ochii mi s-au închis într-o clipire prelungită, când gazda a decis deodată că sosise momentul să mă includă în conversaţie.

- Îţi plac lunile de vară, domnişoară Hayes?

M-am simţit la fel cum mă simţeam la şcoală ori de câte ori eram prinsă visând cu ochii deschişi – ceea ce se întâmpla des. Am apucat bine ceaşca de ceai în degetele-mi tremurânde ca să nu zăngănească. Inima îmi bătea cu putere în timp ce-mi formulam răspunsul.

— Da. Întotdeauna mi-a plăcut vara. Dar de fapt, îmi plac toate anotimpurile la fel de mult. E atât de frumos să trăieşti într-un climat care-ţi oferă o varietate de anotimpuri, așa încât să nu te plictiseşti de niciunul. Nu credeţi?

Mi-am dat seama după zâmbetele și datul lor aprobator din cap că am răspuns bine. Petrecusem ore întregi la şcoală, exersând arta conversaţiei și am știut că doar răspunzând la o întrebare era insuficient. Alături de răspuns, totdeauna trebuie adăugată și o altă întrebare ca să se păstreze conversația vie. Madame comparase o conversație corectă cu un elegant meci de tenis:

„Mingea nu trebuie doar ținută în aer, ci serva trebuie să fie întoarsă cu grație și mult tact.”

Am știut că am trecut cu bine de primul meu test. Dar pe când mătușa Agnes și eu ne-am terminat ceaiul și ne-am luat rămas-bun – iar eu mi-am luat rămas-bun de la fiecare doamnă, spunându-i pe nume, bineînțeles – mărturisesc că m-am simțit un pic dezamăgită. Nu-l întâlnisem pe viitorul meu soț.

— Acesta a fost începutul, Violet, mi-a spus mătușa Agnes în vreme ce ne urcam din nou în trăsură. Apropo, te-ai descurcat foarte bine. Dar următoarea vizită este mult mai importantă.

- Da? De ce?

— Următoarea noastră gazdă, doamna Kent, are, în primul rând, legături sociale mai bune. Dar mai mult decât atât, are un nepot numai bun de însurătoare, la fel cum au și câteva din celelalte doamne care o vor vizita și ele. Ascultă bine ce-ți spun, acolo s-ar putea să fie prezente și tinere de vârsta ta, așa că fii atentă și asigură-te să nu subestimezi concurența.

— Vrei să spui că vom concura pentru același pretendent?

— Exact.

Nu am putut să nu zâmbesc la această provocare. Îmi dau seama că era extrem de nefeminin pentru mine, dar îmi plăceau competițiile de orice fel. Am încercat odată, la școală, să organizez un joc – fiecare fată trebuia să contribuie cu 25 de cenți, iar miza era câștigată de cine avea să primească cele mai multe puncte la un examen apropiat. Dar doar o singură fată, în afară de Ruth și de mine, a fost dispusă să riște exmatricularea, făcând parte dintr-un cerc de pariuri – și niciuna dintre noi n-a riscat asta pentru numai 75 de cenți. Probabil, firea mea competitivă era aceea care a contribuit la lipsa mea de interes față de Herman Beckett; părea să nu-l dorească nici-o altă fată din Lockport.

Mai departe, am vizitat împreună cu mătușa Agnes o impunătoare vilă aflată pe strada Prairie și de data aceasta conversația a luat o turnură mult mai interesantă, chiar dacă, pentru o vreme, a gravitat în jurul înfățișării mele.

— Nepoata ta e drăguță, Agnes, a semnalat gazda noastră, doamna Kent. Unde ai ascuns-o în tot acest timp?

— Violet a învățat la unul dintre cele mai bune pensioane din Illinois. Vorbește franceza de parcă ar fi crescut la Paris. Și stai să-i ascuți aptitudinile la pian. Îți taie răsuflarea!

Din moment ce mătușa mea nu m-a auzit niciodată cântând la pian, lauda ei m-a impresionat ca un uimitor pas de încredere.

Am hotărât că ar fi prudent să încep să exersez la pianul bunicii, în timpul meu liber.

Eram centrul atenției, de vreme ce doamnele s-au adunat în jurul meu, măsurându-mă din priviri de jos în sus de parcă aș fi fost o marfă expusă în celebrul magazin al domnului Marshall Field. Comentariile lor au fost toate măgulitoare, până când doamna Grant s-a alăturat discuției.

— Nu credeți că tenul ei este un pic închis la culoare? Violet are niște trăsături de țigăncușă.

Doamna Grant venise împreună cu cele două fiice ale ei, Hattie și Nettie, care îmi erau apropiate ca vârstă. Remarcile ei răutăcioase avură asupra mea același

efect ca împuşcătura de pistol la începutul unei curse. Am rămas calmă, în timp ce mi-am evaluat concurenţa. Niciuna dintre surorile Grant nu erau aşa de frumoase cum eram eu, chiar şi cu pielea mea oacheşă. Iar însuşirilor lor le puteau folosi puţine rotunjimi, obţinute cu ajutorul elixirului egiptean al lui Ruth. Dar ne aflam într-o cursă spre altar şi nu aveam de gând să le ofer niciun sfat rivalelor mele.

— Violet este perfect conştientă că trebuie să stea departe de soare, a spus mătuşa Agnes. Nu-i aşa, dragă?

— O umbrelă de soare este un accesoriu de vară esenţial pentru orice femeie, am răspuns.

— Socot că această nuanţă neobişnuită a tenului contribuie la farmecul ei, a spus mătuşa mea.

— Dar cum e cu претендентii? Întrebă gazda mea. Te vizitează vreun gentleman, Violet?

Nu am îndrăznit să le spun despre plictisitorul Herman Beckett, funcţionarul maritim din Lockport. Apoi, spre groaza mea, mi-am amintit că îi dădusem vânzătorului ambulant, Silas McClure, permisiunea de a mă vizita la casa bunicii. Dumnezeu, ce m-aş face dacă ar apărea la uşa mea în costumul lui de stofă de prost gust, cu zâmbetul strălucitor şi cu părul uns? Nu l-aş putea invita înăuntru! Capul lui ar lăsa pete de grăsime pe tapiţeria noastră! De ce, oh, de ce îi dădusem adresa bunicii?

— Abia am ajuns în oraş, am răspuns, ocolind întrebarea. Am fost plecată la Şcoala pentru Domnişoare a madamei Beauchamps în Rockford.

— Este o şcoală bună.

— Da, cu un renume răsunător.

— Agnes dragă, ce-ar fi să o aduci pe Violet la campania de strângere de fonduri pentru Institutul de Artă? Mi-ar plăcea ca nepotul meu, George, s-o cunoască.

Inima mea îşi intensifică bătăile.

— Iar mie mi-ar face plăcere ca ea să ia parte la serata mea. Nepotul meu, Edward, va participa şi el.

Una dintre surorile Grant îmi aruncă o privire cruntă la pomenirea numelui lui Edward. Dar în curând, doamnele îşi pierdură interesul faţă de mine şi conversaţia se transformă – sau să îndrăznesc să spun degenera – în bârfă. Nici-o viaţă privată nu părea să fie dincolo de limită, iar ele vorbeau despre cine pe cine curta, cum avansa curtea, care gentleman a făcut o cerere în căsătorie, care gentleman nu

avea vreo șansă la asta și așa mai departe. Am stat atentă, catalogând informația, conștientă că viitorul meu succes ar putea depinde de asta.

Mai târziu, când mătușa Agnes și eu ne luam rămas-bun împreună cu alte doamne, gazda noastră m-a prins de braț și mi-a șoptit:

— Mai rămâi o clipă, Violet. Mi-ar plăcea să cunoști pe cineva. Îi făcu semn unei servitoare care se grăbi înspre noi.

— Katya, te rog spune-i lui Nelson să coboare pentru o clipă. Servitoarea ezită de parcă nu ar fi înțeles ordinul. Dar ochii ei întrebători îi întâlniră pe ai mei, nu pe ai doamnei Kent. Am avut sentimentul aparte că ea mă analiza în același fel în care le analizasem eu pe surorile Grant. Katya era tânără – nu mai mult de șaptesprezece sau optsprezece ani – și foarte drăguță, cu ochi albaștri, oblici, având părul de culoarea grâului și maxilarele slave, ascuțite. Își coborî privirea și făcu o reverență.

— Da, doamnă. Imediat, doamnă. Aș fi putut jura că am zărit lacrimi jucând în ochii ei.

Fără-ndoială! Era îndrăgostită de nepotul stăpânei ei, acest Nelson pe care fusese trimisă să-l aducă. Poate și el era îndrăgostit de ea, dar iubirea lor trebuia să fie ținută secretă pentru că ea era o servitoare imigrantă și total nepotrivită pentru un bărbat cu o asemenea poziție socială.

Se întâlneau pe scara de serviciu din spate și în grădina întunecată după miezul nopții, schimbând îmbrățișări înduioșătoare și sărutări pătimașe. Katya îl implorase pe Nelson să fugă împreună cu ea, dar în inima lui se dădea o luptă între iubirea pentru Katya și iubirea pentru bani. Apoi, într-o noapte furtunoasă...

— Katya a emigrat din Polonia, ne-a explicat doamna Kent, în timp ce așteptam. La început, când am angajat-o, nu vorbea deloc engleza, dar face progrese în fiecare zi.

Câteva minute mai târziu, Nelson sosi – fără Katya. Mi-am imaginat-o plângând în odaia pentru rufărie, folosind cuverturile de schimb și cearceafurile de pat ca să-și înăbușe lacrimile geloziei.

Nelson se îndreptă degajat înspre salon, purtând un costum potrivit pentru un teren de tenis, și a trebuit să-mi mușc buza de jos pentru a nu rămâne cu gura căscată. El era întruchiparea vie a eroului oricărei povești de dragoste: Înalt, zvelt, cu părul blond și chipeș. Și dacă această casă reprezenta vreun indiciu, el era, de asemenea, nemaipomenit de bogat.

— Nelson, dragule, aş vrea s-o cunoşti pe domnişoara Violet Rose. Ea este nepoata prietenei mele dragi, Agnes Paine, şi tocmai a sosit în Chicago. Are nevoie să cunoască şi alţi tineri de vârsta ei. Violet, acesta este nepotul meu, Nelson Kent.

— Îmi pare bine, am spus eu cu glas scăzut. M-am bucurat enorm că mi-am exersat zâmbetul misterios ca să nu apar prea entuziasmată. N-ar fi fost potrivit deloc să-l întâmpin cu un zâmbet ca al pisicii de Cheshire din Alice în Țara Minunilor. Ce păcat că madame B. nu ne-a învăţat niciodată cum să vorbim când tocmai am rămas cu suflarea tăiată în prezenţa unui bărbat chipeş şi bogat.

— Mă bucur să te cunosc, a răspuns Nelson. Părea binevoitor, dar distant. Spre deosebire de soţul mătuşii Birdie, nu era dragoste la prima vedere pentru tânărul domn Kent.

— Fii drăguţ, Nelson, şi fă o plimbare cu Violet în jurul grădinii, bine? Trebuie să discut ceva cu Agnes.

— Aş fi încântat. Îmi oferi braţul său şi mă conduse de-a lungul holului în spatele casei.

Dacă ar trebui să-l descriu pe primul meu pretendent, Herman Beckett, într-un singur cuvânt, acesta ar fi plictisitor. Pentru Silas McClure cuvântul ar fi alunecos. Dar singurul cuvânt care ar putea să-l descrie pe Nelson Kent era rafinat. Părea să se simtă atât de în largul lui cu normele corecte de etichetă, atât de obişnuit cu însemnele bogăţiei şi ale înaltei sale poziţii sociale, de parcă nu i s-ar fi cerut niciodată să înveţe astfel de lucruri, ci se născuseră odată cu el.

Mi l-am imaginat la prima lui ieşire în societate simţindu-se în largul lui, chiar de prima dată când musafirii au sosit să-l vadă, la câteva zile după naşterea sa. Mi l-am închipuit zâmbind familiar şi încrezător din leagănul său, oferind ţigări musafirilor:

Ce mai faceţi, domnule Mayor? Domnule McCormick, ce drăguţ din partea dumneavoastră să ne vizitaţi. Ce doriţi să beţi? Voi ruga pe unul dintre servitori să vă pregătească ceva.

— De cât timp eşti în Chicago, domnişoară Hayes? m-a întrebat în timp ce ieşeam printr-un set de uşi franceze pe o verandă.

— De câteva zile numai – dar dumneata?

— Locuiesc aici de când mă ştiu, cu excepţia anilor în care am fost plecat la universitate. Ce părere ai despre oraş până acum?

— Pare a fi un loc foarte frumos.

Inima mea începu să bată mai tare când am realizat că tocmai dusesem conversația într-un punct mort. Era greu să te concentrezi când te plimbai la braț cu un bărbat ca Nelson Kent.

— Ce grădini frumoase, am spus, de vreme ce acesta fusese pretextul plimbării.

— Tu ești de departe cea mai frumoasă floare din grădină, Violet. Ceva suna fals în cuvintele lui. Mi-am furișat repede o privire la fața lui ca să-i măsoar sinceritatea. Zâmbetu-i frumos nu se schimbase, dar ochii îi ascundeau o anume tristețe.

— Mulțumesc pentru compliment, domnule Kent.

— Te rog. Spune-mi Nelson.

În timp ce făceam turul grădinii, așteptam ca simptomele iubirii adevărate, asemănătoare gripei, să pună stăpânire pe mine: amețeală, palpitații la inimă, fluturași în stomac și fierbințeală. Dacă Nelson era sortit să fie iubirea mea adevărată, ar trebui să simt imediat ceva, nu-i așa? În schimb, m-am simțit dezamăgitor de sănătoasă.

— Ai fost la Expoziția Columbiană? I-am întrebat eu.

— Da, de câteva ori. Tu?

— Nu încă, dar mi-ar plăcea tare mult să merg.

— Poate, într-o zi, îmi vei permite să te însoțesc acolo.

Aceasta era cea de-a treia ofertă pe care o primisem. Mă întrebam cum se curtau tinerii iubiți în Chicago, înainte de construirea târgului. M-am uitat din nou la Nelson și am răspuns cu zâmbetul meu bine exersat, enigmatic.

— Poate că da.

Fusesem învățată să mă port în mod rezervat cu pretendenții, să fiu timidă, dar totuși cochetă, să par greu de cucerit.

„Bărbaților le place să cucerească”, fusesem instruită. „Urmărește-l până te prinde.”

Dar am avut sentimentul aparte că Nelson Kent juca la fel ca mine, comportându-se încântător pentru a-mi câștiga interesul, dar ținându-se la distanță. Iar el era un jucător mult mai abil decât mine.

— Te voi vedea la campania de strângere de fonduri pentru Institutul de Artă? mă întrebă el.

— Da, mă vei vedea.

— Atunci, sper că vei păstra un dans și pentru mine. Singurul meu răspuns a fost un alt zâmbet enigmatic. Tânjeam să-i pun una dintre întrebările mele preferate

numai ca să înțeleg cine era cu adevărat: *Dacă ar trebui să alegi între a fi complet orb și incapabil de a mai vedea vreodată fața iubitei tale sau a deveni surd pentru totdeauna, fiindu-ți refuzat sunetul muzicii și al râsului de copil, ce ai alege?* Dar nu am îndrăznit să-i pun lui Nelson Kent o astfel de întrebare. Madame B. ne-a atras atenția să nu facem uz de imaginația noastră în exces.

— Dacă ai putea vizita numai un pavilion din cadrul târgului, am întrebat în schimb, pe care l-ai alege?

— Standul de electricitate, răspunse imediat. Este un spectacol al progresului și al inovației moderne. Prevăd că, într-o bună zi, iluminatul electric va scoate din uz iluminatul cu gaz. Să vezi numai ce luminat e tot Orașul Alb noaptea. Este uluitor. Încerc să-l conving pe tata să investească în unele dintre invențiile moderne care sunt prezentate la târg.

— Ai fost cu roata domnului Ferris? am întrebat, amintindu-mi de descrierea lui Silas McClure.

— Nu încă. Am fost la Paris la ultima Expoziție Universală și am văzut turnul domnului Eiffel. A avut loc o adevărată dezbatere cu privire la care este cea mai importantă realizare.

— Și care e părerea ta?

Mi-a zâmbit politicoș și curtenitor:

— Îți voi spune după ce voi face un tur cu roata.

Am făcut un ocol al grădinii – nu era foarte mare – și am ajuns din nou la ușile franceze.

— Mulțumesc foarte mult pentru plimbarea prin grădină, am spus, în timp ce ne alăturam celorlalți în salon.

— Plăcerea a fost de partea mea, domnișoară Hayes. Sper să te revăd foarte curând. Se înclină ușor și se îndepărtă, mâinile alunecându-i natural în buzunare.

— Te-ai descurcat foarte bine în această după-amiază, îmi spuse mătușa Agnes în drum spre casă. Toate doamnele au părut foarte mulțumite de tine.

— Mulțumesc, mătușă Agnes. Mărturisesc că am avut și emoții. S-a văzut?

— Deloc. De altfel, ai observat cum au concurat toate pentru tine? Te poți aștepta, în săptămânile următoare, să sosească câteva invitații. Femeile sunt întotdeauna emoționate când cineva își prezintă rudele de sânge crud.

— *De sânge crud?* Involuntar, mă trecu un fior, dorindu-mi să nu fi citit niciodată poveștile cu canibali ale lui Ruth.

— Da. După o perioadă, toată lumea sfârșește a fi rudă cu toată lumea și asta e oarecum... inconvenabil, dacă înțelegi ce vreau să spun. Cineva ar putea să nu

mai știe cine îi e văr de gradul întâi și cine de gradul doi – și așa ceva nu se poate. Dar dacă reușim să te căsătorim bine, atunci familiile noastre – Howell, Hayes și Paine – toate vor urca un nivel sau două pe scara socială.

Dintr-odată m-am simțit ca marele premiu bănesc de la un joc de noroc – câștigătorul ia totul. Și nu era un sentiment plăcut.

— Tânărul Nelson Kent părea foarte îndrăgostit de tine.

— Da? A fost foarte simpatic și amabil.

— Ai grijă să nu-l lași să-ți acapareze timpul prea repede. Sper că nu s-a grăbit să-ți umple deja agenda.

— Mi-a propus să mă însoțească la târg. Și m-a rugat să-i păstrez un dans la campania de strângere de fonduri.

— Oh, dragă. Chiar se mișcă repede. Fii atentă, e o pradă excelentă în ceea ce privește soții, dar nu te grăbi să alegi. Nu se știe niciodată când un pește și mai mare poate să apară.

— Se căsătoresc vreodată bărbații și femeile de societate din dragoste?

— Dragoste? a râs ea. Draga mea, ai petrecut prea mult timp cu sora mea, Birdie. Să îndrăznesc să te întreb cum ai răspuns invitațiilor domnului Kent?

— I-am dat un răspuns foarte vag.

— Bine. Bine. Să nu apari niciodată prea doritoare. Mai ține-l în suspans o vreme.

— Dar mi-aș dori să-l revăd, am spus, gândindu-mă că, poate, un foc nu se aprinde întotdeauna de la un singur chibrit. Crezi că mă va mai căuta?

— Nu te îngrijora – o să-l întâlnești destul de curând. Bunica lui mi-a spus că plănuiește să organizeze o petrecere la ea acasă și să te invite pe tine, pe Nelson și pe toți domnii și domnișoarele de vârsta ta, inclusiv câțiva din verișorii tăi de gradul doi. Întotdeauna am considerat că e așa de păcat că nu-ți cunoști bine întreaga familie.

— Apropo de familie, pot să te întreb ceva, mătușă Agnes? Toată lumea a comentat despre nuanța pielii mele, care se deosebește de cea a tatălui meu. Nu cumva am moștenit tenul închis de la mama?

— Nu vom discuta despre mama ta, Violet Rose, în nici-o împrejurare. Să nu o mai menționezi vreodată. Cu aceste vorbe, buzele mătușii Agnes s-au strâns în semn de dezaprobare, ca și cum ar fi fost cusute cu un fir invizibil.

Încă o dată mă lovisem de un zid de tăcere din partea rudelor mele. Începeam să mă întreb dacă în povestea mamei mele nu era ceva mai mult decât îmi imaginaseam eu.

Vineri, 9 iunie 1893

— Violet... Violet!

Mi-am deschis ochii și am văzut-o pe mătușa Matt stând lângă patul meu, strigându-mă pe nume într-o șoaptă apăsată.

— Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să te scoli și să te îmbraci repede. Nu avem mult timp la dispoziție.

Mi-am bălăbănit picioarele afară din pat și am adulmecat aerul. Visasem din nou Marele Incendiu și mă așteptam să inspir fum. În schimb, mi-a mirosit a slănină.

— Nu avem mult timp? Ca să facem ce, mătușă Matt?

— Astăzi va avea loc un marș și cred că ar trebui să-l vezi. Tatăl tău este pornit cu toată ființa lui împotriva activităților mele și i-a spus lui Florence și lui Agnes să te țină departe de mine, dar Florence a plecat la centru și nu va veni acasă până la amiază.

Mă uitam la ea somnoroasă, încercând să-i înțeleg cuvintele.

— Ei bine, haide odată. De ce pierzi timpul? Nu vrei să vii cu mine și să ajutăm la construirea unui viitor pentru toate femeile?

— Ba da, bineînțeles că vreau. Îmi va face plăcere să vin cu tine. Mai ales că tata îmi interzisese acest lucru. Încă eram furioasă pe el pentru că mă mințise și pentru că o adusese pe Maude O'Neill în viața noastră. În plus, dacă m-aș înarma cu arsenalul mătușii Matt, poate aș putea-o înspăimânta de una singură pe Maude ca să plece.

M-am dat jos din pat și am deschis ușile șifonierului. Ce se poartă la un marș pentru drepturile femeilor? Nu-mi aminteam să fi învățat vreodată așa ceva la școală. Am hotărât să mă inspir din îmbrăcămintea sclivisită a mătușii Matt și am ales o fustă lungă de culoare cenușiu-închis și o cămașă-corset albă, cu guler înalt. Mi-am prins părul lung într-un coc bine strâns. Dar când am coborât scările, mătușa Matt era atât de concentrată asupra luptei apropiate, încât nu cred că ar fi observat nici dacă aș fi purtat numai lenjeria mea de corp din muselină.

— Vrei să ieși micul-dejun? a întrebat ea. Nu avem timp pentru el, dar presupun că dacă ți-e foarte foame, pot să-ți pregătesc un ou bine fiert.

După ce m-am ospătat, în urmă cu două zile, împreună cu mătușa Agnes cu prăjituri dulci ca zahărul și sandviciuri cu măcriș, puteam să realizez că bătaia pentru drepturile femeilor însemna și un mare sacrificiu personal.

— Nu, mulțumesc, mătușă Matt. Nu mi-e foame.

— Bine. Să mergem, atunci.

De-abia am avut timp să-mi pun o pălărie de paie pe cap, înainte de a o apuca hotărâte pe ușa din față. Mi-a fost greu să mă țin după mătușa mea, în vreme ce ea alerga de-a lungul străzii spre cea mai apropiată stație de tramvai. Trebuia să-mi fi luat pantofi mai tari. Slavă Domnului că nu-mi legasem corsetul foarte strâns.

— Acum, primul lucru pe care vreau să-l faci, a spus mătușa Matt când am ajuns în stația de tramvai, este să uiți tot ce ai învățat în acel ridicol pension de domnișoare pe care l-ai urmat. Femeile nu sunt neghioabe, nu sunt ființe delicate, incapabile de a sesiza ideile inteligente. Ele nu reprezintă sexul slab. Până și numai faptul că purtăm în pânțece un copil și-i dăm naștere ar trebui să-ți spună cât de puternice suntem. Femeile sunt la fel de perfect capabile ca și bărbații de a merge la aceleași universități și de a primi o educație asemănătoare. Deja există o școală pentru femei-medic, iar într-o bună zi femeile vor fi savante, judecătore și președinte de companii.

Expresia feței mele trebuie să fi dezvăluit șoc și neîncredere, pentru că ea adăugă repede:

— Mă îndoiesc că o să văd asta în timpul vieții mele, dar, de ce nu, Violet? Nu e o chestiune de abilitate – este o chestiune de oportunitate. Femeile nu vor mai tolera multă vreme să fie legate de mâini și de picioare.

Cuvintele ei mi-au adus aminte de mama. Tata îmi spusese că mama își urase viața, că urase să fie constrânsă. La asta să se fi referit?

Un tramvai s-a apropiat, copitele cailor lovind zgomotos și ridicând un nor de praf maroniu. Ne-am urcat și mătușa Matt ne-a plătit biletele. Am așteptat până când ne-am așezat și tramvaiul s-a pus din nou în mișcare, apoi am întrebat:

— Din această cauză ne-a părăsit mama? Tata mi-a spus că se simțea constrânsă.

— Nu știu ce să spun. Dar mă îndoiesc că a plecat în căutarea unor oportunități educaționale. Am surprins dispreț în tonul mătușii Matt.

— Atunci, de ce a plecat?

Mătușa a dat din mână nerăbdătoare.

— Ascultă, nu ești atentă la ce e mai important, Violet. Adică, la ceea ce vreau să-ți arăt. Viețile noastre individuale, ca femeii, nu sunt nici pe departe la fel de importante ca mișcarea în sine.

— Va dura mult acest marș? Mă tem că dacă mătușa Agnes vine...

— Cu atât mai rău pentru ea. Te-a avut toată săptămâna, dar acum e rândul meu. Vreau să vezi că există alternative la viața pe care sora mea a plănit-o pentru tine. Nu ai nevoie de un bărbat pentru a te simți împlinită ca femeie.

— Ești împotriva căsătoriei?

— Bineînțeles că nu. Sunt câțiva bărbați buni în lume care se poartă cu soțiile lor de la egal la egal. Soțul lui Elizabeth Cady Stanton este unul dintre ei. Dar căsătoria nu este pentru mine. Nu văd niciun motiv să renunț la libertatea mea pentru o viață de servitute.

— Mătușa Birdie spune că trebuie să mă căsătoresc din dragoste.

— Presupun că e posibil. Ea și Gilbert păreau să se iubească mult unul pe altul. Dar cine știe ce fel de soț s-ar fi dovedit a fi de-a lungul anilor, dacă ar fi trăit.

Am realizat dintr-odată că ar trebui să fiu atentă încotro mergeam și să mă uit la indicatoarele străzilor pe lângă care treceam. Trebuia să învăț orașul, dacă speram vreodată să găsesc de una singură adresa mamei mele. Când mersesem cu trăsura mătușii Matt, îmi fusese imposibil să văd vreun indicator.

— Fiecare femeie căsătorită e o actriță, continuă mătușa Matt. De fiecare dată când e cu soțul ei e ca și cum s-ar afla pe scena unui teatru, jucând rolul pe care el așteaptă ca ea să-l joace. Singura dată când ea poate să se oprească e atunci când el părăsește scena.

M-am gândit la rolul pe care învățasem să-l joc, la arta delicată a flirtului pe care o repetasem cu Nelson Kent ziua precedentă. Voi continua să joc, să zâmbesc enigmatic chiar și după ce voi fi căsătorită? Dar dacă nu voi mai putea fi niciodată eu însămi, citind romane polițiste și lăsându-mi imaginația să alerge nebunește? Gândul m-a cutremurat.

— Dar vreau să înțelegi, Violet, că, dacă te vei căsători, să alegi pe cineva care îți permite să fii tu însăși, nu ornamentul sau premiul lui. Lasă-mă să te întreb ceva: Îți place toată acea socializare și acel nonsens al cărților de vizită pe care-l faci cu Agnes? Vrei cu adevărat să te căsătorești și să fii ca acele femei, servind ceai și bârfind pentru tot restul vieții tale?

Bunica îmi pusese o întrebare asemănătoare.

— Mărturisesc că mi-a părut un pic plictisitor când am vorbit timp de douăzeci de minute despre vreme. Dar mătușa Agnes zice că vom lua parte și la evenimente culturale. Și la discuții despre cărți.

— Discuții despre cărți, făcu Matt ironic. Acele femei ar trebui să citească ceva cu substanță, precum capodopera lui Mary Wollstonecraft, *A Vindication of the Rights of Women* [O revendicare a drepturilor femeii].

Nu am spus-o în cuvinte, dar nu mi-aș putea închipui mulțimea feministă a mătușii Matt îngropată într-o carte cu un titlu așa de formidabil.

— Despre ce este vorba în carte? am întrebat.

— Mary Wollstonecraft era superioară epocii sale. A scris cartea în urmă cu o sută de ani, în 1792. Ea zicea că e timpul ca femeile să se ridice și să se revolte împotriva statutului lor social – la fel cum strămoșii noștri s-au răsculat în timpul revoluției. Patrioții au protestat împotriva fiscalității fără reprezentare. Dar îți dai seama că eu, ca femeie, sunt forțată să plătesc impozite pe propria mea casă și totuși nu-l pot vota pe omul care a impus aceste impozite?

— Nu mi se pare corect.

— Bineînțeles că nu e corect. E așa cum a spus o femeie în mișcarea pentru votul universal: „Nu știu care sunt drepturile femeilor, dar știu că am suferit de pe urma legilor nedrepte privind femeile.”

Oamenii urcau și coborau din tramvai, în timp ce mătușa Matt își ținea prelegerea, chiar dacă uneori tramvaiul devenea chiar aglomerat. Nu le-a acordat nici-o atenție celorlalți pasageri, nici nu părea să-i pese dacă cineva auzea lucrurile controversate pe care le zicea. Vocea ei răsunătoare era plină de o indignare îndreptățită câtă vreme îmi ținea discursul.

Am ascultat atât de concentrată discursul mătușii că aproape mi-a scăpat un indicator când tramvaiul s-a îndepărtat huruind de strada LaSalle. Asta era! LaSalle era numele străzii unde locuia mama mea. Ar fi ușor pentru mine să iau drumul înapoi și să găsesc strada din nou. Tot ce aveam de făcut era să mă urc în același tramvai, s-o iau direct spre LaSalle și să cobor. Odată ajunsă acolo, mi-aș da seama în ce direcție s-o iau, dar speram că nu va fi mult de mers de la intersecție până la casa mamei.

— Violet, ești atentă? m-a întrebat mătușa Matt. Mă învărtisem în scaun ca să văd mai bine strada, dar m-am întors repede înapoi.

— Da, mătușă Matt. Continuă, te rog. E foarte interesant.

— Mii de femei s-au implicat în mișcarea de abolire a sclaviei înainte de Războiul Civil și au muncit din greu pentru aceasta. Era ușor pentru noi să-i

înțelegem pe sclavi. Știam cum e să fii considerat inferior și să-ți fie refuzate toate privilegiile de care albi se bucurau.

Apoi a fost aprobat Amendamentul al XV-lea, permițând bărbaților negri să voteze – dar femeile care au luptat din greu pentru a-i ajuta să câștige acest drept au fost lăsate pe dinafară! Noul amendament spunea că nimănui nu-i poate fi refuzat dreptul de vot pe motiv de rasă, culoare sau starea anterioară de servitute. Nu spunea absolut nimic de gen. Acum spune-mi, Violet: dacă era nedrept ca un bărbat negru să fie sclav, să fie considerat proprietatea unui om alb, atunci de ce e normal ca o femeie să fie aservită soțului ei? Să fie considerată proprietatea lui? Să se treacă toate veniturile ei în stăpânirea lui?

— Nu are sens, am recunoscut eu. Cu cât o ascultam mai mult pe mătușa Matt, cu atât îmi era mai ușor să înțeleg de ce era mereu așa de furioasă. Începeam să-mi strâng și eu pumnii.

— O altă lideră a noastră, Susan B. Anthony, s-a hotărât să se înscrie să voteze în Rochester, New York, împreună cu sora ei și cu câteva prietene. Bineînțeles, bărbații au încercat să le intimideze, dar în ziua alegerilor doamna Anthony și alte șaisprezece femei înscrise și-au exprimat votul. Mareșalul S.U.A. a arestat-o, acuzând-o că a votat ilegal. Curtea judecătorească a amendat-o cu o sută de dolari. A refuzat să-i plătească. Asta a fost acum douăzeci de ani și încă tot nu i-a plătit. Doamna Anthony este actuala președintă a Asociației Naționale Americane a Femeilor pentru Sufragiu și, apropo, are 73 de ani.

— Ce rost are ca femeile să voteze? am întrebat.

— Ce rost are?

Mi-am dat seama după privirea ei îngrozită că pusesem o întrebare greșită.

— Madame Beauchamps ne-a spus că nu e feminin din partea unei femei să manifeste interes față de politică, am explicat repede.

— Poftim?

Mi-am scăzut tonul vocii până aproape la șoaptă, după ce țipătul mătușii mele atrăsese atenția celor din jur.

— Madame a spus că doamnele trebuie să știe doar un pic de politică și alte lucruri de genul acesta ca să atragă interesul unui bărbat. A spus că bărbaților nu le plac femeile care sunt prea inteligente.

— Minciuni! Propagandă masculină! scrâșni ea. Ce lucru oribil să le înveți astfel pe tinerele fete ușor impresionabile! Cum a putut tatăl tău să te trimită la o instituție așa ridicolă? Este la fel ca și ceilalți bărbați, încearcă să țină femeile în

supunere! Presupun că nu te-au învățat nimic despre știința modernă sau matematică sau...

Mătușa mea delira de furie. Am știut că nu se aștepta să-i răspund, așa că nu am făcut-o. De altfel, eram ocupată încercând să mă fac nevăzută, afundându-mă în scaun tot mai mult.

— Îmi dau seama că ai nevoie de revizuirea educației tale în întregime, a continuat ea. Întrebarea e de unde să încep? E evident că ai fost deja îndoctrinată greșit. Dar pari foarte inteligentă, Violet. Te-ai gândit vreodată să-ți continui studiile?

— Am o diplomă de colegiu, am răspuns. Mi-am amintit de toată munca grea de care fusese nevoie pentru a ține în echilibru cărți deasupra capului meu, pentru a reține nume de persoane și am adăugat:

— Am absolvit Școala de Domnișoare a madamei Beauchamps pentru...

— Nu acel loc idiot! Mă refer la un colegiu adevărat, unde femeilor li se permite să studieze alături de bărbați, învățând științele și așa mai departe, nu cum să facă ochi dulci cuiva sau Cum să-și fluture evantaiul.

M-am simțit jignită că mi-a insultat școala. Dar, în realitate, mă plictisise teribil acolo. Eu și prietena mea, Ruth, uram toate restricțiile pe care le aveam în calitate de „domnișoare decente”. Astfel ne revoltasem, citind pe ascuns istorisiri polițiste și romane siropoase.

„Dacă aș fi bărbat”, îi spuneam adesea lui Ruth, „și aș putea fi orice aș vrea să fiu, cred că m-aș face detectiv.”

— Trebuie să-ți arăt neapărat Pavilionul Femeilor din cadrul Expoziției Mondiale Columbiene, a spus mătușa Matt. Tot proiectul, ca și activitatea zilnică, a fost coordonat de un comitet de femei-manager. Chiar și clădirea a fost concepută de o femeie-arhitect, Sophia Hayden.

Mătușa Matt se ridică în picioare când tramvaiul încetini, apropiindu-se de stație.

— Vino, Violet. Aici coborâm.

Ne-am dat jos din tramvai și am traversat două străzi spre locul unde un grup de femei erau adunate în fața unei clădiri din cărămidă. Un semn deasupra pragului de sus al ușii clădirii spunea: *Sediul Central al Asociației Sufragetelor*. Un al doilea indicator în fereastră spunea: *Intră și află de ce trebuie să voteze femeile*.

— Grăbește-te, mi-a spus mătușa Matt, trăgându-mă de braț. Discursurile sunt pe cale să înceapă.

Am privit uluită cum o femeie a urcat pe o platformă ridicată în fața clădirii în aplauze entuziaste. Faptul că o femeie ținea un discurs într-un loc public era de neînchipuit. M-am uitat în jur, întrebându-mă când se va ivi poliția s-o aresteze.

— Bărbații vor să le nege femeilor dreptul de a vorbi în public, a spus mătușa Matt, de parcă mi-ar fi citit gândurile. Dar nu ne vor lua acest drept.

— Așa cum mulți dintre voi știți, începu oratoarea, în această lună de iulie se împlinesc 45 de ani de la prima Convenție pentru Drepturile Femeilor din America. În iulie 1848, tovarășele noastre neobosite, Elizabeth Cady Stanton și Lucreția Mott, s-au adunat împreună cu un grup de femei care împărtășeau aceleași idei, să-și discute drepturile și să protesteze împotriva condiției lor. Ele au elaborat Declarația Sentimentelor și a Rezoluțiilor Femeii, precizând că Creatorul le-a înzestrat și pe femei cu câteva drepturi inalienabile. Declarația noastră cheamă la sfârșitul tiraniei absolute a bărbaților asupra femeilor, la egalitate în ce privește educația înaltă și oportunitatea economică, la dreptul de a avea custodie egală asupra îngrijirii copilului, la dreptul de a vorbi în public și de a depune mărturie la tribunal. Și mai ales, declarația cheamă la dreptul femeii de a vota. Doamnelor și domnilor, de asta ne aflăm noi astăzi aici.

A făcut o pauză, așteptând ca ovațiile și aplauzele să se mai liniștească.

— În urmă cu cincisprezece ani, în anul 1878, conducătoarea noastră, doamna Susan B. Anthony, a convins un curajos senator al S.U.A. să propună un amendament constituțional care să garanteze femeilor dreptul de a vota. Amendamentul a fost anulat. Și a fost în mod repetat anulat în fiecare an, în ultimii cincisprezece ani. Dar nu vom permite ca aceste înfrângeri să ne oprească!

De data aceasta am fost și eu luată de val și m-am trezit aplaudând alături de mătușa Matt și de celelalte femei.

— Mii de femei au semnat din nou petiția noastră, a continuat oratoarea, cerând senatorilor S.U.A. să susțină un amendament constituțional care să garanteze femeilor dreptul la vot. Vă îndemn să vă alăturați manifestației noastre în timp ce ne îndreptăm azi spre biroul senatorului ca să-i prezentăm petiția noastră. Ne vom face auzite!

Înainte de a realiza ce se întâmpla, cineva ne-a dat mie și mătușii Matt pancarte și am fost absorbite de mulțimea ce înainta în josul străzii. Un grup de femei duceau un steguleț pe care era scris: *Asociația Națională Americană a Femeilor pentru Sufragiu*. Nu am mai simțit un fior de emoție așa puternic din noaptea în care eu și Ruth Schultz ne furișaserăm, la miezul nopții, în subsolul școlii cu o lumânare, încercând să ghicim cine vor fi viitorii noștri soți.

Circulația s-a oprit în timp ce eu și mătușa Matt înaintam spre mijlocul străzii înconjurată de alte câteva sute de femei. Lumea își întorcea capul după noi și pietonii se opreau ca să ne vadă mășăluind. Vizitii trăsurilor își strângeau pumnii de furie la noi pentru că blocam circulația. În mod cert, atrăsesem atenția asupra noastră.

Apoi, am zărit o trăsură luxoasă ca a mătușii Agnes și m-am oprit brusc. Atât mătușa Agnes, cât și prietenii ei bogați ar prefera să moară decât să fie prinși în această procesiune. Dar dacă m-ar zări vreunul dintre ei? Mi-ar ruina acest lucru șansele la un soț bogat?

Femeia din spatele meu mă înghionti, obligându-mă să merg mai departe. Dar mi-am pierdut entuziasmul pentru această cauză, știind că aveam mai mult de pierdut. Ce rost mai avea, dacă câștigam dreptul de a vota și nu găseam niciodată dragostea adevărată?

Instinctiv, am lăsat pancarta mai jos. Îmi era frică să mă uit la mulțimile de oameni aliniate pe alei în timp ce treceam. Auzeam fluierături pline de furie și-mi doream să fiu mai mică sau să mă pot ascunde în mijlocul mulțimii. Măcar dacă aș fi purtat o pălărie mai mare – sau una cu voal.

Și totuși, rebela din mine a realizat că mătușa Matt spusese ceva interesant. În ciuda doctrinei cu care ne înarmase madame Beauchamps, nu am fost de acord cu ideea că eram oarecum inferioară. În plus, în tren, în drum spre oraș, decisesem să-mi părăsesc coconul sufocant și să zbor liber, iar această demonstrație îmi dădea aripi. Mi-am ridicat din nou pancarta, mândră să susțin o cauză dreaptă. Și poate, dacă aș ține pancarta cum trebuie, aș putea lupta pentru dreptul de vot al femeilor și, în același timp, mi-aș putea ascunde chipul mai bine.

Am mai înaintat câteva străzi în această stare de mândrie, totuși oarecum timorată – până când am zărit o unitate de polițiști în uniformă, înarmați cu bastoane de cauciuc, așezându-se în mijlocul străzii ca să ne oprească.

— Mătușă Matt? O să... o să ne aresteze poliția?

— N-ar fi pentru prima oară. Sincer! Ar trebui să le fie rușine funcționarilor orașului că trimit poliția să ne aresteze. Este o demonstrație pașnică. Constituția garantează bărbaților dreptul la libera exprimare și la libera asociere; nu ar trebui să le fie acordate și femeilor aceleași drepturi?

— Cred... cred că da.

Manifestația se opri. În timp ce vedeam polițiștii intervenind, mi-am imaginat cum ar fi fost să fiu arestată de un tânăr și frumos polițist irlandez cu păr negru, cârlionțat și cu ochi de culoare verde închis. M-am decis să mă zbat, ca să fie nevoit

să mă ia în brațele sale vânjoase pentru a mă îmblânzi și a mă duce, dar, bineînțeles, el se va îndrăgosti nebunește de mine în momentul în care mă va ridica. El va încerca să găsească o modalitate de a mă scoate din închisoare pe cauțiune, dar eu îi voi refuza oferta, preferând să sufăr alături de colegile mele feministe. Ce distractiv ar fi – și ce dramatic – să fii arestată și închisă într-o celulă și obligată să-ți petreci noaptea în închisoare! S-ar putea chiar să împart celula cu așa-numitele „femei de noapte” și să ascult poveștile lor scandaloase în timp ce ne mâncăm porția de pâine și apă. Aș avea la palmares o arestare și...

Aș avea la palmares o arestare?

Mi-am văzut toate șansele pentru un soț de societate ducându-se pe apa sâmbetei. Am prins-o de braț pe mătușa Matt ca s-o fac atentă.

— Ăăă... mătușă Matt?

— Da?

— Deși văd clar meritul a ceea ce încerci să realizezi și sunt întru totul de acord cu tot ce ai spus... ăăă... nu cred că bunica sau tata ar fi foarte încântați dacă am fi arestate.

Și-a încruntat privirea în timp ce se gândea la cuvintele mele.

— Cred că ai dreptate, spuse ea dezgustată. Poate într-o altă zi. La urma urmei este numai primul tău marș.

Mi-a apucat pancarta din mână și i-o înmână uneia dintre celelalte femei, odată cu a ei. Apoi, am ieșit de pe stradă și de pe alee pentru a ne reîntoarce pe drumul pe care tocmai venisem. Am observat că mătușa Matt era furioasă, dar dacă era pe mine sau pe toată această nedreptate pe care o îndurase în viață, nu aș fi putut spune. Am hotărât să rămân tăcută.

Ne-am reîntors în stația de tramvai și am urcat în primul tramvai care a venit. Mătușa Matt a dat drumul unui oftat prelung, în vreme ce se adâncea în scaun.

— Cum ai intrat în mișcarea feministă? am întrebat-o, doar ca s-o înștiințez că încă eram de partea ei.

— Una dintre primele mele amintiri este reacția tatălui meu când s-a născut sora mea, Florence. „O, de-ar fi fost băiat”, spunea el întruna. „De ce n-a putut să fie băiat?”

Părea ca și cum o mare tragedie avusese loc în casa noastră, ca un deces în familie. A avut aceeași reacție și când s-au născut Agnes și Bertha – dezamăgire profundă.

Când am crescut, m-am străduit din răspuțeri să-l fac să fie mândru de mine, să-i arăt că eram la fel de bună ca oricare fiu. Am început să-i citesc ziarele, să-i

studiez cazurile în instanță și să discut cu el evenimentele actuale. Am învățat chiar cum să investighez pentru el legile pe bază de precedente. Am vrut să fiu pentru el tot ceea ce ar fi fost un fiu.

Dar chiar și când a fost pe moarte, mi-a spus: „Păcat că nu ai fost băiat... Este regretul vieții mele că nu am avut niciodată un fiu care să-mi ducă mai departe munca.”

L-am dezamăgit și nu am putut face nimic în sensul acesta. Nu a contat cât de sclipitoare îmi era mintea sau cât de bine puteam conversa cu el. Nu mi-a iertat niciodată că eram prinsă în corpul unei femei.

— Nu mi se pare corect, am spus.

— Aproape toți bărbații sunt la fel. Vor băieți. Și dau vina pe soțiile lor pentru insucces dacă aduc pe lume numai fete. Mamei mele i-a fost foarte greu când a născut-o pe Bertha și era cât pe ce să moară. Nu ar fi trebuit niciodată să mai aibă un alt copil. Dar tata a insistat să-i dea un fiu. Mama a murit la naștere odată cu cel de-al cincilea copil al ei – cea de-a cincea fiică.

Pe când mătușa Matt își termină povestea, am ajuns acasă. Nu am știut ce să-i spun, dar, din fericire, s-a dus direct în camera ei și a închis ușa. Povestea ei m-a întristat. Mă întrebam dacă tata se decisese să se căsătorească cu Maude ca să poată avea un fiu.

M-am dus în salon și m-am prăbușit pe canapea, simțindu-mă epuizată, dar înviorată în același timp. În comparație cu sorbitul ceaiului și cu discuțiile despre meritele tunetului, această zi fusese una însuflețitoare.

Se poate să aibă dreptate mătușa Matt și prietenele ei? Erau femeile la fel de deștepte, puternice și vrednice de o bună educație ca bărbații? Să le fie permis femeilor să voteze? Era un motiv suficient pentru meditație.

Nu văzusem pălăria bunicii pe cuierul din hol și astfel știam că nu ajunsese acasă. Aș avea câteva minute la dispoziție să fiu singură cu pozele mătușii Birdie. M-am apropiat tiptil de biroul de scris, am deschis sertarul și tocmai luasem în mână prima poză când intră mătușa Birdie.

— E o poză cu Matt, a spus ea, uitându-se peste umărul meu. A trebuit să mă uit foarte de aproape ca să-mi dau seama dacă avea dreptate. Mătușa Matt zâmbea. Și era zveltă. Și drăguță. Purta o rochie viu colorată. Și bijuterii.

— Arată atât de diferit, am spus.

— E poza de la logodna ei. Și-a făcut-o pentru iubitul ei.

— Nu am știut că mătușa Matt a fost logodită.

— Noi nu am crezut că se va căsători vreodată. Avea 31 de ani când l-a cunoscut pe Robert. A fost unul dintre prietenii tatălui meu și când a fost pe moarte a venit să-l viziteze. Toate celelalte eram căsătorite și părăsiserăm casa pe atunci. Matt locuia aici singură, având grijă de el. Boala lui a consumat-o foarte mult. Dar apoi Robert Tucker a venit în vizită și Matt s-a îndrăgostit. O, Doamne, era atât de îndrăgostită!

— Ce s-a întâmplat?

— S-a dovedit a fi un hoț, a șoptit mătușa Birdie.

— Cum adică un hoț?

— Ei bine, un hoț este cineva care le fură oamenilor banii și toate obiectele valoroase și...

— Da, da, știu ce face un hoț, dar ce fel de lucruri a furat acest om? Și cum a aflat mătușa Matt despre asta?

— Păi, se înțelege, ea a aflat când el i-a furat inima, bineînțeles.

— Dar...

— Oh, ce bine. A venit poștașul, a spus mătușa Birdie când corespondența zilnică a căzut, pe neașteptate, prin fanta de la ușa de la intrare.

— Sper că azi am primit o scrisoare de la Gilbert. Nu mi-a mai scris de așa mult timp.

Am studiat cu atenție poza mătușii Matt, nevenindu-mi să cred cât de mult se schimbase. Mătușa Birdie avea dreptate: Robert Tucker a fost un hoț. Furase zâmbetul mătușii Matt și toată voioșia ei... odată cu inima ei.

Sâmbătă, 10 iunie 1893

Madame Beauchamps ne instruisese pentru ocazii și situații de tot soiul, inclusiv cum să mâncăm melci și să ciugulim caviar, dar nu ne prevenise niciodată că a fi sociabil poate fi atât de epuizant. Am aflat cât de obositor poate fi în seara campaniei de strângere de fonduri pentru Institutul de Artă din Chicago. Mătușa Agnes și unchiul Henry m-au dus la evenimentul caritabil și, din momentul în care am intrat pe ușă, seara a fost ca un test de rezistență fizică combinat cu unul din chinuitoarele examene finale ale lui madame.

Am descoperit totodată durerea extremă pe care o implică viața unei persoane cu o poziție socială importantă. Am căpătat rânduri de creștături în jurul taliei pentru că mi-am strâns prea tare corsetul și bășici cu apă la tălpi, de la dansatul în pantofi de mătase fină toată noaptea. Capul îmi zvâcnea după ce mă concentrasem intens atât de mult timp, memorând zeci de nume și menținând mingea conversației în joc. Dar cea mai mare durere o aveam la față. Să-ți păstrezi pe față un zâmbet enigmatic timp de patru sau cinci ore nu e o treabă foarte ușoară.

Nici seara nu a început foarte bine. S-a întâmplat ca mătușa Matt să fie în salon când eu am coborât scările, toată gătită, și am știut din încruntarea de pe fața ei că o dezamăgisem.

— Așadar, văd că te ții în continuare cu Agnes.

— Îmi pare rău, mătușă Matt. Am simțit nevoia să-mi cer scuze, fără să știu de ce. Ea și unchiul Henry mă duc la o campanie de strângere de fonduri pentru Institutul de Artă. Mătușa Agnes zice că au deschis recent o nouă clădire pe bulevardul Michigan și acum strâng bani pentru a-și mări colecția de obiecte de artă.

Mătușa Matt plescăi din limbă dezaprobator.

— E doar o scuză ascunsă pentru Agnes ca să-ți găsească un soț bogat. Ascultă-mă, Violet. Agnes s-a căsătorit cu Henry Paine pentru banii lui. Așa că, înainte de a merge orbește pe drumul pe care l-a urmat și ea, îți sugerez s-o întrebi cât de fericită îi e căsnicia.

— Asta e o întrebare destul de personală, nu? M-mie nu mi se pare corect s-o întreb așa ceva.

— Atunci îți spun eu. Henry are o amantă.

Dacă mătușa Matt intenționase să mă șocheze, atunci a reușit foarte bine. Totodată, mi-a spus mai mult decât voiam să știu.

— Oh, înțeleg.

— Toți bărbații bogați de societate au amante. Se căsătoresc cu o femeie potrivită, pe care nu o iubesc, în interese bănești și, în același timp, au o amantă. Cu toate acestea nimeni nu vorbește despre acest mic secret murdar, nu-i așa?

— Nu, am spus încet. Îmi simțeam obrajii arzând.

— Dacă îți vei face loc în lumea lui Agnes, atunci trebuie să știi adevărul despre ea.

Îmi doream cu disperare să schimb subiectul.

— Dar Institutul de Artă reprezintă o cauză bună, nu-i așa? Arta și cultura nu sunt lucruri ușuraticе.

— Nu, nu sunt. Dar sunt gata să fac pariu cu oricine că foarte puțin din fondurile pe care le vor strânge va fi folosit pentru sprijinirea femeilor artiste. E bine pentru o femeie să fie obiect de artă, dar numai atât îi este permis să fie – un obiect. E foarte greșit pentru că sunt câteva femei artiste foarte bune. Pictorița americană, Mary Cassatt, a ajutat la pictarea interiorului Pavilionului Femeii din cadrul Expoziției Columbiene.

— Abia aștept să-l văd, când mă vei duce acolo, mătușă Matt. Dar acum trebuie să plec. Cred că trăsura mătușii Agnes e aici.

— Să ai mare grijă, Violet, spuse ea amenințător.

— Voi avea. M-am grăbit să ies afară pe ușă.

Mi-am schimbat părerea despre unchiul Henry după ce am aflat că era un soț adulter. Din fericire, era întuneric în trăsura, așa că nu a trebuit să-l privesc în față. Mătușa Agnes a început să împartă sfaturi din momentul în care caii au început să se miște.

— Acum să nu ai emoții, Violet. Sunt sigură că o să te descurci foarte bine. Până în momentul de față te-ai descurcat splendid. Celelalte doamne au fost impresionate în mod plăcut de tine. Dar seara aceasta va fi una importantă pentru tine. Toată lumea de seamă va fi acolo – și asta include câțiva potențiali pretendenți, bineînțeles.

Ea continuă în acest fel pe tot parcursul drumului, iar eu nu a trebuit să fac nimic mai mult decât să dau din cap și să murmur aprobator. Unchiul Henry nu a spus absolut nimic.

Din clipa în care am ajuns la locația evenimentului caritabil, buna dispoziție și fastul m-au cuprins. Evenimentul a fost ținut într-o reședință privată cu vedere spre un lac – era o vilă după standardele oricui. Petrecerea era deja în toi, iar magnifica sală de bal, care ocupa tot etajul al treilea, răsună de muzica și râsul a sute de invitați veseli. Curând, am descoperit că mătușa Matt avusese dreptate; evenimentul avea foarte puțin de-a face cu arta, tot ce conta erau costumațiile, bijuteriile și discuțiile cu cei din elita societății. Pentru mătușa Agnes, era o ocazie bună de a-mi găsi un soț bogat.

Surorile Grant mă salutară ca pe o veche prietenă regăsită după mult timp. Adevăratele lor nume erau Hattie și Nettie, dar eu le spuneam în secret Înfumurata și Năzuroasa. Se prefăcură a fi drăguțe cu mine și făcură mare caz de ținuta mea, dar mi-am dat seama că aprecierile lor erau false. Petrecusem ore în șir la școala lui madame Beauchamps învățând cum să întrețin o vorbărie goală și ipocrită, așa că mi-a fost ușor să recunosc astfel de acțiuni. Înfumurata s-a dat în spectacol așa de tare, fluturându-și evantaiul pentru a atrage atenția, încât îmi venea să i-l smulg din mână și să-l arunc în șemineu.

La un moment dat, câțiva burlaci buni de însurătoare ni s-au alăturat și, de vreme ce figura mea era una nouă printre aceste ființe plictisite la culme, bărbații mi-au acordat o mai mare atenție. Câteva dintre femeile pe care le cunoscusem în timpul după-amiezilor la ceai s-au grăbit să mă prezinte fiilor și nepoților lor de toate gradele. Zâmbetul ferm al Năzuroasei s-a transformat într-o căutătură urâtă și iscoditoare, când una dintre femei m-a prezentat nepotului ei de-al doilea, Edward. Nu a fost nevoie de Sherlock Holmes pentru a deduce că Năzuroasa avea planuri cu el.

Orchestra a întreținut atmosfera veselă, cântând o varietate fără sfârșit de valsuri, iar eu am dansat cu zeci de tineri. După o vreme, așa-zișii mei pretendenți se dovediră a semăna ca niște picuri de apă și a fi la fel de falși ca o bancnotă-specimen. Am putea fi, la fel de bine, la un bal mascat, unde toți bărbații ar purta aceeași mască pentru a-și ascunde adevăratele lor identități. Am fost dezamăgită că niciunul dintre ei nu s-a îndrăgostit de mine la prima vedere, la fel cum soțul mătușii Birdie se îndrăgostise de ea. Și nici nu simțeam febra dragostei adevărate pentru niciunul dintre ei.

După nenumărate dansuri, câteva pahare de puncte și câteva drumuri spre bufet cu partenerii mei picuri de apă, simțeam că mă prăbușesc de epuizare. Am evitat o conversație cu unul din picurii de apă și încercam să mă furișez afară

pentru câteva minute singură – mai mult ca să-mi odihnesc fața – când Nelson Kent veni lângă mine.

— E într-adevăr o faptă eroică, nu-i așa, domnișoară Hayes? Cum rezisti?

Expresia feței lui era singura sinceră pe care o văzusem toată seara. Am riscat și am renunțat la zâmbetul enigmatic de pe față, răspunzând fără ipocrizie.

— Să fiu sinceră, sunt epuizată. Tocmai voiam să mă furișez afară, departe de toate acestea, pentru a mă odihni câteva minute.

— Bună idee. Vino. Știu unde e un balcon. Putem lua o gură de aer curat. Ei bine, atât de curat cât poate fi aici în Chicago.

Mi-a oferit brațul și m-a condus afară la un balcon spațios de la etajul al treilea. Zeci de alte persoane se învâртеau deja pe acolo, așa că am știut că vom fi bine escortați.

— Ce zici de priveliște? Întrebă el, arătând spre cerul nopții proiectat deasupra lacului Michigan. De câte ori mă plictisesc de acest pachet imens de reguli, îmi place să merg afară și să privesc stelele. Îmi amintesc de ce e real cu adevărat.

Chipeșul, elegantul Nelson Kent îmi stârni curiozitatea. El, care era atât de obișnuit și de deprins cu elita socială și cu toată această bogăție, totuși nu și-a păstrat masca pe față așa cum făcuseră ceilalți. Dintre toți domnii cu care dansasem și sorbisem puncte, numai el părea sincer. Oarecum, mă simțeam în largul meu în compania lui, de parcă am fi fost vechi prieteni.

Timp de câteva minute am vorbit despre lucruri reale și nu am simțit nevoia să mă prefac. Singura dată când masca lui Nelson se ridica era când cineva se apropia de noi. Le oferea zâmbetul lui încântător, în timp ce-i saluta, dând mâna cu ei, spunând unul sau două cuvinte personale și punându-le o întrebare pentru a arăta că era interesat de ei – evident era la fel de bine instruit cum fusesem eu – dar mi-am dat seama că inima lui nu era acolo.

— Nelson, spune-mi cine ești tu cu adevărat? am spus, între întreruperi.

— Ce vrei să spui?

— Ei bine, în primul rând, lucrezi aici în Chicago?

— Tocmai am absolvit facultatea luna trecută. Îmi iau puțin timp liber înainte de a începe să lucrez la firma tatălui meu.

— Cu ce se ocupă tatăl tău?

— Cu diverse lucruri – este managerul unei agenții imobiliare, e agent imobiliar și investitor. Vrea să-i învăț meseria la fața locului, dar, după ce mă voi căsători, mi-a promis o poziție de conducere alături de el.

— Și tu vrei să te căsătorești?

— Nu știu, a spus el ridicând din umeri. Sunt singurul lui fiu, așa că se așteaptă asta de la mine.

Arăta așa de nefericit, că m-am simțit obligată să-l întreb:

— Dacă ai putea alege să fii orice ai vrea tu, ce ai alege?

— E o întrebare bună. Ar trebui să mă gândesc la ea... Căutătura lui încruntată s-a adâncit și, pentru un moment, rămase cu privirea pierdută asupra lacului, înainte de a răspunde:

— Știu că aş alege ceva competitiv – asta e sigur. Îmi place lumea afacerilor, dar mă îndoiesc că lucrând pentru tatăl meu va fi foarte provocator. Afacerea lui e bine așezată. Solidă. Sigură. Dar dacă aş putea alege pentru mine însumi, mi-ar plăcea să-mi asum mai multe riscuri, să mă îndrept spre ceva nou și modern – poate aş investi în una dintre noile trăsuri fără cal sau în mașini zburătoare sau în vreo altă invenție stranie.

— Atunci, de ce nu faci asta?

— Nu am un capital propriu, a răspuns el, arătându-mi mâinile lui goale. Iar tatăl meu este un investitor foarte conservator. Nu ar risca niciodată pentru ceva ce nu e probat și încercat. Dar tu, Violet? Ce ți-ar plăcea să faci, dacă ai putea alege?

— Răspunsul potrivit la o astfel de întrebare este să mă căsătoresc și să am o familie, i-am spus. Femeile nu au voie să viseze la nimic altceva.

Trebuie să fi detectat o notă de nemulțumire în tonul vocii mele sau în expresia feței mele, pentru că spuse:

— Am sentimentul că tu ești diferită. Că găsești această viață mai degrabă plictisitoare. Oh, nu te îngrijora – este plictisitoare și pentru mine. Așa că, spune-mi adevărul, Violet. Ce ți-ar plăcea să faci cu adevărat?

M-am expus riscului și mi-am permis să-mi las masca să alunece puțin mai mult.

— Știu că e scandalos, așa că te rog nu-i spune mătușii Agnes, dar am luat parte la un marș pentru drepturile femeilor cu mătușa mea, Matilda, acum câteva zile.

— Vorbești serios? Bravo ție. Și ce ai de gând? O să te alături lor și o să fii și tu o feministă?

— Nu aş îndrăzni, am râs eu. Tatăl meu m-ar lega într-un sac de pânză groasă și m-ar duce înapoi în Lockport, dacă ar afla vreodată. Dar mătușa mea și toate celelalte femei din mișcare visează la un viitor în care femeile vor fi acceptate ca

egale ale bărbaților. Ea crede că femeile vor reuși să aibă acces la educație și să își facă și cariere într-o bună zi. Tu crezi asta?

— Nu văd de ce n-aș crede. M-a privit fix în ochi când a spus asta și am știut că el era unul dintre acei puțini bărbați buni despre care mi-a spus mătușa Matt.

— Așadar, Violet, dacă lucrurile ar sta diferit și bărbații le-ar accepta pe femei ca egalele lor, ce te-ai face?

— Femeie-detectiv.

— Serios? A zâmbit. Un zâmbet autentic. Nu râdea de mine sau de ideea mea. Și părea foarte încântat că-i spusese adevărul.

— Mi-ar plăcea să rezolv mistere și să ajut la prinderea criminalilor notorii, i-am spus, deși eram convinsă că strălucita mea carieră ca detectiv nu pornise foarte bine de la început. Trăiam în Chicago de aproape o săptămână și încă n-o găsisem pe mama.

— Cum se face că te interesează munca detectivistă? a întrebat el. Dar nu am avut ocazia să-i răspund. Am fost întrerupți de unul din picurii de apă cu care dansasem mai devreme.

— Aici erai, Nelson. Te ascunzi, așa-i? Și totodată cu cea mai frumoasă femeie de la petrecere. Te caută surorile Grant, îi spuse lui Nelson. Ele spun că le-ai promis fiecăreia dintre ele câte un vals și timpul trece.

— Vin într-un minut. Se întoarse spre mine, oftând. Când picurul se îndepărtă și rămaserăm din nou singuri, mă întrebă:

— Le-ai cunoscut pe surorile Grant?

— Oh, da - înfumurata și Năzuroasa. Nelson izbucni în râs.

— Cum le-ai zis?

Mi-am dus repede mâna la gură. Cum îmi permisesem să-mi scape numele lor secrete?

— Haide, spuse el râzând. Spune-mi cum le-ai numit mai înainte. Te rog.

— Îmi promiți că nu spui la nimeni?

— Bineînțeles. Va fi micul nostru secret.

— Ei bine, mi-am inventat un sistem de memorare a numelor. Inventez unul fals care e asemănător cu cel real, bazat pe atributele persoanei. Știu că numele adevărate ale surorilor Grant sunt Hattie și Nettie - dar le-am poreclit înfumurata și Năzuroasa.

Nelson râdea atât de tare, încât lumea din jur s-a întors să se uite în direcția noastră.

— Ești o fată deosebită, Violet Hayes! Mi-a luat mâna și mi-a strâns-o. Și, apropo, arăți minunat când roșești.

Altceineva ne-a întrerupt, de data aceasta, căutându-mă pe mine.

— Mătușa ta Agnes vrea să te vadă imediat.

— Probabil a găsit un alt burlac căruia să mă prezinte, am murmurat, astfel încât numai Nelson să mă audă.

— Trebuie să plec.

Mi-a strâns mâna puțin mai tare, pentru a mă reține.

— Așteaptă. Întâi vreau să te întreb ceva. S-a întors spre mesager și i-a spus:

— Spune-i doamnei Paine că domnișoara Hayes va veni într-o clipă.

Încă îmi ținea mâna când m-a întrebat:

— Îmi vei permite să te însoțesc la acea absurdă petrecere pe care bunica mea insistă s-o dea săptămâna viitoare? Îmi placi, Violet. Ești diferită de toate celelalte. Nu te prefaci când ești cu mine. Cred că am putea deveni buni prieteni. În plus, nu cred că mai am puterea să trec, din nou, prin aceste false ritualuri de curtare sâmbăta viitoare. Ce zici?

Nu m-am sinchisit s-o fac pe cocheta. Și nu mai eram sigură că vroiam un soț bogat, dacă el se va dovedi a fi necredincios ca unchiul Henry. Eram sătulă de flirtat și foarte sătulă de a zâmbi enigmatic. Era adevărat că inima nu îmi palpită când eram cu Nelson, dar îmi era deja un bun prieten, chiar dacă de-abia îl știam.

— Sunt de acord cu tine, i-am spus. E foarte obositor. Mi-ar face plăcere să mă însoțești sâmbătă.

— Prea bine. O să vin să te iau în jurul orei șapte. Și aș vrea să știu ce alte nume ai mai inventat... și ce nume ai inventat pentru mine.

— Acum că ai adus vorba, nu am inventat niciunul pentru tine. I-am zâmbit – un zâmbet sincer – și m-am grăbit s-o găsesc pe mătușa Agnes. Avea să fie dezamăgită de mine pentru că am acceptat oferta lui Nelson și n-am mai prelungit puțin jocul cochetăriei, dar cred că mătușa Matt avea să fie încântată de decizia mea. Bineînțeles, mătușa Birdie avea să-mi amintească să am grijă să mă căsătoresc din dragoste, iar bunica... habar n-am ce urma ea să spună. O ignorasem teribil în tot acest răstimp cât cutreierasem orașul cu cele două surori ale ei.

Când am găsit-o pe mătușa Agnes, avea pe chip un zâmbet de satisfacție, iar în gheare prinsese un alt burlac bun de însurătoare. Am izbutit să rezist și să continui să zâmbesc pentru tot restul serii, dar m-am simțit foarte ușurată când a venit vremea să mergem acasă.

Unchiul Henry s-a urcat în trăsură împreună cu noi, s-a lăsat pe spate și a adormit imediat. Am respirat ușurată. Îmi fusese frică să vorbesc cu el, mai ales după ce l-am văzut flirtând cu fiecare matroană atractivă de la petrecere. Îmi doream ca mătușa Matt să nu-mi fi spus niciodată despre amanta lui. Aș fi fost mulțumită să mergem spre casă în liniște, dar mătușa Agnes voia să analizăm în cel mai mic detaliu întreaga seară.

— De data aceasta, fără îndoială, ai fost atracția serii pentru burlacii eligibili. Aș îndrăzni să spun că ai dansat cu fiecare dintre ei. Te-ai simțit bine?

— Da, foarte bine. Mulțumesc că m-ai invitat. Încercam să nu par atât de obosită pe cât mă simțeam. Am întâlnit mulți oameni de treabă. Și mâncarea a fost, de asemenea, delicioasă.

— Cineva care te-a frapat în mod special?

— Nu, nu neapărat.

— Ei bine, am observat că ai petrecut o bună bucată de vreme în compania tânărului Nelson Kent, afară, pe balcon.

Și dacă mătușa Agnes observase, cu siguranță observaseră și ceilalți de la bal.

— El e mai diferit decât toți ceilalți.

— Cred că știu de ce e așa de nerăbdător să facă marele pas cu tine. Bunica lui mi-a spus că tatăl lui Nelson i-a promis un post în compania sa de îndată ce se căsătorește.

— Da, Nelson mi-a spus același lucru.

— Știi ce înseamnă asta, nu-i așa? Nu se poate realiza până când nu se va căsători bine. Cu cât mai repede își va găsi o soție, cu atât mai repede va pune mâna pe banii tatălui său.

Din această cauză fusese el atât de prietenos cu mine? Îl citisem complet greșit? Dacă ceea ce spunea mătușa Agnes era adevărat, atunci Nelson nu fusese deloc sincer cu mine; el căuta o persoană pe care s-o poată curta și cu care să se căsătorească repede. Eu eram nouă, fără pretendenți care să se întreacă pentru mâna mea și probabil mă considerase o pradă ușoară. La urma urmei, recunoscusem că nu-mi plăcea jocul ușuratic de-a șoarecele și pisica.

— Îmi place de Nelson, mătușă Agnes, dar nu mă grăbesc să merg spre altar cu el.

— Ei bine, la vârsta ta ar trebui să te grăbești un pic. Frumusețea unei femei pălește foarte repede după ce împlinește douăzeci de ani. Iar posibilitățile ei de alegere a pretendenților scad considerabil.

Nu-mi păsa dacă frumusețea îmi pălea – încă nu eram pregătită să mă căsătoresc. Măcar dacă m-aș fi putut bucura de un pic de libertate, înainte de a trece de sub protecția și supravegherea tatălui meu sub autoritatea soțului meu. Potrivit mătușii Matt, odată ce m-aș căsători, aș deveni proprietatea soțului meu și ar trebui să joc rolul dorit de el pentru tot restul vieții mele.

Eram oare naivă că tânjeam după iubire? Acesta era oare numai subiectul poveștilor siropoase și al meditațiilor visătoarei mele mătuși, Birdie?

Trăsura se înclină la o ridicătură în pavajul drumului și unchiul Henry își schimbă poziția, sforăind zgomotos în somn. S-a întâmplat să trecem pe sub un felinar cu gaz și am surprins privirea pe care mătușa Agnes i-o aruncă înainte de a se întoarce spre mine; nu era una iubitoare. Exceptând drumul cu trăsura spre și de la bal, nu-i văzusem pe mătușa mea și pe unchiul meu împreună toată seara. Mătușa Agnes îmi stârnise curiozitatea, dar nu aș fi îndrăznit niciodată să întreb pe vreo doamnă despre căsnicia ei.

— O să ți-o trimit pe croitoreasa mea luni dimineață, Violet. Vei avea nevoie de o altă rochie pentru petrecerea de sâmbăta viitoare, acasă la Kent.

— Mulțumesc. E foarte generos din partea ta.

Dar știam că oferta mătușii mele nu era în întregime altruistă. Dacă mă mărita bine, urca și ea pe scara socială împreună cu mine.

Când am ajuns acasă, luminile încă ardeau în salon și am fost surprinsă s-o găsesc pe bunica așteptându-mă, împletind o pereche de ciorapi. Părea obosită. Potrivit ceasornicului din hol era aproape ora unu dimineața.

— Îmi pare rău că am ajuns așa de târziu.

— E în regulă, dragă. Cum a fost petrecerea? Te-ai distrat?

— Așa cred.

— Nu pari foarte entuziasmată.

Am privit-o punându-și deoparte împletitura și ridicându-se încet în picioare, sprijinindu-se de brațele scaunului. Mă întrebam dacă era la fel de dezamăgită de mine precum era mătușa Matt pentru că eram atât de prinsă pe scena socială. Bunica lucra trup și suflet pentru câteva cauze caritabile și, cu toate acestea, eu nu-mi arătasem interesul pentru ceea ce făcea ea. Mă rugase s-o ajut să îndeplinească ciorapi, dar eu nu-mi rezervasem timp nici pentru asta.

— Să spun drept, bunico, o mare parte din ceea ce se întâmplă la aceste evenimente din înalta societate pare un pic... fals. Vreau să-mi găsesc un soț bun, dar...

Am ridicat din umeri și am lăsat propoziția în aer. Ea și-a așezat, blând, mâna pe brațul meu.

— Ce înțelegi tu prin „un soț bun”? Unul bogat?

— Nu mai știu nimic. După mătușa Agnes, tata m-a trimis la Chicago ca să-mi găsesc un soț potrivit. Asta înseamnă că el vrea să mă căsătoresc cu cineva din înalta societate?

Bunica și-a luat mâna de pe brațul meu și și-a întors privirea.

— Chiar nu știu, dragă. Tatăl tău nu-mi spune la ce se gândește.

Vocea îi părea tristă.

— Dar ești mama lui. De ce nu-ți spune?

— E foarte târziu, a spus ea, înăbușindu-și un căscat. Mai bine ne-am duce la culcare. Vrei să mă însoțești mâine la biserică?

Să asist săptămânal la serviciile bisericești era o sarcină grea pentru mine, pentru că duminica îmi doream să dorm până la amiază. Dar nu voiam să o supăr pe bunica, mai ales după ce mă așteptase atât de târziu în seara aceasta.

— Da, am răspuns, m-aș bucura să merg cu tine la biserică.

Duminică, 11 iunie 1893

Duminică, zorile se iviră mult prea devreme. Mi-am regretat promisiunea de a merge la biserică împreună cu bunica, în momentul în care ea ciocăni în ușa dormitorului pentru a mă trezi.

— Violet Rose? Dacă încă mai vrei să vii cu mine la biserică, ar trebui să te scoli numaidecât.

— Bine, am îndrugat eu. Mă scol. Dar am așteptat până în ultimul moment posibil ca să mă dau jos din pat, întocmai cum făceam și la pension. Mă puteam îmbrăca mai repede decât oricare altă fată. Mă ajuta și faptul că mereu săream peste micul-dejun așa cum intenționeam să fac și de data aceasta.

Când, într-un final, am coborât scările, bunica mă aștepta în hol. Încă aveam părul aranjat de seara trecută – un artificiu pe care-l învățasem și care mă ajuta să mă pregătesc mai repede – dar arăta destul de dezordonat. Învățasem, de asemenea, că nu mai era nevoie să fac atâta caz de el dacă purtam o pălărie foarte mare.

— Ești gata? mă întrebă bunica.

A fost de-ajuns să dau din cap în semn de răspuns. De-abia reușeam să țin pasul cu ea, la cât de brusc o pornise în josul străzii. Numai de-aș putea trage un pui de somn în timpul predicii.

— Cât de departe e biserica unde mergem? am întrebat, sperând că turla pe care o văzusem pe următoarea clădire îi aparținea.

— Va trebui să luăm tramvaiul. E prea departe ca să mergem pe jos. Biserica se află în centru, la intersecția străzilor Chicago și LaSalle. M-am animat la auzul numelui LaSalle, strada unde locuia mama mea. Măcar de m-aș fi gândit să iau adresa ei cu mine.

Am urcat în același tramvai pe care-l luasem și cu mătușa Matt și ne-am dat jos în stația străzii LaSalle. Apoi ne-am urcat într-un alt tramvai cu care am mers de-a lungul străzii LaSalle. M-am uitat cu atenție la toate clădirile pe lângă care am trecut, întrebându-mă dacă mama era înăuntrul uneia dintre ele chiar în acest moment, la doar o aruncătură de piatră de mine. Cele mai multe clădiri semănau mai degrabă cu niște birouri decât cu locuințe rezidențiale.

Bunica m-a luat de braț în momentul în care ne-am dat jos din tramvai și m-a tras după ea asemenea unui remorcher care tractează o șalupă supraîncărcată. Părea încântată, emoționată și foarte nerăbdătoare să ajungă la biserică.

— De ce ne grăbim așa? am întrebat în vreme ce mergeam poticnindu-mă în spatele ei. Am întârziat?

— Încă nu. Dar aş vrea să cunoști pe cineva înainte de a începe serviciul divin. M-a condus la o clădire mare din cărămidă, înaltă de câteva etaje, cu un turn și mai mare, ca de castel.

— Nu-mi vine să cred că asta e o biserică, am spus, uitându-mă la impozanta clădire.

— Prima biserică pe care Dwight Moody a construit-o a fost pe cealaltă stradă, pe Illinois, dar a ars în timpul Marelui Incendiu. Cinci ani mai târziu el a ridicat această clădire.

Eram trează de-a binelea acum. Mama și tata se întâlniseră în timpul Marelui Incendiu. Poate că aş găsi un alt indiciu pentru rezolvarea misterului.

— Bunicul predica în cealaltă biserică? am întrebat. Ați locuit în Chicago în timpul Marelui Incendiu?

— Nu, biserica bunicului tău a fost în Lockport – doar știi asta. M-am temut că brațul îmi va ieși din încheietură în timp ce bunica mă trăgea pe scări în sus și apoi în clădire. S-a oprit de îndată ce am ajuns în antreul slab luminat și își întinse gâtul ca să se uite în jur, prin mulțimea adunată, căutând cu privirea pe cineva.

— Ah, uite-! a spus, zâmbind ușurată. Hei! Louis! Aici suntem! M-a tras după ea de braț spre un tânăr în jur de 25 de ani care își frământa pălăria în mâini.

— Louis, aceasta este nepoata mea, Violet Rose. Radia de parcă-l prezenta pe câștigătorul marelui premiu într-un concurs de prestigiu. Și, Violet, aş vrea să cunoști un drag și tânăr prieten de-al meu, pe Louis Decker.

— Îmi pare bine, domnișoară Hayes. Bunica ta mi-a spus atât de multe despre tine. Abia am așteptat să te cunosc.

— Hm... e o plăcere, domnule Decker.

Mărturisesc că eram mult prea uluită ca să mai pot articula ceva. El fusese motivul pentru care bunica fusese atât de dornică s-o însoțesc? Încerca să-mi găsească și ea un soț? Presupun că era destul de cinstit, de vreme ce mătușa Agnes făcea același lucru, dar nu mă așteptasem niciodată ca bunica să se ocupe cu peșitul.

Louis Decker era un tânăr îndesat, viguros, cu ochi negri, pătrunzători în spatele ochelarilor săi murdari cu ramă din sârmă. El era primul bărbat pe care-l

întâlnisem în Chicago, capabil să se uite cu adevărat la mine, nu la drăgălășenia prefăcută a chipului meu. Cu toate acestea, îmi doream să mă fi ocupat mai mult de aspectul meu.

— Louis este student la Societatea Evanghelistică din Chicago, mi-a explicat bunica. Amândoi ne implicăm în campania domnului doody de a câștiga suflete pentru Domnul câtă vreme Expoziția Zolumbiană este în oraș.

— Și pe tine te interesează lucrarea domnului Moody, domnișoară Hayes? mă întrebă el.

— Îmi pare rău, dar nu am auzit niciodată de el.

A clipit și ochii i se deschiseră larg în semn de surprindere.

— În ultimii trei ani am fost plecată la un pension, m-am grăbit să-i explic, și sunt doar de o săptămână în Chicago.

— Înțeleg. Ei bine, Dwight L. Moody este un evanghelist foarte cunoscut care a călătorit peste tot prin Statele Unite și Anglia, conducându-i pe oameni la Mântuitor. Și acum, că toată lumea vine la Chicago pentru expoziție, el a organizat o campanie specială de predicare a Evangheliei prin tot orașul.

— Louis este foarte dedicat în lucrarea domnului Moody, adăugă bunica, bătându-l ușor pe umăr. Și totodată mă ajută și pe mine în lucrarea cu săracii.

Louis și-a ridicat mâna în protest.

— Totul e pentru slava Domnului. La urma urmei, El a făcut atât de mult pentru mine.

Ei ar fi putut vorbi la fel de bine o limbă străină.

Cel mai bun cuvânt pentru a-l descrie pe Louis Decker ar fi zelos. Avea un puternic simț al responsabilității de parcă un ceas ceresc i-ar fi ticăit deasupra capului ultimele secunde până ce trebuia să dea în fața Atotputernicului o evidență detaliată a faptelor sale. Louis avea părul destul de lung și purta un costum șifonat, dar, spre deosebire de înfățișarea mea răvășită, care era rezultatul propriei mele neglijențe, aspectul dezordonat al domnului Decker părea rezultatul faptului că el avea lucruri mai importante cărora să le acorde atenție, decât propria-i înfățișare.

— Ce-ar fi să o duci pe Violet să vadă școala duminicală? Întrebă bunica. Mai e timp până începe serviciul divin. Ne vedem tot aici în câteva minute.

Louis a încuviințat din cap și îmi arată drumul, croindu-mi loc prin mulțime. Era ori prea timid, ori prea concentrat asupra misiunii sale ca să-mi ofere brațul, așa că l-am urmărit cât de bine am putut. Nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru ceea ce am văzut.

Copiii de la școala duminicală – și se aflau acolo sute de copii – erau cele mai sărace și mai nenorocite ființe pe care le văzusem vreodată. Niciunul dintre ei nu purta o îmbrăcămintă decentă. Am văzut haine care erau de mărimi mult prea mari sau mult prea mici, zdrențuite, uzate, desfăcându-se pe la cusături. Cei mai mulți dintre copii erau desculți, iar încălțăminte pe care totuși am văzut-o la câțiva dintre ei nu li se potrivea – sau era pe punctul de a se destrăma. M-am gândit la iernile reci din Illinois și am realizat că dacă eu și bunica vom tricota împreună începând de acum și până la Crăciun, tot nu vom putea să facem destui ciorapi călduroși pentru toate aceste piciorușe murdare și bătătorite.

— Oh, Doamne! Măinile mi s-au lovit neputincioase. Oh, sărăcuții de ei! M-am uitat la părul lor încurcat și la fețele lor răpănoase și nu m-am putut abține să nu-i compar cu Horace și Harriet, cum erau ei de durdulii și de periați și care probabil nu cunoscuseră niciodată în viața lor vreo lipsă. Trebuie că Louis Decker îmi observă lacrimile care îmi năpădiră ochii.

— Pe aici, întotdeauna prinde bine o mână de ajutor, spuse el cu blândețe.

— Da... Î-mi dau seama că așa e.

— Evanghelia le dă speranță, domnișoară Hayes. Isus S-a născut în sărăcie, la fel ca și ei. Și El i-a iubit pe acești micuți. El a spus: „Lăsați copilașii să vină la mine și nu-i opriți: căci împărăția lui Dumnezeu este a celor ca ei.” Și acesta e scopul strădaniei noastre: să clădim împărăția lui Dumnezeu.

— Par foarte fericiți aici.

Era adevărat. Am văzut zâmbete pe aproape fiecare fețișoară, în ciuda stării lor nenorocite.

— Domnul Moody a început ca negustor de pantofi, mi-a spus Louis. A văzut copii ca aceștia cutreierând pe străzile din Chicago și s-a hotărât să deschidă o școală duminicală pentru ei. Tatăl lui a murit când el era doar un băiețandru și știe ce înseamnă să crești într-o sărăcie lucie. Dar știe totodată că Dumnezeu a promis să le fie un Tată celor orfani de tată.

— Dar celor orfani de mamă ce le-a promis? am murmurat eu. Și-a plecat capul înspre mine și și-a dus mâna la ureche.

— Îmi pare rău, nu am înțeles ce-ai spus din cauza zgomotului.

— Nimic. Continuă, te rog.

— Primele ore ale școlii duminicale ale domnului Moody s-au ținut într-un bar transformat, dar, când locul a devenit neîncăpător, a adunat bani pentru a construi prima sa biserică dincolo, pe strada Illinois. La un moment dat avea o mie cinci sute de copii la ore. Până și președintele Lincoln a auzit despre asta și a vizitat școala

duminicală. Domnul Moody încă este un negustor – și spun asta în sensul cel mai bun al cuvântului. Doar că acum își folosește talentul de a promova Evanghelia, în locul pantofilor. Am putut doar să dau din cap, prea impresionată de copilașii zdrențăroși și voioși pentru a mai putea vorbi. Mi-am amintit de fervoarea domnului McClure în prezentarea tonicului nutritiv pentru sânge al doctorului Dean și am încercat să-mi imaginez aceeași fervoare aplicată în prezentarea religiei. Louis Decker mi-a amintit de Silas McClure și de Herman Beckett, amândoi contopiți într-un singur bărbat; avea aceeași energie neliniștitoare pe care o văzusem la negustorul de elixir combinată cu seriozitatea mohorâtă a lui Herman. Dacă ar fi avut averea lui Nelson Kent, ar fi putut transforma lumea.

— Mai bine am căuta-o pe bunica ta, a spus într-un final Louis. M-a îndepărtat, grijuliu, de copilașii aceia demni de toată compasiunea, conducându-mă pe drumul pe care venisem. Mărturisesc că nu m-aș fi putut retrage de una singură.

— Până în acest moment îți place orașul Chicago, domnișoară Hayes? Cum ți-ai petrecut timpul?

Întrebarea sa mi-a umplut ochii de lacrimi. Nu am putut să răspund. M-a îngrozit artificialitatea mea. Mi-am petrecut timpul sorbind ceai și dichisindu-mă să câștig un soț bogat. M-am cutremurat gândindu-mă la toată mâncarea irosită pe care o văzusem la petrecerile mătușii Agnes, la toți banii pe care prietenii ei de societate îi cheltuiau pe haine și bijuterii și la superficialitatea partenerilor mei de dans, toți parcă niște clone ale unui singur picur de apă. Louis Decker trăia o viață plină de semnificație, în comparație cu a mea care era banală și superficială. Ce rost aveau toate bunele maniere pe care le învățasem la Școala de Domnișoare a madamei Beauchamps, când acești copii mureau de foame, dârdâind de frig?

— Mi-ar plăcea să te ajut în ceea ce faci, am spus, ștergându-mi lacrima.

A zâmbit pentru prima dată.

— Aș fi onorat, domnișoară Hayes. Cânti cumva la pian?

— Da, cânt puțin. Deși de câteva săptămâni nu am mai exersat. De ce întrebi?

— Avem nevoie urgentă de un pianist pentru câteva dintre serviciile noastre evanghelistice. Domnul Moody închiriază teatre în diverse părți ale orașului și ridică corturi ca să predice multă vreme de câte ori le întâlnește. Ai putea fi un formidabil ajutor dacă ai vrea să ne acompaniezi la pian la serviciile de laudă.

— Oh, dar nu sunt nicidecum o profesionistă.

— Nu contează. Muzica e cât se poate de simplă – de obicei, imnuri în patru părți. Ți-aș putea da o copie a harfei de cântări a domnului Sankey ca să poți exersa.

— Presupun că... că pot să încerc. Am fost bucuroasă că, cel puțin, învățasem încă un lucru la madame B., în afara zâmbetului enigmatic, pe care să-l pot folosi în mod eficient.

— Am înțeles că bunicul tău a fost un mare predicator – și că tatăl tău a lucrat pentru domnul Moody în vremea Marelui Incendiu.

— Poftim? Nu tatăl meu. Cred că greșești. El deține o serie de magazine de cereale în Lockport.

— Îmi pare rău. Poate greșesc. Trebuie să fi înțeles greșit ce mi-a spus bunica ta.

Ce-i spusese bunica lui Louis? Și ce alte secrete îmi mai ascundea familia mea? Furia clocotea înăuntrul meu la fel cum o făcuse și în noaptea în care am aflat adevărul despre mama mea. Încercam să nu izbucnesc când Louis vorbea din nou.

— Mi-ar plăcea să-ți aud mărturia, domnișoară Hayes.

— Ce să-mi auzi?

— Mărturia – istorisirea credinței tale.

Am tras aer în piept, nesigură de ceea ce voia să spună.

— Nu e mare lucru de spus. Eu și tatăl meu mergem, de obicei, la o mică biserică în Lockport, dar religia nu pare să-l intereseze prea tare pe tatăl meu – de aceea sunt sigură că te-ai înșelat în privința slujirii lui alături de domnul Moody. Cât timp mă aflam la pension, directoarea ne cerea să asistăm la serviciile duminicale. Era datoria noastră, ne-a spus madame B. A numit-o „obligația noastră săptămânală”. Bunica e mult mai credincioasă decât mine și tata. Ea își folosește toată energia în cauzele sale drepte și sunt sigură că știi asta. Bunicul a fost pastor, cum bine știi, dar tatăl meu pare mai degrabă indiferent când vine vorba de religie.

— Dar tu, Violet? Nu te întreb despre credința tatălui tău sau a bunicii tale. Vreau să știu despre credința ta.

Habar n-aveam ce să spun. Mersul la biserică era pur și simplu ceva ce toată lumea făcea duminica. Obiceiurile religioase erau frumoase în special de sărbători. Dar Louis Decker părea să insinueze că ar trebui să existe ceva mai mult decât atât.

— Nu am vrut să te pun într-o situație delicată, a spus el, când a văzut că nu răspund. Aș vrea doar să te cunosc un pic mai bine. Și-a dat jos ochelarii murdari și a scos o batistă din buzunar ca să-i șteargă. Nu am văzut nici-o diferență când i-a terminat de șters și i-a pus din nou la ochi.

— Și mie mi-ar plăcea să te cunosc mai bine, am spus.

Aș fi vrut să-i pun una din întrebările mele cu „Dacă ai putea alege”, dar n-am îndrăznit. Nu voiam să știu cât eram de frivolă și de superficială. Avântul imaginației

mele sălbatice părea pueril în comparație cu munca serioasă pe care el o făcea zi de zi. Dintr-un oarecare motiv, îmi doream ca Louis Decker să mă placă, să îmi încuviințeze faptele – și am presimțit că ar fi fost șocat să afle că îmi făcea plăcere să citesc povești detectiviste și romane ieftine. Tocmai îl cunoscusem, în urmă cu câteva minute, pe Louis Decker și deja îmi păsa foarte mult de părerea lui despre mine. Era oare pentru bunica sau pentru mine?

Când am găsit-o din nou pe bunica și când i-am văzut chipul plin de speranță în timp ce ne studia fețele, am fost sigură că îl juca într-adevăr pe Cupidon. Nu m-aș fi așteptat niciodată la așa ceva din partea ei.

— Nădărduiesc că ne vom revedea curând, domnișoară Hayes, a spus Louis când ne-am despărțit.

— Da, și eu, am răspuns, cu sinceritate.

Serviciul duminical de închinare în biserica bunicii mele a fost foarte diferit de cel de-acasă, din Lockport. Muzica a fost mai vioaie, predica, rostită mai cu pasiune și, pentru prima dată, nu mi-a fost deloc greu să stau trează în timpul predicii.

— Aici vii în fiecare zi să-ți duci la îndeplinire munca de binefacere? am întrebat-o mai târziu pe bunica, în timp ce ne îndreptam spre casă cu tramvaiul.

— Acesta este doar unul dintre locurile unde e nevoie de mine. De ce întrebî?

— Domnul Decker m-a rugat să mai vin cu tine și să cânt la pian la serviciul de laudă.

— Și o să cântî?

— I-am spus că o să încerc. Nu sunt o pianistă desăvârșită. Și n-am mai exersat de multă vreme.

Louis este un tânăr foarte serios. E neobosit în lucrarea Domnului.

— M-a întrebat dacă poate să mă întâlnească din nou. Vrea să mă cunoască mai bine.

— Mă bucur pentru asta.

Eu și bunica am stat una lângă alta pe scaunul de lemn al tramvaiului, iar ea își așeză ușor mâna pe a mea.

Îmi dau seama că Louis nu poate concura cu niciunul dintre pretendenții bogați pe care Agnes i-a încolonat la mâna ta. Dar cred că de-a lungul timpului vei înțelege că viața alături de un bărbat ca Louis este mai plină de semnificație decât o viață de nesfârșite petreceri și ceaiuri.

Mi-am dat seama că are dreptate. Și eram foarte sigură că un bărbat ca Louis Decker nu ar comite adulter.

— Pot să te întreb ceva? am spus o clipă mai târziu. Louis a spus că tatăl meu a lucrat pentru domnul Moody. E adevărat? Tramvaiul a parcurs huruind o stradă întreagă înainte de a primi un răspuns.

— Tatăl tău a fost un voluntar printre tovarășii de jug ai domnului Moody.

— Ce sunt „tovarășii de jug”?

— Sunt un grup de creștini de rând pe care domnul Moody i-a adunat. Merg prin cârciumi și baruri, căutând noi convertiți.

Acum a fost rândul meu să fac o pauză pentru a-mi aduna curaj să pun următoarea întrebare.

— Astfel a întâlnit-o pe mama?

— Nu, a spus ea încet. Nu cunosc toate detaliile nopții în care ei s-au întâlnit, dar știu că nu a fost într-o cârciumă.

— Mătușa Birdie mi-a spus că părinții mei s-au întâlnit în timpul Marelui Incendiu. E adevărat?

Din nou, bunica a tăcut vreme îndelungată de parcă ar fi ezitat dacă să-mi vorbească sau nu despre mama. Am știut că s-ar putea să nu-mi răspundă, dar am știut totodată că nu m-ar minți.

— Da, e adevărat, spuse ea încet. Tatăl tău a salvat-o.

— A salvat-o? Cum așa?

— Tatăl tău se dusesse la serviciul de seară la biserica domnului Moody de pe strada Illinois. Era o clădire frumoasă cu clase pentru școala duminicală, cu birou, bibliotecă... Mi-a spus că domnul Moody a predicat despre viața lui Isus. De altfel, serviciul încă era în desfășurare când au început să se audă mașinile pompierilor trecând cu viteză. Apoi clopotul cel mare al judecătoriei a început să bată alarma, iar credincioșii au început să se neliniștească, îngrijorați de zgomotul și hărmălaia de afară. Domnul Moody a încheiat slujba ca să poată pleca oamenii. În noaptea aceea, focul a cuprins orașul, arzând până la temelie casa și biserica domnului Moody.

— Tatăl meu a...? Bunica scutură din cap.

— Îmi pare rău, Violet, dar aceste întrebări trebuie să i le pui lui, nu mie. Acum, ai vrut să știi în ce alte proiecte sunt implicată. Fac parte totodată din organizația femeilor creștine Uniunea Cumpătării. Scopul nostru este de a interzice toate băuturile alcoolice și de a închide pentru totdeauna barurile. Vrem să punem capăt beției și ticăloșiei care merge mână în mână cu ea. Încercăm, de asemenea, să scoatem de pe piață medicamentele ce conțin alcool sau să le interzicem categoric. Cei mai mulți oameni nici nu știu că aceste așa-zise „medicamente”

conțin alcool, dar sunt și mulți care știu. Ele au cauzat suferințe de neînchipuit, când oamenii în necunoaștință de cauză au devenit dependenți de ele. Mă întrebam dacă Tonicul Nutritiv al doctorului Dean conținea alcool. Dacă era așa, Silas McClure nici să nu încerce să i-l vândă bunicii mele.

— Dar cea mai mare parte a timpului mi-o petrec muncind la centrul de ajutor social al lui Jane Addams, continuă bunica. Și Louis Decker lucrează acolo. Se descurcă minunat cu copiii și este foarte îndemânat la a repara tot soiul de lucruri.

— Ce este un centru de ajutor social?

— Nu e ceva ce poate fi explicat ușor, ar trebui să vii și să vezi cu ochii tăi. De altfel, mâine ești invitată să vii cu mine, dacă vrei. Întotdeauna avem nevoie de ajutor. Louis va fi și el acolo, a adăugat zâmbind.

Îmi era greu să spun nu. Participasem la mitingul femeilor sufragete cu mătușa Matt și umblasem cu mătușa Agnes pe la petreceri și evenimente sociale. Cum aș putea s-o refuz pe bunica? Și când mi-am amintit de sărmanii copii pe care-i văzusem azi, am fost sigură că nu le-aș fi putut întoarce spatele.

— Mi-ar plăcea asta, am răspuns.

În noaptea aceea m-am întins în pat, încercând să mi-l imaginez pe tata mergând prin baruri și vorbindu-le patronilor bețivi despre Dumnezeu. Dar nu am putut. Mi-am dat seama că îmi era imposibil să-mi imaginez că el fusese vreodată atât de înflăcărat în ale religiei cum era Louis Decker. De fapt, îmi era greu să mi-l imaginez pe rigidul și insensibilul meu tată pasionat de orice altceva. Oare au murit în el toate aceste sentimente când ne-a părăsit mama?

Tata a salvat-o pe mama din incendiu.

Mi l-am imaginat alergând pe străzi, cu flăcările ajungându-i la călcâie în timp ce ducea în brațe o grămadă de Biblii. *Deodată a auzit niște strigăte desperate. S-a uitat în sus și cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată stătea înaintea unei ferestre deschise de la etajul al doilea al unei clădiri, prinsă în mijlocul flăcărilor, înecându-se din cauza norilor subțiri de fum. A aruncat Bibliile, știind că Dumnezeu sigur va înțelege și a îndemnat-o - nu, a implorat-o pe frumoasa domnișoară să sară de la fereastră, promițându-i că o va prinde...*

Sau, poate, mama alergase desculță, îngrozită pe străzile cuprinse de flăcări și pline de fum, înnebunită de frică în vreme ce în jurul ei clădirile arzând deveneau grămezi de moloz. *Dintr-odată își răsuci glezna și se prăbuși la pământ. Nimeni nu o ajuta. Oamenii o călcau în picioare. Și, în timp ce flăcările se apropiau de ea cu repeziciune, împreună cu norii de fum fierbinte și sufocant, tata auzi dintr-odată strigătele ei desperate după ajutor. Aruncă Bibliile pe care încercase să le salveze -*

convins că Dumnezeu prețuia viața mai mult decât niște hârtii amărâte, oricât de sfinte ar fi. Punându-și în pericol propria viață, se reîntoarce la dărmăturile în flăcări pentru a o salva pe ea, fără să țină seama de căldură și fum. Se năpusti asupra ei, o luă în brațe și o duse într-un loc sigur, îndrăgostindu-se de ea în momentul în care o privi în ochii ei plini de frică. De fapt, amândoi s-au îndrăgostit pățimaș unul de celălalt...

Cum e când te îndrăgostești pățimaș de cineva?

Am adormit gândindu-mă la Louis Decker, Herfnan Beckett și Nelson Kent și întrebându-mă dacă voi cunoaște vreodată dragostea adevărată.

Luni, 12 iunie 1893

De mai bine de o săptămână de când ajunsesem în Cicago, nu m-am trezit destul de devreme ca să iau micul-dejun. Luni dimineață m-am târât jos din pat, hotărâtă să lucrez la centrul de ajutor social împreună cu bunica și Louis Decker. M-am grăbit să cobor scările și le-am găsit pe bunica și pe cele două mătuși așezate la masă, ospătându-se cu șuncă și ouă.

— Bună dimineața, Violet, mă întâmpină bunica. Era una dintre acele persoane veșnic binedispuse care obișnuia să se ridice din pat cu un zâmbet pe față. Eu, pe de altă parte, nu eram una dintre acelea care să se scoale devreme – și, în niciun caz, binedispusă. La școală mă consideram norocoasă dacă ajungeam la timp prima oră – ce să mai vorbim de micul-dejun.

— Neața, am mormăit.

Bunica țâșni de pe scaun, țopăind prin bucătărie ca o minge de tenis în plin meci.

— Intră și stai jos, Violet dragă. Îți pregătesc și ție o porție.

— Nu prea mi-e foame. De obicei, nu iau micul-dejun.

Fără să mă ia în seamă, îmi îngrămădi pe o farfurie ouă prăjite, câteva feliuțe de șuncă și două felii groase de pâine prăjită.

Ochii nu-mi erau încă deschiși complet și vedeam totul ca prin ceață, dar mi-am dat seama că mătușa Matt era absorbită în întregime de cititul ziarului, cu fața ascunsă în spatele lui. Madame Beauchamps ar fi dezaprobat așa ceva. În primul rând, foarte nepoliticos pentru că ne ignora pe noi, care stăteam la masă cu ea și, în al doilea rând, doamnele nu trebuiau să fie interesate de un lucru atât de masculin cum era ziarul.

— Ce vești noi mai sunt despre război, Matilda? a întrebat-o mătușa Birdie. A și cucerit generalul McClellan Richmondul?

În scurta perioadă de timp pe care o trăisem aici, mă răzgândisem în ce o privea pe sărmana mătușă Birdie și dezvăluirea adevărului despre război. Avea o inimă atât de bună, de iubitoare, încât mi-am putut da seama că aflarea adevărului despre scumpul ei Gilbert i-ar fi pricinuit o durere nespusă. Dar totodată am înțeles că mătușa Matt era foarte sinceră și directă. Nu mi-aș fi putut-o imagina pe mătușa Matt mințind-o pe Birdie în legătură cu războiul, mai mult decât aș fi putut să mi-o

imaginez pe bunica mințind. Mi-am ținut respirația, întrebându-mă ce va spune mătușa Matt. Și-a coborât ziarul și și-a privit sora.

— Nu găsesc niciun articol despre generalul McClellan sau Richmond, Bertha. Dar nu ai decât să citești tu însăși ziarul după ce termin eu cu el.

— Literele sunt prea mici, a spus Birdie. Îmi obosesc ochii.

— Oricum, nu este niciun articol care să ne intereseze. Paginile foșniră, în timp ce mătușa Matt împături ziarul într-un pătrat mai mic. Și-a dres glasul ca și cum ar anunța ceva important.

— De acum înainte trebuie să fim foarte atente când deschidem ușa străinilor. Scrie aici în ziar că de când a început expoziția în Chicago, hoții cutreieră orașul, dându-se drept vânzători ambulanți. Falsul vânzător vine la ușă, vânzând tot felul de lucruri: de la perii casnice până la medicamente brevetate. Este prietenos și amuzant în timp ce își croiește drum în casă și dacă vinde ceva sau nu este irelevant... Ești atentă aici, Bertha?

Pentru a accentua întrebarea, lovi cu degetul în pagină.

Mătușa Birdie își concentra din nou atenția asupra mătușii Matt în loc să privească în gol aerul de deasupra capului ei. Dădu din cap solemn. Dar în realitate, nu numai că Birdie ar lăsa un hoț înăuntru, ci probabil l-ar și îmbrățișa.

— Dacă vânzătorul ambulant face o vânzare, a continuat mătușa Matt, el se folosește de oportunitate pentru a vedea unde își ține banii stăpâna casei. Dar adevăratul scop al vânzătorului este să observe amplasarea casei și cam pe unde s-ar afla lucrurile valoroase. Mai târziu, el transmite informația partenerilor săi și, împreună, intră în casă când nu e nimeni acasă și fură toată argintăria familiei cât și alte obiecte valoroase.

— Oh, sper să nu ne ia tăvița de argint, a spus mătușa Birdie. Am muncit din greu s-o lustruiesc.

— Mă îndoiesc că hoții se vor deranja cu casa noastră, a spus bunica, bătând ușor mâna lui Birdie. Nu prea avem valori ce merită furate.

N-am putut să nu mă gândesc la vânzătorul ambulant pe care-l întâlnisem în tren. Se poate ca Silas McClure să fie unul dintre hoții despre care s-a scris în ziar? Păruase foarte prietenos și de treabă – exact tipul de persoană descrisă în articol. Mi-am amintit cât de agitat era și cum îl suspectasem eu a fi un criminal. Apoi, mi-am amintit că îi dădusem adresa bunicii mele! M-aș simți îngrozitor dacă ar veni să mă viziteze și apoi să ne jefuiască când suntem toate plecate. Dar trecuse mai bine de o săptămână de când l-am întâlnit pe domnul McClure și nu mai auzisem

nimic despre el. Speram că pierduse adresa noastră sau că mă uitase cu totul până acum.

— Știu că Expoziția Columbiană a atras mulți oameni dubioși, a spus bunica. Dar totodată a furnizat un climat ideal pentru domnul Moody să răspândească Evanghelia. Așadar? În tot răul este și un bine.

— Ei bine, eu vă previn pe toate să fiți atente, insistă mătușa Matt. Târgul are și partea sa de găinari, de hoți de buzunare și de hoți care șterpelesc poșete. Unei femei pe care o cunosc de la Asociația Sufragetelor i s-au furat toți banii din poșetă. Ea crede că s-a întâmplat în timp ce vizita, dintre toate pavilioanele, pe cel al femeii. Și nu a fost singura jefuită acolo. Cel puțin altor două femei li s-a întâmplat același lucru.

— Nu se poate face nimic pentru a asigura mai bine locația? a întrebat bunica.

— Facem ceva. Doamnele-manager au angajat agenția de detectivi ai lui Pinkerton pentru a ajuta la prinderea hoților.

— Detectivii lui Pinkerton îi vor prinde pe acei criminali – poți fi sigură de asta, am spus. Eram acum cât se poate de trează. Am citit totul despre agenție în cartea lui Allan Pinkerton care are la bază aventurile sale în lupta cu crimele. Sunt cunoscuți în toată America pentru cazurile rezolvate. În timpul războiului au ajutat la arestarea unui grup de spioni și chiar au împiedicat o tentativă de asasinare la viața președintelui Lincoln. Păcat totuși că nu au putut împiedica cea de-a doua tentativă.

Mătușa Birdie s-a alertat dintr-odată.

— Ce ai spus despre președintele Lincoln? Este cineva care încearcă să-l omoare pe acel om de treabă?

— Nu trebuie să te îngrijorezi, a asigurat-o bunica. Mai mănâncă niște ouă. Și, dragă Violet, cum se face că ai dat peste o carte cu detectivi?

— Hm... la școala lui madame Beauchamps.

— Sunt surprinsă că cei de acolo sunt de-acord ca tinerele domnișoare impresionabile să citească despre jafuri, crime și lucruri de acest fel.

— Cartea nu a fost a mea. Era a unei prietene. Speram ca bunica să nu cerceteze mai departe. Apropo, mătușă Matt – cum de s-au gândit prietenele tale să-i angajeze pe detectivii lui Pinkerton?

— Au o filială aici în Chicago.

— O, da? Și costă mult serviciile lor?

— N-am idee. Dar de ce întrebi?

Întrebarea ei directă m-a pus în încurcătură. Aș fi vrut să-i angajez ca să-mi găsească mama și ca să dovedească că Maude O'Neill și-a ucis soțul, dar bineînțeles nu-i puteam spune adevărul mătușii Matt. Și nici nu voiam să mint. Ar fi trebuit să-mi țin gura închisă.

— Eram doar curioasă, am spus, ridicând din umeri. Nu contează.

Ceasornicul din hol bătu ora opt și bunica sări de pe scaun.

— Vino, Violet. Trebuie să plecăm.

M-am grăbit spre cuierul din hol să-mi iau pălăria, recunoscătoare că am scăpat la momentul oportun. Mi-o fixam pe cap, când cineva bătu la ușa din față. Am deschis-o cu precauție, amintindu-mi de avertismentul mătușii Matt. Mă așteptam cumva să-l văd pe Silas McClure sau vreun alt vânzător-hoț pe pragul ușii noastre. În schimb, am văzut o femeie mlădie ca o pasăre cărând două geamantane supraîncărcate, de o formă butucănoasă.

— Bună dimineața. Mă numesc Ethel Riggs. Lăsa jos unul dintre geamantane și îmi întinse mâna. Doamna Paine m-a trimis aici ca să croiesc o rochie pentru domnișoara Violet Hayes.

— Oh, nu. Mi-am lovit fruntea, descumpănită. Uitasem cu desăvârșire de promisiunea mătușii Agnes de a-mi trimite o croitoreasă. Eu sunt Violet Hayes – dar tocmai voiam să plec. Durează mult?

— Oh, da, durează. Cel puțin două, trei ore. Și dacă nu încep să lucrez azi la rochia ta, mă tem că nu va fi gata până sâmbătă seara.

Nu vedeam nici-o cale de ieșire. Acceptasem deja invitația lui Nelson Kent de a mă însoți sâmbătă seara și nu aveam nimic nou ca să port.

— Nu-i nimic, dragă Violet, interveni bunica. Leșise în antreu să-și ia pălăria și ne auzise. Îți vom simți lipsa la centrul de plasament, dar poți veni în altă zi să lucrezi cu Louis și cu mine. Chiar trebuie s-o iau la drum acum. La revedere.

Mătușa Birdie zâmbi și îi flutură la revedere cu mâna, apoi o salută pe micuța și firava Ethel Riggs cu o îmbrățișare caldă în timp ce o invita înăuntru.

Mătușa Matt a părăsit casa câteva minute mai târziu, bombănind despre importanta întâlnire a feministelor la care ar trebui să asist împreună cu ea și cât de degradant era pentru femei să se înfrumusețeze cu scopul de a ispiti un bărbat.

— Și adu-ți aminte, nu deschide ușa niciunui vânzător ambulant, o avertiză pe mătușa Birdie. Ușa se închise în urma ei cu zgomot.

Mi-am petrecut toată dimineața cu croitoreasa. Unul din geamantanele doamnei Riggs conținea o grămadă de cărți cu ultima modă de la Paris. Am răsfoit printre ele timp de aproape o oră, căutând un stil pentru rochia mea.

— N-am văzut în viața mea atât de multe rochii frumoase. Cum aş putea oare să aleg doar una?

Doamna Riggs m-a privit lung, evaluativ, răsucind un capăt al metrului ce-i atârna pe după gât. Apoi şi-a umezit degetul arătător şi a răsfoit repede într-una din cărţile cu modele.

— Cred că asta este rochia pe care trebuie să ți-o facem. A arătat spre una cu un decolteu adânc. Ai un piept minunat. De ce să nu-l arăți? Ea era hotărâtă, chiar dacă eu nu eram. A închis toate celelalte cărţi de modă şi le-a îndesat la loc în geamantan.

— E o rochie frumoasă, i-am spus, dar mi-e teamă că bunica o va găsi indecentă.

— Prostii. Mă voi asigura că îţi va acoperi toate părţile esenţiale. Aceste mâneci largi, bufante se poartă anul acesta. Şi vezi aceste flori de mătase pe umăr şi pe talie? Voi face câteva în plus pentru a le putea purta în păr. Vei arăta minunat.

— Nu am avut niciodată o rochie aşa de frumoasă înainte.

— Doamna Paine mi-a spus că ai nevoie de una nemaipomenită ca să atragi un soţ bogat.

— A spus ea asta? Ştiam că scopul mătuşii mele era să-mi găsească un soţ bogat, dar doamna Riggs a făcut să sune ca şi cum am fi nişte negustori de doi bani în căutarea unei victime neajutorate ca să o jecmănim.

— Dacă această rochie îşi îndeplineşte misiunea, poţi s-o foloseşti pentru rochia ta de nuntă, adăugă, cu un zâmbet. Vezi aceste inserţii de volănaşe pe marginile fustei? Ele se numesc godeuri. Vom folosi un material din altă culoare pentru ele – poate un voal imprimat. Şi-a deschis al doilea geamantan, care a explodat de-a binelea în mostre de materiale de diverse culori.

— Nu ştiu cum mă voi hotărî vreodată.

— Pot să-ţi sugerez ceva? Cred că rochia ar arăta minunat făcută din mătase. Iar culoarea ar trebui să fie... să vedem... ce zici de acest splendid ivoriu, cu albastru deschis pentru contrastul culorii? Ar fi un magnific contrast cu părul tău negru.

Doamna Riggs m-a măsurat centimetru cu centimetru – parcă de două ori.

— Mă voi întoarce mâine dimineată, în zori de zi, a promis ea. Încă o dată bunica va trebui să meargă la muncă fără mine.

Între timp, speram să nu-i spună lui Louis Decker motivul pentru care a trebuit să rămân acasă.

Dimineața următoare am stat în picioare ore întregi, în timp ce doamna Riggs a însăilat și a cusut tiparul de muselină. Apoi am alergat pe scări în sus să-mi schimb ținuta pentru vizitele sociale de după-amiază împreună cu mătușa Agnes.

În vreme ce așteptam să sosească mătușa, am hotărât să petrec câteva minute exersând la pian în caz că îmi va cere să execut o melodie la una din amfitrioanele noastre – și în caz că voi ajunge vreodată în centrul orașului să cânt imnuri pentru Louis Decker. Îmi exersam gamele atât de concentrată, mișcându-mi degetele în sus și-n jos pe clapele pianului, că nu am auzit bătaia în ușa de la intrare. Nu mi-am dat seama că mătușa Birdie mersese să răspundă până când am ajuns la nota finală – exact când am auzit-o spunând:

— Da, Violet este aici. Nu doriți să intrați?

Am sărit în sus de pe taburetul pianului și m-am grăbit spre antreu.

Aproape că nu l-am recunoscut pe omul care stătea acolo până mi-a zâmbit: Silas McClure, vânzătorul ambulant. Tocmai persoana de care mă temusem nu mai departe de ieri.

— Bună ziua, domnișoară Hayes. Un candelabru lumina prea slab pentru a se putea compara cu strălucirea zâmbetului său.

Întreaga lui față părea să strălucească de parcă era luminată de un reflector. De data aceasta purta un costum conservator de culoare închisă, în locul celui din stofă de prost gust, și trebuie să i se fi terminat uleiul de Macassar de când ne-am văzut ultima dată pentru că părul lui șaten, ondulat părea curat și frumos pieptănat. Dacă n-ar fi fost orbitorul lui zâmbet, ar fi putut fi un cu totul alt om.

Inima începu să-mi alerge ca o pereche de cai la o viteză amețitoare.

— Domnule McClure! Părea că nu reușesc să trag adânc aer în piept ca să spun mai multe.

— Sunt în oraș de câteva zile și m-am gândit să trec pe aici, așa cum am promis.

— Oh, ce drăguț, a spus mătușa Birdie. Sunt mătușa lui Violet, doamna Casey.

— Da, ne-am mai întâlnit. Mă bucur să vă revăd. Silas McClure mă numesc.

Mătușa Birdie luă tăvița de argint de pe masa din hol și i-o întinse pentru a-i primi cartea de vizită.

— Poftim, tinere...

Domnul McClure îi luă tăvița din mână și o măsură cu privirea, de parcă ar fi estimat câți bani ar putea lua pe ea de la un cămătar.

— Pare a fi un argint de bună calitate, spuse el, bătând ușor cu degetul arătător în tăvița răsunătoare.

— Oh, da. E argint veritabil, îl asigură mătușa Birdie.

Nu puteam respira. Dacă el și tovarășii lui se vor întoarce în această după-amiază când bunica va fi la centru, mătușa Matt la întâlnirea ei cu feministele, iar eu făcând vizite sociale cu mătușa Agnes? Sărmana mătușă Birdie va fi aici numai ea singură! Domnul McClure și prietenii săi ar putea-o lega, ar înghesui-o în cămară cu un căluș în gură și ar începe să fure fiecare piesă de mobilier din casă – și ar fi în întregime vina mea.

— Rar vezi o tăviță atât de strălucitoare, adăugă, admirându-și reflecția.

— Vai, mulțumesc, a replicat mătușa Birdie. Eu însămi am lustruit-o. E pentru cărți de vizită. Ai cumva una?

— Oh! a spus el, pricepând într-un final de ce i-o arătase mătușa Birdie. Da, desigur, numai puțin. Îi înmână tăvița lui Birdie și caută după una în buzunarul de la piept al hainei sale. Pe cartea sa de vizită erau scrise cu litere de culoarea sângelui cuvintele: Tonicul nutritiv pentru sânge al doctorului Dean.

— Conține alcool tonicul tău? am întrebat, căutând să spun și eu ceva. Dintr-un oarecare motiv, întrebarea mea i s-a părut cam urâtă. Zâmbetul i s-a lărgit – ceva ce nu aș fi crezut că e posibil – începu să semene cu un foc de artificii.

— Categorie nu. Nu e nici urmă de alcool în el. Doctorul Dean crede în purificarea sângelui, nu în dilatarea lui cu alcool.

— Hai să nu-l ținem în picioare pe hol pe domnul acesta de treabă, Violet. Nu doriți să intrați, domnule McClure?

Nu-l voiam înăuntru, dar ce puteam să fac? Mătușa Birdie i-a atârnat pălăria pe cuierul din hol și l-a condus în salon.

Frumoasă casă aveți, domnișoară Hayes, a spus, uitându-se în jur.

— Nu este casa mea, am spus repede și pe un ton apăsător. Mă aflu doar în vizită. Bunica mea văduvă și cele două surori ale ei locuiesc aici. Voiam ca el să știe pe cine avea de gând să tâlhărească, așa încât, cel puțin, să-l mustre conștiința după aceea. Ele chiar nu au mare lucru ce merită a fi furat.

— Furat? repetă el, cu o mină distrată. E un loc frumos. Îmi aduce aminte de acasă.

— Soțul meu se luptă cu generalul McClellan în Virginia, i-a spus mătușa Birdie. De ce nu ești în uniformă, tinere? Ești acasă în permisie?

Pentru o clipă teribilă, m-am temut că Silas va râde de ea sau va încerca s-o convingă că ne aflăm în anul 1893, nu în 1864. Dar respectul meu pentru domnul McClure a crescut considerabil când a luat mâna mătușii Birdie în a lui și i-a spus:

— Nu am primit nici-o înștiințare de recrutare, doamnă Casey.

— Oh, ce bine. Mă duc să ne pregătesc câte o limonadă, doar dacă nu preferi ceai?

— E bine limonadă, am spus repede. Ceaiul ar fi durat prea mult. Mătușa Agnes trebuia să sosească în orice clipă, iar eu trebuia să scap de Silas McClure înainte de venirea ei. Dar de îndată ce mătușa Birdie părăsi camera, el făcu un pas mai aproape de mine.

— Ești cu mult mai frumoasă decât îmi aminteam, domnișoară Hayes.

— Oh... mulțumesc. M-am dat înapoi, fără să știu că eram pe punctul de a mă ciocni de canapeaua din salon. Mi-am pierdut echilibrul și m-am prăbușit în spate pe canapea, cu o mișcare nedemnă. Fustele mi se ridicară, dezvelindu-mi gleznelor și jupoanele încrețite. Dumnezeu, ce era în neregulă cu mine azi? Madame Beauchamps ar fi fost îngrozită de lipsa mea de grație.

— Îmi pare rău, dar vizita dumitale va trebui să fie una scurtă, i-am explicat în timp ce îmi rearanjam rochia. Am decis că era mai bine să rămân așezată. Nu credeam că picioarele m-ar mai putea susține.

— Vezi, am o întâlnire cu mătușa Agnes în această după-amiază. Va sosi în orice moment și...

De îndată ce cuvintele îmi ieșiră pe gură, mi-am dat seama de nesăbuiința mea. Am informat un potențial hoț că aveam să plec curând de-acasă. Dacă Silas McClure era un hoț – și eram aproape sigură că era – atunci, pe când mă voi întoarce de la vizitele sociale, casa va fi prădată.

— Pot să-ți spun Violet?

— Dacă dorești. N-am știut ce să zic altceva. Tot ce învățasem referitor la a face o conversație politicoasă părea să se fi scurs din capul meu. Dacă arta conversației era asemenea unui meci de tenis, atunci eu simțeam că am pierdut urma și a mingii, și a rachetei, și a scorului. Mai rău decât atât, mă simțeam ca și cum aș fi și încălțată în plasă.

— Nu luați loc, domnule McClure?

— Ba da. Mulțumesc. Dar te rog lasă chestia cu „domnule” și spune-mi Silas.

Se lăsă pe canapea chiar lângă mine. L-aș fi muștrat pentru îndrăzneala lui prea mare, dar mi-am amintit cum îl invitasem să stea alături de mine în tren. Era numai vina mea că el își lua libertăți. Nu mă puteam depărta niciun centimetru de el pentru că stăteam deja lipită de brațul canapelei. Pe deasupra, mă țintuia cu privirea ochilor săi de culoarea albastrului luminos al apei de izvor și farmecul lui a început să aibă un efect hipnotizant asupra mea, la fel cum avusese în tren. Nu

m-aș fi putut depărta de el mai mult decât ar putea fi depărtați polii a doi magneți. Astfel trebuie să le fi vrăjit el pe toate celelalte femei naive pe care le tâlhărise.

— Tu ai cântat la pian mai înainte? Ai cântat foarte bine.

— Da. Mulțumesc.

— Nu am încetat să mă gândesc la tine de când ne-am întâlnit în tren, Violet.

Pentru prima dată în viața mea am rămas fără cuvinte. Am putut să-mi dau seama după privirea-i blândă că spunea adevărul. Se părea că și eu aveam un efect hipnotic asupra lui. Am fi putut sta ținându-ne cu privirea la nesfârșit, dacă mătușa Birdie nu s-ar fi întors tocmai atunci în salon.

— Poftim limonada, spuse ea dulce. Sper să-ți fie pe plac. I-a întins lui Silas un pahar, iar el luă o înghițitură.

— E perfectă! spuse el, plescăind din buze. Nici prea dulce, nici prea acrișoară.

— Oh, ce bine. După felul în care radia mătușa Birdie, s-ar fi părut că el venise s-o viziteze pe ea, nu pe mine.

Silas își puse limonada pe masa din salon și își îndreptă, din nou, toată atenția asupra mea.

— M-am gândit totodată la întrebarea pe care mi-ai pus-o când ne aflam în tren. De fapt, n-am putut să mi-o scot din minte.

— Care a fost întrebarea aceea? Vocea mi-a sunat ciudat, de parcă tocmai aș fi urcat un deal foarte abrupt.

— Ai întrebat cum aș vrea să mor, dacă aș putea să aleg: Într-un teribil cataclism sau de o moarte lungă și lentă acasă, în patul meu. Am decis că aș vrea să părăsesc această lume repede, învăluit în flăcările provocate de un accident.

— Oh, ce drăguț, spuse mătușa Birdie. Silas o privi cu un zâmbet nervos.

— De ce într-un accident? am întrebat eu.

— Într-o zi toți trebuie să murim, nu-i așa? Iar eu aș urî să ajung la sfârșitul vieții mele simțind că nu am trăit cu adevărat. Viața este pentru a fi trăită și pentru a-ți asuma riscuri, oricât de primejdios ar fi. Cred că aș prefera să-mi trăiesc fiecare zi ca și cum ar fi ultima și să părăsesc lumea în stil mare.

— Tot așa și eu, am spus. Exact la fel simt și eu.

— Vorbind de flăcări, tinere, spuse mătușa Birdie, erai aici în Chicago în noaptea Marelui Incendiu?

— Nu, doamnă, a spus Silas. Dumneavoastră ați fost?

— Oh, da. Pentru o clipă toți am crezut că venise sfârșitul lumii. Mi-a fost frică că mi-aș putea pierde chiar viața. A fost o experiență îngrozitoare.

— Chiar ați trecut prin așa ceva? Întrebă Silas. Mi-ar plăcea să-mi povestiți, doamnă Casey.

— Și mie mi-ar plăcea, am adăugat eu. Parcă spuneai că părinții mei s-au întâlnit în noaptea incendiului? Dar ea părea să nu mă audă.

— Focul s-a declanșat într-o seară de duminică, începu mătușa Birdie, de parcă ar fi citit dintr-un scenariu invizibil aflat deasupra capetelor noastre. M-am dus la culcare devreme, dar m-am trezit la miezul nopții din cauza zgomotului pe care cineva îl făcea izbind în ușa de la intrare. S-au dovedit a fi prieteni de-ai noștri. Întreaga familie fugea din calea focului cu niște bunuri casnice încărcate într-o căruță. O Doamne, dacă ați fi văzut cerul! Tot cerul era aprins în partea de sud, încins ca un furnal – în portocaliu, în galben și în roșu. Vântul sufla foarte tare în acea seară, ceea ce a făcut ca flăcările să se împrăștie foarte repede.

Desigur, i-am lăsat înăuntru pe prietenii noștri – aveau câțiva copii mici și o bunică în vârstă, iar casa lor se afla exact în calea flăcărilor. Au pierdut totul în acea noapte, cu excepția vieții lor și a ceea ce reușiseră să înghesuie în căruță. Nimeni nu și-a închipuit vreodată că focul va trece dincolo de râul Chicago, dar a trecut.

Până în zori, străzile erau pline de refugiați și am început să le dăm sărmanelor suflete sandviciuri și pahare cu apă. Mulți dintre ei erau cunoștințe de-ale noastre, dar de-abia le puteam desluși chipurile înnegrite de fum și funingine. Ei spuneau istorisiri teribile despre pagube și distrugerii – orașul întreg ardea! Au ieșit la iveală și hoții, prădând case și companii. Cineva mi-a spus că a încărcat atât cât a putut înghesui în căruță și apoi pur și simplu și-a lăsat ușile casei deschise pentru ca tâlharii să poată lua ce voiau – oricum totul avea să ardă.

Focul a ars cu furie întreaga zi de luni, iar spre seară a fost atât de aproape de casa noastră, că am început să ne împachetăm câteva bunuri, așteptându-ne la ce era mai rău. Dar cum să decizi Ce să iei cu tine și ce să lași baltă? Auzeam trosnetul flăcărilor la | Câteva străzi distanță și le simțeam căldura. Peste tot zburau tăciuni arzând, mânați de vânt înspre noi, iar pentru a ne proteja, în caz că va trebui să fugim, ne-am înmuiat pături în apă. Oh, au fost niște momente îngrozitoare!

— Părinții mei au venit aici, în acea noapte, pentru a se refugia? am întrebat eu. Bunica mi-a spus că tata a salvat-o pe mama din incendiu.

Mătușa Birdie s-a uitat la mine vreme îndelungată și am regretat imediat că am întrerupt-o. Era limpede că își pierduse șirul poveștii. S-a uitat la Silas și la mine de parcă eram niște refugiați acoperiți de funingine pe care nu-i recunoștea.

— Locuiați în această casă în timpul incendiului? interveni Silas.

— Nu-mi amintesc... Soțul meu, Gilbert era... Unde era Gilbert? Nu-mi amintesc. Eu eram aici, cred... Dar de ce aș fi aici cu Matilda și nu în propria-mi casă?

Oh, nu! Incendiul avusese loc cu șase ani după ce unchiul Gilbert murise, iar Războiul Civil se sfârșise. Mătușa Birdie era pe punctul de a-și aminti că soțul ei era mort. Trebuia să schimb subiectul – imediat!

— Trebuie să fie greu pentru tine, mătușă Birdie, să re trăiești o noapte atât de îngrozitoare. Să nu mai vorbim despre asta. Nu e frumos din partea domnului McClure că a venit să ne viziteze? Silas, spune-ne ce te aduce azi în oraș?

— M-am reîntors ca să te văd și ca să te întreb dacă aș putea să te însoțesc la expoziție. Ai vizitat-o cumva deja?

— Nu, n-am vizitat-o.

— Mi-ar plăcea să ți-o prezint eu.

Silas McClure, hoț sau vânzător ambulant de elixire, nu era o escortă potrivită la expoziție sau oriunde altundeva. Dintre cei trei bărbați care se oferiseră să mă însoțească la expoziție, Silas era cel mai puțin protocolar și totuși de el îmi doream cel mai mult să fiu însoțită.

— Mi-ar plăcea să merg cu dumneata, domnule McClure, dar va trebui să avem o însoțitoare potrivită. Bunica mea nu mă va lăsa să merg altfel.

— Înțeleg. Dar... ce înseamnă asta, mai exact?

— Cuplurile sunt însoțite, de obicei, de o altă femeie, adesea o membră a familiei. Însoțitoarea protejează reputația tinerei domnișoare. Mi-e teamă că nu voi putea ieși cu dumneata dacă nu ne va însoți cineva.

Părea dezamăgit.

— Poate veni mătușa ta cu noi? Întrebă el, arătând spre Birdie.

— Nu cred că ar putea suporta agitația de la expoziție, am spus, apoi am adăugat subtil: E foarte sensibilă.

— Doar că azi e ziua mea liberă și speram că vei putea să mergi cu mine la expoziție chiar acum.

— Îmi pare rău, domnule... adică Silas. Și îmi părea rău cu adevărat. Dar după cum am spus, am un alt angajament pentru această după-amiază.

— Oh, Doamne, ce păcat.

Deodată mi-am amintit că domnul McClure știa cum să găsească adresa mamei mele pe strada LaSalle. El se oferise să mă însoțească acolo în ziua în care am sosit în Chicago, înainte să ajungă bunica. Dacă am merge la expoziție împreună, poate, după aceea, l-aș putea ruga să mă ducă la adresa mamei.

— Presupun că nu ai o rudă sau o altă cunoștință aici, în oraș, care să ne poată însoți la expoziție într-o altă zi?

— Hmm... Va trebui să mă gândesc la asta. Din nou mă privea adânc în ochi. Dacă nu-mi luam repede privirea de la el, m-ar fi putut hipnotiza să-l urmez oriunde ar fi vrut el. Mi-am luat repede limonada și am sorbit îndelung. Aș fi vrut să-mi lipesc paharul de obrajii arzând ca să-i răcoresc. Silas își goli paharul din câteva înghițituri și îl așeză din nou pe masă.

— Socotesc atunci că voi veni din nou după tine, cu o însoțitoare, data viitoare când voi fi în oraș. Va fi bine așa? Vei veni cu mine?

— Da, așa va fi bine.

— Bine. Așadar, cred că e timpul să plec. Se ridică în picioare și îmi oferă mâna ca să mă ajute să mă ridic. I-am luat-o fără să mă gândesc dacă se cuvine. Palma-i era fierbinte, strângerea puternică, iar atingerea lui îmi provocă un asemenea șoc, de parcă aș fi dat mâna cu partea fierbinte a unui fier de călcat.

— Mulțumesc pentru limonadă, doamnă Casey, a spus el în drum spre ușă.

Mătușa Birdie îl îmbrățișa de rămas-bun.

— Te rog mai vino pe la noi.

— Voi veni. Aștept cu nerăbdare, doamnă Casey.

Silas nu avea nevoie să spargă lacătul pentru a intra în casă cu tovarășii săi, Birdie le-ar deschide larg ușile și ar îmbrățișa întreaga bandă de tâlhari.

Luxoasa trăsură a mătușii Agnes opri în fața casei noastre exact când pleca Silas. Când o zări, lăsă să-i iasă un fluierat apreciativ.

— Uau! Ce mai trăsură! Cu o echipă de cai pe măsură, nu încapă îndoială! Cineva are o grămadă de lovele.

— Aceea este trăsura mătușii mele. Dar ea nu locuiește aici cu noi. Ea locuiește... Nu contează. La revedere, domnule McClure.

Am închis repede ușa în urma lui, rezemându-mă de ea ca să mă sprijin. Trebuia să-mi iau pălăria, mănușile și cărțile de vizită, ca să nu mai zic de simțurile-mi răvășite. De ce m-a zăpăcit așa?

— Ce tânăr încântător, făcu mătușa Birdie cu un oftat. Știi, e foarte îndrăgostit de tine.

— De ce spui asta?

— Asta-i bună, de-abia își dezlipea ochii de la tine tot timpul cât a fost aici.

Atunci am realizat cât de repede îmi bătea pulsul și că bătuse accelerat tot timpul cât Silas McClure fusese la noi. Inima mea nu avea să supraviețuiască unei după-amieze alături de el la expoziție.

— Cred că și tu ești îndrăgostită de el, Violet.

— Nu, nu se poate să fiu îndrăgostită de el, mătușă Birdie. El e, e periculos!

— Ei bine, vino aici și privește-te. M-a luat de braț și m-a dus la oglinda ce atârna în holul de la intrare. Uită-te cât de îmbujorați îți sunt obraji.

— Dar... cred că s-ar putea să fie un hoț.

— Oh, ce frumos. Ți-a furat inima?

— Nu, nu un astfel de hoț, unul adevărat – un răufăcător. Mătușii Birdie i s-a tăiat respirația.

— Nu ne-a luat tăvița de argint, nu-i așa? Ochii i s-au deschis larg odată cu încheștarea inimii.

— Nu. E încă aici. Am ridicat-o ca să i-o arăt, iar ea a răsuflat ușurată.

— Ei bine, atunci, spuse ea, zâmbind din nou, asta spune totul, nu-i așa?

Vineri, 16 iunie 1893

Nu am mai avut nici-o șansă să o însoțesc pe bunica la centrul de ajutor social până vineri. De-abia joi a venit doamna Kiggs pentru ultima probă a rochiei și am stabilit să-mi fie adusă la timp pentru petrecerea de sâmbătă seara. Nu mi-am putut da seama cât costase rochia, dar, după cum spusese mătușa Agnes, dacă voiam să prindem un pește mare, trebuia să folosim o momeală extravagantă.

La centrul de ajutor social am purtat haine vechi. Judecând după modul simplu de viață și de a se îmbrăca al bunicii mele, moda nu prea conta acolo unde mergeam. Am călătorit cu tramvaiul, schimbând liniile de două ori până când, într-un final, am coborât într-o parte a orașului ce părea la mii de mile depărtare de luxoasele vile și de elegantele case de la oraș pe care le vizitasem împreună cu mătușa Agnes.

Mirosul cartierului mă izbi din prima clipă, lovindu-mă destul de puternic cât să-mi provoace greață în clipa în care m-am dat jos din tramvai. Duhoarea era o combinație de gunoi putrezit, urină și resturile descompuse a zeci de șobolani. Oriunde mă uitam, vedeam unul mort – am văzut și câțiva vii, mișunând în umbră când ne apropiam de ei.

Dimineața umedă și caldă de iunie intensifica duhoarea. Am trecut pe lângă ușa deschisă a unei carmangerii și mirosul greu de sânge și de carne crudă îmi provocă din nou greață. Apoi am văzut o limbă de vacă, atârând în fereastra murdară de un clește uriaș și aproape că mi-am lăsat micul-dejun acolo, în unul din canalele de scurgere și așa pline până la refuz.

— Fii atentă! Ai grijă pe unde calci, Violet, mă avertiză bunica, atunci când m-am poticnit din cauza răului ce mă cuprinsese. Ea părea indiferentă la duhoare.

— Acest loc miroase îngrozitor! Cum poți să-l suporti? Vorbele mi-au sunat înăbușit. Îmi acoperisem gura și nasul cu mâna.

— Cred că m-am obișnuit cu el.

Am străbătut întreaga stradă supraaglomerată cu nasul și gura acoperite, străduindu-mă să nu vomit. Sute de oameni, cei mai săraci pe care-i văzusem vreodată, umblau de colo-colo, vânzând și cumpărând, făcând vizite și discutând aprins, de parcă întreg cartierul mirosea a parfum și a trandafiri. Copiii mișunau peste tot. Fiecare mamă imigrantă avea cel puțin patru sau cinci copii

neastâmpărați, cu fețele murdare, roind în jurul fustelor ei ca muștele la crupa calului. Bărbații pe lângă care am trecut duhneau atât de tare a transpirație, că m-am gândit că nu făcuseră baie nici o dată în viața lor.

— Încearcă să nu calci în nici-o baltă, dacă poți, mi-a zis bunica, în acest cartier a izbucnit, nu demult, holera. Am început să înțeleg de ce ea era mereu atât de atentă când pășea. Am înțeles totodată că trăisem o viață extrem de ferită.

Zgomotul cartierului m-a izbit aproape la fel de tare ca și mirosul. Cele mai multe discuții, tranzacții și strigăte erau în limbi pe care nu le puteam înțelege. Trecătorii se târguiau cu vânzătorii de stradă și cu negustorii cu tarabe pentru marfa cumpărată – de la varză și oase pentru supă la pătrate de săpun maro și bucăți de stofă ieftină.

Trecând printr-o intersecție, am zărit în josul unei străzi zeci de sfori pline cu rufe, întinse între casele dărăpănate de-a lungul aleii. Scutece, lenjerie de corp, cearșafuri de pat, haine de lucru, fluturau toate, formând aceeași umbră ponosită de gri, scursă pe un grup de tineri ce jucau stickball în murdăria de pe stradă.

Am vrut să mă întorc și să fug acasă. Mi-am descoperit gura ca să spun asta, când bunica m-a prins de mână.

— Aproape am ajuns, draga mea. Casa domnișoarei Addams aceea de pe strada următoare.

A arătat cu degetul spre o casă mare, din cărămidă, cu două etaje, singura casă decentă în acest cartier supraaglomerat de imigranți. Era un pic dărăpănată, dar ieșea în evidență ca o lebădă într-un stol de ulii șoricari.

— Dumnezeu, de ce ar alege cineva să locuiască aici?

— Jane Addams este o deschizătoare de drumuri, ca să zic așa, a explicat bunica. Toată lumea consideră că e imoral pentru o femeie singură să trăiască la periferie, mai ales o femeie educată dintr-o familie înstărită. Dar ea s-a hotărât să închirieze această casă, numită casa Huli, după numele primului proprietar, și să trăiască printre oamenii pe care a vrut să-i ajute. Aș locui și eu aici dacă... ei bine, dacă lucrurile ar sta altfel.

Mi-am mărit pasul, alergând înspre casă ca înspre un refugiu. Dacă Jane Addams era bogată și educată, atunci, cu siguranță, casa ei va fi pe dinăuntru curată și va mirosi a proaspăt, nu-i așa?

— Cum îi ajută ea pe acești oameni? Adică, uită-te la acest cartier! Nici n-ai ști cu ce să încep.

— Domnișoara Addams și-a gândit centrul de plasament ca un centru al comunității unde toți oamenii vor fi tratați la fel – fie bogați, fie săraci. În timp ce

explica, bunica s-a oprit pe terasa largă din fața casei. Locuind în cartier, Jane a putut să vadă care sunt nevoile cele mai mari și a încercat să le rezolve. Hrănirea celor flămânzi a fost primul lucru, apoi a urmat Clubul Jane, o pensiune sigură, la dispoziția femeilor care lucrează. Acum ea adaugă la acestea ore de limba engleză și o grădiniță, sperând să deschidă un centru de îngrijire zilnică și să construiască totodată un teren de joacă sigur pentru copii.

Simțeam că plămânii îmi vor exploda de la respirația ținută atâta timp. Am ajuns-o din urmă pe bunica și am deschis ușa ca să mă refugiez acolo. Am rămas în antreu respirând adânc. Mirosea ca în rai. Puteam să-mi dau seama că fusese cândva o vilă frumoasă, elegantă, cu șemineuri sculptate minuțios și cu o spațioasă casă a scării în spirală. Ferestrele și tocurele ușilor erau decorate cu niște lucrături în lemn neobișnuite, care semănau cu niște funii groase și răsucite.

— Nu am auzit niciodată de un centru de ajutor social, am spus după ce am inspirat și expirat de câteva ori.

— În urmă cu doisprezece ani, domnișoara Addams a vizitat un centru de plasament în Londra, Anglia, numit Toynbee Hall. Ideea e că dacă oamenii educați trăiesc și muncesc printre cei săraci, ambele clase de oameni vor avea de câștigat, învățând unii de la alții. După ce s-a întors în America, Jane a decis să facă același lucru. Intrând în contact cu acești oameni, înțelegând cum trăiesc ei, ea poate afla care sunt cauzele sărăciei și poate încerca să le elimine.

— Mi-ar plăcea s-o cunosc pe domnișoara Addams. Pare foarte dedicată în ceea ce face. Dar nu prea sănătoasă la minte, am adăugat în sinea mea.

— Din păcate va fi plecată din oraș toată săptămâna. Poate data viitoare când vei veni.

Data viitoare?

Am început să-mi dau jos pălăria, dar bunica m-a luat de mână din nou și mi-a zis:

— Azi nu vom lucra aici. Am vrut doar să vezi casa domnișoarei Addams. E nevoie de noi în josul străzii, la cantina publică.

Am inspirat adânc înainte de a mă aventura înapoi afară, de parcă eram gata să mă scufund în niște ape adânci. Din fericire, restaurantul se afla la doar câțiva pași după colț, pe strada Polk.

— Am deschis o cantină mică, mi-a explicat bunica, unde servim mâncăruri simple ca supe și tocănițe cu pâine de casă. Pentru 10 sau 15 cenți, locuitorii cartierului pot cumpăra o mâncare sănătoasă.

Am trecut printr-o sufragerie mică, înghesuită, cu mese și scaune de diferite modele, apoi în bucătărie și de aici, în spate. Bunica m-a prezentat celor două femei care spălau și ștergeau o mulțime de vase ce umpleau o chiuvetă, dar ele nu păreau să înțeleagă prea mult limba engleză.

— Vei avea nevoie de ăsta, mi-a spus bunica, întinzându-mi un șorț ponosit. Și-a legat și ea unul în jurul taliei.

— Ce trebuie să fac mai exact? Nu spălasem un vas murdar în viața mea și nici nu doream să-mi stric recordul.

— Ei bine, azi vom servi la masa de amiază supă și pâine, așa că trebuie să începem imediat. Vrei să ajuți la coacerea pâinii sau la tăierea legumelor pentru supă?

M-am uitat cu ochi mari la bunica.

— Ce s-a întâmplat, draga mea? m-a întrebat ea, mângâindu-mă pe păr.

— Nu știu nimic despre bucătărie. Acasă, doamna Hutchins gătea totul pentru noi, iar la școală bucătarii ne asigurau toate mesele.

— Vrei să spui că la acea școală nu v-au spus nimic despre treburile gospodărești? Am dat din cap. Cum s-au gândit ei atunci că îți vei administra propria gospodărie când te vei căsători și vei avea o familie?

— Madame Beauchamps se bizuia pe faptul că ne vom căsători bine și vom avea servitori, am spus, ridicând din umeri. De fapt, își petrecea destul de mult timp învățându-ne cum să conducem personalul unei case.

— Înțeleg. Bunica a încercat să nu arate cât de dezamăgită era, dar mie nu mi-a scăpat acest lucru. La loc atunci, a spus ea cu un oftat, și azi doar vei observa.

Vina mă învălui precum o mantie groasă. Mi-am adus aminte de acuzațiile mătușii Matt lansate asupra femeilor răzgâiate din cercul mătușii Agnes și m-am împotrivit ideii că eram ca ele.

— A-aș fi bucuroasă să ajut, am spus înghițind în sec, dar va trebui să-mi arăți cum.

Ușa din spate se deschise și încă două femei imigrante ni se alăturară, sporovoid într-o limbă foarte guturală și cărând niște coșuri mari, pline cu legume. Bunica mi le-a prezentat, dar numele celor două femei sunau pentru mine ca o bolboroseală. Am realizat, rușinată, că deja uitasem numele primelor două femei. Să fi fost rezervate capacitățile mele de memorare doar pentru cei bogați? Nu le considerasem pe aceste femei demne de acest efort din partea mea? Umerii mi se lăsară cu câțiva inci mai jos sub mantia vinei.

Cele două femei nou-venite s-au spălat pe mâini, apoi și-au pus șorțurile și au mers la lucru ca și cum ele știau exact ce aveau de făcut. Una dintre ele scoase dintr-o oală mare de pe sobă ceva ce aducea cu un os de elefant și începu să taie de pe el carnea fiartă. Procedura îmi părea atât de dezgustătoare, că a trebuit să-mi întorc privirea. N-aș putea mânca niciodată o mâncare ce presupunea atât de multă muncă cu mâna mea.

Cealaltă femeie așază coșurile cu legume pe masă. Am recunoscut acolo morcovi, cepe și cartofi, dar se aflau și alte câteva alimente cu forme ciudate ce păreau a-și avea locul în cazanul unei vrăjitoare. Eram aproape convinsă că nu mâncasem niciodată niciunul din acele lucruri și nici nu vroiam să le gust acum.

— Ai vrea să le tai? a întrebat una dintre femei, oferindu-mi un cuțit.

— Cred că da. Am ales o ceapă, pentru că părea leguma cel mai ușor de decojit, din moment ce coaja începuse să i se exfolieze deja.

— Voi începe să pregătesc aluatul pentru pâine, spuse bunica. Dacă ai nevoie de ajutor la ceva, doar întreab-o pe Magda. Femeia de la legume îmi zâmbi când își auzi numele.

Primul strat de coajă s-a luat destul de ușor. Din nefericire, erau mai multe straturi sub el – și fiecare strat s-a dovedit a fi din ce în ce mai greu de îndepărtat și din ce în ce mai urât mirositor. Cu cât mă apropiam mai mult de miezul cepei, cu atât mai înțepători deveneau vaporii ca de acid, încât ochii au început să mă usture și să-mi șiroiască de lacrimi. Mi-am dus mâna la ochi ca să-i șterg și să pot vedea ce fac, dar degetele îmi erau deja îmbibate cu sucul cepei și, în clipa în care mi-am atins ochii, usturătura păru a se preface în foc. Mă ardeau atât de tare, că am lăsat să-mi cadă cuțitul și mi-am întins mâna în buzunar după un șervețel.

— Cerule! Oh, Doamne! Lacrimile îmi șiroiau pe față de parcă singura mea dragoste adevărată tocmai îmi dăduse papucii.

Mi-am suflat nasul și mi-am șters ochii, la timp ca s-o zăresc pe Magda întorcându-se pentru a-și ascunde un zâmbet. Nu eram deloc încântată să fiu obiectul amuzamentului ei, așa că am luat din nou ceapa, hotărâtă s-o cuceresc. Lacrimile și usturimea au reînceput în mod serios în momentul în care mi-am reluat activitatea. Măcar dacă brațele mi-ar fi mai lungi, aș putea să țin ceapa mai departe de mine.

Ultima bucată de coajă a fost îndepărtată, într-un final, și am pus ceapa cu o formă grosolană pe masă, cu o bufnitură victorioasă.

— Acum trebuie să o tai mărunț, a spus Magda. Uite așa... A așezat unul dintre cartofii pe care îi curățase cu multă îndemânare pe tocător și l-a tăiat cu

dexteritate în bucăți potrivite pentru supă. M-am uitat și, fără cuvinte, mi-am luat rămas-bun de la degetele mele.

Dar nu voiam să renunț. Am ținut ceapa alunecoasă pe tocător, am inspirat adânc și am tăiat o felie. Vaporii înțepători au răbufnit din ceapa tăiată ca niște artificii.

— Oh! Au! Au! icneam eu. Eram convinsă că îmi pierdusem vederea pe vecie. M-am frecat cu mâinile la ochi, uitând lecția importantă pe care deja o învățasem, îngreunându-mi astfel situația.

— Aruncă-ți niște apă pe ochi, draga mea, mă sfătui bunica, conducându-mă ca pe o oarbă spre chiuvetă.

Mi-am aruncat apă pe față de parcă mi-ar fi fost în flăcări, udându-mi astfel părul și partea din față a rochiei. Când usturimea și înțepăturile încetară într-un final, mi-am ridicat fața din chiuvetă și - iată-l chiar acolo pe Louis Decker, oferindu-mi un prosop, având sprânceana încruntată puțin a îngrijorare.

— Ești bine, domnișoară Hayes?

— De unde ai apărut? am întrebat îngrozită.

— Ajut câteodată aici. Și aceștia sunt doi dintre prietenii mei de la școală. Ei sunt Curtis și Jack. Aceasta este nepoata doamnei Hayes, Violet.

Minunat! Și mai mulți martori la umilirea mea. Orice strop de mândrie pe care-l avusesem înainte în înfățișare, acum era pe deplin umilit, din clipa în care i-am salutat pe Louis și pe cei doi prieteni ai lui - udă, cu ochii roșii și brăzdată de lacrimi. Am acceptat prosopul pe care mi l-a oferit și mi-am șters fața cu el, dorind să-mi pot acoperi capul cu el și s-o iau la goană.

— E minunat să te revăd, domnișoară Hayes, spuse Louis, elegant.

— Da... și mie îmi pare bine să te revăd, am smiorcăit. Nasul nu înceta să-mi curgă. El a arătat înspre ceapa care mă aștepta pe tocător.

— Eu de obicei las ceapa experților. Era un pic prea târziu pentru acel sfat.

— Avem nevoie de mai multe din acestea, spuse Magda, așezând încă doi monștri necurățați pe placa de lemn de lângă mine. Vrei să toc eu în locul tău?

— Da, te rog. Mi-am lăsat capul în jos, înfrântă.

— Poate încerci cu aceasta? Mi-a întins un bulgăre urât, maro cu tentacule păroase. Ne-am fi putut juca „Animal, Legumă sau Mineral?” cu lucrul acela, dar nu aveam chef.

— Nu are niciun miros, mă asigură Magda.

— Ce bine! Mulțumesc.

Louis și cei doi prieteni ai lui și-au pus șorțurile și au început și ei să pună mâna la treabă. Priveliștea unor bărbați făcând treburile casnice ale femeilor m-a uluit. Unul dintre ei puneă lemne pe foc în imensa sobă din bucătărie. Celălalt curăța oala în care fusese osul de elefant. Louis a luat un alt cuțit și a început să curețe cartofi în locul Magdei, acum că ea preluase cepele. Mirosul nu părea s-o deranjeze câtuși de puțin.

— Sunt uimită că ai venit aici să ajuți în acest mod, am spus. E... e foarte frumos din partea ta.

Louis mi-a respins lauda, scuturând din cap.

— Nu e de-ajuns numai să mă numesc creștin, dacă credința mea nu conduce la fapte. De fapt, e exact cum domnișoara Addams însăși descrie acest loc: un experiment în transformarea valorilor creștine în acțiune socială.

M-am uitat în jos la bulgărele diform din mâna mea și mi-a fost rușine să recunosc că îmi lipsea zelul lui Louis.

— Domnișoara Addams provine dintr-o familie înstărită, a continuat el. Ea a moștenit foarte mulți bani la moartea tatălui ei. Ar fi putut trăi în lux, dar a vrut să facă ceva util cu viața ei. Așa că a ales să trăiască aici și să facă din lume un loc mai bun. Și eu vreau să fac la fel cu viața mea.

Nu am vrut să-l întrerup pe Louis ca să-l întreb ce să fac cu acel obiect misterios, așa că am ascultat cu atenție, dând din cap la momentul potrivit. Doream să mă pun pe treabă și să ajut ca și ceilalți, dar habar nu aveam ce aveam în mână și ce să fac cu el. Când, în sfârșit, Louis a lăsat din mână cartoful și și-a dat jos ochelarii ca să-i șteargă, am profitat de pauză.

— Ăăă... Louis? Știi cumva ce trebuie să fac cu ăsta?

— Îl cureți ca pe un cartof.

— Mulțumesc.

L-am urmărit atât pe el, cât și pe Magda curățând câte ceva și nu părea deloc dificil. Dar, de îndată ce am intrat cu cuțitul în coaja tare, jalnicul animal începu să sângereze pe mine. Cu cât îl curățam mai mult, cu atât mai tare țâșnea.

— Domnișoara Addams a fost crescută printre quakeri, spuse Louis, orb la carnagiul pe care-l provocam. A fost învățată să studieze problemele societății și să muncească din greu pentru a repara nedreptatea.

Sfeclă! Blestematul bulgăre era o sfeclă! Și știam destul despre suc de sfeclă ca să-mi dau seama că era la fel de neiertător ca cerneala indiană.

— E ceea ce Isus așteaptă de la noi. „Ce alta cere Domnul de la tine”, mi-a citat Louis, „decât să faci dreptate, să iubești mila și să umbli smerit cu Dumnezeuul

tău?” Iar apostolul Iacov a scris: „După cum trupul fără duh este mort, tot așa și credința fără fapte este moartă.” Domnul nostru a spus că dacă dăm chiar și un pahar cu apă rece în Numele Lui, Lui I-I dăm.

Aveam din nou lacrimi în ochi, dar nu din pricina predicii sau a mirosului de ceapă. Pe când voi termina lucrul, voi avea mâinile pătate, iremediabil, de la suc de sfeclă. Și se presupunea că în seara următoare aveam să particip la o serată împreună cu Nelson Kent! Dar cum aș putea să renunț la lucru și să-l las baltă când discursul atât de înșuflețit al lui Louis era destinat să mă inspire la o muncă de sacrificiu? Aș fi mai ceva ca o păgână.

— Isus a spus: „Ferice de cei săraci.” Și dacă le întoarcem spatele și-i lăsăm pe săracii de lângă noi să sufere, atunci calitatea vieții noastre a tuturor are de suferit.

El o ținu astfel o vreme, rar făcând o pauză pentru a-și trage răsuflarea, până când termina de curățat și de tăiat ultimii cartofi. I-a aruncat în oala de supă ce conținea carnea de pe osul de elefant. În tot acest timp, Magda nu numai că pusese la punct toate cepele, dar curățase și mărunțise un coș plin cu morcovi pe care îi adăugă în supă. Bunica mea acoperea cu un prosop un lighean cu aluat dospit de pâine și-l pune în cuptorul cald ca să crească, iar în ceea ce privea eforturile mele din acea dimineață, tot ce puteam arăta erau mâinile mele mânjite și câteva sfecle prost curățate.

— Vrei să te ajut cu sfeclele? Întrebă Louis, arătând spre grămada din fața mea care aștepta să fie curățată.

— Și acestea trebuie adăugate la supă?

— Nu, cred că una dintre doamnele rusoaice va face borscht din ele.

Am dat din cap ca și cum aș fi înțeles, dar habar n-aveam despre ce vorbea.

— Da, mi-ar prinde bine un pic de ajutor, am admis sfios. Louis a luat o sfeclă și și-a reluat, fericit, predica.

— Centrul de ajutor social ajută oameni de rase și origini diferite – germani, irlandezi, suedezi, italieni, polonezi, ruși, greci. Isus trece cu vederea diferențele etnice și de clasă socială și ne transformă pe toți într-o singură mare familie – împărăția Lui, aici pe pământ.

A continuat în același mod în vreme ce atacam și cuceream împreună sfeclele, dar mintea mea devia de la înălțătoarele sale discursuri pe măsură ce eu căutam în minte un remediu pentru mâinile mele pătate. Leșie, poate? Mi-ar putea îndepărta suc de sfeclă, dar consecințele le-ar suporta pielea mea. Ce ar fi mai rău: mâini cu pete roșii sau mâini aspre, grosolane?

Suna ca una dintre întrebările la care eu și Ruth Schultz obișnuiam să meditam: *Dacă singura ta iubire adevărată ți-ar lua mâinile în ale lui și ar trebui să alegi între niște mâini uscate și aspre de servitoare sau mâini roșii, de culoarea sfeclei, pe care le-ai alege?* Am încercat să mă gândesc ce m-ar sfătui madame Beauchamps să aleg, dar ea ar fi fost, în primul rând, îngrozită că mă aflu în această situație penibilă. Măine seară, va trebui să-mi țin mânușile pe mâini, ceea ce, în societate, nu era un lucru indicat la masă, dar nu vedeam o altă cale de a ieși din dilemă.

În cele din urmă, am terminat de curățat și ultima sfeclă. Parcă stătusem de zile întregi în această bucătărie. Louis și-a scos din nou ochelarii cu ramă de sârmă și i-a șters de cămașa lui, ce părea să nu-i stea niciodată în pantaloni. În ciuda efortului său energetic, ochelarii îi arătau la fel de pătați când și i-a pus iarăși la ochi ca și atunci când începuse să-i șteargă.

— E aproape ora prânzului, spuse el. Curând vom începe să servim masa de amiază.

Într-adevăr aroma pâinii și a supei începuse să umple bucătăria în timp ce noi lucram. Stomacul îmi chiorăia de foame. Dar când mi-am amintit de mirosurile dezgustătoare ce mă așteptau afară, am pus sub semnul întrebării ideea de a mânca ceva. Nu suferisem destulă umilire pentru o singură zi și fără să-mi deșert prânzul pe stradă în drum spre casă?

Am ajutat la distribuirea seturilor de castroane și linguri pe mese, în vreme ce Louis și prietenii lui luară oala cu supă de pe sobă.

— Asta e partea mea preferată, a spus el. Servindu-i pe cei nevoiași, văzându-le fețele, oferindu-le acel „pahar cu apă rece” în Numele lui Cristos. Face ca toată munca grea să-și merite osteneala, nu-i așa?

Mi-am privit mâinile distruse și am știut că nu aș putea să-i răspund sincer la întrebare. Unghiile mele pătate arătau ca și cum aș fi căsăpit pe cineva cu mâinile goale.

— Te admir, domnule Decker. Nu cred că am întâlnit vreodată pe cineva ca tine.

— Te rog, domnișoară Hayes. Dumnezeu merită toată gloria, nu eu. Eu sunt doar slujitorul Lui.

— Atunci, ești unul foarte bun.

Așa cum s-a dovedit, ajutorul meu nu a fost necesar. Când ușile s-au deschis și zeci de oameni flămânzi au intrat înăuntru pentru un castron de supă și o felie de pâine, au fost destui servitori pentru această slujbă. Am privit cum bunica, Louis și

ceilalți îi hrăneau pe cei flămânzi și le spuneau cuvinte de încurajare și m-am îndoit că îmi voi putea dedica vreodată viața acestei munci așa cum o făceau ei. Ce era greșit în mine dacă, dându-mi-se posibilitatea de a alege, aș prefera să fiu servită decât să servesc?

Când au plecat mulțimile, ne-am adunat în jurul mesei din bucătărie, unde munciserăm toată dimineața, și am mâncat câte un castron cu supă. Era surprinzător de delicioasă. Va trebui să-i scriu o scrisoare lui Ruth Schultz și să-i spun că cea mai aventuroasă mâncare a mea ar putea fi acum supa de elefant. Dar când toți terminasem de mâncat pe săturate, m-am uitat cu groază la grămezile-turn de castroane de supă murdare.

— Vom ajuta la spălat într-o altă zi, mi-a zis bunica, odihnindu-și mâna pe umărul meu. Avem altceva de făcut acum. Hai să mergem să ne luăm pălăriile.

— Plecăm?

Bunica a dat din cap. Mi-am adus aminte de experiențele de mai devreme cu cepele și sfeclele și nu știam dacă să mă bucur. Că am scăpat de spălatul vaselor sau dacă o soartă și mai rea mă aștepta.

— Unde mergem?

— O femeie pe care o cunosc, pe nume Irina, e bolnavă. M-am oferit să-i duc niște supă ei și familiei ei. Louis va veni cu noi. Uite, tu poți duce asta.

Mi-a dat o bucată de pâine învelită într-un prosop de bucătărie. Louis avea deja, într-o mână, găletușa cu supa de prânz, iar cealaltă mână i-o oferii bunicii mele. Am inspirat profund, inhalând delicioasele arome pentru ultima dată, adunându-mi toate forțele ca să înfrunt miasmele de afară.

Duhoarea cartierului se înrăutățise datorită soarelui după-amiezii. De obicei, îmi păstram rugăciunile pentru seara, înainte de culcare, și pentru serviciile duminicale de la biserică, dar acum am început să mă rog în tăcere ca această sarcină să nu dureze prea mult sau să nu fie prea departe. Altfel, prânzul meu va fi expus vederii încă o dată.

În timp ce mergeam, mă uitam la copii. Foarte mulți dintre ei erau în zdrențe și în picioarele goale și foarte mulți munceau, în loc să se joace. Fetițele mai mari, în jur de opt, nouă ani legănau bebeluși și alergau după țânci ce de-abia învățau să meargă. Băieții tineri, încă în pantaloni scurți, transportau în cărucioare făcute acasă stive de lemne pentru foc.

— Unde găsesc lemne în oraș? I-am întrebat pe Louis.

— Ei scotocesc după lemne prin spatele depozitelor sau de-a lungul șinelor de cale ferată. Apoi le vând pe toate. Nu fac mulți bani, dar fiecare penny economisit e

de folos pentru familiile lor. Mulți dintre băieții de la școala duminicală muncesc toată ziua în centrul orașului, vânzând ziare sau lustruind pantofi.

Bunica m-a luat de braț.

— Asta mă doare pe mine, Violet – văzând toți acești copii care trebuie să muncească din greu, când ar trebui să fie la școală, să primească o educație bună. Mulțumește-I lui Dumnezeu că ai avut o copilărie fericită, protejată – acești copii, cu siguranță, nu au așa ceva.

Am crezut că, în sfârșit, am înțeles de ce bunica se mutase în Chicago după ce bunicul a murit, în loc să stea în Lockport și să aibă grijă de mine și de tata.

— Copiii mai mari care ar trebui să fie la școală sunt obligați să-și găsească de lucru în fabrici, a continuat ea. Și, mare parte din munca dată femeilor și copiilor constă fie în lucru la normă, fie în ateliere.

— Ce e un atelier?

— Orice alt loc în afară de o fabrică obișnuită unde se lucrează, explică Louis. De obicei, e un subsol sau un garaj sau un imobil vacant. Angajatorii înghesuie în aceste spații o mulțime de muncitori și-i tratează ca pe niște sclavi. E clar că acele locuri au condiții de muncă foarte nesigure, iar muncitorii trebuie să lucreze multe ore pentru un salariu foarte mic.

— Vezi acel băiat mic? Bunica făcu semn cu capul spre un băiat care nu ar fi putut avea mai mult de opt ani, împleticindu-se cu o legătură enormă de material textil. Distribuie lucru la normă, probabil mamei sau surorilor sale. Se pare că sunt pantaloni pentru bărbați. Familia va termina acasă toată munca de cusut manual, adesea, după ce toată ziua au muncit într-un alt loc. Vor fi plătiți la bucată. Îți poți imagina fete de numai șapte sau opt ani, cosând zi și noapte pantaloni bărbătești pentru șapte cenți duzina?

— Numai atât? De ce așa de puțin?

— Pentru că sunt alte sute de imigranți săraci care abia așteaptă să muncească pentru această plată, dacă ei nu mai vor.

Am cotit pe o alee aglomerată și a trebuit să mă țin din nou de nas ca să nu inspir acel miros. Nu voisem să-mi dezvălui predispoziția spre greață înaintea lui Louis Decker, dar întreaga alee duhnea ca o latrină deversată. Nu văzusem niciodată în viața mea atât de multe muște.

— Poftim, e curată, a spus Louis, oferindu-mi batista sa. Ploaia torențială de noaptea trecută a făcut ca toate latrinele să dea afară. E oare o mirare că în aceste cartiere bântuie epidemii de holeră și febră tifoidă?

— Încercăm să educăm oamenii în ce privește nevoia de curățenie, a adăugat bunica, dar sunt așa de mulți oameni. Și, bineînțeles, limba e o problemă. De aceea domnișoara Addams a introdus orele de limba engleză... Ei bine, am ajuns. Aici locuiesc Irina și familia ei.

Ușa imobilului stătea deschisă și, pe când intram, m-am pregătit, gândindu-mă cu groază cum ar putea mirosi această clădire dărăpănată. Mi-a luat o clipă ca să-mi obișnuiesc ochii cu salonul întunecat și îngust după soarele strălucitor de afară. Am auzit o apă curgând și primul miros pe care l-am identificat a fost de mucegai.

Un băiat tânăr stătea la baza scărilor, umplând un vas smălțuit cu apă de la un robinet stropitor. Întinsese pe podea o grămadă de căni, oale și castronașe și, încet, le umplea unul câte unul.

— E singura apă curgătoare din clădire, a spus bunica. Toți oamenii din aceste apartamente trebuie să împartă același robinet și trebuie să-și care apa sus, bineînțeles.

— Locatarii sunt probabil mulțumiți să aibă orice fel de apă decât deloc, a zis Louis. Atenție! Ai grijă pe unde calci, Violet...

Mi-a luat brațul pentru a mă conduce de-a lungul podelei alunecoase și printre recipientele împrăștiate ale băiatului. În timp ce o urmam pe bunica în sus pe scările șubrede din lemn, la etajul al treilea, odorurile se preschimbară de la umezeală și mucegai la aroma frumos mirositoare a mâncării gătite. Am început să respir mai liber. Am simțit miros de ceapă și cartofi fierți, dar și arome necunoscute și înțepătoare de mâncăruri străine. Aerul în casa scării mirosea delicios.

Am urcat la etajul al treilea și bunica a bătut la una din ușile apartamentelor. În cadrul ușii puțin deschise, apărură un băiat ciufulit, cu o față mânjită.

— Eu sunt, Yuri – doamna Hayes, i-a zis bunica. I-am adus mamei tale niște supă.

— Da, da, las-o înăuntru, Yuri, se auzi Irina dinăuntru. Băiatul ne deschise ușa.

Irina era cea mai slabă femeie pe care o întâlnisem vreodată și totodată cea mai palidă. Stătea pe un pat, cu spatele sprijinit, având piciorul drept imobilizat cu un bandaj și o atelă de lemn. Ar fi putut fi o femeie frumoasă, dar accidentul care-i rupsesse piciorul îi schimonosise și fața cu vânătăi purpurii. Un ochi era înnegrit, inflammat și închis, iar buzele îi erau umflate și crăpate. Mă gândeam la modul în care se rănise, dar cunoșteam suficient de bine bunele maniere ca să nu întreb. Cosea partea de sus a unei haine de costum bărbătesc; o grămadă de haine în lucru stătea pe pat lângă ea.

Am numărat trei copii mici în camera mohorâtă împreună cu Yuri și o a patra copilă într-un leagăn ce părea mult prea mic pentru ea. Am încercat să nu mă holbez la podelele goale de lemn, la paturile zgrunțuroase, la farfuriile ciobite de pe masa înclinată, știind că e la fel de nepoliticos să te uiți prea mult la mobilier aici ca și în vilele pe care le vizitasem.

— Irina, aceasta este nepoata mea, Violet Rose. Ți-am adus niște supă.

— Mulțumesc, mulțumesc, a spus ea, pronunțând *muțumesc*. Și-a dat la o parte instrumentele de cusut când unul dintre cei mici s-a urcat în pat lângă ea.

— Cum voi putea să vă *muțumesc* vreodată? Doriți să mai stați puțin? Yuri poate face un ceai.

— Nu, nu putem sta. Poate data viitoare, Irina.

— Ne rugăm pentru tine la biserică, a adăugat Louis. Sperăm să te faci sănătoasă cât mai repede. Mi-a luat pâinea și a pus-o pe masă.

— Da. *Muțumesc*.

— Ne lipsești la bucătărie, spuse bunica. Nimeni nu face *borschtul* la fel de bun ca tine.

— *Muțumesc*.

Am surprins-o pe Irina ștergându-și o lacrimă, când bunica închise ușa apartamentului în urma noastră.

— Ce i s-a întâmplat? am întrebat când am ajuns în casa scărilor. Cum și-a rupt piciorul?

— Soțul ei i-a făcut asta, spuse bunica.

N-am putut rosti un alt cuvânt până când am ajuns în hol. Băiatul tânăr încă stătea la robinetul de apă, umplând încet un ceainic înnegrit.

— Dar de ce ar face un lucru atât de groaznic?

— El devine violent ori de câte ori bea prea mult. Irina preferă să suporte ea bătaia decât să-l lase să-l rănească pe vreunul dintre copii. Nu am vrut să stăm azi mai mult de teamă că ar sosi acasă.

— Pentru Numele lui Dumnezeu, de ce nu-l părăsește?

— Nu are altă cale de a întreține copiii și de a plăti chiria.

— Toată lumea de la biserică se roagă pentru ea, a spus Louis. Pentru ea și pentru soțul ei.

— Da, Irina este o femeie deosebită.

Louis ne-a însoțit până la stația de tramvai aflată pe un drum principal. În sfârșit, am îndrăznit să respir adânc din nou. Mirosul bălegarului de cal, al gazelor

de la fabrici și al nelipsitelor țarcuri de vite părea o nimica toată, după ce vizitasem mahalaua.

— A fost nemaipomenit să te revăd, Violet, a spus Louis în timp ce aștepta cu noi tramvaiul. Mi-a plăcut să lucrez alături de tine.

— Da. Sper să ne vedem din nou.

— Ei bine, acum că ai adus vorba... Făcu o pauză, scoțându-și ochelarii pentru a-i șterge. Nu vreau să te simți constrânsă, Violet. Adică participarea ta trebuie să fie absolut voluntară, dar dacă te simți în stare să cânti la pian pentru noi joia viitoare, ne-ar prinde tare bine ajutorul tău. Și-a încolăcit ochelarii în jurul urechilor și s-a uitat la mine cu ochii săi negri, pătrunzători.

— E în regulă. Voi veni. Aveam nevoie să mai îndepărtiez vina care mă învăluia. Cântatul la pian părea mai ușor decât tocatul legumelor. Și nici nu era de natură să-mi distrugă mâinile.

— Minunat, zise el. Ne vom întâlni în fața școlii la ora unu. Ne vedem atunci. Tramvaiul a sosit, iar eu și bunica ne-am urcat, salutând cu mâna. Bunica s-a adâncit în scaun cu un oftat.

— Așadar, ce părere ai despre centrul de plasament?

— Nu mi-am imaginat niciodată ce viață grea au acele femei imigrante.

— Sora mea, Matt, are modul ei de a ajuta femeile, iar eu îl am pe al meu. La un anumit nivel, munca noastră se întretaie. Amândouă muncim ca să schimbăm legile așa încât femeile să poată fi plătite mai bine și să muncească mai puține ore. Amândouă vrem să îmbunătățim condițiile de lucru, pentru ca fabricile să fie mai curate și mai sigure. Și amândouă luptăm să fie aprobate și impuse noi legi în ce privește munca copiilor, astfel încât aceștia să poată pleca din fabrici și ateliere în școli.

— Condițiile lor de viață sunt îngrozitoare.

— Da. Și îți poți da seama cu ușurință de ce atât de multe imobile șubrede, din lemn, ca și cel pe care l-am vizitat azi, au ars ca bețele de chibrituri în Marele Incendiu. Apoi, oamenii săraci care locuiseră în ele nu aveau unde să se ducă. Oricum nu avuseseră mare lucru de la început, așa că au pierdut totul. Cei mai mulți dintre oamenii care au murit în incendiu au fost săraci.

— Mama mea a locuit într-o asemenea casă înainte de incendiu?

Din nou, bunica a ezitat, la fel cum făcea de fiecare dată când întrebam ceva despre mama.

— Sincer, nu știu unde a locuit, Violet Rose. Știu doar că, oriunde ar fi locuit, casa ei a ars până la temelii. A pierdut totul: haine, lucruri personale, amintiri de familie, totul.

— Ea a...

— Asta e tot ce pot să spun despre ea, Violet.

— De ce nu vorbești niciodată despre ea? am întrebat eu, îmbufnată.

Bunica mi-a luat mâna în mâinile ei și mi-a strâns-o ușor. Avea mâini frumoase – puternice, muncite și înmiresmate cu făină și drojdie. În urmă cu o săptămână le-aș fi descris drept crăpate și înroșite de la prea multă muncă. Astăzi îmi păreau frumoase.

— Nu pot vorbi despre mama ta pentru că i-am promis tatălui tău că nu o voi face. A schimbat repede subiectul. De vreme ce majoritatea imigranților muncesc foarte mult pentru un salariu foarte mic, e și mai grav pentru cei care cheltuiesc toți banii pe alcool. De aceea, munca mea la Uniunea Cumpătărilor e atât de importantă. Merge mână în mână cu ceea ce am lucrat azi. Am să te iau cu mine la Uniune într-o altă zi.

— Încă nu înțeleg de ce femeii ca Irina nu-și părăsesc soții dacă le bat și le cheltuiesc toți banii prin cârciumi.

— Pentru că nu au unde pleca. Și, dacă și-ar părăsi soții, cine ar avea grijă de copiii lor câtă vreme ele sunt la muncă? Una din nevoile pe care domnișoara Addams speră s-o rezolve este obținerea de locuințe pentru populație la preț redus și o creșă întru copiii ale căror mame lucrează.

M-am gândit că, poate, mama voise să mă ia cu ea când plecase de acasă, dar nu avusese unde să locuiască, nici pe cineva care să aibă grijă de mine. Îmi doream s-o pot găsi și s-o întreb acest lucru, dar cum aș putea-o găsi dacă nimeni nu-mi vorbea despre ea?

După o zi la centrul de ajutor social, eu și bunica ne-am întors acasă, găsim-o pe mătușa Agnes la masa din sufragerie, bând ceai cu Matt și Birdie.

— Ia un loc și stai puțin cu noi, Florence, porunci mătușa Matt. Mai nou nu mai ai timp să petreci cu propria ta familie. Așază-te și tu, Violet.

— Se pare că voi sta, zise bunica cu un oftat. Puteam să-mi dau seama cât de obosită era după felul în care se lăsă în scaun. Eu m-am așezat lângă ea, în vreme ce mătușa Birdie ne-a adus fiecareia o ceașcă curată de ceai. Era pentru prima dată când stăteam împreună cu toate cele patru surori, de când sosisem la Chicago, în urmă cu aproape două săptămâni.

— Sper că nu ai epuizat-o pe Violet în această dimineață, spuse mătușa Agnes. Măine seară trebuie să participe la o petrecere importantă.

— Nu există așa ceva, Agnes – o petrecere importantă, zise bunica.

— Cu siguranță că există! Nu e important pentru tine viitorul ei? Căsătoria ocupă cea mai mare parte din viitorul fiecărei femei.

— Cine zice asta? Întrebă Matt, însă nimeni nu îi răspunse.

— Violet trebuia să facă vizite sociale cu mine în această după-amiază, în loc să se zbenguie de colo-colo prin acele cartiere groaznice pe care tu le frecventezi. Când vorbea, mătușa Agnes gesticula larg, ca și cum era conștientă de multele sale inele. Avea mâini elegante, în ciuda zbârciturilor, iar bijuteriile îi străluceau în lumina amiezii.

— Violet m-a ajutat azi la muncă. Nu-i așa, dragă? spuse bunica, lovindu-mă ușor pe umăr. Am dat din cap vag, simțindu-mă ca o ipocrită. Știam cât de puțin lucrasem. Ceaiul mi se răcea, dar nu îndrăzneam să mă întind după ceașcă, de teamă că mătușa Agnes îmi va observa degetele pătate.

— Și mie mi-ar fi fost de ajutor o pereche de mâini la Asociația Sufragetelor, a spus mătușa Matt. Luna viitoare se împlinesc 45 de ani de la prima Convenție pentru Drepturile Femeilor și trebuie să expediem informația membrilor noastre. Acea convenție poate să îmbunătățească semnificativ viitorul lui Violet și viitorul tuturor femeilor.

— Prostii! făcu mătușa Agnes cu o fluturare a mâinii. Se întâmplă să știu că sunt câțiva tineri foarte importanți care sunt interesați de Violet a noastră. Căsătoria cu unul dintre ei îi va asigura viitorul.

— Aș! a protestat mătușa Matt. Căsătoria ei va fi mai mult în folosul tău decât va fi vreodată în al ei, sărmana.

Mă întrebam dacă mătușa Matt avea dreptate. Voiam, cu adevărat, să fiu folosită ca un premiu de mătușa mea în evoluția poziției ei sociale? Între timp, eu trebuia să fiu în căutarea mamei mele. Acesta era, în primul rând, motivul pentru care venisem în Chicago și totuși nu mă aflam mai aproape de țelul meu decât eram în ziua în care părăsisem Lockportul.

— Sărmana de ea, într-adevăr, se strâmbă Agnes. Arată foarte ofilită, Florence. Sper că nu se îmbolnăvește. Cerul știe ce boli a putut contacta în acel cartier mizerabil.

— Nu e bolnavă, zise bunica, liniștită. S-a sculat devreme azi dimineață ca să vină cu mine, asta e tot.

— Vezi cât de obosită arată? Sper că acele cearcăne de sub ochi îi vor dispărea până mâine seară.

— Oh, și eu sper, adăugă mătușa Matt. Odihnește-te, Violet, altfel vei adormi de plictiseală, discutând despre noua pălărie de primăvară a doamnei Pullman.

— Nu fi răutăcioasă, Matilda. Dar, vorbind de modă, Violet, ți-am adus noua rochie. Doamna Riggs a terminat-o. Fii drăguță și du-te s-o probezi, ca să văd cum îți vine. Cei din familia Kent au invitat numai persoane tinere la petrecerea de mâine seară, așa că nu voi fi acolo ca să te văd.

— Sigur că da, cu plăcere. Unde e rochia, mătușă Agnes?

— Cred că Birdie a agățat-o în șifonierul tău.

M-am grăbit în sus pe scări, bucuroasă să scap de pălăvrăgeala lor. Dar mă întrebam oare cum va arăta rochia peste mantia de vină pe care încă o purtam. Familia Irinei ar putea mânca, probabil, o lună întreagă cu banii cheltuiți de mătușa Agnes. Și în vreme ce doamna Riggs îmi cususe noua mea rochie de brocart ivory, fetițe plâpânde de opt ani fuseseră forțate să coasă pantaloni bărbătești în ateliere îngrozitoare pentru șapte cenți duzina. Cum aș putea să mă bucur de acea rochie, cunoscând adevăratele sacrificii?

Cu toate acestea, am lăsat rochia să-mi alunece peste cap. Țesătura de brocart era ca o apă rece pe pielea mea și, când pășeam, făcea un foșnet magnific. Nu aș fi vrut să o mai dau jos niciodată.

— Minunat! aplaudă Agnes când am coborât scările. Arăți splendid, draga mea!

— Oh, ce frumos, spuse mătușa Birdie.

— E destul de... expusă, nu-i așa? Întrebă bunica. Și-a acoperit pieptul cu mâinile, uitând că rochia ei era încheiată cu nasturi până la gât. Dumnezeu, ce va spune tatăl ei?

— De ce nu o scoateți la licitație pe biata fată și să o vindeți celui mai bun ofertant? Întrebă, scoasă din pepeni, mătușa Matt, înainte de a merge la bucătărie cu ceainicul gol.

— Mulțumesc că mi-ai prezentat rochia, dragă, mi-a zis Agnes, dar mă tem că trebuie să plec acum. La ce oră să-i spun vizitiului meu să te ia mâine seară?

— Hm... nu va fi nevoie, mătușă Agnes. Nelson Kent s-a oferit să mă însoțească.

— Oh, Violet! Doar nu i-ai acceptat oferta? Scopul petrecerii a fost să ai încă o ocazie să încerci terenul.

— Da, Violet. De ce să te mulțumești cu un bogătaș, când acolo putea fi cineva și mai bogat? a întrebat mătușa Matt în timp ce se întorcea după ceștile de ceai rămase.

— Nu e loc de sarcasm aici, Mattie, a zis bunica. Violet știe că în viață există lucruri mai importante decât bogățiile materiale. Nu-i așa, dragă?

— Există dragoste, spuse Birdie cu glasul ei visător.

— Sunt dezamăgită că ai acceptat atât de devreme oferta lui Nelson Kent, a spus Agnes. Abilitatea ei de a-și ignora surorile și de a rămâne la subiect m-a impresionat.

— Îmi pare rău, mătușă Agnes. Nelson m-a prins puțin nepregătită și am acceptat să-l las să mă însoțească înainte de a avea ocazia să mă gândesc mai bine.

— Scuzele sunt acceptate. În plus, ar fi o partidă excelentă. Ar putea fi mult mai rău. Și anii trec...

— Aiurea, făcu bunica. Violet are numai 20 de ani.

— Asta înseamnă că în curând va avea 21 și tu știi ce înseamnă asta. Tonul vocii lui Agnes a coborât până la șoaptă. Nu ai vrea să devină o fată bătrână, nu-i așa?

— Nu cred că Nelson intenționează să mă ceară în căsătorie sâmbăta asta, i-am spus mătușii. Dar dacă o face, îi voi spune că trebuie să mă mai gândesc.

— Ce fată deșteaptă! Mi-a luat mâinile și mi le-a strâns, dar imediat gura i se căscă de oroare. Sfinte Dumnezeu, Violet! Ce ți-ai făcut la mâini?

— E doar suc de sfeclă. Azi am ajutat la curățarea câtorva legume la centrul de plasament. Mi-a fost teamă că va fi furioasă pe mine, dar ea își îndreaptă toată furia spre bunica.

— Florence Howell Hayes! Nu-ți pasă deloc dacă nepoata ta se mărită bine? Cum ai putut s-o faci să muncească toată dimineața ca un servitor de rând? Ar trebui să comande o casă plină de servitori!

— Nu am forțat-o să facă nimic, Agnes. A venit ca voluntară. Bunica a mângâiat brațul lui Agnes de parcă i-ar fi netezit penele zbârlite. Ar trebui s-o lauzi că a făcut ceva folositor, în ajutorul altora. În plus, Violet a avut ocazia să întâlnească și câțiva tineri minunați, de vârsta ei, care lucrează și ei acolo ca voluntari. Sunt studenți la Societatea Evanghelistică din Chicago.

Mătușa Matt s-a oprit din adunatul ceștilor și își înfipse mâinile în șolduri.

— Nu-mi spune, Florence! Încerci s-o cuplezi pe Violet cu unul din acei tineri pastori radicali?

— Acei studenți sunt tineri cumsecade.

— Rușine să vă fie amândurora! După toate lucrurile pe care le-ați suferit, de ce ați vrea ca Violet să vă urmeze exemplul? Agnes, chiar vrei ca fata asta să aibă o viață ca a ta? Și tu, Florence – mai ales tu, ar trebui să-ți dai jos ochelarii de cal când vine vorba de a te căsători cu un pastor!

Cuvintele ei făcură să mi se furnice pielea. Știam la ce se referea în privința mariajului mătușii Agnes, dar ce voia să insinueze despre cel al bunicii? Mi-am ținut respirația, așteptând mai multe informații, dar nimeni nu mai vorbi pentru o vreme îndelungată.

— E adevărat, am avut partea mea de suferințe, spuse bunica într-un final. Dar binecuvântările primite le-au depășit de departe. Aș fi mândră dacă Violet mi-ar urma exemplul, când vine vorba de a-i ajuta pe ceilalți.

— Nu curățând zarzavaturi! răbufni Agnes. Dumnezeu! Femeile cărora le-am prezentat-o pe Violet sunt foarte active în munca de caritate. Potter Palmer și soția sa sunt doi dintre susținătorii cei mai însemnați ai domnului Moody. La fel sunt și Marshall Field, Gustavus Swift și bancherul Lyman Gage... Toți au donat bani în campaniile domnului Moody.

— E adevărat? am întrebat.

— Da, toți acei oameni au fost foarte generoși, spuse bunica încuviințând din cap.

— Soțiile lor și alte prietene din înalta societate își petrec o mare parte din timp adunând și ei bani pentru cei săraci, a adăugat Agnes.

— Știu că adună bani, a zis bunica, și-ți apreciez generozitatea, Agnes. Mie însă îmi place să lucrez cu oamenii, să mă implic în viața lor, nu doar să le arunc, pur și simplu, niște bani. Așa sunt eu. Domnul știe că atât munca ta, cât și a mea sunt necesare.

— Dacă Violet se căsătorește bine, ea își poate determina soțul să-ți susțină munca. Vezi? Luptăm astfel pentru aceeași cauză.

— De ce fericirea lui Violet depinde exclusiv de căsătorie? Întrebă mătușa Matt. Sau nefericirea iubește tovarășia? Vreți ca să fie la fel de nefericită ca voi?

— Nu fi răutăcioasă, Matt. Mătușa Birdie și-a dres glasul.

— Doar un lucru am de spus despre toată această discuție, a amunțat ea cu vocea ei dulce. A făcut o pauză teatrală, de parcă ar fi rostit ultimele cuvinte în ce privește subiectul discuției, asigură-te că te căsătorești din dragoste, Violet.

Am meditat la sfatul ei. Dacă mă voi îndrăgosti la fel de profund ca mătușa Birdie, voi risca să am și eu inima frântă.

— Trebuie să plec, anunță Agnes. Violet, să porți mâine seară mănuși, așa încât nimeni să nu-ți vadă mâinile distruse.

— Așa voi face și mulțumesc din nou, mătușă Agnes, pentru rochia minunată.

— Cu multă plăcere, dragă. *Au revoir* tuturor.

Sâmbătă, 17 iunie 1893

Sâmbătă seara, Nelson Kent a sosit într-o trăsură splendidă, întregită de un lacheu, ca să mă ia la petrecerea bunicii sale. M-am simțit ca Cenușăreasa în noua și superba mea rochie, mai ales după ce ziua precedentă muncisem ca o servitoare. Numai de-aș avea o zână care să-și folosească bagheta magică și să-mi retușeze mâinile pătate așa încât să nu mai fie nevoie să port mănuși.

— Arăți minunat, Violet, mi-a spus Nelson când am ajuns la petrecere. Ești de departe cea mai frumoasă femeie de aici. Mă felicit pe mine însumi că am avut previziunea de a te invita înainte de a avea altcineva ocazia.

Ochii i s-au făcut mari, când mi-a luat șalul de pe umeri.

— Rochia ta e nemaipomenită!

Desigur că era nemaipomenită. Fiecare bărbat care îmi privea generoasa priveliște a dotărilor mele se zăpăcea de parcă primise o lovitură serioasă la cap. Bărbații se îngrămădeau în jurul meu ca ciorile pe un câmp de porumb, dar am observat că foarte puțini dintre ei mă priveau în ochi. În schimb, privirea lor părea să rătăcească mult mai jos de fața mea. Nelson se purta ca o sperietoare de ciori, alungându-i pe toți la fel de repede precum se și adunaseră în jurul meu.

— Îmi pare rău, domnilor, spuse el, luându-mă de braț. În seara aceasta este a mea. Părea că se dă în spectacol în rolul său de păzitor al meu.

— Dă-ne o șansă, Nelson.

— Nu în seara asta.

— Și noi vrem s-o cunoaștem pe domnișoara Hayes.

— Atunci cereți-i și voi permisiunea de a o însoți – cu o altă ocazie.

Mi-am promis mie însămi că dacă doamna Riggs îmi va mai coase vreodată o altă rochie, îmi voi alege eu singură modelul. Nu doar bărbații mi-au remarcat rochia.

— Rochia ta e splendidă, mi-a spus înfumurată. Ochii ei căprui-închis străluceau verzi de invidie.

— Mulțumesc, Înăăă... Hattie. Mi-am dres glasul ca să pară că aveam ceva în gât, dar, de fapt, aproape îmi scăpase să-i spun în față înfumurată. Nelson își dădu seama de asta și încercă să-și ascundă amuzamentul, ducându-și mâna la gură.

— Pot să te întreb unde ți-ai făcut rochia? mă întrebă Năzuroasa.

Concurența pentru croitoresele bune a fost întotdeauna aprigă, iar numele lor, un secret păzit cu strășnicie. Nu puteam permite ca cele două surori Grant să monopolizeze prețiosul timp al doamnei Riggs.

— Va trebui s-o întrebați pe mătușa mea de numele femeii, am spus, evitând o minciună sfruntată. Mătușa Agnes s-a ocupat de toate aranjamentele.

Timp de o oră și ceva, eu și Nelson ne-am plimbat la braț, stând de vorbă cu invitații săi în vreme ce ciuguleam din aperitive. Adesea mă simțeam dată la o parte când ei discutau despre oameni și evenimente din trecut despre care eu nu știam nimic.

— Toată lumea pare să se cunoască, i-am spus lui Nelson, în vreme ce mergeam de la un grup la următorul.

— Da, cei mai mulți din familiile noastre sunt prieteni de multă vreme.

— Mătușa Agnes mi-a spus că eu sunt „sânge crud”.

— Și un sânge foarte drăguț, aș putea adăuga. De aceea roiesc în jurul tău ca țânțarii. Tot ce pot să fac e să-i strivesc.

Cu mult timp înainte ca gazda noastră să servească cina, eram deja plictisită. Fetele își petreceau tot timpul flirtând și, în timp ce le urmăream pe înfumurata și pe Năzuroasa străduindu-se din greu să fie misterioase și cochete, m-am simțit ușurată că eu nu mai trebuia să joc același joc.

Niciun bărbat nu mă interesa, bogat sau nu. Erau aceiași prefăcuți cu care dansasem la evenimentul caritabil. Unii dintre ei ar putea fi drăguți în spatele măștii de pe față, dar niciunul nu mi-a dat ocazia să aflui.

Excursia la centrul de plasament îmi stricase această petrecere. Orice discuție îmi părea acum neimportantă și ușuratică, iar seara – o prostie nerușinată în comparație cu modul în care Louis Decker și prietenii săi își trăiau viața. Nelson a observat că devenisem tăcută.

După ce se scuză politicos în fața grupului cu care stăteam de vorbă, m-a tras la o parte și m-a condus afară din salonul zgomotos, în hol.

— Pari la fel de plictisită de toate acestea ca și mine, Violet. Și încă nici n-am luat cina.

— Să fii drăguț e epuizant, am spus.

— N-am auzit-o niciodată spusă în felul acesta, dar ai dreptate – asta e muncă grea. Vino.

Ne-am furișat în grădina în care ne plimbaserăm la prima noastră întâlnire și ne-am așezat unul lângă altul pe verandă, relaxându-ne în seara caldă, luminată de

stele. Ne-a fost ușor să reluăm conversația tihnită de care ne-am bucurat în urmă cu o săptămână la evenimentul caritabil.

— Cum ți-ai petrecut timpul de când ne-am văzut ultima dată? mă întrebă el.

Să fi îndrăznit să-i spun despre centrul de plasament sau despre vizita mea la locuința Irinei?

— Bunica și mătușile mele m-au ținut ocupată și am reușit să văd încă o parte din oraș de atunci.

— Ai fost la târg?

— Nu, nu încă.

— Foarte bine. Aș vrea să am onoarea să te conduc eu pentru prima dată. Mi-ar plăcea să văd ce părere vei avea despre el. Apropo, mă gândesc că îți e cald cu mănușile pe mâini. Știi, poți să le dai jos.

— Nu, chiar nu pot. Mă tem că mi-am distrus mâinile.

— Le-ai distrus? Acum sunt intrigat. Lasă-mă să văd.

Am răs în timp ce Nelson a început să tragă jucăuș de una din mănușile mele.

— Nu, serios... Mătușa Agnes ar avea o criză!

Dar el a reușit să-mi scoată una dintre ele și, într-un final, am cedat.

— Bine, dar îți arăt numai ție și n-ai voie să spui nimănui.

— Va fi secretul nostru.

Mi-a ridicat mâna goală spre lumina care răzbătea de la ferestrele vilei.

— Ce ai pe mâini? Nu-mi spune că ai omorât pe cineva.

— E suc de sfeclă. M-am oferit s-o ajut pe bunica la activitatea ei cu scop caritabil și m-a pus să curăț sfecele. Am curățat și o ceapă. Sper că nu ești prea șocat.

— Cred că e frumos din partea ta. Mi-a ridicat mâna până în dreptul buzelor sale și mi-a sărutat degetele.

Nelson a fost primul bărbat care mă sărutase vreodată și eram surprinsă de cât de calde și catifelate se simțeau buzele sale pe pielea mea. Mă întrebam cum s-ar simți buzele sale pe ale mele. Dar ceea ce simțeam era curiozitate, nu dorință. Chiar și așa, mi-a trebuit un moment ca să-mi recâștig cumpătul.

— Ă... locul unde bunica mea lucrează pare o lume complet străină de aceasta. Mărturisesc că mă simt puțin vinovată de faptul că mă bucur de această viață luxoasă atât de mult.

Zâmbetul blazat al lui Nelson dispăru.

— Știu. Există o prăpastie teribilă între bogați și săraci. Și e o și mai mare prăpastie socială. Tatăl meu a moștenit averea noastră de la tatăl său și, să fiu

sincer, nu este la fel de generos cu săracii ca unii dintre oamenii realizați prin propriile lor puteri, care au pornit pe scara socială chiar de jos. Turlington Harvey, de exemplu.

— Cine este el?

— Magnatul cherestelei în Chicago. Se spune că domnul Harvey a venit în oraș doar cu o cutie de scule și un penny norocos. Dar a muncit din greu și, în cele din urmă, s-a îmbogățit când s-a reconstruit orașul după incendiu. Acum dă foarte mulți bani organizațiilor caritabile.

— Te simți vreodată vinovat că noi avem atât de mult și imigranții din casele închiriate au atât de puțin?

— Da.

Privea în spate, spre casă, nu la mine. Ferestrele erau bine luminate și îi vedeam pe servitori pregătind cina în bucătărie.

— Ar trebui, probabil, să mă întorc, a spus el. Te superi?

— Deloc. Și, apropo, mă bucur că am venit la petrecere cu tine. Așa, am nevoie de mult mai puțin efort, decât dacă aș fi venit neînsoțită și ar fi trebuit să-mi țin la distanță pretendenții.

A răs și s-a întins spre mânerul ușii.

— Nelson, așteaptă. Trebuie să-mi pun mânușa înapoi, încă o ținea în mână lui. S-a uitat la mine și, pentru o clipă, am crezut că s-ar putea să mă sărute. Apoi mi-a zâmbit și mi-a întins mânușa deschisă. Eu mi-am strecurat mâna în ea, apoi el îmi oferi brațul său.

Îmi plăcea de Nelson, dar încă nu am observat simptomele febrile ale dragostei la niciunul dintre noi. Tânjeam după dragoste și romantism. Poate că citisem prea multe romane de-ale lui Ruth sau poate refrenul neschimbat al mătușii Birdie îmi intrase în cap, dar îmi doream să mă îndrăgostesc nebunește, din cap până în picioare. Nu puteam să nu mă gândesc la descrierea pe care le-o făcuse mătușa Birdie părinților mei: „Pasiunea lor s-a aprins în noaptea Marelui Incendiu și fervoarea dragostei lor a fost la fel de mistuitoare ca flăcările...” Eram naivă să-mi doresc același lucru?

Din nou, mă plimbam printre invitați la brațul lui Nelson, în vreme ce el juca rolul gazdei. Am fost uimită să observ cât de calm și cât de natural era în rolul său de moștenitor bogat al averii familiei Kent. Era foarte priceput în a face conversații politicoase, arătându-se interesat de povestea fiecăruia, râzând la glumele lor. Nimeni nu va ști vreodată că el considera toate acestea o corvoadă.

Iar eu mă simțeam în largul meu alături de el. Dacă m-ar fi cerut în căsătorie în seara aceea, aş fi spus „da”, în ciuda promisiunii făcute mătuşii Agnes şi în ciuda faptului că nu eram îndrăgostită de el. Nelson Kent era un bărbat chipeş, fermecător. Avea o familie înstărită, o casă magnifică, zeci de servitori – tot ceea ce visasem eu pe când eram la Şcoala pentru Domnişoare a madamei Beauchamps. Cu excepţia dragostei, care fusese meditaţia din toi de noapte a elevelor. Dar dragostea niciodată nu făcuse parte din curriculumul madamei Beauchamps.

Într-un sfârşit, ne-am dus în sufrageria imensă şi ne-am aşezat la masă, toţi 24. Nelson, cu un gest abil, a schimbat cartonaşul ce indica locul meu la masă cu un altul, aşa încât să fiu aşezată lângă el. Şi celelalte femei purtau rochii minunate şi-şi aranjaseră părul în stiluri elaborate, dar eu consideram că cea mai frumoasă femeie din sală era tânăra servitoare Katya, pe care o cunoscusem la ultima mea vizită.

Ea purta o uniformă de servitoare lungă, din gabardină, de culoare cenuşie, cu un şorţ alb, şifonat şi-şi strânsese părul de culoarea grâului sub boneta albă. Chiar şi fără podoabe, Katya semăna cu o prinţesă slavă, frumuseţea ei naturală fiind simplă şi fără pretenţii. Am urmărit-o în timp ce ne lua de pe masă bolurile pentru supă, când am terminat primul fel de mâncare, şi am observat că avea o graţie înăscută ce nu venea de la exerciţiile cu o carte pe cap. Apoi, am observat că şi Nelson o urmărea.

— Servitoarea bunicii tale e drăguţă.

— Da... da, este. Vocea i-a sunat trist.

Mi-am amintit de suspiciunea pe care o avusesem la ultima vizită, că Nelson şi Katya se iubeau în secret şi, pentru prima dată în seara aceea, ceva mă intrigă. Am decis să le acord toată atenţia – la fel cum ar face-o orice detectiv bun – şi să aflu dacă suspiciunile mele erau corecte sau doar un rod al imaginaţiei mele.

De fiecare dată când Katya se iveau prin uşile servitorilor, Nelson îşi ridica privirea, chiar dacă numai pentru un moment. Se bucura când o vedea din spate la fel de mult ca atunci când se întorcea de la bucătărie. Cât despre Katya, ea îşi ţinea ochii aplecaţi, aşa cum se cuvenea, când servea oricare oaspete – cu excepţia momentului în care servea pe cineva aşezat exact faţă în faţă cu Nelson. De fiecare dată, părea să nu se poată stăpâni să nu-şi ridice scurt privirea spre el.

Era evident că se priveau unul pe celălalt, iar jocul lor tainic a continuat pe toată durata cinei. Apoi, într-un singur moment electrizant, ochii lor se întâlniră. S-a întâmplat când Katya s-a apropiat să ia farfuria lui Nelson. El s-a întors şi s-a uitat la ea, exact în ochii ei. Feţele lor se aflau la doar câţiva centimetri distanţă, iar dogoarea privirii lor ar fi putut topi argintăria.

— Mulțumesc, Katya, murmură el.

Era ceva de neconceput! Servitorii trebuiau să fie ignorați pe parcursul dineurilor, tratați ca pe niște obiecte de mobilier. Madame Beauchamps ne-a vorbit mult despre cum să ne comportăm cu servitorii: „Trebuie să vă purtați frumos cu ei, dar ferm. Nu fiți niciodată prea prietenoase. Puteți să le spuneți pe nume, dar ei trebuie să vi se adreseze cu domnișoară sau doamnă. Contactul vizual este necesar doar atunci când sunteți ferme cu ei sau când îi muștrați. Servitorii trebuie întotdeauna să-și ascundă privirea. Fiecare dintre voi trebuie întotdeauna, dar întotdeauna, să-și cunoască locul.”

Nelson și Katya știau amândoi regulile. În mod clar, relația lor nu era doar o plăsmuire a imaginației mele.

După cină ne-am mutat din sufragerie într-o mică sală de bal, unde o orchestră începuse deja să cânte. Cu frumoasa Katya afară din peisaj, Nelson deveni din nou fermecătorul meu pretendent.

— Vrei să dansezi, Violet?

— Da, mulțumesc.

Nelson era un dansator minunat. Ne simțeam bine unul în brațele celuilalt. În timp ce am valsat pe ringul de dans mai bine de o oră, am ajuns să vorbesc cu el la fel de deschis precum o făcusem cu Ruth Schultz.

— Dacă ai putea alege, l-am întrebat, ce ai prefera să fii: căpitanul unui vas de pirați sau căpitanul unui vas de război? Întrebarea mea l-a făcut să râdă în hohote.

S-a întâmplat să-mi ridic privirea în timp ce Nelson râdea și am zărit-o pe Katya privindu-ne. Venise în sala de bal, probabil ca să adune paharele de puncte folosite. Dar, după cum spuneau romanele de dragoste ale lui Ruth: Dragostea și dorul după el erau pecetluite în ochii ei. În mod evident, inima ei era frântă, văzându-ne împreună. Îl iubea pe Nelson. Eram sigură de asta. Întrebarea era dacă o iubea și el pe ea.

— E o întrebare bună! spuse Nelson când se opri din râs. Aș spune căpitanul unui vas de război. M-a rotit și am pierdut-o pe Katya din vedere.

— Un vas de război? am repetat eu. Acum trebuie să-mi spui de ce.

— Ei bine, ia să vedem. Îmi place să lucrez în lumea afacerilor. și asta se aseamănă foarte mult cu a comanda un vas de război.

Totul se reduce la a prelua controlul, a cuceri un nou teritoriu, a construi un imperiu și totodată a acumula bogăție dacă ești acela care câștigă războiul. Iar mie

îmi place să câștig. În plus, unele dintre coloniile pe care le-aș cuceri ar putea fi locuri interesante de vizitat.

— Ai călătorit mult?

— Bineînțeles. E de așteptat. Am făcut turul obligatoriu al continentului.

Vorbea lejer, de parcă nu era nimic special și totuși nu-l puteam învinui. Sentimentul de drept era parte din el. Nu alesese să se nască în bogăție așa cum nici Katya nu alesese să se nască o Imigrantă.

— Mi-ar plăcea să-mi povestești despre călătoriile tale. Vorbește-mi despre cel mai frumos loc pe care l-ai vizitat vreodată.

— Ia să vedem... Au fost mai multe, dar aș alege Italia. În special lacul Como. E un lac lung, îngust, înconjurat de munți și cu sate fermecătoare din loc în loc. Ți-ar plăcea foarte mult.

— De unde știi?

— Pentru început, te-ai potrivi perfect în peisaj. Ești la fel de frumoasă precum o prințesă italiancă. Bărbații mediteraneeni ar fi topiți după tine. Mi-ar plăcea să te duc acolo. Ai fi o tovarășă de călătorie grozavă pentru că tu vezi lucrurile altfel decât celelalte femei. Tu privești totul cu alți ochi și ești foarte imaginativă. E evident din întrebările fascinante pe care le pui. Nu ești nici orgolioasă. Multe dintre femeile pe care le cunosc sunt foarte preocupate de ele însele. Vor ca întreaga lume să le privească pe ele și, în acest timp, uită să mai privească lumea.

Cântecul s-a terminat și ne-am așezat pe o canapea de două locuri pentru a ne odihni. Îmi făcuse plăcere să stau în preajma lui Nelson întreaga seară, dar nu mi-am dat seama că oamenii își făceau o impresie greșită despre noi, până când unul dintre tinerii pe care-i cunoscusem săptămâna trecută s-a apropiat să mă invite la dans.

— Lasă-i și altuia o șansă, Nelson. Și noi vrem s-o cunoaștem pe domnișoara Hayes.

Nelson l-a refuzat.

— Îmi pare rău. E doar a mea.

— Oh, am înțeles. Când e nunta? spuse el în timp ce se îndepărta.

— Te îngrijorează că oamenii vorbesc despre noi? am întrebat eu.

— Deloc. Îmi placi, Violet. În doar câteva ore, am ajuns să te cunosc mai bine decât pe fetele pe care le știu de-o viață. Ești diferită de ele. Nu ești de acord cu mine că ne înțelegem bine?

— Da, cred că da.

Trebuia să recunosc că îmi plăcea cu el. Nelson, chipeșul cu părul blond, era un trofeu după standardele oricui, dar deodată un gând perturbator mi-a venit în minte. Dacă eram doar un obiect de distragere a atenției? Dacă mă alesese pe mine doar ca o soție potrivită care să țină departe de ochii familiei sale dragostea lui pentru Katya?

— Ne simțim bine unul în compania celuilalt, continuă Nelson, și se pare că ne plac și aceleași lucruri. Mi-ai spus că îți place această viață extravagantă, nu-i așa? Cred că am putea fi fericiți împreună.

Din nou a trebuit să admit că avea dreptate. Iertați-mă, dar iubeam acea viață – mâncarea delicioasă, casa luxoasă, hainele elegante. Nu aș putea trăi niciodată cu mirosurile și mizeria mahalalei. Dar greutatea vieții pe care această mărturisire mi-o provocase a fost la fel de enormă ca prăpastia dintre casa Irinei și cea în care mă aflam. Nu puteam înțelege cum oameni ca bunica mea și Louis Decker puteau fi atât de altruști. Nu mai vroiam să curăț vreo ceapă în viața mea. Și dacă m-aș căsători cu Nelson Kent, aș putea fi la fel de generoasă cu banii mei ca și celelalte persoane importante din Chicago, nu-i așa?

— Dar cu dragostea cum rămâne? I-am întrebat pe Nelson.

— Ce e cu ea? Oamenii din cercul nostru social nu se căsătoresc din dragoste. De obicei, există o atracție, poate chiar afecțiune, dar în cele mai multe cazuri căsătoriile înseamnă alianțe între familii, putere și găsirea unei soții care să aibă capital social.

— Se transformă vreodată afecțiunea aceea în dragoste?

— Da, de multe ori... Violet, mi se pare că devii tristă de fiecare dată când vorbești despre dragoste. Spune-mi, ai avut inima frântă?

— Nu. N-am fost niciodată îndrăgostită. Mă gândeam la părinții mei. După spusele mătușii mele, părinții mei s-au căsătorit din dragoste, dar ceva s-a întâmplat și acum sunt divorțați. Aș vrea să știu de ce.

— Vino, hai să dansăm.

Muzica ne-a înveselit pe amândoi până când, din nou, am văzut-o pe Katya privindu-ne. De această dată, i-am arătat-o și lui.

— Suntem priviți. Mi-a urmat căutătura și a văzut-o și el. Ochii lor se întâlniră și am simțit pasiunea ce o împărtășeau chiar și aflându-se în colțurile opuse ale salonului. Apoi, ea se întoarse brusc și se îndepărtă. O clipă mai târziu, se termină și cântecul. Nelson îmi zâmbi și îmi spuse:

— Mă scuzi puțin, Violet? Mă întorc imediat.

Nu am putut rezista impulsului de a-l urmări. A ajuns-o pe Katya în vestibul, iar eu m-am ascuns în spatele unei uși pentru a asculta. Trasul cu urechea era o ofensă de neiertat. Mi-aș distruge prietenia cu Nelson, dacă m-ar prinde. Dar trebuia să aflu adevărul.

O vreme niciunul dintre ei nu vorbi. Atunci m-am riscat să arunc o privire și am văzut că cei doi se sărutau. Dar acela nu era doar un simplu sărut – erau ca doi oameni înfometați care parcă au găsit hrană, prima dată, după multe zile! M-am ascuns din nou după ușă în timp ce căldura mi se urca în obraji.

— Katya, așteaptă! I-am auzit pe Nelson strigând o clipă mai târziu. Nu pleca! Vreau să-ți explic.

— Nu, Nelson. Nu trebuie să-mi explici. Ea este foarte frumoasă, iar tu trebuie să te întorci la ea.

— Violet e doar o prietenă...

— Oprește-te, te rog. E prea dureros. Pentru amândoi.

— Ascultă, fac asta pentru noi.

— Dar nu vreau s-o faci. Nu e drept... Adio, Nelson.

Am tras cu ochiul de după colț exact la timp ca s-o văd pe Katya fugind prin ușa batantă și dispărând în sectorul destinat servitorilor. Nelson nu a urmat-o. În schimb, a rămas multă vreme, uitându-se la ușa care-i separa. Apoi capul i s-a aplecat, iar umerii i s-au lăsat în jos.

Dacă aceasta ar fi fost o scenă dintr-un roman, profesoara noastră de literatură ar fi scos în evidență simbolismul acelei uși, faptul că reprezenta diferența dintre ei: stăpân și servitor, bogat și sărac, gentleman și imigrant. Trăiau vieți diferite în sfere diferite, cu bariere între ei ce nu puteau fi trecute niciodată.

Apoi m-am depărtat de cadrul ușii și m-am grăbit înapoi spre sala de bal pentru a evita să fiu prinsă. Am înșfăcat repede un pahar cu puncte și m-am așezat pe un scaun liber pentru a mă gândi.

Avusesem dreptate. Katya și Nelson erau îndrăgostiți. Cum altfel aș putea interpreta ceea ce tocmai văzusem și auzisem? Dar era o dragoste interzisă, cea mai dificilă dragoste. Sărmanul Nelson.

Un cinic ar fi susținut sus și tare că el era un bogătaș răsfățat care, probabil, profita de o fată inocentă cu care nu avea nici-o intenție de căsătorie. Dar eu am văzut reacția lui când Katya i-a întors spatele și nu credeam așa ceva. Ar putea el să meargă atât de departe încât să se căsătorească cu mine și s-o țină pe Katya ca amantă? Reflectam la această situație, când am simțit mâna caldă a lui Nelson pe umărul meu.

— Îmi pare rău că am fugit așa, Violet. A trebuit să vorbesc cu una dintre servitoare. Ah, văd că te-ai servit singură cu puncte. Pot să-ți aduc și altceva?

— Nu, mulțumesc.

— Atunci vrei să dansăm?

L-am lăsat să mă ia în brațele sale. Am dansat la fel de liniștiți ca și mai înainte, dar acum eram foarte conștientă de mâna sa odihnindu-se pe mijlocul meu și de cealaltă mână din palma mea. Nu mă mai simțeam bine în brațele sale, știind durerea pe care i-o provocam Katyei și, poate, și lui Nelson. Trebuia să-mi închei munca detectivistă, așa că am decis să-i mai pun o întrebare.

— Dacă ar trebui să alegi între a trăi în sărăcie alături de dragostea ta adevărată și a trăi singur în bogăție și prosperitate, ce ai alege? De data aceasta nu a râs.

— Nu cred că aș putea alege, a spus el încet. N-aș ști cum să trăiesc fără bani, dar n-aș putea trăi nici singur.

Apoi m-a surprins, întrebându-mă:

— Tu ce ai alege, Violet?

M-am gândit un moment și mi-am dat seama că nici eu n-aș putea alege.

— Mi-ar plăcea să cred că aș alege dragostea adevărată, am spus, dar am văzut sărăcie lucie și n-aș suporta să trăiesc în felul acela, chiar și alături de bărbatul iubit. Cred că lupta pentru supraviețuire ar îneca repede dragostea noastră.

Am știut pentru prima dată că acesta era adevărul. Totuși, n-aș putea trăi cum a făcut mătușa Agnes, având bani fără dragoste.

— Aș fi foarte nefericită să trăiesc fără dragoste, am adăugat, indiferent de câți bani aș avea. Mătușa mea Birdie îmi repetă întruna să mă asigur că mă căsătoresc din dragoste, dar nu mai știu ce să cred... Nu se pot găsi cumva acestea două împreună, dragostea și banii?

— După cum am zis, nu așa se procedează, de obicei, în cerul nostru social. E o acuzație tristă, dar adevărată.

— Crezi că oamenii săraci se căsătoresc din dragoste?

— Ah, văd că am ajuns de unde am plecat. Ne-am întors la diferențele dintre bogați și săraci, nu-i așa? Mă tem că nu știu răspunsul la asta. N-am fost niciodată sărac, nici nu intenționez să fiu.

Nelson Kent avea o inimă bună. Nu era doar o cochilie frumoasă. Nu eram îndrăgostită de el, dar îmi plăcea de el. Îl consideram un bun prieten. Mi-aș dori să-l pot ajuta să-și rezolve dilema cu Katya.

Pe când seara se apropia de sfârșit, Nelson arăta obosit și încordat. Bunica sa anunță că se serveau desertul și cafeaua, dar am observat că frumoasa Katya nu era printre servitorii care ne așteptau pe fiecare. L-am văzut pe Nelson făcând efortul de a-și pune înapoi masca la loc în timp ce discuta cu invitații săi, dar eu mi-am dat seama că își dorea ca petrecerea să se termine. Cred că amândoi am fost ușurați când acest lucru s-a întâmplat.

Luni, 19 iunie 1893

— Violet! Vino repede! Ai primit o scrisoare! Vocea mătușii Birdie vibra de încântare.

Era de datoria mătușii Birdie să ia corespondența în fiecare zi și mi se rupea inima când o vedeam cum se umple de speranță de fiecare dată când auzea scrisorile alunecând în cutia poștală. Nu a încetat niciodată să creadă că va primi vești de la Gilbert. Am fost tentată chiar să înhaț câteva din vechile lui scrisori și să i le trimit ei, una câte una, ca s-o înveselesc. Dar azi, faptul că eu primisem o scrisoare părea s-o înveselească de parcă o primise chiar ea.

— E de la drăguțul tău, Silas McClure. I-a spus numele cu același entuziasm cu care un copil spune Moș Crăciun.

— Nu e drăguțul meu, mătușă Birdie.

— Ei bine, cred că i-ar plăcea să fie. Mi-a întins plicul. M-am holbat la numele lui Silas de pe adresa expeditorului.

— Deschide-l! Vezi ce scrie!

Am rupt sigiliul și am scos scrisoarea. Silas a folosit hârtie de la un hotel din Cleveland, Ohio. Maniera lui școlărească, îndesată de a scrie m-a făcut să zâmbesc în timp ce m-am uitat peste bilet.

— Ei, bine? mă zori mătușa Birdie.

— Domnul McClure va fi în oraș săptămâna aceasta.

— Oh, ce frumos.

— I-ar face plăcere să mă însoțească marți la expoziție.

— Marți? O, Doamne, asta e mâine!

— Da, știu. În scrisoare menționează, de asemenea, că a găsit și o însoțitoare.

— Florence, ciripi mătușa Birdie, Silas McClure o duce pe Violet a noastră la târg!

— Îl cunosc pe acest gentleman? Întrebă bunica, venind în grabă în holul din față unde ne aflam. Știi că ești în răspunderea mea.

— L-ai întâlnit pe domnul McClure la gară, am spus. Îți aduci aminte? În ziua în care am sosit.

— Oh, da. Gentlemanul care te-a însoțit din Lockport.

Nu am confirmat, nici negat presupunerea ei. Putea să creadă ce voia ea despre el. În plus, dacă ea îmi ascundea informații despre mama, de ce i-aș spune eu totul despre Silas?

— Ai observat ce zâmbet frumos are domnul McClure? Întrebă mătușa Birdie.

— E destul de greu să nu observi, am mormăit eu.

— Și are totodată cei mai frumoși ochi albaștri. Au culoarea cerului unei după-amiezi de toamnă.

M-am uitat la ea surprinsă.

— După-amiezi de toamnă? De ce toamnă? Nu are cerul aceeași culoare în orice anotimp?

— Oh, nu, draga mea. Bineînțeles că nu. Ochii domnului McClure nu au culoarea cerului albastru de vară – un cer de vară e decolorat de la soare. Și nu sunt nici de un albastru glacial, când aerul rece îngheață cerul de argint. Nu, ochii lui au culoarea unui cer de toamnă, încălzit de acele frunze splendide, colorate în toate acele nuanțe încântătoare.

Am rămas privind-o îndelung. Avea perfectă dreptate. Silas McClure era cald și încântător în același timp. Și chiar avea ochi frumoși.

— Gilbert al meu are ochi albaștri. Oh, sper că vremea nu este prea furtunoasă în Virginia, unde luptă el. N-aș putea suporta să-l știu mășăluind prin noroi sau tremurând în ploaie. Poate îi voi scrie o scrisoare ca să-l înveselesc. Uite cât de mult a înveselit-o scrisoarea domnului McClure pe Violet a noastră!

M-am uitat în oglindă și m-am surprins zâmbind. Iar obrajii îmi erau îmbujorați.

— Scuzați-mă, am mormăit, în timp ce am urcat în grabă scările.

La școală nu aveam voie să alergăm pe scări în sus și, de fapt, nu aveam voie să alergăm sub nici-o formă. „Încet, fetelor. Încet și grațios. Trebuie să pășiți ca și cum ați pluti.” În ultima vreme se pare că am început să ignor multe din lucrurile pe care le învățasem.

Am vârat scrisoarea lui Silas în jurnalul meu după care l-am înghesuit sub saltea. Ceva din indecentul domn McClure îmi amintea de romanele de dragoste și de poveștile cu crime adevărate pe care eu și Ruth le citisem și le ascunsesem sub saltelele noastre.

Fără să știu din ce cauză, am adormit foarte greu în acea seară. Eram bucuroasă că, în sfârșit, voi vizita târgul sau eram emoționată că voi ieși cu un bărbat pe care nimeni din familia mea nu-l cunoștea? O domnișoară decentă caută aprobarea tatălui ei înainte de a ieși cu cineva. Trecutul tânărului bărbat va fi inves-

tigat până în cel mai mic detaliu pentru a se asigura că nu este un escroc. Bunica s-ar putea pune chezaș pentru Louis Decker. Mătușa Agnes cunoștea foarte bine familia lui Nelson Kent. Maude O'Neill garantase pentru Herman Beckett. Dar singurul sprijin pe care Silas McClure îl avea era că mătușii Birdie îi plăceau ochii lui albaștri. Era o naivitate din partea mea să am încredere în el?

În realitate, dorința mea de aventură a depășit de departe orice frică pe care aș fi putut-o avea. Eram sătulă să fiu o domnișoară decentă, sătulă de toate constrângerile sociale care mă țineau pe loc și mă legau. Voiam libertatea pe care feministele mătușii Matt mi-o promiseseră, dar o voiam acum. Am adormit într-un final, anticipând pentru a doua zi gustul acelei libertăți.

Primul meu gând, imediat după ce m-am trezit, a fost la Silas McClure. Dar dacă va veni din nou îmbrăcat în costumul lui lăbărțat, ecosez, de vânzător ambulant și cu părul uns cu ulei? Și dacă mă va vedea cineva din cercul social al lui Nelson cu el la târg? Nu aș mai fi invitată la nici-o petrecere. Mătușa Agnes m-ar renega cu totul.

Chiar dacă era adevărat că Silas arătase prezentabil ultima dată când mă vizitase, m-am hotărât să invoc boala și să rămân acasă dacă hainele și părul său arătau într-un mod jenant. Singurul motiv pentru care acceptasem, de fapt, să mă însoțească a fost ca să mă poată duce la adresa mamei.

Când i-am deschis ușa, avea un rânjet pe față până la urechi, de parcă tocmai câștigase o mie de dolari – sau poate îi furase.

Am răsuflat ușurată. În mod evident, încă nu-și reumpluse rezerva de ulei Macassar, iar părul șaten și ondulat arăta curat și pieptănat. La fel și costumul său simplu, de culoare închisă. Mirosea vag a cremă de ras și am observat că se bărbierise atât de atent, încât se tăiasse în două locuri. Fusese emoționat că urma să mă vadă sau era prea zgârcit ca să plătească un bărbier?

Dar venise la ușă singur.

— Bună dimineața, Silas dragă, spuse mătușa Birdie, îmbrățișându-l ca pe un prieten regăsit după multă vreme. Mă bucur să te revăd.

— Și eu mă bucur, doamnă Casey.

— Unde este însoțitoarea noastră? am întrebat surprinsă.

— Ei au vrut să aștepte afară.

— Ei...?

A arătat în spatele lui și am văzut o femeie într-o rochie lungă, neagră, stând lângă bordura trotuarului alături de un bărbat scund, bărbos, cu pălărie de paie. Femeia era foarte înaltă și, evident, foarte modestă. În ciuda vremii calde, purta o

rochie cu mânecă lungă și o pălărie mare, neagră, cu un vâl ce-i acoperea fața. Îmbrăcămintea ei era foarte demodată, doar dacă nu cumva era în doliu. Și dacă avusese loc un deces în familie, cum de mergea la târg?

— M-am gândit că dacă un însoțitor e un lucru bun atunci doi însoțitori vor fi o treabă și mai bună, îmi explică Silas.

— Nu vor să vină înăuntru ca să-i prezinți cum se cuvine?

— Nu, preferă să aștepte afară. Voi face prezentările pe drum.

— Sunt rude cu tine? am întrebat. M-am întors spre oglinda din hol și mi-am făcut de lucru cu acul pălăriei, trăgând de timp.

Din clipa în care îi deschisesem ușa, inima începuse să-mi bată ca o toabă africană și nu mai eram sigură că voiam să-l însoțesc dacă avea un asemenea efect asupra mea.

— Da de unde. Sunt doar niște prieteni de-ai mei.

— Ea a avut un deces în familie? I-am întrebat în șoaptă.

— Habar n-am, mi-a șoptit și el înapoi. Ești gata?

— Cred că da... Poate ar trebui să-mi iau umbrela... pentru soare.

Ar putea folosi și ca armă dacă aș avea nevoie să mă apăr.

— La revedere amândurora, ne ură, veselă, mătușa Birdie. Să vă distrați!

— Pariu că așa va fi, spuse Silas. Mi-a oferit brațul său și am coborât scările din față, îndreptându-ne spre locul unde ne așteptau însoțitorii.

— Aceștia sunt prietenii mei, Josephine și Robert. Și aceasta este Violet, domnișoara despre care v-am tot vorbit atâta.

— Mă bucur să vă cunosc, am spus, întrebându-mă dacă aveau și nume de familie.

— Aha.

— De asemenea.

Era clar că Josephine nu fusese niciodată la o școală de bune maniere.

— Am exagerat când ți-am zis cât de frumoasă e Violet? a întrebat Silas, înghiontind-o pe Josephine în coaste.

— E drăguță, admise Josephine. Să mergem.

Vocea ei era răgușită, de parcă ar fi fost răcită. Poate avea nevoie de o doză din Tonicul Nutritiv al doctorului Dean.

N-am putut să-l văd foarte bine pe Robert – își purta pălăria coborâtă atât de jos, că aproape îi acoperea ochii, iar restul feței îi era ascunsă de barba maronie, stufoasă și de mustața bogată. Dar Josephine era cam dizgrațioasă și evident cam păroasă, sărmana. Am zărit cum îi ieșeau prin mânecile lungi și prin mănuși fire

negre de păr. Părea foarte conștientă de aspectul ei fizic și chiar și eu aș fi fost, dacă aș fi arătat la fel de neplăcut ca ea. Amândoi însoțitorii își țineau fețele ferite, iar privirea, aplecată.

— Te deranjează dacă luăm tramvaiul? Întrebă Silas. Pot chema o trăsură dacă vrei, dar va dura o vreme până vom găsi una.

— Nu mă deranjează tramvaiul, dacă nici pe ceilalți nu-i deranjează.

— Lor le e indiferent.

M-am uitat peste umăr. Cei doi se aflau cu câțiva pași în urma noastră, în timp ce mergeam spre stația de tramvai. Voiam să fiu politicoasă și să-i includ în discuția noastră, dar ei parcă mă evitau. Poate că nu fuseseră niciodată înainte în rolul de însoțitori.

— E nepoliticos din partea noastră să nu-i includem și pe ei în discuția noastră, domnule McClure. Să încetinim pasul ca să ne ajungă?

— Ei se simt bine așa, spuse Silas. Sunt la fel de încântați ca și mine că merg la târg.

A trebuit să-l cred pe cuvânt pentru că expresiile aspre ale fețelor lor revelau prea puțină încântare. Când mi-au întors spatele și au început să șușotească, în vreme ce așteptam tramvaiul, mi-am dat seama că nu avea niciun rost să mă mai îngrijorez să fiu politicoasă cu ei.

— Apropo, vom trece cumva pe lângă strada LaSalle? I-am întrebat pe Silas. De data asta îmi amintisem să aduc adresa mamei cu mine.

— Strada LaSalle? Nu chiar. De ce?

— Aș vrea să vizitez pe cineva cât timp mă aflu în Chicago. Adresa ei e pe strada LaSalle.

— Oh, da, adevărat. Mi-ai arătat-o în ziua în care am sosit în oraș.

— S-ar putea să ne oprim acolo în drumul spre casă?

— Da, desigur. Putem face asta.

Inima îmi sălta de bucurie la perspectiva aceasta. În sfârșit! Am mers cu tramvaiul câteva străzi – eu și Silas împărțind un scaun, iar însoțitorii noștri stând în partea din spate a tramvaiului

— până când am ajuns în partea de sud a unei gări suspendate. Șinele de cale ferată au fost cele mai ciudate lucruri pe care le văzusem vreodată, cum erau suspendate în aer deasupra capetelor noastre și susținute de niște poduri cu capre de construcție. A trebuit să urcăm un rând de scări pentru a ne putea îmbarca. M-am ghemuit, în mod instinctiv, când un tren hurui spre gară și apoi se opri șuierând

Într-o stație de sus, blocând lumina soarelui. – Ce părere ai? strigă Silas, arătând în sus.

— Foarte impresionant, am strigat, la rândul meu. Auzisem că orașul construia un set de șine suspendate în aer, dar nu mi-am putut imagina așa ceva.

— Acestea sunt special construite pentru a transporta mulțimile de oameni la târg.

O altă locomotivă vui în gară în timp ce noi urcam scările și a trebuit să-mi țin strâns pălăria ca să nu mi-o sufle curenul. Am simțit schelăria de metal vibrându-mi sub picioare.

— Am auzit că au în plan să extindă aceste trenuri suspendate până construiesc un circuit complet în jurul orașului, spuse Silas. E ceva, nu-i așa?

Nu am vrut să-i rănesc sentimentele, dar eu eram de părere că scheletul din oțel era foarte dizgrațios. Trenurile contribuiau foarte puțin la înfrumusețarea orașului și mai bine ar fi fost să le îngroape sub pământ, așa cum erau în alte orașe.

— Pare un pic înfricoșător, nu-i așa? am strigat, să mă fac auzită peste vacarm. Adică nu în fiecare zi vezi trenuri sus în aer, deasupra capetelor noastre.

— Eu cred că sunt extraordinare! Mă dinamizează din cap până în picioare, pe tine nu? Toată acea putere și energie – e contagios!

— Da. Trebuie să fi fost exaltarea provocată de trenuri pentru că inima îmi bubuia ca o fabrică în plină desfășurare. Trenul nostru a venit și, din nou, când ne-am imbarcat, Josephine și Robert s-au așezat foarte departe de noi.

— Au mai însoțit pe cineva înainte? am întrebat eu.

— Nu știu. De ce?

— Ei bine, cred că e frumos din partea lor să ne ofere intimitate, dar mă simt nepoliticoasă că nu-i includem în conversația noastră.

— Nu sunt prea vorbăreți.

M-am uitat în jos la străzile de sub noi în vreme ce trenul ne propulsa prin aer cu o viteză periculoasă, scârțâind la opririle în gări, când urcau tot mai mulți pasageri, apoi gonind mai departe. În scurt timp, am zărit pentru prima dată târgul de sus, de la înălțime. Ziua era magnifică, fără un nor pe cer, iar clădirile albe și apa argintie păreau să strălucească în lumina soarelui.

— Oh, e minunat! am murmurat eu.

— E ca o mică parte din rai coborâtă pe pământ, a zis Silas când mi-a văzut reacția. Vezi și tu de ce i se spune Orașul Alb.

— Frumos nu pare să fie un cuvânt care să-l descrie suficient de bine.

— Să-l vezi noaptea, tot luminat cu becuri electrice. Mi-am amintit de Nelson Kent, care îmi spusese același lucru. Silas mi-a plătit taxa de intrare de 50 de cenți, însă mi s-a părut ciudat că însoțitorii noștri și-au plătit fiecare taxa. Imediat după ce am intrat în târg, Josephine și Robert au preluat conducerea, mergând grăbiți înaintea noastră ca și cum trebuiau să ajungă la o întâlnire. Eu și Silas am grăbit pasul ca să nu-i pierdem.

— Aceea e Clădirea Transporturilor, spuse el, arătând în stânga noastră. Iar aceea enormă de dincolo de apă este Clădirea Manufacturilor și a Științelor Umaniste. Are o alee sus pe acoperiș, dacă vrei să urcăm mai târziu pentru a vedea o panoramă frumoasă. Și uite – ne putem plimba în jurul lagunei cu gondola.

— Oh, mi-ar plăcea o plimbare cu gondola!

Era ca o scenă dintr-o carte de călătorii cu un gondolier în costumul său viu colorat, plimbându-și pasagerii de-a lungul apelor liniștite. Clădirile albe din spate aveau un stil original, cu arcade, coloane și statui grațioase.

— E uimitor, Silas! Parcă e o altă lume. Întotdeauna mi-am dorit să călătoresc prin locuri îndepărtate.

— Numește orice țară sau stat vrei și ei au pavilion sau o expoziție aici. Poți vedea lumea cu numai 25 de cenți – Japonia, Egipt, Africa... Până și un orașel eschimos cu ren au.

Încântarea copilărească a lui Silas era contagioasă. Nu știam unde să mă uit sau unde voiam să merg mai întâi. Voiam să văd tot târgul, dar Josephine și Robert goniseră atât de departe înaintea noastră, încât eu și Silas ne-am grăbit în jos pe potecă după ei, ca să nu riscăm să-i pierdem.

— De ce se grăbesc așa? am întrebat eu, aproape fără suflare.

— Josephine vrea să vadă Pavilionul Femeii.

— Și eu vreau să-l văd. Mătușa mea Matilda l-a ridicat în slăvi. Într-un final, de îndată ce am ajuns în fața impunătorului pavilion eu și Silas ne-am oprit pentru a ne odihni.

— Aceea din mijlocul lagunei este Insula împădurită, mi-a spus el. Iar în partea cealaltă, cu turnurile din stuf, este Pavilionul Suedez. Aceea ce seamănă cu un castel este Clădirea Pescarilor. Înăuntru au cele mai uimitoare acvarii, cu cele mai ciudate și mai frumoase creaturi subacvatice pe care ți le poți imagina vreodată.

— Unde au plecat însoțitorii noștri? am întrebat, uitându-mă în jur.

— Cred că au intrat deja.

— Fără noi? N-ar trebui să intrăm după ei?

— Nu cred că vrei cu adevărat să vezi pavilionul femeii. E plictisitor, Violet. Midway-ul e mult mai distractiv.

— Nu ştiu... ăăă... cred că...

— Ne putem întâlni cu ei mai târziu. Vino.

— Unde mergem?

— La roata mare, bineînţeles! Ai zis că vrei să te dai cu minunata roată a domnului Ferris, îţi aduci aminte? M-am gândit să mergem acolo mai întâi.

— Singuri?

— Uite - acolo e. M-a prins de umeri şi m-a rotit, arătând în depărtare.

— Uau! În clipa în care am văzut imensa roată mecanică împungând cerul, nu mi-a mai păsat de Josephine şi de Robert. Ne-am grăbit înspre întinsul parc Midway Plaisance şi ne-am cufundat în zgomotoasa mulţime de oameni.

— Cred că nu prea avem nevoie de însoţitori într-o mulţime aşa de mare, am spus.

— Nu înţeleg de ce totuşi ai avea nevoie de ei. Ştii, suntem aproape în secolul douăzeci. Toată agitaţia asta cu manierele şi alte lucruri - face parte din vremurile trecute, nu-i aşa?

N-am fost în stare să formulez un răspuns.

— Eu... ăăă... cred că se porneşte de la premisa că femeile ar trebui protejate.

— Protejate de ce? Oamenii spun că femeile sunt neajutorate, dar eu n-o cred pe asta. Tu îmi pari o femeie raţională şi inteligentă. Pun pariu că eşti foarte capabilă să-ţi porţi singură de grijă. De altfel, încă de când am pornit de acasă ai ţinut de acea umbrelă ca şi cum ar fi o armă. Cu siguranţă, nu-mi doresc să ajung între tine şi acel obiect.

A trebuit să râd la vorbele lui. Totodată, mi-am slăbit strânsoarea de pe mânerul umbrelei.

Sălbaticul, haoticul Midway părea o lume cu totul alta faţă de simetria şi frumuseţea Oraşului Alb. Până şi mulţimile păreau diferite. Erau oameni simpli şi gălăgioşi, spre deosebire de mulţimea mondenă pe care-o văzusem plimbându-se în apropierea lagunelor.

Iată un alt exemplu al multelor contraste pe care le întâlnisem de când venisem în Chicago: viaţa luxoasă a lui Nelson Kent în comparaţie cu cea mizerabilă a Irinei. Pasiunea pentru Dumnezeu a lui Louis Decker în comparaţie cu indiferenţa religioasă în care am fost crescută. Rolurile mărunte pe care crezusem că toate femeile trebuie să le joace în contrast cu oportunităţile pe care mătuşa Matt şi prietenele ei le prevedeau pentru femei. Şi manierele stricte şi regulile pe care le

învăţasem de la madame Beauchamps, care nu se puteau compara cu fermecătoarea libertate pe care o simţeam hoinărind prin Midway cu Silas McClure – fără o însoţitoare.

Silas era cu un cap mai înalt decât mine şi îmi era greu să-l ţin de braţ pe străzile aglomerate. La un moment dat i-am pierdut braţul când cineva ne-a înghiontit, dar Silas mi-a căutat mâna cu o naturaleţe copilărească. Încă o dată, în momentul în care palma sa fermă, caldă a atins-o pe a mea, am avut aceeaşi senzaţie pe Care o ai când apuci fierul de călcat de partea care nu trebuie.

— N-aş putea suporta să te pierd în această gloată, a spus el când mi-a văzut reacţia. A ridicat uşor mâinile noastre împreunate şi a zis: Asta e ca să nu ne pierdem unul de altul.

Era un gest foarte inadecvat, nu-i aşa? Dar oare nu-l ţinusem eu de mână pe Nelson Kent când dansasem împreună? Care era diferenţa?

Am uitat repede de decenţă când am trecut pe lângă tot felul de expoziţii fascinante – sticlăria Libby, o mină de aur din Colorado, o cabană rustică de bârne, spectacolul cu animale al domnului Hagenbeck, un oraşel irlandez, un bazar japonez. Mirosurile din jur, de fum de lemn ars, de animale şi de mirodenii exotice mă hipnotizau.

— Ce e cu acele tobe? am întrebat eu. Speram ca zgomotul să nu fie de la bătăile inimii mele şi să-l audă toată lumea.

— E un oraşel javanez în dreapta. Mai târziu, putem merge şi noi acolo, dacă vrei.

Felul natural în care a spus „noi” m-a înspăimântat şi emoţionat totodată.

— Aş vrea să am libertatea de a merge unde vreau eu şi de a hotărî singură, am spus. Toată viaţa mea, când nu eram în şcoală, tatăl meu a planat deasupra mea. Apoi, la şcoală a fost foarte strict. Ne spuneau că regulile şi însoţitorii erau pentru a proteja femeile. Dar ai dreptate, cine zice că am nevoie să fiu protejată?

— Pun pariu că acele reguli vor fi expirate în câţiva ani.

— Aşa crezi? Şi mătuşa Matt crede asta. E feministă. Ce părere ai despre dreptul de vot al femeilor?

— Nu ştiu. Dar de ce vor să voteze?

Am încercat să-mi amintesc ce-mi spusese mătuşa Mart.

— Vor să-şi aleagă singure oamenii care le vor reprezenta interesele – interesele femeilor.

— Mi se pare normal.

Silas McClure părea să aibă viziuni foarte moderne, cel puțin în ceea ce privea femeile. Am decis să cercetez mai departe în timp ce am trecut pe lângă un beduin sută la sută autentic cu cămila sa.

— Dar dacă ai fi bolnav și singurul medic disponibil ar fi o femeie. Ai lăsa-o să te trateze?

— Bineînțeles, de ce nu? Dar nu pot să spun că am văzut vreodată o femeie-medic. Pun pariu că nu sunt prea multe, nu-i așa?

— Mătușa mea spunea că ar fi cel puțin câteva.

Când am ajuns la baza roții, am observat că era și mai uimitoare de aproape decât de la distanță. Complicatele spițe erau enorme și fermecătoare, dar păreau cam slabe pentru a rezista la greutatea a zeci de cabine cu pasageri, de mărimea tramvaielor. A trebuit să mă uit sus de tot ca să văd partea de sus a roții care atingea norii, sau așa mi s-a părut mie. Genunchii îmi tremurau când Silas a plătit taxa pentru amândoi și ne-am alăturat cozii de pasageri ca să așteptăm.

— Acolo este orașelul algerian, spuse. Poate, mai târziu, când ne întoarcem, ne luăm ceva de mâncare de acolo. Au o mâncare extraordinară cu condimente pe care nu le-ai gustat în viața ta.

— Am auzit că oamenii din țările străine mănâncă tot felul de lucruri ciudate.

— Da, carne de maimuță, de aligator, de bivol indian, îmi înșiră el, plin de entuziasm.

— Care e cel mai aventuros lucru pe care l-ai mâncat vreodată?

— Șarpe cu clopoței.

— Nu se poate! Unde? Ai fost abandonat în deșert zile întregi, fără mâncare după ce niște bandiți ți-au vandalizat trenul, iar apoi a trebuit să omori un șarpe cu mâinile goale și să-l mănânci crud?

— Nu, a râs Silas, dar cred că de aici înainte voi povesti versiunea ta. S-a întâmplat într-un bar din statul vitelor, Texas, serveau o mâncare destul de decentă pentru un bar, așa că atunci când am văzut șarpe cu clopoței în meniu, m-am gândit că nu ar fi rău să gust.

— Ești foarte cutezător, Silas. Ce gust avea?

— Semăna un pic cu carnea de pui. Doar mai greu de mestecat. Coada de pasageri înainta, iar grupul din fața noastră se imbarcă în roată. Noi urmam. Mă întrebam dacă Silas îmi putea simți mâna tremurând, de vreme ce mi-o ținea în a sa.

— Am citit undeva că roata are o înălțime de 265 de picioare [sau 80 m] și poate duce odată un total de 2160 de pasageri, a spus el.

— Cum poți să ții minte toate astea?

— Sunt destul de bun la cifre și detalii.

În sfârșit a venit rândul nostru să urcăm în enorma cabină. Silas s-a grăbit să mă tragă la geamul din față.

— Ca să avem cea mai frumoasă priveliște, mi-a spus. Mecanicul roții a închis ușa și a zăvorât-o.

— Ține-te bine! mă preveni Silas.

Avertismentul lui veni prea târziu. Cabina s-a înclinat când a început să urce, iar eu am căzut în față, înspre el. Brațele lui m-au cuprins și, pentru o clipă, m-a ținut la pieptul său, până când m-am adaptat mișcării și mi-am recâștigat echilibrul. Mirosea bine, la fel ca frizeria din Lockport la care mergeam împreună cu tatăl meu în diminețile de sâmbătă. Silas avea brațe puternice și un piept tare ca piatra.

— Ești bine? mă întrebă el.

— Da. Mulțumesc. M-am desprins din brațele lui cu părere de rău. Mi-am pierdut echilibrul pentru un moment.

Dansasem cu Nelson Kent și cu alți domni, dar niciodată înainte nu fusesem ținută atât de aproape de niciunul dintre ei. Îmbrățișarea unui bărbat se simțea minunat, complet diferit de îmbrățișarea unei femei, cu trupul moale ca o pernă. Singurul bărbat de care îmi aminteam să mă fi îmbrățișat era tatăl meu, care avea și o mare burtă-amortizor. Am invidiat libertatea firească a mătușii Birdie de a îmbrățișa pe toată lumea. Madame B. m-ar fi amenințat cu degetul, dar eu am început să sper că, cabina se va înclina din nou ca să pot cădea iarăși în brațele lui Silas.

El mi-a luat din nou, cu blândețe, mâna în lungă și înceata urcare spre vârf.

— Nu e ceva? șopti el.

— Cu siguranță e! L-am strâns și eu de mână, la rândul meu. De fapt, mâinile noastre ar fi putut fi lipite una de alta.

Am riscat să privesc în jos în timp ce urcam și am avut strania senzație că stomacul mi se scurgea înspre degetele de la picioare. Nu fusesem niciodată înainte la o înălțime atât de mare și, fără îndoială, nu atârnasem de o așa structură fusiformă. Senzația era amețitoare. Atârnăm în aer liber, suspendați de roata ce se învârtea încet. Am încercat să le cuprind pe toate deodată, urmărind complicatele cadre de susținere din oțel depărtându-se, apoi privind în jos la pământ, la îndepărtatul târg, la lac și la orașul fumuriu de la orizont.

— Uau! E înspăimântător, dar distractiv!

— Știam că îți va plăcea.

— Aș vrea să pot zbura!

— Știu la ce te referi. Într-o bună zi aș vrea să zbor cu balonul. Au unul fixat aici, la târg, cu care poți urca, dar mă îndoiesc că e la fel de captivant ca o adevărată călătorie cu balonul.

— Spune-mi despre familia ta, Silas. Unde ai crescut? E familia ta la fel de aventuroasă ca tine?

— Am crescut la o fermă în Ohio, la marginea unui orașel de care probabil n-ai auzit niciodată. Sunt al patrulea din cei șapte copii. Am plecat de-acasă, după ce am terminat liceul, atras de agitația orașului și n-am mai privit niciodată înapoi. Dacă mi-aș putea permite, mi-ar plăcea să vizitez toată lumea.

Nu m-am gândit la Silas ca la un hoț toată dimineața, dar, brusc, mi-a venit o idee cum aș putea afla dacă era într-adevăr un tâlhar.

— Dacă ai putea alege, ai prefera să fii căpitanul unui vas de pirați sau căpitanul unui vas de război?

— Căpitanul unui vas de pirați. Fără îndoială. Pe undeva, știusem că aceasta va fi alegerea lui.

— Trebuie să-mi spui și de ce.

— Războaiele sunt așa de lungi, desfășurate pe teritorii mari și nu le văd rostul. Nimeni nu câștigă, de fapt, un război, nu-i așa? Nu urăsc pe nimeni suficient de tare încât să lupt într-un război, în plus, căpitanul unui vas de război trebuie să urmeze ordinele altora, dar căpitanul unui vas de pirați este propriul lui șef. Asta înseamnă viața pentru mine. Navigând mărilor, căutând aventura. Găsind comori îngropate...

— Dar pirații încalcă legea.

— Știu, a zis el zâmbind. Ei ajung să jefuiască corăbii, să răpească dublioni și fete frumoase.

— Trebuie să fi citit aceleași povești de aventuri ca mine.

— Tu ce vas ai alege, Violet?

Mă privea fix în ochi și era așa de romantic să urci deasupra târgului cu un bărbat aventuros și atât de fermecător, că mi-am pierdut cu totul șirul gândurilor. Mi-a luat puțin până mi-am amintit întrebarea.

— Ei bine, nu cred că femeile ajung să devină căpitane de vas.

— Dar dacă ai putea fi?

— Dacă aș putea...? Cred că aș vrea să fiu și eu căpitan de vas de pirați.

— De ce?

— Toată viața mea am fost învățată să urmez regulile. Ar fi distractiv să văd cum e să încalci câteva.

— Ești cea mai interesantă femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

Inima îmi bubuia ca o tobă. Mi-am ferit privirea, uitându-mă la panoramă și încercând să-mi amintesc de ce acceptasem să vin cu el. În drum spre casă, Silas urma să mă ajute să-mi găsesc mama. Câștigarea afecțiunii lui nu făcuse parte din planul meu.

— Îmi plac întrebările tale, Violet. Mai întreabă-mă ceva.

— Bine.

Mi-a luat o clipă să mă gândesc la una.

— Dacă ar trebui să alegi între a fi orb, neputând să mai vezi fața iubitei tale vreodată, sau a deveni complet surd, astfel încât să nu mai poți auzi niciodată muzica sau vocea unui copil, ce ai alege?

— Aș alege să fiu surd. Cred că mai mult mi-ar lipsi să văd lucruri frumoase decât să le ascult. În plus, oamenii nu trebuie neapărat să vorbească, nu-i așa? Pot să comunic atât de multe prin priviri... nu crezi?

Am făcut greșeala să mă uit în sus, în ochii lui, care erau la fel de albaștri ca lacul din depărtare. Am simțit că nu mai am aer, de parcă aș fi pășit pe apă, încercând să nu mă înec. M-am întors repede și am privit la lacul de afară.

— Acolo e o barcă? am întrebat, arătând în direcția lacului.

— Arată ca o barcă, dar spune-mi cum ai răspunde tu la întrebare, Violet. Ai prefera să fii oarbă sau surdă?

— La fel ca și tine, cred. Lumea e mult prea frumoasă ca s-o ratezi. Uită-te numai la priveliștea aceasta.

În timp ce urcasem, încet, roata oprise din când în când să lase pasagerii să urce sau să coboare, dar acum roata a oprit chiar sus de tot, legănându-se încet în adierea vântului. Zgomotul dinspre Midway devenise slab, iar liniștea părea să se aștearnă peste ceilalți pasageri din cabina noastră în vreme ce ne uitam în jos de la înălțimea amețitoare. Dar priveliștea nu-l acapara pe Silas McClure. El nu-și putea dezlipi privirile de la mine.

— Ne-am oprit, am murmurat eu.

— Să fiu sincer, a spus Silas încet, sper să rămânem blocați aici câteva zile.

— Și eu.

Nici eu nu voiam să se termine cursa, dar o clipă mai târziu am simțit, din nou, senzația de înec în stomac, în momentul în care cabina noastră a început să coboare.

— Mai pune-mi o întrebare, Violet.

Am decis să-i pun aceeași întrebare pe care i-o pusesem lui Nelson Kent – cea la care niciunul dintre noi nu fusese în stare să răspundă.

— Dacă ar trebui să alegi între a fi sărac lipit pământului, dar îndrăgostit și a fi extrem de bogat, dar singur, ce ai alege?

— Aș alege dragostea. De o mie de ori. Viața nu merită să fie trăită fără dragoste.

— Dar ai fi sărac, nu uita.

— Nu-mi pasă. Dintotdeauna oamenii s-au înțeles bine și fără bani. Iar banii nu pot cumpăra fericirea pe care o aduce dragostea.

M-am gândit la cât de trist fusese Nelson după ce Katya dispăruse în spatele ușii servitorilor și m-am întrebat dacă Silas avea dreptate.

— Crezi în dragoste, atunci? I-am întrebat.

— Absolut! Tu nu?

— Nu știu. Mi s-a spus că părinții mei s-au căsătorit din dragoste, totuși acea dragoste a murit, dintr-un oarecare motiv. Nu știu de ce. Acum sunt divorțați.

— Dumnezeu, îmi pare rău să aud asta!

— Mătușa mea Birdie era îndrăgostită nebunește de soțul ei, dar după cum probabil ai ghicit, el a murit în război. Acum, e pierdută și atât de singură fără el.

— Știu că pare foarte trist, dar pun pariu că dacă o întrebi, și-ar da bucuroasă casa și toți banii ca să-l aibă înapoi.

— Probabil că ai dreptate.

— Dar tu n-ai răspuns la întrebare, Violet. Tu, bunica ta și mătușile tale păreți foarte înstărite. Ai renunța la toate acestea pentru dragoste?

— Nu sunt sigură. Bunica face muncă de caritate printre imigranți și acum câteva zile m-a luat cu ea. Am văzut condiții groaznice de viață în acele cocioabe și mi-e teamă că dragostea mea s-ar stinge dacă ar trebui să trăiesc într-un loc ca acela și să mă zbat în fiecare zi pentru a avea ce mânca.

— Dar ai zis că cealaltă opțiune era să fii bogată, dar singură, corect?

— Știu. Și nici asta nu mi-ar plăcea.

— Ai fost vreodată îndrăgostită, Violet?

— Nu.

— Poate atunci nu e drept să încerci să răspunzi la această întrebare până când nu experimentezi așa ceva.

Ceva din felul în care a zâmbit m-a determinat să întreb:

— Ai fost vreodată îndrăgostit, domnule McClure?

— Da, domnișoară Hayes. O singură dată am simțit cum mă îndrăgostesc. De aceea știu că aș renunța la orice pentru dragoste.

Se uita la mine de parcă eu aș fi fost aleasa! Simțeam că nu mai am aer. Era ca un magician, balansându-mi în față un obiect strălucitor pentru a mă hipnotiza.

Pe neașteptate, cabina a atins solul cu o zdruncinătură. De data aceasta, m-am balansat în spate, în partea opusă lui și nu în brațele sale și parcă mi-am revenit în simțiri. Silas McClure era un împlânzitor de șerpi, un vânzător ambulant care-și exercitase meseria asupra mea. Așa făceau hoții și escrocii ca el, pasau versuri false femeilor ușor impresionabile și-și țeseau peste tot farmecele. Era fără doar și poate un maestru al acestei meserii, iar eu aproape îi căzusem în plasă. Din fericire, cursa s-a terminat și am putut reveni cu picioarele pe pământ.

— Nu a fost minunat? Întrebă Silas. Mi-aș putea petrece toată ziua în roata asta.

— Da, și eu.

Trebuia să-l las de mână și să rup complet vraja, așa că mi-am retras ușor mâna din a lui și l-am luat din nou de braț. În timp ce mergeam, am păstrat o distanță sigură între noi.

— Ce ai vrea să vedem acum? Întrebă Silas. Vrei să vezi Strada din Cairo sau dansatorii africani sau...

— Cred că mai întâi ar fi bine să-i găsim pe Josephine și Robert.

— Ei sunt bine.

— Nu mă îndoiesc că sunt, Silas, dar dacă cineva ne-ar vedea plimbându-ne împreună fără o însoțitoare, asta mi-ar putea distruge reputația.

Mi-era frică nu de el, ci de felul în care mă influențase. Eram topită după el, iar el era total nepotrivit.

— Bine. Sigur. Putem merge să-i căutăm. Cel puțin, el părea binedispus.

În timp ce ne apropiam de scările principale ale Pavilionului Femeii, Josephine se ivi, brusc, din umbră. Ca din senin, apăruse deodată acolo, de parcă se ascunsese în tufișuri, urmărindu-ne. Se uită prin jur, agitată, în vreme ce noi ne apropiam de ea, apoi se repezi înspre noi și îl luă pe Silas de celălalt braț, îndepărtându-ne de clădire.

— Trebuie să plecăm, a spus ea.

— Stai, stai puțin. De ce atâta grabă? Întrebă Silas.

— Nu pot să spun de față cu... Josephine a făcut semn cu capul înspre mine.

— Ne scuzi o clipă, Violet?

A tras-o pe Josephine de-o parte ca să vorbească. Glasurile lor erau atât de scăzute, că nu am putut desluși decât mici fragmente din conversația lor.

— Ce s-a întâmplat?

Am auzit-o pe Josephine pronunțând cuvintele prins și bani. Stomacul a început să mi se strângă la fel cum se întâmplase când m-am dat cu roata.

— N-ai putut să ai grijă? se răsti Silas. Tonul vocii lui se ridică de furie, la fel și al Josephinei.

— Nu fi prost. Trebuie să plec imediat, iar tu trebuie să vii cu mine.

Silas oftă, apoi se întoarse spre mine și mă luă de braț.

— Îmi pare rău că trebuie să încheiem în grabă ziua noastră, Violet, dar mă tem că trebuie să plecăm.

Toți trei ne-am îndreptat în grabă spre gara suspendată. Era pentru prima dată când îl vedeam pe Silas fără zâmbet pe chip.

— Dar abia am ajuns. Și unde e Robert? Nu îl vom lăsa aici, nu-i așa?

Amândoi au răspuns deodată:

— A avut ceva de făcut, a zis Silas.

— Trebuie să se ocupe de ceva, a zis Josephine.

Ne grăbeam, dar tot nu li se părea că ne îndepărtăm destul de repede de târg. Să fie adevărat ceea ce bănuisem eu? Erau într-adevăr Silas și prietenii lui niște hoți?

Când am ajuns în gară, Josephine scrută peronul cu privirea ca și cum ar fi căutat pe cineva, în timp ce Silas cumpără biletele. M-a îndemnat să ocup un loc pe bancă, în vreme ce așteptam să sosească următorul tren, dar el nu avea stare să stea așezat. Se plimba prin fața mea, iar Josephine, puțin mai încolo. Ochii lor străbăteau gara ca lumina unor reflectoare.

În drum spre casă, Silas nu prea vorbește, doar cât să spună:

— Îmi pare rău, Violet.

Uitase cu totul despre adresa de pe strada LaSalle, iar eu, când i-am văzut expresia îngrijorată, n-am îndrăznit să mai aduc vorba despre asta. Încă o dată, eram împiedicată să-mi caut mama.

— Nu așa am vrut eu să se termine ziua noastră, a spus el când am ajuns într-un final în fața ușii mele. Mă vei putea ierta vreodată?

— Bineînțeles. M-am distrat când am fost cu roata...

— Da. Și eu.

— Dar nu înțeleg de ce...

— Îmi pare atât de rău, Violet. Trebuie să plec.

M-a lăsat în fața ușii, iar el a alergat în josul străzii spre stația de tramvai unde o lăsasem pe Josephine. Nu s-a uitat înapoi. Mă simțeam de parcă fusesem azvârlită din tren ca un sac de scrisori. Mă luptam cu lacrimi de frustrare și de dezamăgire când mătușa Birdie m-a întâmpinat cu o îmbrățișare în holul de la intrare.

— Așa de repede te-ai întors? Te-ai distrat, dragă? De ce nu l-ai invitat înăuntru?

N-am putut să-i răspund. Cum aș fi putut explica ceva ce nici eu nu înțelegeam?

— Plângi, Violet. Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Însoțitorii noștri au... au fost chemați în altă parte. Așa că a trebuit să venim acasă.

— Oh, ce păcat. Și eu aș fi dezamăgită dacă nu mi-aș putea petrece ziua cu iubitul meu.

Am început să protestez că Silas nu era iubitul meu, apoi m-am oprit. Adevăratul motiv pentru care eram supărată, mi-am spus în sinea mea, era pentru că nu-mi găsisem încă mama.

Sau nu?

Miercuri, 21 iunie 1893

— Vrei să vii cu mine la centrul de ajutor social? m-a întrebat bunica dimineața următoare. Cred că Louis Decker va fi acolo și de data asta nu vom găti.

— Poate altădată. Măine trebuie să cânt la pian pentru Louis și, efectiv, am nevoie să exersez.

Totodată, aveam nevoie de o pauză de la toți așa-zișii mei pretendenți după tulburătoarea zi petrecută cu Silas McClure.

M-am așezat la claviatura pianului și mă încălzeam cu câteva ,game, când mi-am amintit de mătușa Agnes. Dacă m-ar găsi azi acasă, ar vrea să facem vizite sociale împreună. Poate ar trebui să mă prefac bolnavă. Mătușa Agnes era hotărâtă să-mi găsească un soț și și-a ațintit săgețile lui Cupidon asupra lui Nelson Kent.

Nu îmi puteam șterge din minte imaginea cu el și Katya sărutându-se. Fusesse ca o scenă dintr-un roman de dragoste. Oare cum era să fii sărutată cu o așa pasiune? Nelson îi spusese: „Violet e doar o prietenă... fac asta pentru noi.” Ce anume făcea? Se folosea Nelson de mine?

Am mai executat la pian un alt ,set de ,game. Când mi-am ridicat privirea, mătușa Matt stătea la intrarea în salon cu pălăria, mănușile și umbrela în mână.

— Acum plec să lucrez la Asociația Sufragetelor.

M-am rotit pe taburetul de la pian și m-am ridicat. Mătușa Matt era singura persoană care nu m-ar bate la cap să-mi găsesc un bărbat.

— Pot să vin cu tine? am întrebat.

M-a privit surprinsă.

— Desigur.

— Ăăă... azi nu mărșăluim, nu-i așa?

— Nu, azi nu. De ce?

— Ca să știu ce pantofi să-mi iau.

De fapt, nu-mi doream să fiu arestată și să sfârșesc într-o celulă de închisoare alături de Silas și de tovarășii lui hoți, Robert și Josephine – sau oricare le-ar fi numele adevărate.

— Azi nu mărșăluim, azi lipim plicuri, mi-a explicat mătușa Matt în timp ce îmi luam pălăria și mănușile. Luna viitoare are loc întrunirea noastră aniversară. Trebuie să împrăștiem vestea ca să avem o rată de participare bună.

— Da, bineînțeles. Am dat din cap de parcă aş fi fost la fel de preocupată ca și ea de rata de participare, dar, în timp ce ne îndreptam spre stația de tramvai, am început să-mi construiesc propriul plan.

— Mătușă Matt? Am observat că ultima dată când am mers la asociație cu tine am trecut pe lângă strada LaSalle și mă întrebam... Crezi că am putea face acolo o mică oprire din drumul nostru? E cineva care locuiește pe strada LaSalle și intenționez de multă vreme s-o vizitez.

Mi-am ținut respirația, sperând că nu-mi va cere un nume.

— Va trebui să facem asta în drum spre casă, după ce ne vom termina munca. Sunt așteptată la sediul central la zece și jumătate, nici mai devreme, nici mai târziu.

— Am înțeles. E în regulă. La întoarcere atunci.

Inima îmi bubuia de încântare. În sfârșit, o voi vedea pe mama. M-am mușcat de buză ca să nu rânjesc prosteste și mi-am propus să mă calmez. Aveam toată dimineața la dispoziție ca să mă gândesc la ce-i voi spune. Între timp, nu voiam ca mătușă Matt să-mi afle adevăratele intenții.

— Ce se va întâmpla la întrunire? am întrebat eu, în schimb.

— În iulie se împlinesc 45 de ani de la prima Convenție pentru Drepturile Femeilor din America. Asta se întâmpla când Elizabeth Cady Stanton, Lucreția Mott și alte femei au întocmit Declarația Sentimentelor și a Rezoluțiilor.

— Atunci a început Asociația Sufragetelor?

În timp ce am pus întrebarea, un tramvai întoarse la colțul străzii, iar copitele cailor loviră zgomotos caldarâmul. Mătușă Matt așteptă până când vehiculul opri și ne-am putut ocupa locurile, înainte de a răspunde.

— Una dintre fondatoarele organizației noastre, Lucreția Mott, a fost o femeie-pastor de la quakeri. Credincioșii quakeri le permiteau femeilor să predice. Totodată, ei credeau într-o educație egală pentru bărbați și femei. Lucreția a întâlnit o altă conducătoare de-a noastră, pe nume Elizabeth Cady Stanton, la Convenția Mondială Anti-Sclavie din Londra, Anglia. Elizabeth și soțul ei călătoriseră în Anglia, în luna lor de miere, tocmai ca să ia parte la Convenție.

Am dat din cap și am început să mă scufund în scaun, regretând deja că întrebasem. Uitasem ce ton declamator avea mătușă Matt și cât de fățiș se uitau la noi ceilalți pasageri.

— O parte dintre delegații sosiți din America au fost femei, continuă ea. Dar lor, împreună cu Elizabeth și Lucreția, le-a fost interzis să participe la ședințe alături de bărbați. Îți poți imagina să călătorești atâta drum și apoi să n-ai voie să participi?

Doar pentru că erau femei? În schimb, toate femeile, chiar și delegatele alese în mod constituțional, au fost forțate să stea separat într-o galerie.

— E îngrozitor.

Vocea mea părea o șoaptă în comparație cu a ei.

— Bineînțeles, ele s-au revoltat. Domnul Stanton a fost cu totul înțelegător și solidar, dar cei mai mulți soți nu sunt așa ca el. Atunci, cele două femei s-au hotărât să lupte împreună pentru drepturile femeilor aici, în America. Au ținut prima Convenție în 1848.

— Pare foarte demult.

— Ai dreptate, Violet. Progresul a fost mult prea încet.

Gândurile mi-au rătăcit în urmă la conversația de ieri cu Silas. El păruse sigur că în noul secol multe din restricțiile femeilor, ca de exemplu nevoia de însoțitori, vor fi considerate desuete.

— Cât va dura până când femeile vor avea aceleași drepturi ca bărbații? am întrebat.

— Chiar dacă victoriile au fost puține, facem progrese, fără îndoială. În urmă cu trei ani, Wyoming a devenit primul stat care a acordat femeilor dreptul de a vota. Colorado îi va lua exemplul anul acesta. Ne concentrăm asupra dreptului de vot pentru că atunci vom fi în poziția de a-i influența pe legislatori să promoveze și alte schimbări.

— De aceea nu vor bărbații ca femeile să voteze? Pentru că vom schimba lucrurile?

— Da, pe de o parte. Și totodată pentru că ei vor trebui să recunoască că femeile sunt capabile să gândească pentru ele însele. Ei vor trebui să se descotorosească de convingerea că o femeie are nevoie de tată sau de soț pentru a lua propriile ei decizii.

— Mi-aș dori să am acum acea libertate, mătușă Matt. Aș vrea să n-am nevoie de un însoțitor, să pot merge unde vreau și să fac ce vreau eu, nu ce vrea tatăl meu să fac. Mătușă Agnes mi-a spus că el m-a trimis aici ca să-mi găsesc un soț.

— Și probabil i-a zis lui Agnes să te țină foarte departe de mine... Uite, aici coborâm, spuse ea, ridicându-se de pe scaun. Se lansă în josul străzii, pășind și mai rapid decât de obicei. În mod evident, conversația noastră o întârâtase.

— Înțeleg de ce nu vrei să mă căsătoresc cu un soț bogat, am spus gâfâind, încercând să țin pasul cu ea, dar cum aș putea să mă întrețin dacă nu mă căsătoresc?

— Vor veni și alte vremuri. Într-o zi, femeile vor fi în stare să-și câștige un trai decent și nu vom fi dependente de soții și de tații noștri. Nu sunt împotriva căsătoriei, Violet. Dar ideea de a te căsători cu cineva doar pentru banii lui mi se pare greșită. Nu banii unui bărbat ar trebui să te determine să faci legământul căsătoriei cu el, ci calitățile lui ca om.

— Crezi în dragoste, mătușă Matt?

Făcu o pauză înainte de a răspunde. Mi-am amintit, prea târziu, că mătușă Birdie mi-a spus că mătușă Matt fusese cândva îndrăgostită.

— E mai bine să te căsătorești cu cineva din dragoste decât pentru banii lui, a spus ea într-un final.

Am ajuns la sediul central al asociației și am intrat. Mătușă Matt m-a prezentat președintei.

— Mă bucur să te cunosc, Violet. Îți suntem foarte recunoscătoare pentru ajutor.

— Mă bucur că am putut veni.

Ea și celelalte doamne păreau femei amabile, inteligente și nu militante radicale sau misandre. Ne-am așezat în jurul unei imense mese de lucru cu teancuri de scrisori și plicuri puse grămadă în fața noastră. Era o muncă ușoară: Împăturitul scrisorilor, introducerea lor în plicuri și lipirea lor. Îmi plăcea mai mult decât curățatul legumelor la centrul de plasament. Mai bine să ai o limbă uscată și câteva tăieturi de la hârtie decât mâini pătate cu suc de sfeclă – nu că starea mâinilor mele ar conta așa de mult. Nu aveam în plan să mă țin foarte curând de mână nici cu Nelson Kent, nici cu piosul Louis Decker și niciodată de aici înainte cu Silas McClure.

Femeile tăifăsuiau în timp ce lucrau. Nu le-am acordat prea multă atenție până când una din ele întrebă:

— Apropo, doamnelor, ați auzit că ieri a fost încă un jaf la Pavilionul Femeii?

M-am oprit din lipit. Tot corpul a început să-mi fie cuprins de frisoane de parcă aș fi fost scufundată încet în apă fierbinte.

— N-am văzut nimic referitor la asta în ziarul de dimineață, spuse mătușă Matt. Ce s-a întâmplat?

— Știi că doamnele-manager își vând propriile cărți de bucate? Ei bine, o pereche de hoți a intrat în clădire și, într-un moment de neatenție din partea doamnelor, unul dintre ei a înșfăcat cutia cu bani.

Obrajii trebuie să mi se fi îmbujorat ca niște trandafiri de seră în vreme ce căldura mi se urca în obraji. Speram ca nimeni să nu observe.

— E al treilea jaf pe care-l avem, nu-i așa?

— Nu, e al cincilea! Și cel mai grav de până acum. În toate celelalte incidente, femeilor li se furaseră doar lucruri din poșete. De data asta au înșfăcat un seif plin cu bani. Erau doi, operau împreună.

Nu mai puteam respira. Marele Incendiu n-ar fi putut arde mai tare decât mine.

— E cumplit! au fost de-acord toate doamnele. E îngrozitor.

— Se crede că hoții trebuie să fi urmărit o vreme standul pentru că știau exact ce făceau. Unul dintre ei a distras atenția vânzătoarei în timp ce celălalt a pus mâna pe cutia cu bani. Dar ce n-au știut ei e că noi îi angajaserăm pe Pinkertoni. Ei păzeau pavilionul în timpul jafului și au sărit repede în ajutor, imediat după ce a avut loc furtul. L-au prins pe unul dintre hoți, din fericire, pe cel cu cutia de bani, dar celălalt hoț a scăpat.

Camera a început să se învântească cu mine. A trebuit să mă prind de marginea mesei ca să nu alunec de pe scaun. Eram implicată într-o bandă de tâlhari! Silas McClure și prietenii lui erau într-adevăr hoți, iar eu i-am ajutat să fugă! Asta mă făcea complicea lor?

— Au mai fost furturi și în celelalte pavilioane? Întrebă cineva.

— Cred că au fost câteva. Dar nicidecum atâtea ca la noi. Suntem considerate a fi o țintă ușoară pentru că suntem doar niște „femei neajutorate”.

— Cred că le-am arătat noi! Am fost destul de deștepte să ne angajăm propriii noștri paznici, nu-i așa?

— Da, dar e foarte costisitor să-i ții acolo tot timpul pe oamenii lui Pinkerton.

— Unde a fost poliția? Nu are târgul oameni de pază?

— E garda columbiană prin zonă, dar i-ai văzut cumva? Toți sunt boboci în jur de douăzeci de ani cu niciun fel de experiență în munca detectivistă. Ei de-abia dacă pot ajuta câțiva țânci rătăciți să-și găsească părinții, darămite să se descurce cu niște hoți profesioniști.

— Ce se va alege de țara asta dacă trebuie să-ți angajezi detectivi particulari?

— Hoții aceia erau bărbați sau femei? am întrebat eu când, în sfârșit, mi-am recăpătat glasul.

— Nu știu. N-am auzit niciodată de femei hoțe, tu ai auzit? Dar presupun că e posibil. De ce întrebi?

— Așa numai, mă gândeam doar că din moment ce e Pavilionul Femeii...

Deodată, mi-am amintit cât de ciudat se comportase Josephine și cât de neobișnuit arătase ea cu fața-i hidoasă și cu brațele păroase. Am pus cap la cap toate indiciile: trupu-i înalt și îmbrăcămintea demodată, vocea-i groasă și lipsa de

maniere. Bineînțeles! Fusesse un bărbat deghizat în femeie! Fusesem naivă să nu-mi dau seama de asta din momentul în care am întâlnit-o. Silas McClure m-a înșelat în mod voit.

Am auzit-o pe mătușa vorbind cu celelalte femei, dar vocile lor deveneau din ce în ce mai slabe, înăbușite de vânzoleala din urechile mele. Nu mai vedeam limpede masa de lucru. Mă simțeam la fel de amețită ca atunci când fusesem cu gigantica roată. Am închis ochii puțin, ca să-mi treacă amețeala, iar următorul lucru pe care-l știu e că mătușa Matt mă striga pe nume.

— Violet? Violet! Ești bine? M-a apucat de umeri și m-a scuturat ușor. Ce s-a întâmplat? Arăți de parcă ești pe punctul de a leșina.

— E la fel de albă ca aceste plicuri.

— Îi e prea strâns corsetul? Poate ar trebui să-l desfacă.

— N-nu mă simt bine, am murmurat. Iar asta n-avea nici-o legătură cu corsetul meu.

— E vina mea, a zis mătușa Matt. Trebuia să te aștept să iei micul-dejun.

— Du-o la separeu, Matilda, ca să-și poată desface corsetul.

— Corsetele ar trebui interzise. E o crimă faptul că tinerele fete trebuie să se tortureze astfel doar de dragul de a atrage un bărbat.

— N-nu e corsetul de vină, am spus. Nu credeam că m-aș fi putut ridica în picioare, darămite să merg până la separeu. Cineva mi-a adus un pahar cu apă și am luat o înghițitură bună.

— Așa. Te simți mai bine?

— Da. Mulțumesc. Cred că m-am deshidratat după ce mi-am folosit saliva să lipesc atâtea plicuri și timbre.

— Dacă femeile ar conduce lumea, plicurile nu ar mai trebui lipite, a zis mătușa Matt. Și nici timbrele.

Mă simțeam ca unul din protagoniștii din Istorisiri adevărate despre crime sau Știri polițienești ilustrate. Dacă oamenii lui Pinkerton ne-ar fi capturat ieri pe toți patru, poza mea ar fi putut fi pe copertă!

— Ar trebui să te duc acasă.

— Cred că ar fi mai bine dacă aș sta așezată, mătușă Matt. Voi fi bine. Vreau să ajut la terminarea lucrului.

— Te-ai istovit în prea multe părți, nu-i așa, domnișoară? Sculându-te în zori ca să alergi prin toate mahalalele cu Florence și mergând la petreceri cu Agnes până în toiul nopții? Și n-ai fost cumva ieri la târg?

— B-ba da, am fost.

Să spun autorităților ce știam? Dar nu știam absolut nimic despre „Josephine” sau cum să-l găsesc. Nu-i de mirare că Silas nu-mi spusese numele lui de familie. Aveam cartea de vizită a lui Silas cu adresa lui. Aș putea da asta autorităților.

— Ce crezi despre târg, Violet? Ai văzut Pavilionul Femeii?

— Doar de afară. N-n-am intrat.

— Bun. Mi-ar plăcea să ți-l arăt, zise mătușa Matt. Se organizează discursuri minunate de femei de seamă pe tot felul de teme. Vom merge într-o după-amiază când expedierea plicurilor e gata.

Nu eram sigură că voiam să mă întorc la „locul crimei”, dar am zâmbit și am zis:

— Mi-ar plăcea.

Discuția s-a mutat înspre alte subiecte și ocazia de a spune ce știam despre jaf a trecut. M-am simțit ușurată. Nu voiam ca poliția să-l aresteze pe Silas. La urma urmei, a fost cu mine în momentul jafului. El nu era responsabil de acțiunile prietenilor lui, nu-i așa? Dar m-am hotărât să nu mai am nimic de-a face cu domnul McClure.

— Dă-mi voie să te duc pe tine și nepoata ta acasă, Matilda, s-a oferit cineva când ne-am terminat munca de dimineață. Încă mi se pare puțin palidă.

Am început să obiectez, dar mătușa Matt m-a ignorat.

— Da, mulțumesc, Emily. Acceptăm. Foarte drăguț din partea ta. Am strâns din pumni de frustrare și dezamăgire. Nu puteam abuza de amabilitatea prietenei mătușii Matt, cerându-i să oprească pe strada LaSalle ca s-o vizitez pe mama.

Pe când am ajuns acasă, îmi revenisem din șoc și nu mă mai simțeam amețită. Inima îmi bătea din nou normal, până când mătușa Birdie m-a întâmpinat la ușă cu un plic.

— Violet! Ai primit o altă scrisoare.

— De-de la cine e?

— De la cineva pe nume – făcu o pauză până găsi numele expeditorului pe spatele plicului – Herman Beckett.

— Oh, nu.

Am închis ochii, deznădăjduită. Uitasem complet de el.

— Cine e, dragă? mă întrebă mătușa Birdie.

— Un gentleman pe care-l cunosc de acasă din Lockport. Domnul Beckett m-a curtat o vreme înainte de a veni aici.

— Oh, ce drăguț.

Am rupt plicul fără ajutorul unui deschizător, ghicind ce ar putea spune. Scrisul lui Herman era atât de mic și de îngrijit, că ar fi putut fi bătut de o mașină de scris. Cerneala de culoare închisă era mai-mai să iasă prin pagină. Am scanat-o repede, tresărind la fiecare propoziție.

— Ai o față atât de gravă, Violet. Sper că nu sunt vești proaste, zise mătușa Birdie. Tânărul tău se luptă cu rebelii?

— Nu, domnul Beckett nu se luptă. Vine să mă viziteze în acest weekend. Vrea să merg cu el și sora sa la târg.

— Nu îți face plăcere să mergi cu el?

Nu doar că nu îmi făcea plăcere să merg cu Herman Beckett, dar nu îmi făcea plăcere nici să mai pun piciorul vreodată la târg.

— Nu, am suspinat eu, dar deja i-am promis că voi merge. Tata i-a dat lui Herman permisiunea de a mă curta. Lui îi place de Herman.

La fel și lui Maude O'Neill, ceea ce pentru mine era un motiv suficient ca să-l urăsc. Dar Herman era totodată cea mai bună sursă de informare a mea în privința lui Maude și cea mai mare speranță a mea de a dovedi că ea își ucisese primul soț. Dacă voiam să împiedic nunta tatei, ar fi bine să nu-l elimin încă pe Herman din viața mea.

— Cred că voi merge cu el, am spus.

— Oh, ce drăguț.

În seara aceea am încercat să-mi fac ordine în gânduri scriind în jurnal. Mă simțeam atât de confuză. În cele trei săptămâni de când mă aflam în Chicago, претендентii păreau să se îngrămădească în jurul meu unul după altul. Mâzgăleam, neglijent, foaia jurnalului, în vreme ce contemplam cărțile de vizită ale bărbaților care mă curtau.

Mai întâi de toate era Nelson Kent. Îmi plăcea splendida lui viață, în cea mai mare parte a timpului, mâncarea și dansul, dar nu și neîncetata prefăcătorie. Dar bănuiam că el era cu adevărat îndrăgostit de Katya și că se folosea de mine ca să câștige averea tatălui său. Acțiunile lui ar putea fi necinstite, dar tot nu erau mai rele decât a fi complice într-un cerc de tâlhari.

Oprește-te! Nu te mai gândi la Silas McClure!

Louis Decker trăia într-o altă lume decât cea a lui Nelson Kent. Louis făcea ceva demn de laudă cu viața sa, ajutând săracii și nevoiașii. Dar nu-mi doream să mă alătur lui în acea muncă, dacă asta implica a trudi într-o bucătărie, indiferent de cât de demn ar fi. Promisesem că-l voi ajuta mâine pe Louis, iar azi ar fi trebuit să stau acasă și să exerseze la pian. Dar așa, n-aș fi descoperit niciodată ce ticălos

mârșav și bun de nimic era în realitate Silas McClure. Cel puțin, Louis Decker era cinstit, drept și supus legii spre deosebire de...

Mi l-am alungat din minte pe Silas pentru a doua oară.

Și acum, Herman Beckett va reintra în viața mea, sosind în acest weekend ca să mă ducă la târg. Poate se va comporta diferit în această ieșire în oraș. Poate va fi mai relaxat, mai puțin sobru. Va trebui să am grijă să nu joc cu el „ce ai alege”. Herman nu avea pic de imaginație sau voioșie. Se supărase foarte tare când îl întrebam dacă ar prefera să fie cal sau trăsură. Silas, pe de altă parte, îndrăgise întrebările mele. „Mai pune-mi o întrebare, Violet...”

— Oprește-te! mi-am spus, cu voce tare.

Silas McClure făcea parte dintr-o bandă de hoți. Totuși, de el îmi plăcea cel mai mult, toanta de mine. Cu el vorbeam cel mai lejer, era fără prefăcătorie – dacă nu pun la socoteală prefăcătoria de a fi un om respectabil, când, de fapt, el e un ticălos. Sau prefăcătoria că „Josephine” era o femeie. Dar Silas era amuzant. Mi-a făcut inima să-mi bată cu putere și obrazii să mi se îmbujoreze. El chiar mâncase șarpe cu clopoței...

— Oprește-te!

Nu voi mai avea de-a face nimic cu Silas McClure, chiar dacă îi plăceau întrebările mele.

Am întors repede următoarea pagină din jurnal. Nu trebuia să decid în seara asta cu cine mă voi căsători, nu-i așa? Am refuzat să mă îngrijorez cu privire la avertismentul mătușii Agnes că frumusețea îmi va păli sau că voi fi o fată bătrână la vârsta de 21 de ani. Aveam mistere de rezolvat. La urma urmei, acesta fusese motivul pentru care venisem, din capul locului, la Chicago.

Am scris în susul paginii: *Mistere de rezolvat*. Sosisem în oraș cu două mistere și nu făcusem încă niciun pas în rezolvarea vreunuia.

1. De ce ne-a părăsit mama? Unde este ea?

2. Și-a ucis Maude O'Neill primul soț? Cum pot împiedica nunta?

În schimb, adunasem și mai multe mistere:

3. De ce tata a fost un tovarăș de lucru devotat al domnului Moody și apoi s-a schimbat atât de mult, încât nu-i mai pasă de religie?

4. De ce s-au înstrăinat bunica și tata? Care au fost „suferințele” din viața ei alături de bunicul? De ce tata n-o lasă să-mi vorbească despre mama?

5. Chiar a fost logodnicul mătușii Matt, Robert Tucker, un hoț sau doar a bătut câmpii mătușa Birdie? A fost prins domnul Tucker? E la închisoare acum?

Din nou, mintea mi-a rătăcit către șarlatanul hoț, Silas McClure. Mi-am alungat repede aceste gânduri.

6. O iubește cu adevărat Nelson pe Katya sau se folosește de ea? Se folosește el de mine?

7. Și dacă veni vorba de a fi folosită – se folosește Silas McClure de mine sau chiar are sentimente față de mine? Și dacă îi pasă de mine, atunci de ce nu le-a zis prietenilor lui hoți să plece ca noi să putem rămâne la târg?

Am tras o linie peste ultima întrebare, ștergând-o din lista mea, când răspunsul mi s-a ivit în minte: eu și Silas n-am fi putut rămâne la târg fără un însoțitor.

Mintea mea era ca un tufiș încurcat de măceș. Cu cât mă străduiam mai mult să descurc lucrurile, cu atât mai încurcate deveneau. Iar acele măceșe aveau și ghimpi.

Am stins lampa și mi-am tras perna peste cap. Am auzit afară, dincolo de fereastra mea, un cal mergând la trap în josul străzii și mi-am dorit să fie închipuitul meu locotenent blond gonind întru salvarea mea. Când zgomotul copitelor de cal slăbi și se reinstala liniștea, am auzit vocea suavă a mătușii Birdie, șoptindu-mi în minte.

„Asigură-te că te căsătorești din dragoste, dragă.”

Joi, 22 iunie 1893

Joi după-amiază, eu și bunica îl așteptam pe Louis Decker în fața clădirii sobre, din cărămidă a Societății Evanghelice din Chicago. Era aproape de biserica ei care se afla la intersecția bulevardului Chicago cu strada LaSalle, acea ispititoare stradă. În timp ce așteptam, am verificat numerele de casă și mi-am da seama că ne găseam cu multe clădiri mai la nord față de adresa mamei. Voi avea vreodată ocazia s-o caut?

Ușa Societății Evanghelice s-a deschis și un grup de tineri a năvălit afară, vorbind tare, cu entuziasm. M-am gândit că unul dintre ei ar putea fi Louis – semănau atât de mult cu el în intensitatea pasiunii lor – dar el nu era printre ei. Politicoși, și-au atins ușor borurile pălăriilor în dreptul nostru și și-au continuat drumul, discuția fiindu-le presărată cu referințe biblice asemenea zahărului praf pe o clătită: „în Corinteni scrie că... Da, dar în Efeseni... Ce zici de Epistola lui Pavel către galateni?”

— Cred că e minunat că vrei să ajuți campania domnului Moody în acest fel, Violet.

Mi-am îndreptat atenția înapoi la bunica.

— Sper că nu îl voi dezamăgi pe Louis. Nu sunt o pianistă desăvârșită.

— Sunt sigură că te vei descurca.

De ce toată lumea părea să aibă mai multă încredere în abilitățile mele muzicale decât mine?

— Cu ce se ocupă Societatea Evanghelică din Chicago? am întrebat, arătând spre clădirea din spatele nostru. Au construit acest loc doar pentru târg?

— Nu, e o școală, dragă, unde oamenii se pregătesc pentru misiune. Studenții sunt femei și bărbați normali, de toate categoriile care, în cele din urmă, se vor împrăști pentru a evangheliza orașul și națiunea. Cândva s-a numit Institutul Lunii Mai pentru că clasele se întâlneau într-o singură lună din an – în mai. Dar în urmă cu aproape patru ani, școala și-a prelungit durata de studii la un an.

— Așadar Louis Decker e student aici?

— Mda. Și acum că Expoziția Mondială e aici în oraș, e ocazia perfectă pentru el și ceilalți să ajungă la oameni din toate colțurile lumii.

Soarele dispăru în spatele unui nor și se întunecă așa de brusc, de parcă cineva ar fi suflat într-o lumânare. M-am uitat în sus și am văzut nori negri, grei ștergând albastrul cerului, precum ar șterge niște cuvinte de pe o tablă de scris.

— De unde au apărut norii aceștia? am întrebat eu. Soarele strălucea când am pornit de-acasă.

Bunica își ridică privirea spre cer și tresări.

— Vremea e atât de schimbătoare aici, în Chicago. Nădăduiesc ca această furtună să se împrăștie.

— Crezi că Louis Decker își va amâna planurile din cauza ploii? Eu așa speram. În mintea mea, această acțiune avea să fie, fără îndoială, mai mult un chin decât o aventură.

— Oh, mă îndoiesc că va face asta. Ar fi trebuit să ne aducem umbrelele.

În timp ce vorbeam, de-a lungul străzii treceau o mulțime de căruțe și tramvaie cu cai, dar la un moment dat, o trăsură deschisă, trasă de doi cai opri în fața noastră. Am fost surprinsă să observ că era condusă de Louis Decker. Trăsura avea un coviltir pentru umbră și era destinată pasagerilor. O căruță cu platformă, purtând o lădiță de voiaj, din lemn opri în spatele trăsorii.

— Violet! Ai venit!

Louis sări de pe băncuță și legă frâiele de un stâlp pentru priponit caii.

— Mulțumesc că ați adus-o, doamnă Hayes. Sunteți, doamnelor, gata de plecare?

— Da, am așteptat momentul acesta toată săptămâna, răspunse bunica.

Eu n-am spus nimic. Temerile mele de ce va urma depășiseră cu mult entuziasmul meu de săptămâna trecută.

— Vin și prietenii mei, Curtis și Jack, anunță Louis. Ajung și ei dintr-un moment în altul. Vă deranjează dacă îi așteptăm?

— Nu mă deranjează, am spus. Poate, între timp, îmi explici ce trebuie să fac eu.

— Vom conduce aceste „căruțe ale Evangheliei” prin jur și vom anunța câteva dintre serviciile pe care domnul Moody le va ține în acest weekend. Am și un teanc de bilete gratuite pe care trebuie să le împart. Întotdeauna începem cu puțină muzică pentru a atrage atenția oamenilor. Asta va fi treaba ta, Violet, să cânti la pian.

— Unde e pianul la care voi cânta?

— E chiar aici.

Arătă înspre căruța cu platformă din spate. Lada avea aproximativ 3 picioare [sau 0,91 m] înălțime și 4 picioare [sau 1,21 m] lățime, mult prea mică pentru a conține un pian.

— E o orgă transportabilă, a explicat el.

— În acea ladă?

— Nu, lada este orga. Fii atentă aici.

Se urcă în căruță și desfăcu încuietorile, apoi ridică partea de sus pentru a ne arăta o mică claviatură cu cinci octave.

— E uimitor!

Cu partea de sus a lăzii ridicată, interiorul capacului deveni partea din față a orgii, orientată spre public. Pe ea era pictat un verset din Biblie:

Fiindcă atât de mult A IUBIT Dumnezeu lumea, că A DAT pe singurul Lui Fiu, pentru ca ORICINE CREDE în El, să nu piară, ci SĂ AIBĂ viață veșnică.

— Vezi? Citit pe verticală dă EVANGHELIE⁸, spuse Louis. Acest verset e esența veștii bune pe care o dăm mai departe. Evanghelie înseamnă „vestea bună”. E ceea ce îngerul a venit să vestească la Betleem când S-a născut Cristos. „Nu vă temeți: căci vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul: astăzi... vi s-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul.”

Bunica își trecu degetele peste literele care formau cuvântul EVANGHELIE.

— E foarte ingenios, zise ea.

Louis ne-a făcut cunoștință cu Richard, vizitiul căruței, care era student și el. În timp ce Louis închidea capacul lăzii, prietenii lui, Curtis și Jack, ieșiră cu pași vioi din clădire, cu fețele strălucind de încântare. Toți acești tineri emanau atât de multă pasiune și fervoare, încât n-am putut să nu mă întreb de unde venea. Am comparat chipurile lor pline de entuziasm cu expresiile plictisite, fade pe care Nelson și prietenii lui le arătau mereu și m-am gândit că dacă Louis și-ar putea pune entuziasmul în sticlute și să-l vândă ca elixir, asemenea Tonicului Nutritiv al doctorului Dean, ar face o avere. Și acasă, în Lockport, lui Herman Beckert i-ar fi de folos o doză sau chiar două.

Jack și Curtis desfăcură frâiele și luară în primire locul vizitiului. Louis ne ajută pe mine și pe bunica să urcăm în spatele trăsorii, apoi se așează și el lângă mine.

— Poftim cartea de cântece a lui Ira Sankey, îmi spuse, întinzându-mi-o.

Alte câteva cărți erau îngrămădite sub scaun.

⁸ În limba engleză, aranjarea cuvintelor versetului într-o anumită ordine permite formarea cuvântului „Gospel”, care se traduce cu „Evanghelie” (n.ed.).

— Îmi pare rău că nu ți-am adus mai devreme partiturile, dar cred că îți vor părea cântecele foarte ușor de executat la pian.

Am răsfoit puțin prin carte în vreme ce trăsură a început să se miște și am observat că avea dreptate. Multe dintre partiturile muzicale erau simple, fără prea mulți diezi și bemoli. Am început să mă simt un pic mai încrezătoare, fără să uit totuși cât de disgrațios reușisem să mă port ultima dată când lucrasem împreună cu Louis.

— Unde mergem? am întrebat.

— Domnul Moody a împărțit orașul în sectoare cu un sediu al bisericii în fiecare dintre ele. Noi mergem în sectorul care ni s-a încredințat pentru a le spune oamenilor despre serviciile din acest weekend.

— Așadar, suntem ca acei lătrători care sosesc în oraș înaintea ciroului și încearcă să cheme cetățenii la spectacol prin bătăi de tobă.

Sperasem să smulg un zâmbet de la Louis, dar el încuviință din cap, serios.

— Da, exact așa suntem. Cu excepția faptului că sunt o mulțime de spectacole din care să alegi. Echipele noastre evanghelistice țin nu mai puțin de 125 de servicii într-o singură duminică, în tot orașul.

Primii stropi de ploaie se auziră lovind în acoperișul trăsurii, în timp ce înaintam cu greutate. Mi-am scos mâna afară prin partea deschisă a trăsurii, dar am tras-o înapoi, stropită cu picuri de ploaie.

— A început să plouă, am spus, sperând că ne vom întoarce. Nici Louis, nici bunica nu părea să mă audă.

— Domnului Moody nu-i este frică să se aventureze în zonele cele mai rău famate ale orașului Chicago, mi-a spus bunica. A ținut un serviciu până și la Teatrul Haymarket.

— Unde e asta?

— Ar putea fi la fel de bine în locul iadului, a spus Louis. Teatrul Haymarket e înconjurat de baruri și... sunt sigur că nu vrei să știi ce altceva.

A roșit atât de tare, încât mi-am dat seama exact ce voise să spună. Bordeluri.

— Acolo mergem noi?

Acum chiar că voiam să mă întorc.

— Nu ți-aș cere niciodată să te aventurezi acolo, domnișoară Hayes. Chiar dacă Domnul ne-a promis că îngerii Săi ne vor înconjura.

— Sunt surprinsă că domnul Moody și Domnul nu se îndepărtează de asemenea locuri.

— Nu, nu. Dimpotrivă. Isus a spus că oamenii bolnavi au nevoie de doctor, nu cei sănătoși. Fără îndoială, domnul Moody nu este de-acord cu astfel de locuri, dar aici e nevoie de Evanghelie. Oamenii contează cel mai mult în fața lui Dumnezeu. Campania aceasta înseamnă să găsești oameni, indiferent de starea vieții lor, și să le faci cunoscut faptul că Dumnezeu îi iubește. Și nu doar săracii și asupriții, ci și pungașii, hoții și alți criminali.

Cunoșteam câțiva criminali care aveau nevoie de o porție de religie.

— Sora mea, Matilda, mi-a arătat azi dimineață un anunț de ziar de-al domnului Moody, spuse bunica. Serviciul său a fost așezat chiar lângă Spectacolul lui Buffalo Bill din Vestul Sălbatic.

— Asta pentru că oamenii care frecventează acele spectacole sunt exact oamenii la care încercăm să ajungem, explică Louis.

Cartierele prin care treceam erau tot mai sărăcăcioase, pe măsură ce înaintam într-un ritm susținut. Chiar dacă aș fi fost legată la ochi, tot aș fi recunoscut mahalaua după miros. Colac peste pupăză, trăsură noastră părea să ducă lipsă de câteva arcuri, săltând și făcându-ne să ne înghesuim, într-un mod nemilos, pe străzile desfundate și nepavate. Apoi am simțit un miros cu adevărat oribil, înainte de a observa un cal mort, putrezind în stradă, năpădit de muște și viermi.

— Oh! E îngrozitor!

Am scotocit după o batistă ca să-mi acopăr nasul și gura. Aș fi vrut să sar jos și să fug acasă.

— Se presupune că la oraș gunoiul trebuie luat în mod regulat, spuse bunica, dar, după cum poți vedea și mirosi, există tendința de a se omite cartierele sărace. Și sunt sigură că îți dai seama de faptul că încă nu toate aceste imobile sunt conectate la sistemul de colectare a apelor menajere ale orașului.

— Nu pot face asta... am mormăit în batistă. Nimeni nu părea să mă audă. Și nu păreau să audă nici ploaia ce răpăia tot mai alert pe acoperișul trăsurii, ca niște floricele de porumb.

— În vara aceasta, mulțimile de oameni vin la Chicago într-un număr record, a spus Louis, din toată lumea.

— Acest târg e o oportunitate dată de Dumnezeu pentru a câștiga suflete, a fost de-acord bunica.

— În ultimii 25 de ani, domnul Moody a călătorit prin întreaga lume, iar acum lumea călătorește chiar spre pragul ușii lui. Aceasta e una dintre cele mai mărețe campanii evanghelistice din câte au fost vreodată.

Trăsura încetini când am ajuns la doi băiețandri, care nu aveau mai mult de zece, unsprezece ani, bătându-se cu pumnii în mijlocul străzii mizerabile. Fața unuia dintre băieți era deja plină de sânge. Alți câțiva tineri îi înconjurau, făcându-le galerie și blocându-ne nouă drumul.

— Priviți la acele sărmăne suflete, zise bunica.

Louis și Curtis săriră jos din trăsură și se grăbiră spre locul încăierării.

— Ascultați, băieți, începu Louis.

În câteva secunde, copiii se împrăștiară și se făcură nevăzuți. Louis reveni la trăsură, dând din cap, supărat, în timp ce ne reluăm drumul.

— Dumnezeu îi iubește așa de mult și așteaptă cu nerăbdare să-i țină în brațele Sale ca pe copiii Săi, iar ei nici măcar nu știu asta. Acești copii au niște vieți atât de grele, cu atât de multe nevoi, dar cea mai mare nevoie a lor este un Mântuitor iubitor. Când îi văd, mă simt copleșit... și mă simt dator să fac ceva pentru ei, că de-abia pot sta locului.

Nici eu nu puteam sta locului, dar asta pentru că voiam să sar jos de pe acea banchetă tare, plină de arcuri și să fug înspre aer curat. Ce nu era în regulă cu mine? De ce nu puteam trece peste disconfortul pe care-l simțeam și să-i văd pe acești oameni așa cum îi vedea Louis?

La capătul străzii, am cotit pe o stradă mai largă, cu tarabe înșirate și cu oameni îngrămădindu-se. Ploaia cădea acum neconținut. Câțiva dintre trecători aveau umbrele, dar cei mai mulți dintre ei păreau să nu-și dea seama de ploaie în vreme ce își vedeau de tranzacțiile lor. Poate aceasta era sigura modalitate pentru ei de a-și face baia săptămânală.

Câteva baruri își făceau concurență de-a lungul străzii și am văzut un panou anunțând un spectacol burlesc. Clienții nu trebuiau să știe să citească în limba engleză ca să înțeleagă exact ce fel de amuzament deocheat promitea spectacolul. Aveam destulă minte ca să nu mă holbez, dar nu m-am putut abține. Fusesem protejate aidoma călugărițelor la Școala de Domnișoare a madamei Beauchamps, dar aici era lumea adevărată.

— Acesta e un loc foarte bun să ne oprim, i-a spus Louis vizitiului.

Trăsura noastră a tras într-un loc de oprire, iar cei trei bărbați au sărit din căruță. În câteva momente, Curtis și Jack adunară o mulțime mică de oameni, în timp ce Louis desfăcea lada ce conținea orga. Îmi făcu semn să merg și să cânt. Era ultimul lucru din lume pe care voiam să-l fac.

Dădusem recitaluri la școală în fața colegelor mele și, ocazional, întreținusem prietenii de familie în salonul casei noastre după cină. Dar nu visasem niciodată să

cânt în fața unui teatru burlesc pe o stradă umedă, urât mirositoare pentru o asistență formată din imigranți, vagabonzi, derbedei și criminali. M-am întors spre bunica după ajutor. Ea mi-a întins cartea de imnuri.

— Haide, dragă. Nu trebuie să ai emoții. Te vei descurca foarte bine. Am coborât din trăsura ce mă proteja, drept în ploaie. Louis m-a ajutat să mă așez pe platforma căruței din spate.

— Trebuie să apeși cu picioarele pedalele orgii, m-a înștiințat el.

— Ce să cânt?

— Nu contează, orice.

În timp ce mă uitam mută la el, mi-a luat cartea de imnuri și mi-a așezat-o deschisă pe suportul pentru partituri.

— Uite, ce zici de asta?

Din fericire, audiența făcea prea mare gălăgie ca să audă primele mele încercări stângace de a cânta. Dar de îndată ce m-am prins cum trebuie să apăs pe pedale și să cânt în același timp, mulțimea s-a domolit ca să mă asculte. Păreau foarte apreciativi, aplaudând, fluierând și strigând pentru mai mult. Dar eu nu voiam să mai cânt. Ploaia turna din cer, iar eu eram udă learcă.

Louis, Jack, Curtis și Richard își făceau drum printre oameni în vreme ce eu cântam, împărțind bilete și, probabil, dragostea lui Dumnezeu. În cele din urmă, au pus mâna pe cărțile de imnuri și s-au aranjat, în picioare, pe scările trăsorii și au început să cânte câteva imnuri în stilul unui cvartet barbershop.

Unul dintre imnurile lor spunea povestea unui păstor care și-a lăsat turma de 99 de oi pentru a-și căuta mielul rătăcit. Păstorul a înfruntat pericolele unei nopți furtunoase și stâncile abrupte, refuzând să se dea bătut, până când și-a găsit mielul. Pe când cântau ultimul vers, „Bucurați-vă, pentru că Domnul îi aduce înapoi pe ai Lui”, de-abia puteam citi notele muzicale printre lacrimi. Mi se amestecau cu ploaia care picura acum de pe borul pălăriei mele fleșcăite.

Știam că imnul era despre Isus, Bunul Păstor, dar ei îl făceau să pară ca un erou din *Povești despre dragostea adevărată*. Poveștile mele preferate au fost întotdeauna cele în care eroul își risca viața pentru a salva domnița aflată la ananghie. El învingea primejdii teribile în timp ce o căuta și mereu ajungea în ultimul moment, atunci când orice speranță era pierdută. Venisem în Chicago ca s-o caut pe mama, dar mă întrebam dacă ea sau altcineva m-ar iubi îndeajuns ca să mă caute așa cum făcuse Păstorul.

— Violet, te rog, încă o ultimă cântare, făcu Louis. Ce zici de pagina 186?

Ochelarii îi erau umezi de la ploaie și îi dădu jos pentru a și-i șterge de haine. Ca de obicei, eforturile lui nu avuseseră mari rezultate; hainele îi erau la fel de ude ca și ochelarii. Încă părea să nu-și dea seama că ploua.

Eram udă până la piele și nefericită, dar acesta era ultimul cântec. Apoi voi putea merge acasă. Și despre asta se vorbea în cântec. „Vino acasă... vino acasă”, spuneau versurile. „Tu, ce ești trudit și împovărat, vino acasă.”

— Veniți acasă, prieteni, se adresă Louis mulțimii, când se termină cântecul. Veniți acasă și lăsați ca dragostea lui Isus Cristos să vă spele de păcate. Asta e tot pentru azi. Ne vedem la adunare.

„Asta e tot” – erau tocmai cuvintele pe care doream să le aud. M-am dat jos din căruță fără să aștept ajutorul cuiva și m-am grăbit înspre trăsura cu coviltir. Dar în graba mea de a nu sta în ploaie, am uitat să fiu atentă pe unde merg și am călcat într-o baltă adâncă, afundându-mi piciorul până la gleznă în apa măloasă. A fost așa un șoc, că mi-am pierdut echilibrul și am căzut în fund, împrôșcând noroiul în jurul meu.

Scânceam de indignare. Străzile nu erau pavate, bineînțeles, iar ploaia transformase murdăria în noroi. Era amestecat cu bălegar de cal, cu deversările de la toalete și cine știe ce altceva, iar eu aterizasem acolo!

M-am străduit să mă ridic în picioare, luptându-mă cu lacrimile. Cel puțin, trăsura ascundea umilitatea mea cădere de Louis și ceilalți. Ei încă se uitau în cealaltă parte. Dacă aș putea ajunge la trăsură și să mă așez înainte ca ei să se întoarcă, s-ar putea să nu-mi observe dosul plin de noroi.

Mi-am îndreptat poziția, am făcut un pas repezit – și am alunecat din nou în nămolul dezgustător. De data asta am căzut în față. Am întins mâinile ca să-mi împiedic căderea și am aterizat pe mâini și pe genunchi. Am auzit chicoteli. Ridicându-mi privirea, am văzut patru copii râzând de necazul meu. Mi-am scos mâinile din noroi, dar nu mai aveam nimic de ce să le șterg, cu excepția marginilor rochiei mele. Acum, cu siguranță, ceilalți vor observa cât de răvășită eram.

M-am ridicat din nou, am făcut un pas de probă și am căzut pentru a treia oară. Chicotelile se transformară în hohote de râs.

— Violet! mă strigă Louis.

L-am auzit alergând, pleoscăind, în salvarea mea și am simțit pe fața mea stropii de noroi împrôșcați de pantofii lui.

— Ești bine?

Ar fi fost greșit să mint un om al lui Dumnezeu, așa că n-am răspuns. L-am lăsat să mă ia de braț și să mă ajute să urc în trăsură – în sfârșit.

— Violet, ce s-a întâmplat? a întrebat bunica.

— Am alunecat, am spus eu, cu atâta demnitate câtă am putut aduna. Acum putem merge acasă? *Repede, înainte de a izbucni în plâns.*

Cred că mi-am amintit de un verset din Biblie care spune că mândria vine înaintea căderii. Dacă era așa, eram vinovată. Mă mândrisem mult cu poziția perfectă a corpului meu, cu abilitatea de a umbla grațios cu o carte pe cap, când defilasem cu mătușa Agnes prin saloanele extravagante. Mă expusesem tuturor privirilor admirative când mă plimbasem de braț cu Nelson în noua mea rochie de mătase foșnitoare și având niște pantofi eleganți în picioare. Într-adevăr, căzusem de la o înălțime mare.

Trăsura porni, în cele din urmă. Nu voi mai considera niciodată aerul plăcut mirositor și străzile pavate ca pe ceva ce mi se cuvine de la sine.

— Mi-a plăcut ultimul cântec, zise bunica în vreme ce ne întorceam spre casă. E vorba despre fiul risipitor întorcându-se acasă, nu-i așa?

Louis a dat din cap.

— Fiul risipitor este tema preferată a domnului Moody pentru predicile din această campanie. Orașul este plin de oameni care s-au mutat aici din orașelele și de la fermele lor. Și, asemenea fiului risipitor, au luat-o pe căi păcătoase, căzând în ispitele lumești pe care orașul le oferă – baruri, teatre, plăceri de tot felul, inclusiv pofta banilor. De aceea, mesajul lui Isus despre fiul risipitor este așa de important. Oamenii se pot întoarce la Dumnezeu din tinerețea lor, Dumnezeu pe care mulți dintre ei l-au lăsat în urmă în bisericile din orașele de baștină.

— Cred că mulți dintre imigranți se pot identifica în această poveste, a zis bunica. Sunt departe de familiile și țara lor, luptându-se din greu pentru a supraviețui. Au sperat la o viață mai bună în America și au găsit numai dezamăgire. Isus, care S-a născut în sărăcie, le înțelege starea.

— L-am auzit pe domnul Moody predicând de multe ori despre fiul risipitor și cred că e cea mai tulburătoare predică a sa. De fiecare dată când predică, zeci de oameni vin în față dorind să fie mântuiți.

În timp ce le ascultam emoționanta discuție, n-am putut să nu mă gândesc la Silas McClure. Și-a lăsat viața de la fermă și s-a înhăitat cu hoții. Poate dacă ar auzi predica domnului Moody, ar renunța la obiceiurile lui de a fura.

— Aș putea avea și eu unul dintre acele bilete? l-am întrebat pe Louis. Cunosce pe cineva care ar putea fi interesat să vină.

— Desigur!

A scos un teanc de bilete din buzunar și le-a răsfirat în mână ca pe un evantai.

— Câte dorești?

— Ai putea să-mi dai trei?

Poate Silas le va împărți cu „Josephine” și Robert. Le voi expedia – anonim, bineînțeles – către adresa poștală înscrisă pe cartea sa de vizită. Nu intenționez să mai vorbesc vreodată cu Silas McClure.

— Ai făcut o treabă minunată azi, Violet.

— Mulțumesc.

Louis n-a scos niciun cuvânt despre îmbrăcămintea-mi leoarcă, plină de noroi și pălăria flească. Era ori foarte politicos, ori indiferent la felul răvășit în care arătam. Bănuiam totuși că era indiferent.

— Sper că vom mai lucra împreună.

Drept răspuns i-am oferit un zâmbet enigmatic de-al meu, cel bine exersat. Încercam să nu plâng. Nu-mi doream să mai vizitez niciodată, atât cât voi trăi, vreun cartier din acesta mizerabil. Știam că mofturile erau o scuză ieftină pentru a refuza să-l slujești Domnului, dar nu puteam să mă abțin. Dacă aș avea de ales, mai degrabă aș prefera să mă căsătoresc cu un soț bogat și adulterin și aș contribui financiar la campaniile domnului Moody decât să mai fac asta vreodată.

— Ne descurcăm bine împreună, nu crezi? mă întrebă Louis. Mi-am amintit de Nelson Kent zicând același lucru. Înflăcăratul, onestul Louis Decker era ud leoarcă și aștepta răspunsul meu. Trebuia să spun ceva.

— E reconfortant să găsești un loc unde bărbații și femeile pot lucra cot la cot, am răspuns.

Mătușa Matt ar fi fost mândră de mine.

— Ai dreptate, admise Louis. Scriptura ne spune că în Cristos nu există nici bărbat, nici femeie, nici sclav, nici om liber. Lucrarea Domnului n-ar putea înainta fără femei ca tine, bunica ta și toți ceilalți, mai ales la centrul de plasament. Și asta îmi aduce aminte de... Îmi permiteți, doamnelor, să vă însoțesc săptămâna viitoare la Noaptea Populară de la centrul de plasament?

— Oh, e foarte drăguț din partea ta, Louis, se bucură bunica. Ne-ar face mare plăcere să mergem. Vei avea un timp minunat, Violet.

— Ce e Noaptea Populară? Aproape am mârâit cuvintele. În acel moment nu-mi doream să merg nicăieri, decât acasă.

— E noaptea în care domnișoara Addams își invită vecinii și familiile lor ca să-și împărtășească și cu ceilalți cultura și câteva din obiceiurile lor etnice, a explicat Louis. De obicei e muzică bună, dans popular și câteodată mâncare. Cred că săptămâna viitoare e rândul vecinilor ei din Boemia, nu-i așa?

Bunica a dat din cap.

— Noaptea Populară le dă oamenilor ocazia să se mândrească cu tradițiile lor, a spus ea. Câteodată, săracii au nevoie să își găsească puțină demnitate mai mult decât au nevoie de mila noastră. Am avut prilejul de a auzi multe cântece germane, de a vedea dansuri irlandeze și de a gusta din minunata bucătărie italiană.

— Vă voi lua de acasă, a zis Louis, așa încât, doamnelor, să nu trebuiască să vă aventurați singure după lăsarea întinericului.

— E așa de frumos din partea ta, Louis. Eu și Violet apreciem gestul tău.

Bunica l-a privit cu admirație. Eu nu-mi aminteam să-mi fi exprimat dorința de a merge.

Ploaia s-a oprit, desigur, pe când am ajuns înapoi la Societatea Evanghelistică. Toți prietenii lui Louis s-au dat jos, iar el a luat din nou frâiele trăsurii pentru a ne conduce acasă pe mine și pe bunica. Soarele strălucea printre norii firavi, bătându-și joc de mine, în timp ce ne-am oprit în fața casei.

— Mulțumesc din nou, Violet, a spus el, ajutându-mă să mă dau jos de la locul meu. Ne vedem săptămâna viitoare. Mi-a zâmbit ca și cum nici n-ar fi observat că arătam ca un șoarece înecat.

M-am grăbit să intru în casă, evitând să mă văd în oglinda din hol. Eram udă, plină de noroi și nefericită.

— Dă-ți jos hainele ude, dragă, ca să putem curăța noroiul de pe ele. Eu și Birdie vom umple cada pentru tine și-ți vom face un ceai fierbinte.

Am tropăit pe scări în sus și mi-am dat jos rochia murdară de noroi. Resturile ce mai rămăseseră din pălăria mea au mers direct la gunoi. Mi-am scos toate acele din părul plin de apă, după care am izbucnit în plâns când mi-am văzut în oglindă înfățișarea mânjită de nămol. Nu m-am recunoscut. Aceasta, cu siguranță, nu era prințesa care plutise în sala de bal la brațul lui Nelson Kent. Și dacă madame Beauchamps m-ar vedea acum, mi-ar anula diploma.

Când am terminat de plâns și am coborât scările în halat, bunica umpluse cada de cupru cu apă caldă. A așezat-o în bucătărie în spatele unui paravan pliant. Recunoscătoare, am intrat în cadă și am luat ceașca cu ceai fierbinte pe care mi-o oferise ea.

— Tu și Louis Decker lucrați așa de bine împreună, nu crezi?

— Aham.

Dacă aș zice altceva, s-ar putea să încep să plâng din nou.

— E un tânăr atât de agreabil, nu-i așa?

— Da. Foarte drăguț.

Și asta era problema – el era drăguț și eu nu. Dacă eram vreodată drăguță pentru mai mult timp, nu era decât teatru. Întotdeauna, după câteva ore mă plictiseam să fiu drăguță. Cu siguranță nu eram drăguță, decât dacă trebuia să fiu, de aceea n-aș putea fi drăguță o viață întreagă. Să fii drăguță e obositor. Asta implică conformitate, iar conformitatea fusese pentru mine un chin în viață. Era împotriva firii mele – de aceea am devenit atât de sătulă de prefăcătorie de la petrecerile mătușii Agnes. Începeam să înțeleg spusele mătușii Matt că toate femeile erau niște actrițe. Dar mă voi putea comporta vreodată suficient de drăguț ca să mă căsătoresc cu un pastor?

„Mai ales tu ar trebui să-ți dai jos ochelarii de cal când vine vorba de a te căsători cu un pastor”, îi spusese bunicii mătușa Matt. Mă întrebam ce voise să spună. Bunica își adusese din bucătărie un scaun ca să bem împreună o ceașcă de ceai. Am hotărât să cercetez terenul.

— Și bunicul ieșea în stradă și predica așa cum fac Louis și domnul Moody?
A scuturat din cap.

— El a predicat unei turme mici din biserica sa din Lockport. Critica adesea relele vieții de la oraș și nu s-ar fi aventurat niciodată spre Chicago pentru a predica așa cum Dwight Moody o face.

— Nu prea mi-aduc aminte de bunicul. Să fiu sinceră, îmi era un pic frică de el. Întotdeauna părea furios.

— Într-un fel era furios. Nu predica foarte des despre dragostea și mila lui Dumnezeu, alegând, în schimb, să pună accent pe nevoia noastră de a ne supune poruncilor lui Cristos.

— Nu era una dintre aceste porunci să-ți iubești aproapele?

— Această poruncă mereu îi scăpa din vedere. Schiță un zâmbet slab. Oricum, cred că a fost foarte dezamăgit de viața sa. Când a murit, viața mi s-a schimbat total. A trebuit să plec din Lockport și să mă mut cu Matt și Birdie pentru a lăsa în casa parohială pe noul pastor.

— De ce n-ai avut grijă de noi?

— Pentru că tatăl tău n-a vrut asta.

— De ce n-a vrut?

— Nu pot să-ți răspund la asta. Va trebui să-l întrebi pe el.

— Nu poți să-mi răspunzi sau nu vrei? am întrebat, furioasă. Bunica zâmbi trist.

— I-am promis tatălui tău că-l voi lăsa pe el să-ți răspundă la toate întrebările. Îmi pare foarte rău, dragă.

I-am întins ceașca goală și am pus mâna pe o bucată de săpun pentru a-mi curăța mizeria de pe față. Am așteptat să mă calmez puțin înainte de a întreba:

— E tatăl meu ca fiul risipitor?

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Mi-ai spus că a lucrat ca tovarăș de jug al domnului Moody și că a mers prin baruri, încercând să aducă oameni la credință. E clar că nu mai face astfel de lucruri. Ce s-a întâmplat?

Părea că nu vrea să răspundă. Am fost surprinsă când a făcut-o.

— A fost o perioadă în viața tatălui tău când era pe punctul de a deveni predicator. Dar și-a dat seama, la timp, că făcea asta din motive greșite. Nu e corect să-l slujești lui Dumnezeu dintr-un sentiment de vină sau pentru a mulțumi pe cineva. Bunicul tău a vrut un fiu care să-i calce pe urme. N-a înțeles că tatăl tău nu avea chemarea de a fi pastor.

— Ce vrei să spui cu n-a fost „chemarea” lui? Mătușa Agnes mă cheamă mereu să facem vizite folosindu-ne cărțile de vizită.

Bunica mi-a zâmbit.

— Chemarea ta vine de la Dumnezeu. E ceea ce ar vrea El să faci cu viața ta. El îi cheamă pe unii oameni să fie evangheliști și pastori, dar cei mai mulți dintre noi suntem chemați să-L slujim în alte feluri. Cred că chemarea mea este să-i ajut pe săraci în Numele Lui. Dar indiferent de care sunt planurile lui Dumnezeu pentru noi, întotdeauna El ne lasă să alegem. Putem să mergem pe drumul ales de noi și să facem altceva cu viața noastră, dacă vrem. Dumnezeu nu ne va forța.

— Cum știu care e chemarea mea? Îl voi auzi chemându-mă? Ca o voce în întuneric?

— Nu, deși ar fi mult mai simplu, dacă ne-ar chema astfel. El îți va cere să faci ceva ce are legătură cu talentele și interesele tale personale.

— Cum e cântatul la pian? Asta e chemarea mea, să cânt la pian pentru Louis? Pentru că dacă asta e, Dumnezeu va trebui să facă ceva cu duhoarea, cu noroiul, cu caii morți și cu...

Lacrimile au început să-mi curgă din nou și nu mi-am putut sfârși enumerarea. Bunica îmi întinse batista ei să mă șterg la ochi.

— Sunt udă toată, bunico, am spus, zâmbind de situația ironică. E în zadar să ștergi câteva lacrimi.

— Da, cred că da... Dar ascultă, Violet, a ajuta săracii poate să nu fie chemarea ta. Dumnezeu are un scop pentru care ne-a creat pe fiecare ca individualitate și nu sunt doi oameni la fel. El are un loc special pregătit pentru tine

în împărăția Sa. Uită-te la cât de diferite suntem eu și cele trei surori ale mele și toate avem chemări diferite. Ar fi greșit să ne judecăm una pe alta sau să așteptăm una de la alta să facem același lucru.

Mi-am trecut mâinile prin apă, în timp ce cântăream cuvintele ei.

— La școală toate am fost învățate să fim la fel. Madame Beauchamps voia să ne comportăm la fel și să vorbim la fel, trebuia chiar să zâmbim la fel și să mergem la fel. Ne-a spus că societatea are standarde de decență și de bune maniere, iar noi am fost învățate să ne conformăm lor. Nu aveam voie să ne opunem. Eram pedepsite pentru orice abatere.

— Cred că acest lucru e greșit, Violet. Sunt de-acord că manierele ne ajută să avem o societate civilizată, dar suntem totuși individualități. Nici chiar gemenii nu pot fi identici.

M-am gândit la toți partenerii mei ca picurii de apă cu care dansasem la petrecerile mătușii Agnes și la cât de plictisitori erau. Am fost atrasă de Nelson pentru că el era diferit. Se putea conforma foarte repede celorlalți când trebuia s-o facă, dar cu mine s-a purtat într-un mod diferit.

— Madame Beauchamps m-a învățat cum să fiu o domnișoară decentă, dar uneori nu vreau să fiu atât de formală și... și de plictisitoare. Nu sunt eu cea adevărată. Obişnuiam să mă răzvrătesc, în tăcere, împotriva anumitor reguli de la școală. Stăteam în pat până seara târziu și, după stingerea luminilor, citeam cărți cu prietena mea Ruth, cărți pe care madame B. nu le-ar aproba niciodată. Multă vreme am trăit în lumea mea imaginară. Așadar, cum pot ști dacă încă sunt o rebelă sau dacă așa m-a creat Dumnezeu? Cum pot să-mi dau seama?

— Ești exact așa cum Dumnezeu te-a creat să fii, a zis ea cu fervoare, și nu lăsa pe nimeni să-ți spună altceva. Și orice ai face, nu face alegeri în viață doar ca să mulțumești pe cineva. Singurul pe care trebuie să-L mulțumești este Dumnezeu.

— Dar cum voi ști care îmi este chemarea?

— Te rogi vreodată, Violet?

— Da, duminica dimineața... și înainte de a merge la culcare... Am ridicat din umeri, vinovată.

— De azi înainte, când te rogi, cere-I lui Dumnezeu să-ți arate ce vrea El să faci.

Când m-am scufundat în cadă ca să-mi spăl părul, mi l-am imaginat pe Louis stând în ploaie în fața mulțimii, strigând: „Veniți acasă și lăsați ca dragostea lui Isus Cristos să vă spele de păcate.”

Am înțeles atunci că, deși Silas McClure și prietenii lui ar avea nevoie să fie spălați de păcate, eu nu eram în măsură să-i arăt cu degetul. Când am urcat în dormitor ca să mă îmbrac, am rupt biletele de intrare la campania domnului Moody în bucățele și le-am aruncat.

Sâmbătă, 24 iunie 1893

Sâmbătă dimineață, când Herman Beckett a venit ca să mă însoțească la Expoziția Mondială, eram încă sus, pregătindu-mă. Mătușa Birdie i-a deschis ușa.

— Oh, Florence! Vino repede! am auzit-o zbierând. Cineva a murit! Antreprenorul de pompe funebre e aici!

Am ajuns la timp în capul scărilor ca să-l aud pe Herman zicând:

— Sunt aici pentru Violet.

— Oh, nu! Nu Violet! suspină mătușa Birdie. S-a simțit foarte bine aseară la cină. Cum a putut să moară așa de repede?

— Așteaptă! N-am murit, mătușă Birdie! Am troncănit pe scări în jos la fel de dizgrațios ca la șase ani.

— Oh, slavă Domnului! M-a tras în brațele sale și m-a îmbrățișat strâns. I-am simțit inima bătând cu putere. Când mi-a dat drumul, s-a întors înspre Herman.

— Se pare că, până la urmă, nu vom avea nevoie de serviciile dumneavoastră, tinere. Violet se simte foarte bine. O zi bună.

Și îi trânti ușa în nas.

— Așteaptă, mătușă Birdie! Domnul Beckett a venit ca să mă ducă la târg.

— Pentru Numele lui Dumnezeu, de ce ai vrea să mergi la târg cu un antreprenor de pompe funebre?

— Herman nu e antreprenor de pompe funebre, am spus, deschizându-i din nou ușa.

— Ei bine, chiar arată ca unul. Asta înseamnă, Violet, că nu poți judeca o carte după copertile ei. Adu-ți aminte cum ai crezut că celălalt pretendent al tău e hoț. Dar uite, tăvița noastră de argint e tot aici.

O ridică în dreptul ochilor mei ca să o văd.

— Sunt și alți pretendenți? Întrebă Herman cu o voce îngrijorată.

— Te rog intră, domnule Beckett, am spus, ignorându-i întrebarea. Îmi pare rău pentru confuzie.

Herman s-a dat la o parte și a gesticulat spre însoțitoarea noastră să intre ea prima.

— Ți-o prezint pe sora mea, Mary Crane, a spus el.

Era îmbrăcată toată în negru și avea o expresie a feței așa de tristă, că mi-am dat seama de ce mătușa Birdie îi confundase pe ea și pe Herman cu niște antreprenori. Micul coș de picnic pe care-l avea la braț era singurul indiciu că ieșeam, de fapt, la distracție.

— Mary locuiește în Riverside cu soțul ei și cu cei doi copii, mi-a explicat Herman.

— Oh, și familia ta ni se va alătura?

— Nu. Ei nu vor veni.

Herman nu a dat nici-o explicație în legătură cu familia absentă, iar eu n-am insistat – deși imaginația mi-a furnizat imediat câteva cauze. Poate ea îi legase cu lanțuri în pivniță ca să distreze preț de câteva ore fără ei. Sau, poate, erau îngrozitor de sluiți și îi era rușine să fie văzută cu ei în public. Sau poate erau copii sălbatici care mâncau carne crudă și urlau la lună sau poate...

Am observat că mătușa Birdie rămăsese în spatele meu și am făcut prezentările de rigoare. Răspunsul ei a fost doar un semn scurt din cap. Herman Beckett și sora lui erau primii noștri musafiri pe care mătușa Birdie nu-i salutase cu una din celebrele ei îmbrățișări. Înțelegeam de ce.

— Nu serviți o băutură rece înainte să plecăm? am întrebat eu.

— Mulțumim, dar nu. Avem multe de văzut azi și cred că ar trebui să mergem.

Mi-era groază să mă întorc la târg și să-mi amintesc de tulburătoarea plimbare făcută alături de Silas McClure, dar vizitarea târgului în compania lui Herman Beckett s-a dovedit a fi o experiență complet diferită. Herman a cumpărat Ghidul Expoziției Mondiale Columbiene al lui Claxton și l-a urmat cu la fel de multă sfințenie ca Louis Decker Scripturile. În timp ce mergeam cu tramvaiul spre terenurile târgului, a deschis la prima pagină și ne-a pus la curent cu ce ne aștepta.

— Zice aici că târgul ne oferă „realizările și produsele minții și mâinii omenești, strânse laolaltă, așa cum nu au fost prezentate niciodată înainte privirii unui muritor”.

— Dumnezeuule, murmură sora sa. Era în mod clar foarte impresionată ca să poată rosti mai multe. Eu n-am zis nimic. Avea să fie o zi foarte lungă.

Ne-am dat jos din tramvai la începutul Străzii 57 a târgului și am stat la rând pentru bilete. În timp ce așteptam, Herman îmi arată harta ghidului.

— Această linie roșie indică traseul recomandat pe care ar trebui să-l urmăm. E cea mai bună modalitate de a cunoaște târgul. Vom începe de aici, a spus el, urmărind cu degetul linia, și treptat ne vom face drum dinspre partea de nord a târgului înspre sud. Pavilioanele și expozițiile recomandate sunt subliniate.

— De ce să vizitezi ceea ce vrea acest autor să vezi, Herman? De ce să nu hotărăști tu ce te interesează să vezi și să treci peste restul?

Sprâncenele negre ale lui Herman s-au întâlnit a încruntare. Ele mi-au amintit de două omizi lănoase sărutându-se.

— Autorul a făcut un studiu minuțios al târgului. Sunt sigur că sfaturile pe care le dă sunt foarte bune. Domeniul târgului acoperă 633 de acri [sau 2,56 km²], Violet, și sunt mai mult de 65000 de expoziții. Ar fi imposibil să le vezi pe toate într-o singură zi. Ghidul a evaluat cele mai bune puncte de atracție ca „interesante”, „foarte interesante” și „remarcabil de interesante”.

— Ne recomandă roata domnului Ferris?

— Desigur că nu! Roata se află în Midway.

Herman a pronunțat Midway ca și cum ar fi un cuvânt murdar.

— Ce e în neregulă cu Midway? Întrebarea mea a făcut ca sprâncenele lui să se sărute din nou.

— Acele distracții răspund nevoilor celor mai de jos oameni. Nu am niciun fel de interes să văd atracții obscene.

În timp ce intram pe porțile târgului, sora lui Herman se apropie și-mi șopti la ureche:

— Câteva expoziții din Midway sunt vulgare. Una din ele înfățișează dansatoare din buric care sunt îmbrăcate indecent! Iar acele femei fac cele mai obscene piruete! Mulți din africanii sălbatici expuși sunt, de asemenea, sumar îmbrăcați.

— Oh, înțeleg.

Am ales să nu spun că eu vizitasem deja păgânul Midway și-l găsisem „remarcabil de interesant”. Pe de altă parte însă, hoțul de Silas McClure era exact acel gen de om josnic la care Herman se referise.

O vreme am rătăcit prin partea de nord a târgului, trecând pe lângă zeci de pavilioane și expoziții statale. În centrul zonei se înălța o clădire magnifică cu enorme statui de femeie servind ca stâlpi de sprijin.

— Arată „remarcabil de interesant”, am spus eu. Ce clădire e aceea?

— E Palatul Artelor Plastice. Herman a spus arte cu același ton plin de groază pe care-l folosisese și pentru Midway.

— Ce e în neregulă cu artele?

Mary și-a făcut din nou mâna căuș în jurul urechii mele și a șoptit:

— Au nuduri.

Am înăbușit un oftat.

Văzute din exterior, toate pavilioanele statale erau diferite unul de celălalt și toate mi se păreau foarte interesante, dar singura clădire în care ghidul domnului Claxton ne-a dat voie să intrăm a fost Pavilionul Statului Illinois.

— De ce să ne pierdem timpul aici? am întrebat eu. Locuim în Illinois. E o realitate pe care o putem vedea în fiecare zi.

Herman se uită lung la mine, neremarcând ironia.

— Pavilionul ne dă ocazia să aflăm ceva nou despre statul nostru. Ghidul spune că va fi „foarte interesant”.

Am hoinărit, supusă, prin clădirea statului Illinois, tânjind să văd expoziții exotice care să fie într-adevăr foarte interesante. N-am găsit deloc interesante obiectele ce aminteau de generalul Grant și nici Rețetarul de preparate din porumb al bucătăreselor înfățișând o sută de feluri diferite de a pregăti produsul agricol favorit al statului Illinois – porumbul. Nu-mi puteam imagina cum pavilionul ar putea câștiga un grad de evaluare „interesant”, ca să nu mai vorbim de „foarte interesant”. Am hotărât să-mi alcătuiesc propriul meu sistem de evaluare: „plictisitor”, „foarte plictisitor”, „plictisitor de moarte”. În categoria „foarte plictisitor” intra imensul mozaic al unei ogrăzi de prerie, populată cu vaci și cai, făcut în totalitate din semințe și boabe. Herman stătea în fața lui copleșit de uimire.

— Uite, Mary! Până și rama e făcută din pănuși de porumb.

— Dumnezeuule, murmură ea. Eu mi-am înăbușit încă un oftat.

Ne-am plimbat de jur împrejurul târgului toată dimineața, urmărind traseul indicat de parcă ne-ar fi condus la o comoară ascunsă. În timp ce Herman ne descria atracțiile principale ale târgului, mi-am dat seama că îi plăcea foarte mult statistica.

— Ați știut că târgul are mai bine de 61 de acri [sau 246858 m] de lagune și căi navigabile și mai mult de 3 mile [4,8 km] de canale împletite?

— Dumnezeuule..., a răspuns, gâfâind, sora sa. Nu eram sigură dacă era din cauza uimirii sau a pasului alert pe care Herman l-a stabilit.

De câte ori începea o propoziție cu „Știați că...?”, mă pregăteam pentru un alt pachet de statistică, urmat invariabil de o altă uluire „Dumnezeule...” din partea surorii lui.

— Știați, întreabă el, în vreme ce ne uitam la uriașa Clădire a Manufacturilor și a Științelor Umaniste, că aveți în față cea mai mare clădire din lume? Târgul numără 14 clădiri uriașe plus alte mai bine de două sute de clădiri – al căror cost s-a ridicat la 28 de milioane de dolari.

— Dumnezeuule...

— Știați că, întrebă el în timp ce ne apropiam de Clădirea Energiei Electrice, că fiecare din cele zece turnuri ale clădirii măsoară 170 de picioare [sau 51 m] înălțime? Târgul folosește mai bine de 120000 de becuri incandescente și 700 de lămpi cu arc electric.

— Dumnezeuule...

— Știați, întrebă el în timp ce ne uitam la Clădirea Horticulturii, că această clădire găzduiește cea mai mare colecție a lumii de produse horticole? Grădinile expun o jumătate de milion de panseluțe și 100000 de trandafiri.

— Dumnezeuule...

Am petrecut multă vreme în clădirea cu acoperiș de sticlă a horticulturii și ne-am uitat la un număr infinit de plante și flori. Din partea mea a luat cel mai mare grad de plictiseală. Tânjeam să văd ceva cu adevărat interesant.

— Nu ne recomandă ghidul niște pavilioane străine? am întrebat într-un final.

— Ba da, câteva, dar nu cred că vom avea timp pentru niciunul din ele.

Mi-am dat seama că n-aș mai suferi niciodată de insomnie, dacă m-aș mărita cu Herman Beckett. Nelson Kent, pe de altă parte, s-ar putea să nu-mi fie fidel, dar m-ar duce în Italia și Paris.

— Ai simțit vreodată dorința să vezi lumea, Herman?

— Nu chiar. Dacă cineva nu-și găsește mulțumirea sufletească acasă, e improbabil s-o găsească oriunde altundeva.

Să fie adevărat? Faptul că fusesem nemulțumită trăind în Lockport însemna că eram sortită unei vieți de nemulțumire? Dacă era așa, aș putea, de asemenea, să mă căsătoresc cu Nelson și să fiu nemulțumită, dar bogată.

Cu puțin timp înainte de amiază am văzut, în sfârșit, ceva ce era „remarcabil de interesant”. Clădirea Pescăriei dispunea de zece acvarii expunând lumi frumoase, fascinante despre care n-am știut că există în adâncul mărilor. M-am lăsat atât de purtată de val, că m-am găsit întrebându-l pe Herman:

— Dacă ai putea alege să trăiești pe o altă planetă sau să trăiești în mare, ce ai alege?

— N-aș alege niciuna, a răspuns el. Mă simt bine unde sunt. Sora lui a dat din cap.

— Să presupunem că ai fi nevoit să alegi...

Nerăbdarea și frustrarea mea trebuie să se fi văzut; poate din felul în care dădeam din picior. Herman se întoarse de la acvariu și mă privi cu îngrijorare.

— Nu înțeleg de ce e așa de importantă întrebarea aceasta pentru tine, Violet.

Nici eu nu știam. Nu puteam să nu mă gândesc la Silas și la cât de mult se distrase să răspundă la întrebările mele.

La ieșire am trecut pe lângă o statuie ce amintea de Cupidon și m-am găsit din nou întrebând:

— Crezi în dragoste?

— Ce vrei să spui?

— Știi tu - să te îndrăgostești, dragoste la prima vedere, dragoste adevărată, dragoste veșnică. Sau crezi că se întâmplă doar în basme?

Fața lui Herman se făcu roșie ca sucul de sfeclă.

— Sincer, Violet. Contează ceea ce cred eu?

— Mi-ar plăcea să știu.

— Bine, atunci trebuie să spun că eu cred că dragostea există, deși sunt foarte suspicios în ce privește dragostea la prima vedere. Cred că dragostea crește de-a lungul timpului, pe măsură ce doi oameni ajung să se cunoască unul pe celălalt.

Își deschise ghidul și îi acordă întreaga atenție, tăind astfel orice altă discuție despre dragoste.

— Hai să vedem... Ce urmează?

— Ce ziceți de o plimbare cu gondola pe lagună?

Stăteam pe marginea unuia dintre multele canale, iar gondolele arătau grațioase precum lebedele, în timp ce alunecau pe apă. Gondolierii în costumele lor colorate contribuiau la iluzia aventurii și a romantismului.

— Sunt cozi prea lungi. Ghidul spune că am pierde prea mult timp așteptând. În plus, taxa e foarte mare.

Dar Herman a fost totuși de-acord să luăm masa de prânz pe iarbă, la marginea lagunei, așa încât să putem vedea gondolierii plimbând de-a lungul apelor vizitatorii mult mai norocoși ai târgului. Mary a desfăcut coșul de picnic și ne-a oferit fiecăruia câte un sandvici cu șuncă pe care le pregătise acasă.

— Ce-ți dorești de la viață, Herman? am întrebat. Trebuie să fi fost de vină clădirile în stil grecesc cu multitudinea lor de coloane, de mă făcusem așa de filosofică.

— Aș prefera o viață simplă la o casă liniștită, într-un oraș liniștit ca Lockport, a răspuns el. N-aș putea să trăiesc într-un oraș mare ca Chicago cu atâta zgomot, murdărie și vânzoleală.

— Nu ți-ar plăcea să călătorești și să vezi locuri noi?

— După cum am mai spus, cred că suntem cei mai fericiți când învățăm să fim mulțumiți acasă. N-ar trebui să ne dorim nimic altceva decât viața pe care Dumnezeu ne-a dat-o. De ce să încercăm să fim ceea ce nu suntem?

Mulțumire. Eu nu aveam. De fapt, suna plictisitor – ca ultimul stadiu pe care cineva îl atinge înainte de a adormi. Pisicile de casă sunt mulțumite, ele dorm toată ziua.

— Mi-ar plăcea să am un cămin fericit, continuă Herman. Un refugiu la care să mă pot întoarce după o zi de muncă.

— Dar amuzamentul?

— Ei bine, vara îmi place să mă plimb cu barca în parcul Dellwood... iarna, să schiez...duminica, să merg la biserică. Mi-ar plăcea să am copii și o familie...

— O familie, am repetat eu.

Brusc mi-am amintit de tata și de criminala Maude.

— Vorbind de familii, ai auzit că tata vrea să se căsătorească cu Maude O'Neill?

— Da. Par foarte fericiți.

Am încercat să nu-mi dau ochii peste cap.

— Am înțeles că o cunoști foarte bine pe Maude O'Neill. Spune-mi, a fost fericită cu primul ei soț?

— Aș prefera să nu vorbesc.

Nici nu trebuia s-o facă; expresia chipului său spunea totul. Nu doar că a roșit, dar sprâncenele-i ca două omizi lănoase se sărutară la fel de pătimaș ca Nelson și Katya. Mary cotrobăia prin coșul de picnic de parcă și-ar fi căutat biletul de ieșire din conversația noastră.

Deodată, îmi veni în minte ceva ce învățasem din romanele polițiste ale lui Ruth: Câteodată nu ceea ce spun oamenii e important, ci ceea ce nu spun. Dacă Maude și soțul ei fuseseră fericiți, de ce să nu spună? Domnul O'Neill a fost un om minunat. Au fost așa de fericiți împreună. Ea a fost distrusă când el a murit. Tăcerea lui Herman era foarte grăitoare.

— De ce nu vrei să-mi spui, Herman?

— Nu e frumos să bârfești.

A dat să se ridice, dar l-am prins de braț, împiedicându-l.

— Nu sunt bârfe. Se va căsători cu tatăl meu. Va fi... mama mea vitregă.

M-am cutremurat când am pronunțat cuvântul, așa de mult îl uram.

— Ascultă, știu că prima căsătorie a tatălui meu s-a sfârșit rău, așa că aș vrea să știu dacă își va găsi fericirea în acest al doilea mariaj.

— Nu sunt în măsură să vorbesc.

S-a eliberat din strânsoare și s-a ridicat, apoi mi-a oferit și mie mâna să mă ridic.

Această muncă de investigație era o treabă foarte, foarte dificilă. Citisem despre martori recalcitranți în Istorisirile adevărate despre crime ale lui Ruth, iar acum întâlneam unul. Am decis să încerc o altă abordare, sperând că farmecul meu feminin îi va veni de hac. L-am luat de braț, în timp ce am început să ne plimbăm și mi-am mobilizat toate armele feminine: sficiunea, vocea seducătoare, zâmbetul enigmatic, priviri galeșe. Mă uitam la el cu tandrețe.

— Ascultă, Herman, spune-mi doar un singur lucru: crezi că Maude îl iubește pe tatăl meu sau încă suferă după primul ei soț?

— Mi-e greu să cred că suferă după el! El... Herman se opri, îngrozit că spusese atât de multe. N-am vrut să bârfesc.

— Știu. Nu cred că a spune cuiva adevărul întră în aceeași categorie cu bârfa.

— Maude O'Neill e o femeie minunată, a zis el, arătând mai multă pasiune decât văzusem vreodată la el. Merită o viață fericită alături de un om bun ca tatăl tău.

— Cum s-au cunoscut ea și tata? După cum bine știi, în ultimii trei ani am fost plecată la școală.

— Se cunosc de câțiva ani de zile. O vreme, domnul O'Neill a lucrat pentru tatăl tău.

Cuvintele lui m-au înspăimântat. Dacă Maude și tata se îndrăgostiseră înainte de moartea domnului O'Neill? Dar dacă aș continua să cercetez și aș descoperi că tata a fost complicele lui Maude la crimă?

— Presupun că vei fi acasă pentru nunta lor, s-a interesat Herman.

— Ăăă... poftim?

— Când te întorci în Lockport? Voiam să urlu: „Niciodată!”

— Nu sunt sigură, am răspuns, în schimb. Poate ar trebui să-mi opresc investigația. Dar cum altfel aș putea împiedica nunta tatei?

În următoarea oră sau mai bine, în timp ce am reluat traseul târgului, am meditat la această dilemă. Nici-o expoziție nu mă fascinasese la fel de mult ca aceea a acvariilor. Multe din ele, ca de exemplu expoziția tuturor bancnotelor emise de guvern, erau nemaipomenit de plictisitoare. Dar când am dat peste replica Clopotului Libertății confecționat în întregime din portocale, a fost o priveliște atât de ridicolă, că a trebuit să-mi acopăr gura ca să nu bufnesc în râs. M-am uitat la

Herman ca să-i văd reacția și l-am surprins holbându-se la clopot, copleșit de uimire.

— Nu e o minunăție? Întrebă el. Până și faimoasa fisură o are!

— Dumnezeu..., șopti Mary.

Un chicot pe care nu l-am mai putut opri mi-a răbufnit. Și odată eliberată, veselie îmi explodează prin toți porii până ce am izbucnit într-un râs zgomotos.

— Violet? Ce e așa de amuzant? Întrebă Herman.

— Ce clopot! Cred că e cel mai ridicol lucru pe care l-am văzut vreodată!

— Pardon?

— Nu se pot face lucruri mai bune cu câteva lăzi de portocale? Adică, de ce să nu le împarți copiilor săraci în loc să le lipești laolaltă în forma unui clopot?

Acum semănam cu Louis Decker. Herman se uita la mine de parcă aș fi hulit.

— Câteodată nu te înțeleg deloc, Violet, a zis, scuturând ușor din cap.

— Pentru Numele lui Dumnezeu, sunt portocale, am zis eu, încă incapabilă de a-mi controla râsul. Ce-au de-a face portocalele cu Clopotul Libertății? Părinții fondatori nu ne-au câștigat libertatea prin lobby cu portocale pe lângă britanici, nu-i așa?

— Poate ar trebui să mergem mai departe.

Oamenii se uitau la noi sau, mai precis, la mine și mi-am dat seama că râsul meu îl stânjenise pe Herman. Nu păream să mă pot opri.

— A trecut George Washington în statul Delaware pe o plută din lăzi de portocale? am întrebat eu. A închinat Thomas Jefferson cu un pahar de suc de portocale în cinstea semnării Declarației de Independență? A zis Patrick Henry: „Dați-mi portocale sau mor”?

— Chiar cred că ar trebui să mergem mai departe. Herman m-a luat de lângă clădire ca și cum m-ar duce de ureche în biroul directoarei. Mary venea în urma noastră cu capul aplecat.

Încă îmi ștergeam lacrimile de la ochi, când am ieșit din clădire în lumina soarelui. Herman s-a oprit o clipă pentru a-și îngropa nasul în ghid, căutând după următoarea minunăție din lista sa, când, dintr-odată, l-am văzut pe Silas McClure venind înspre mine. Cel puțin, am crezut că era Silas.

Era îmbrăcat ca un lord britanic, într-un costum care era la fel de frumos croit ca și costumele lui Nelson. De când îl văzusem ultima oară, îi crescuse mustață și avea un barbișon îngrijit, iar pe capu-i bine tuns purta o pălărie.

— Domnul McClure? am zis când s-a apropiat.

Nici nu și-a întors capul la auzul numelui lui, ci a continuat să meargă înainte. O clipă mai târziu a dispărut în mulțime. Să mă fi înșelat? Avea Silas un frate geamăn? Și dacă da, era și el tot hoț? Dacă lucrurile stăteau astfel, atunci el era un hoț mult mai profesionist, judecând după hainele sale.

— Cine era? se interesă Herman.

Cum aş putea, oare, să-l descriu pe Silas McClure? „Oh, e doar un hoț pe care l-am întâlnit în tren spre Chicago. L-am ajutat pe el și pe partenerii lui să comită un jaf ultima dată când am vizitat târgul.”

— Nimeni, am suspinat. Semăna cu cineva cunoscut, dar presupun că nu era el.

Și totuși străinul a avut asupra mea același efect pe care Silas îl avea mereu. Inima îmi bubuia ca un motor turat. Trebuia să schimb subiectul.

— Am auzit că pe acoperișul Clădirii Manufacturilor și a Științelor Umaniste e un platou ce oferă o priveliște spectaculoasă, îl recomandă cumva ghidul tău?

— Asta costă extra. Trebuia să-mi dau seama.

Aroma mâncărilor și a condimentelor exotice ce le simțeam trecând pe lângă zecile de pavilioane îmi ispiteau simțul olfactiv. N-am gustat nimic. Singurul aliment pe care Herman l-a cumpărat a fost apa de la standul Hygeia și s-a plâns din cauza asta.

— Cred că e revoltător să ceri bani pentru un pahar cu apă! Apa ar trebui să fie gratis. Uitați-vă numai – este un lac mare, plin cu apă, chiar acolo. Ce ne vor mai pune să plătim? Ne vor obliga să plătim pământul pe care călcăm? Sau aerul pe care-l respirăm?

— Dumnezeule..., făcu Mary. Eu mi-am ținut gura închisă.

Târziu după-amiază am fost ușurată să aflu că ghidul programase o oprire la toaleta publică. Am intrat cu sora lui Herman și de îndată ce am fost singure, ea a început să toarne laude la adresa fratelui ei mai ceva ca Silas McClure Tonicului Nutritiv al doctorului Dean.

— Fratele meu e un tânăr cumsecade – muncitor, rațional, modest și drept. Spre deosebire de mulți alți bărbați, el nu are vicii...

Și așa mai departe. Aș fi putut adăuga, de asemenea, că nu avea simțul aventurii, simțul umorului și niciun pic de imaginație, dar Mary de-abia făcea o pauză în vorbire pentru a respira. Când și-a încheiat prezentarea promoțională, a început să mă interogheze.

— Ai mulți pretendenți, Violet?

— Nu... nu mulți...

— Câți? Te curtează ei în mod serios?

— Mă aflu în Chicago de doar trei săptămâni. E destul de greu să începi o relație serioasă în...

— Ascultă.

Fața ei era aproape de a mea în timp ce stăruia pe lângă mine, rugându-mă cu aceeași feroare pe care Louis o avea când le cerea păcătoșilor să se pocăiască.

— Te rog să fii sinceră cu fratele meu. Nu te juca cu el. Știi, unele fete fac asta. Fac un joc din a câștiga inima unui bărbat doar ca s-o poată frânge la urmă. Herman merită sinceritatea ta, Violet. Și loialitatea, și încrederea ta.

— Nu-l voi induce în eroare.

— Mulțumesc.

Trebuia să recunosc că Herman avea un caracter model. Nu era nici sărac lipit pământului, nici nu întorcea banii cu furca. Poate că Herman era un compromis între lumea urât mirositoare și plină de suferințe a lui Louis și viața de prefaceri pretențioase a lui Nelson. Poate că chemarea mea era să mă stabilesc în Lockport, să cresc o hoardă de copii și să angajez o femeie în casă ca doamna Hutchins să-mi curețe ceapa.

Mai târziu, trecând pe lângă un stand cu suveniruri, l-am întrebat pe Herman dacă ne-am putea opri.

— Aș vrea să cumpăr un ,set de vederi cu pozele târgului. Fotografia de deasupra setului de vederi, cea care mă ispitise, ilustra roata domnului Ferris. Pentru o clipă, am crezut că Herman își va verifica ghidul să vadă dacă oprirea era autorizată, dar nu numai că s-a oprit, dar mi-a și plătit vederile.

— Mulțumesc. Acestea vor fi o amintire frumoasă a vizitei mele la târg.

Nu am specificat care vizită.

Erau acolo sute de expoziții interesante în afară de Palatul Artelor Plastice și tentantul Midway pe care nu am avut șansa să-l vedem. Dacă ghidul lui Herman nu l-a recomandat, nu l-am vizitat. Își va trăi viața în acest fel, respectând agenda altuia și trăind ca la carte? Pornind de la câteva cuvinte, m-am avântat într-un discurs motivațional: Dar în ce privește spontaneitatea? Distracția? De ce să nu te dai din când în când cu roata vieții?

Și totuși, știam că sora lui are dreptate. Herman era un om bun, de treabă, serios, manierat. Era muncitor, nu iubea banii, își dorea o familie. De fapt, Herman semăna foarte mult cu tatăl meu – ceea ce m-a condus la un alt gând: dacă semănam cu mama, poate că plictiseala a fost până la urmă motivul pentru care l-a părăsit.

Înainte de a ne întoarce acasă, am stat să vedem focurile de artificii. Am ajuns la ușa casei bunicii frântă de oboseală. Picioarele mă dureau de la atâta umblat, dar capul mă durea și mai tare de la efortul de a opri toate acele scandaloase gânduri ce-mi clocotiseră în imaginație de-a lungul zilei. Dorisem să spun atât de multe, dar n-am putut, mai ales după incidentul de la Clopotul Libertății.

— Când te întorci în Lockport? a întrebat Herman în timp ce ne spuneam noapte bună în foaierul bunicii. Încă o dată, aș fi vrut să răspund: „Niciodată!”

— Sinceră să fiu, nu prea m-am gândit la Lockport. Încerc să mă bucur cât pot de mult de vizita la Chicago.

— Dacă pot să spun asta, Violet, sper să te întorci curând acasă. Mi-a căutat mâna și a luat-o în a sa, care era transpirată, scuturându-mi-o ușor înainte de a-i da drumul.

— Mulțumesc, Herman, am reușit să îngaim, și mulțumesc pentru... ziua interesantă.

Luni, 26 iunie 1893

Luni dimineața s-a întâmplat să mă aflu în vestibul, când poștașul a împins câteva scrisori în cutia noastră poștală. Cea de deasupra îmi era destinată mie.

Era de la Silas McClure.

Am lăsat jos, pe podea, celelalte scrisori și am alergat sus ca s-o citesc pe a mea în intimitatea camerei mele. De data aceasta, scrisul său îndesat și școlăresc nu mi s-a părut deloc înduioșător. Am deschis plicul și am văzut că hârtia pe care o folosisese era de la un hotel din Chicago. Pusese înăuntru o altă carte de vizită cu Tonicul Nutritiv al doctorului Dean, împreună cu o monedă comemorativă de la Expoziție.

Dragă Violet,

Te rog acceptă-mi cele mai sincere scuze pentru încheierea atât de abruptă a vizitei noastre la târg. Au fost sute de lucruri pe care am vrut să le vedem și să le facem împreună și încă sunt trist pentru că n-am avut ocazia să facem niciunul dintre ele. Nu le-aș fi cerut niciodată lui Robert și Josephine să fie însoțitorii noștri, dacă aș fi știut că ne vor lăsa baltă în halul acela. Crezi că mă vei putea ierta vreodată?

M-am simțit bine cu tine, chiar dacă ziua s-a terminat repede. Și acum văd expresia feței tale când am fost împreună pe roată. Mi-a făcut plăcere fiecare minut petrecut cu tine, așa de puține câte au fost.

Pun pariu că, probabil, e prea mult să sper de la tine să mă însoțești din nou la târg, dar, cu siguranță, mi-ar plăcea o a doua șansă, dacă crezi că inima ta mi-o poate oferi. Voi fi în oraș la acest hotel în următoarele săptămâni, așa că dacă binevoiești să-mi dai acea a doua șansă, te rog scrie-mi un bilet. Poți să-l trimiți pe adresa acestui hotel sau la cutia mea poștală. Vei găsi numărul acesteia pe cartea de vizită, pe care o atașez scrisorii.

Voi înțelege dacă încă te simți dezamăgită. Sincer, și eu sunt dezamăgit. La naiba cu acești însoțitori inutili! Data viitoare voi găsi alții mai buni. Promit.

Al tău din toată inima,

Silas McClure

Moneda era un suvenir de la Expoziție. Am întors moneda în mână și o lacrimă mi se prelinse pe obraz, când am văzut pe spate imaginea roții domnului Ferris. Încă îmi aminteam cum m-am simțit când l-am ținut pe Silas de mână și când am aterizat în brațele sale, în clipa în care s-a pus în mișcare pentru prima dată. Nici felul în care mă privise, când ne-am oprit în vârful roții, nu l-am putut uita.

„Oprește-te!” mi-am zis.

Silas era un viclean vânzător ambulant de elixire. Fusese antrenat să aibă un bun papagal. N-aș putea și nu voi avea nimic de-a face cu un hoț. Sau cu prietenii unui hoț. Îmi vor da numai dureri groaznice de cap.

Mi-am șters o altă lacrimă și am îndesat scrisoarea sub saltea. Am refuzat să-i răspund. Eram pe punctul de a ieși din cameră cu moneda în buzunar, când mi-am amintit de gentlemanul bine îmbrăcat pe care-l văzusem la târg. Să fi fost Silas? Dacă da, de ce se îmbrăcase așa?

Singura explicație ce avea un sens era că se deghizase. Poate pozase într-un domn bogat ca să jefuiască alți domni bogați. Am acceptat adevărul că, probabil, Silas McClure era și un hoț de buzunare.

Mi-am scos moneda comemorativă din buzunar, de parcă mi-ar fi putut aprinde fusta și am așezat-o pe masa din vestibul alături de setul de vederi pe care Herman mi-l cumpărase.

Joi am decis să fac vizite sociale cu mătușa Agnes. După ziua noroioasă cu Louis și plictisitorul tur al târgului cu Herman, aveam nevoie de o doză de frumusețe. Îmi lipseau vilele luxoase, rochiile splendide, atmosfera elegantă – și sandviciurile cu castraveți. Una din doamnele pe care le-am vizitat a fost bunica lui Nelson.

— Unde ai fost, Violet? M-am temut că ai plecat pentru totdeauna din Chicago. Și fără să îți iei măcar rămas-bun.

— N-aș face niciodată asta, doamnă Kent.

— Nelson al meu nu te-ar ierta niciodată, dacă ai face-o. Îi place așa de mult de tine. Mi-a luat mâna în amândouă mâinile ei și a adăugat: Poate că nu trebuia să-ți spun asta. Nelson s-ar supăra pe mine dacă ar ști că-l bârfesc. Dar nu l-am auzit niciodată vorbind despre celelalte fete în felul în care se extaziază vorbind despre tine.

Stăteam în sufragerie, sorbind ceaiul. Totul era minunat, dar, urăsc că trebuie să spun asta, plictisitor. M-am distrat urmărindu-le pe servitoare cu câtă ușurință se mișcau cu ceaiul și sandviciurile noastre, sperând s-o zăresc pe superba Katya. Dar până când prânzul se termină și servitoarele ne luară vesela ceaiului, încă nu o

zărisem. Am hotărât să mă interesez de ea, întrebând-o discret pe una dintre servitoare.

— Iertați-mă, dar n-am văzut-o azi pe Katya. E ziua ei liberă?

— Nu mai lucrează pentru familia Kent, domnișoară. Tonul rece al servitoarei dezvăluia lipsa dorinței ei de a spune mai multe.

Am fost pe loc intrigată.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

— Au angajat-o pe Sadie în locul ei.

— A renunțat ea sau a fost concediată?

— N-aș ști să vă spun, domnișoară. Scuzați-mă, vă rog. Dacă cineva ar fi văzut-o pe Katya sărutându-se cu Nelson așa cum îi văzusem eu, aș putea înțelege de ce a fost izgonită. Departe, foarte departe. Mi-am imaginat-o într-un iglu în Laponia, dârdâind alături de eschimoși.

Eu și mătușa Agnes ne pregăteam să plecăm, când Nelson se ivi în salon.

— Violet! Mă bucur să te văd. Era caldura în vocea lui, în timp ce-mi strângea mâinile, dar poate așa saluta pe toată lumea. Ascultă, mă bucur că te-am prins. Am fost invitat la un șir de spectacole de gală pe domeniul Expoziției Columbiene. Vei putea să mă însoțești la câteva dintre ele? Mi-ar plăcea să-ți arăt târgul.

— Lui Violet îi va face plăcere să vină. Nu-i așa, dragă? a replicat mătușa Agnes. Te vei distra, sunt sigură. Târgul e un loc minunat, absolut minunat.

Ea și doamna Kent o dădeau înainte cu târgul, ridicându-l în slăvi, fără să-mi dea ocazia de a răspunde. Nelson și toți ceilalți pur și simplu au presupus că voi merge.

— Vei folosi un ghid? I-am întrebat eu, amintindu-mi de plimbarea cu Herman Beckett.

— Un ghid? Pentru ce? Părea amuzat.

— Ca să vizitezi târgul.

— N-am nevoie de un ghid, a zis el, râzând.

— Atunci da, mi-ar face plăcere să vin.

— Bine. Am bilete pentru joi seara la un concert coral la Filarmonică. După aceea, e o petrecere privată la care am fost invitat să particip în unul din celelalte pavilioane.

— Sună bine.

Voi putea purta iarăși noua mea rochie. Voi asculta muzică bună, voi avea parte de mâncăruri delicioase și mirosuri plăcute.

— Voi veni după tine cu puțin înainte de șapte.

Când ne-am întors acasă, mătușa Matt m-a oprit în vestibul.

— Să nu-ți faci niciun plan pentru miercuri după-amiaza, Violet. Te duc să vezi Pavilionul Femeii.

Și așa a făcut.

Ne-am dat jos din tramvai la intrarea pe Strada 59 și am mers câteva zeci de metri înspre pavilion. Midway-ul se afla exact în spatele nostru și am tras cu ochiul peste umăr la roata ce se înălța deasupra târgului. Apoi i-am acordat mătușii Matt toată atenția mea.

— Înainte de toate, trebuie să știi ceva despre această clădire. A fost concepută de o femeie arhitect în stilul Renașterii italiene.

Consiliul directoarelor a dat un anunț național în care se căuta o femeie-arhitect și a primit doisprezece candidaturi. Apropo de asta, toate femeile erau sub 25 de ani. Câștigătoarea, Sophia Hayden, avea vârsta ta, Violet, 21 de ani, și absolvise de curând Institutul Tehnologiei din Massachusetts.

Nu puteam pricepe. O fată de vârsta mea? Și știa cum să proiecteze o clădire? Pentru o clipă m-am holbat la pavilion, încercând să înțeleg totul – laguna în față, bogatele flori în grădinile suspendate, elegantele scări spre terasă, intrarea cu trei arcuri. Toate concepute de o femeie de vârsta mea.

— E cu adevărat frumos, mătușă Matt.

— Să ai în vedere, în timp ce vom intra înăuntru, că a fost totodată decorat în întregime de femei. Iar consiliul directoarelor, care e alcătuit din membre din fiecare stat și teritoriu al Statelor Unite, îl au sub comanda lor. E ceva nemaivăzut, Violet. Niciodată femeilor nu li s-a dat conducerea unui pavilion la o expoziție așa de mare și de importantă ca aceasta.

Primele expoziții pe care le-am văzut au fost un spital și o grădiniță model. M-am uitat în jur, în timp ce ne plimbam printre exponate, sperând să văd faimoasele gărzi Pinkerton, stând în uniformă în toate punctele strategice. Voiam să întreb pe una din gărzi cât m-ar costa să-mi gălesc mama. Dar am văzut foarte puțini bărbați și niciunul în uniformă de gardă.

— Unde sunt gărzile Pinkerton? am întrebat-o pe mătușa Matt.

— Nu le poți vedea, aici e șmecheria. Intenționat, se amestecă printre oameni așa încât hoții să nu știe că sunt observați. Și-a scos din geantă ceasul cu lanț, de aur, al tatălui ei și s-a uitat la oră. Putem vedea restul clădirii după discurs. Vino.

— Discurs? Despre ce va fi vorba? am întrebat în timp ce măرشaluiam înspre sala de conferințe.

— Cred că o femeie-doctor își va prezenta cercetările în ce privește sănătatea femeilor.

Sala de conferințe era plină ochi și a trebuit să ne ocupăm locuri în rândul din față. Una dintre directoare a prezentat-o pe doctoriță, iar eu a trebuit să-mi acopăr gura pentru a-mi ascunde amuzamentul. În loc de o rochie adecvată, doctorița purta o tunică ce-i atârna pe ea ca un sac și o pereche enormă de pantaloni bufanți. Arătau ca pantalonii pe care femeile îi purtau sub fuste, dar fără fustă!

— Doamnelor, a început ea, îmi dau perfect de bine seama că majoritatea dintre voi sunteți, în acest moment, prinse în limitele unui corset cu balene. Dar s-ar putea să fiți șocate să aflați că, potrivit cercetărilor mele, corsetele voastre legate strâns sunt responsabile pentru mai bine de cincizeci de indispoziții specifice femeilor. A început să le enumere, una câte una, iar mintea mea a început să rătăcească printre „palpitații ale inimii, dificultăți în respirație, leșin”. În mod suspect, simptomele semănau cu descrierea pe care romanele de dragoste o făceau îndrăgostirii. E posibil ca mii de femei să se fi căsătorit cu soții lor, crezând în mod greșit că erau îndrăgostite, când de fapt corsetele le erau prea strânse? Ce dezamăgitor să vezi cum dragostea dispare în mod misterios de îndată ce se desfac corsetele. M-am decis că dacă voi simți vreodată simptomele îndrăgostirii, îmi voi desface imediat corsetul, înainte de a accepta o cerere în căsătorie.

Mi-am îndreptat din nou atenția la vorbitoare și am aflat că ea nu doar ne îndemna să ne aruncăm corsetele cu balene, dar se aștepta de la noi să ne înlocuim toate rochiile de gală cu pantaloni. – într-o bună zi, rochiile vor ține de domeniul trecutului, stăruie ea. În timp ce vorbea, țopăia pe scenă de parcă luase o supradoză din Tonicul Nutritiv al doctorului Dean, iar pantalonii largi îi fâlfâiau ca un costum de clown. Femeile vor experimenta mai mult confort, o sănătate mai bună și mai multă libertate de mișcare când vor decide să poarte pantaloni. Odată ce-i încercați, toate veți vrea să-i purtați. Vom vedea pantaloni în trenuri, în parcuri și în toate locurile publice. Libertate, doamnelor! Pantalonii înseamnă libertate!

A trebuit să mă străduiesc din greu ca să-mi înăbuș chicotelile. Probabil eram singura femeie din public care credea că discursul – și pantalonii bufanți ai doctoriței – erau comici.

Aplauzele care au urmat discursului m-au ispitit un pic. Oricât de mult ar tânji mătușa Matt și prietenele ei după libertate, nu cred că s-ar vedea vreodată în pantaloni bufanți. Și nici eu. E adevărat că uneori corsetele erau incomode, dar nestăpânita siluetă feminină, în special a doamnelor în vârstă mai durdulii, ar putea tânji după mai multă libertate decât e lumea pregătită să vadă.

Eu și mătușa Matt ne-am continuat după discurs turul Pavilionului Femeii și a fost cu adevărat copleșitor. Uniunea Cumpătărilor și feministele lui Susan B. Anthony, ambele aveau tarabe. Galeria luminată adăpostea toate tipurile de lucrări artistice pe care mi le puteam imagina: pictură, sculptură, lucru de mână, produse de olărie. Pavilionul deborda de realizările femeilor în știință, sănătate, literatură, educație și cercetare. Mulțimea invențiilor era uluitoare – totul de la mașini de spălat, bandaje chirurgicale la bătoare de ouă și tigăi. Toate create de femei.

— Habar n-am avut că femeile au făcut atât de multe lucruri, am spus eu.

— Da. Deși încă e o realitate nefericită că bărbații domină cultura noastră, ne dorim ca să arătăm prin acest pavilion că inventivitatea și creativitatea nu sunt limitate doar la bărbați. Ai citit romanul *Jane Eyre*?

— Bineînțeles că da.

— Avem expus manuscrisul romanului scris de Charlotte Bronte. Pot să-ți arăt, de asemenea, o copie originală a legii care a dat voie pentru prima dată femeilor să susțină cazuri în fața Curții Supreme. Acest pavilion va încuraja cauzele femeilor până departe în secolul XX.

— Unde au găsit liderele toate aceste lucruri?

— Am trimis invitații femeilor din întreaga lume și chiar am apelat la ajutorul reginelor și al prințeselor. Femeile din fiecare stat și națiune s-au adunat laolaltă pentru a găsi cele mai uluitoare realizări ale lor din toate domeniile. Un juriu alcătuit din femei a evaluat intrările și a selectat câștigătoarele.

— Sunt cu adevărat uimită, mătușă Matt.

— Bine. Dar nu te opri aici, Violet. Când te uiți la toate aceste realizări, gândește-te la ce o să realizezi tu într-o bună zi.

— Eu? nu m-am gândit niciodată să fac ceva. Adică... nimeni nu mi-a spus vreodată că femeile pot face atâtea lucruri.

— De aceea am vrut să te aduc aici. Nici pe mine nu m-a încurajat nimeni niciodată. Dar sper că vei începe să visezi să faci mai multe în viață, în afară de a bea ceai și a te mărita cu un soț bogat.

— Acest pavilion e ca o... ca o sărbătoare!

— Ai perfectă dreptate. Exact așa e acest pavilion – o sărbătoare a abilităților și a talentelor femeilor. Lumea nu mai poate să ne dea la o parte. Vei avea mai multe oportunități în viață decât am avut eu vreodată. Nu te grăbi să alegi, Violet.

M-am uitat în jur la varietatea expunerilor și mi-am amintit de cuvintele bunicii mele în ce privește unicitatea: „Ești exact așa cum te-a creat Dumnezeu să

fii și nu lăsa pe nimeni să-ți spună altceva.” Unde îmi era locul? Aș putea cu adevărat să fac ceva la fel de minunat ca toate aceste femei?

Mai târziu, mătușa Matt s-a oprit la un stand unde se vindeau eșarfe din mătase, lucrate manual de femei din India.

— Alege-ți una, îmi spuse ea, și ți-o voi cumpăra. Vreau să-ți amintești de această vizită.

Am ieșit afară din clădire, însuflețită să fac lucruri mari. Dar, în timp ce ne întorceam înspre stația de tramvai, părea că oriunde mă uitam vedeam bărbați și femei împreună – cutreierând târgul la braț, împingând copiii în cărucioare, stând unul lângă altul în tramvai. Mi-am dat seama că, în ciuda tuturor lucrurilor minunate pe care le văzusem la Pavilionul Femeii, tot doream să mă îndrăgostesc.

Mai mult decât atât, voiam să știu cum e să fii sărutată în felul în care-l văzusem pe Nelson sărutând-o pe Katya. Nu-mi doream să fiu toată viața singură-cuc, chiar dacă aș realiza lucruri mari.

Chiar trebuia să aleg una din ele? De ce nu le-aș putea avea pe amândouă?

Joi, 29 iunie 1893

Joi seara, eu și Nelson Kent ne-am îmbarcat în portul orașului Chicago pe vasul cu abur Columbus și am navigat spre domeniile târgului. Un mare grup de tineri de genul picăturilor de apă și perechile lor ni s-au alăturat, inclusiv înfumurata și Năzuroasa. Surorile Grant m-au salutat ca pe o veche prietenă regăsită.

— Vă stă foarte bine împreună, a zis Năzuroasa, cercetându-ne.

— Într-adevăr, a răspuns Nelson. Se purta posesiv cu mine, ca și cum le-ar da de înțeles celorlalți că el și-a revendicat ceea ce-i aparține. Preț de câteva minute am discutat cu toată lumea, apoi Nelson m-a tras de-o parte.

— M-am săturat de ei, mi-a zis el. Ne trebuie 45 de minute ca să ajungem acolo, iar eu vreau să mă bucur de călătorie împreună cu tine.

— Eu mă bucur deja.

Stăteam lângă balustrada vasului și admiram împrejurimile, în timp ce vasul naviga de-a lungul liniei țărmului. Case și fabrici, șantiere navale și turle de biserici treceau pe lângă noi. Curând, ni se iviră în față clădirile cu cupolă ale târgului, turnurile și turnulețele împodobite cu steaguri și flamuri colorate. O rază slabă de lumină mai rămăsese din seara caldă de iunie, iar soarele ce apunea revărsa un șuvoi de culori vii pe bolta cerească.

— Cum ți se pare târgul la prima vedere? m-a întrebat Nelson. N-am avut curajul să-i spun că-l văzusem deja de trei ori.

— E frumos din poziția asta avantajoasă în care mă aflu. Arată ca un oraș magic cu clădiri albe, toate luminate cu becuri electrice.

— E ca într-o carte de povești, nu-i așa?

Într-adevăr, semăna cu un peisaj dintr-o cu totul altă lume și nu m-am putut abține să nu-l întreb pe Nelson:

— Dacă ai putea alege între a trăi pe o altă planetă sau a trăi în mare, ce ai alege?

— Nu-mi pot imagina un alt loc mai frumos decât planeta noastră. Ne-am dat jos la capătul debarcaderului, iar Nelson a plătit taxa de zece cenți pentru a merge cu un „transportor de persoane”. Aleea rulantă avea scaune pe care să stai și ne-a dus tot drumul de la debarcader până pe domeniile târgului. Ne-am dat jos în fața unui peristil, un culoar lung de coloane masive ce m-au dus cu gândul la Grecia

antică. Nelson m-a luat de braț, în timp ce am mers pe sub construcția cu boltă, apoi ne-am oprit pentru a admira peisajul. Curtea de Justiție se desfășura înaintea noastră, având vedere la Marele Bazin, la Statuia Republicii și la Fântâna MacMonnies.

— E așa de frumos, Nelson!

— Și acesta e numai începutul.

În drum spre Filarmonică, ne-am oprit la un stand de suveniruri, de unde mi-a cumpărat un frumos evantai ivoriu cu imaginea lui Columb pe el.

— În caz că va fi cald în teatru, zise el.

Ne-am oprit din nou în fața Filarmonicii pentru a admira statuile lui Handel și Bach, cât și portretele faimoșilor muzicieni și compozitori care decorau fațada clădirii. Ne-am ocupat locurile, iar când muzica a început, am închis ochii și m-am lăsat purtată de magnificele sunete. Toate acestea se aflau parcă la celălalt capăt al lumii față de orgile răgușite ale trăsurilor evanghelistice și față de străzile noroioase. S-ar putea să ne fi aflat pe planete diferite și nu în același oraș.

În timpul antractului, am ieșit afară pentru o gură de aer. Nelson mă luă de mână.

— Vino, avem câteva minute la dispoziție. Vreau să vezi cum arată seara Clădirea Electricității, toată luminată.

Am trecut în grabă pe lângă un pavilion ce arăta ca și cum l-ar fi construit maurii, cu o intrare arcuită pictată în roșu aprins și auriu.

— Ce se află în interiorul acelei clădiri? am întrebat eu.

— Aș vrea să fi avut timp să ți-o arăt. E Clădirea Transporturilor și e uimitoare, Violet. Orice mijloc de transport pe care ți-l poți imagina se află înăuntru, de la cel mai mic vagon la cea mai mare locomotivă.

— Sună interesant. De fapt, trebuie să fi fost „remarcabil de interesant” din moment ce nu se aflase pe lista lui Herman Beckett.

— Sunt atât de multe invenții și idei noi la această expoziție, a zis Nelson. Îți poți forma cu adevărat o idee despre ceea ce va fi în viitor. Într-o bună zi toate tramvaiele vor merge fără cai și toată lumea va circula cu propriile lor trăsură fără cai.

— Cum poate o trăsură să meargă fără cai?

— Toate trăsurile vor avea mici motoare cu abur care le vor pune în mișcare, iar omul, într-una din zilele astea, va descoperi cum să zboare ca păsările cerului. Epoca modernă se află chiar în fața noastră. Dacă l-aș putea convinge pe tatăl meu să investească în acel viitor.

Statuia lui Benjamin Franklin stătea de gardă în fața Clădirii Electricității. Nu văzusem niciodată atât de multe becuri electrice la un loc.

— Aș fi vrut să am timp să-ți arăt standul lui Thomas Edison. Are câteva invenții noi uimitoare. E vorba de o mașină care emite muzică sau, mai bine zis, care reproduce muzica unui cor sau a unei orchestre. Îți imaginezi cum ar fi să ai o mașină muzicală în propria ta casă? Am putea să ascultăm un concert ca acesta pe care l-am auzit în seara aceasta când am vrea noi.

— Va lăsa mulți muzicieni fără slujbă. S-a întâmplat să mă uit în spatele meu la Insula împădurită și am văzut mii de luminițe strălucind în întuneric asemenea licuricilor. Oh, privește, Nelson! E ca un tărâm de basm!

Hai să mergem. Mă luă de braț, conducându-mă spre insulă.

— Cum rămâne cu concertul?

— Asta e mult mai distractiv, nu crezi? În plus, sunt sigur că există o cărare care ne va duce pe insulă și înapoi la Filarmonică.

L-am luat de braț și ne-am avântat de partea cealaltă a podețului, pe insulă. Eram așa de fermecată de copaci, de lagună și de lămpile strălucitoare de basm că a trecut o vreme până să realizez că eu și Nelson eram singuri.

— Nu avem însoțitor, am spus, încetinind pasul.

— Nu contează, Violet. Ești în siguranță cu mine.

Mă enerva faptul că, deși America intra într-o eră a inovațiilor și a invențiilor, eu continuam să-mi trăiesc viața după un set de reguli desuete. Eram sătulă de ele.

— Vreau să fiu o femeie modernă, i-am zis lui Nelson, și să merg oriunde vreau eu și cu oricine vreau eu. Nu pot să mă urc într-un tramvai și să merg în centru fără o persoană care să mă însoțească. Aș vrea să n-am nevoie de un însoțitor.

— Toate acestea sunt pentru protecția ta, Violet. Crede-mă, în lume sunt mulți derbedei și hoți dezgustători cărora nimic nu le-ar face o mai mare plăcere decât să profite de o tânără frumoasă ca tine.

Silas McClure era unul dintre ei.

— Apropo de schimbare, am zis eu, abătând cu agilitate subiectul într-o altă direcție, ai fi de acord cu dreptul de vot al femeii?

— Nu știu... nu prea m-am gândit la asta.

— Mătușa mea Matt citește ziarul în fiecare zi și e de părere că femeilor nu numai că ar trebui să li se permită să voteze, dar o femeie poate să facă orice muncă pe care o face un bărbat.

— Cu siguranță, nu muncă fizică, precum construirea de cale ferată sau munca în minele de cărbune. De ce ar vrea o femeie să facă o asemenea muncă? În plus, nu sunt munci pe care doar femeile pot să le facă, cum ar fi să dea naștere la copii? Doar o femeie poate să hrănească un copil așa cum trebuie.

Ne-am încetinit pasul, bucurându-ne de seară, în vreme ce cutreieram în tihnă pe poteca sinuoasă, departe de sutele de luminițe feerice. Nu ne păsa niciunuia dintre noi încotro ne îndreptam.

— Mă întreb câteodată cum ar fi să pot decide pentru mine însămi, am spus, așa cum fac bărbații. Jane Addams sfidează convențiile cu munca ei printre imigranți. Și mătușa Matt sfidează tradiția.

— Dar banii sunt un factor important în ambele cazuri. Dacă te poți întreține pe tine, poți să faci tot ce vrei. Nu a moștenit mătușa ta averea tatălui ei? Și Jane Addams, presupun, a moștenit bani. Așa și-a început munca.

— Cred că ai dreptate. Eu n-am nici-o șansă să moștenesc vreun ban. Tatăl meu are o situație financiară bună, dar nu e bogat. Când se va recăsători, totul va moșteni noua lui familie. Nu prea există șansa să moștenesc destul cât să devin independentă.

— Există și o altă cale de a moșteni bani și a deveni independentă.

M-am uitat în sus la Nelson.

— Există?

— Da, te-ai putea căsători astfel.

M-am oprit în mijlocul potecii, iar un grup de oameni mergând în spatele nostru aproape se lovi de noi. Când a văzut că nu-i răspund, Nelson a continuat.

— Unii bărbați bogați, deschiși la minte, așa cum sunt eu, ar fi gata să le ofere soțiilor lor multă independență. Soția mea ar avea suficienți bani să facă cu ei ce dorește.

— Asta sună așa de... de nedrept, să te căsătorești cu cineva pentru bani.

— Femeile fac asta tot timpul, a zis Nelson, ridicând din umeri.

Și bărbații la fel.

— Și bărbații? Ce vrei să spui?

Am început să ne plimbăm din nou.

— Ei bine, dacă un bărbat fără mijloace materiale se căsătorește cu o femeie dintr-o familie bogată, toate proprietățile și bunurile ei vor deveni ale lui. E în favoarea unui bărbat să se căsătorească bine, la fel cum e și pentru femei.

Înțelegeam ceea ce Nelson voia să spună, dar nu mi se părea corect.

— Mătușa Agnes mi-a spus că tatăl tău nu te va lăsa în fruntea afacerii sale până când nu te vei așeza la casa ta. E adevărat?

— Da, e adevărat.

— Pot să te întreb ceva? Din pricina asta mă curtezi?

— Ți-ai forma o părere greșită despre mine dacă ți-aș spune că da? Adică, nu faceți și tu, și celelalte tinere domnișoare – înfumurata, Năzuroasa și restul fetelor – exact același lucru? Nu e scopul vostru să vă căsătoriți cu cel mai bogat bărbat?

— Presupun că da. Doar că nu-mi place cum sună asta.

— Hei, ne-am simțit bine până când am atins subiectul banilor. N-am putea pur și simplu să ne bucurăm de această seară?

Ne-am oprit într-o poieniță și am privit cum luminile colorate ale proiectoarelor umpleau cerul, luminând îndepărtatele clădiri, cupole și fântâni. M-am simțit ca și cum aș fi intrat într-o carte de povești.

— E un loc minunat, Nelson. Mulțumesc că m-ai adus aici în seara asta.

Îmi atinse bărbia cu mâna și își apropie fața de a mea. Era pe punctul de a mă săruta. Iar eu eram pe punctul de a-l lăsa, când mi-am amintit de Katya. Imediat, mi-am întors fața de la el.

— Ar trebui să ne întoarcem.

— Violet, așteaptă. Mă prinse de braț. Am înțeles că ai și alți pretendenți, dar spune-mi cum pot să te câștig?

Știam că n-aș putea să-i explic adevăratul motiv al ezitării mele pentru că fusese urât din partea mea să-l spionez pe el și pe Katya. Am decis, în schimb, să-i spun o poveste.

— Cu ani în urmă, Gilbert Casey s-a îndrăgostit nebunește de mătușa mea, Bertha. A obținut cu ușurință acordul tatălui ei de a o lua în căsătorie, dar asta nu a fost îndeajuns pentru Gilbert. El voia ca Bertha să se îndrăgostească cu adevărat de el. Și astfel, a început să-i câștige inima.

— Ești foarte romantică, Violet Hayes. Mereu aduci în discuție subiectul dragostei. Mi-a ridicat mâna în dreptul buzelor sale și mi-a sărutat-o. Dar, cel puțin, știu acum ce am de făcut.

— Ar fi mai bine să ne întoarcem, am zis din nou.

Și repede totodată, înainte ca curiozitatea să-mi învingă bunul simț și să-i permit lui Nelson să mă ia în brațele sale și să mă sărute așa cum o sărutase pe Katya.

Când, într-un final, am ajuns la Filarmonică, toți prietenii lui Nelson erau afară.

— Aici erați, a zis unul dintre picurii de apă. Ne întrebam ce s-a întâmplat cu voi doi.

— Aș putea ghici ce ați făcut, zise înfumurata.

— Te-ai înșela amarnic, îi răspunse Nelson. Escapada noastră a fost una în văzul tuturor, te asigur. Domnișoara Hayes e foarte decentă. Mi-a oferit brațul său și am început să ne plimbăm, împreună cu tot grupul, îndepărtându-ne de Filarmonică.

— S-a terminat concertul? Unde mergem?

— Am fost invitați la o petrecere privată în unul din pavilioane. N-am aflat niciodată numele clădirii. Petrecerea a avut loc într-o sală închiriată, departe de expoziții și prezentări. Camera decorată peste măsură semăna cu un cazinou european, având o ruletă, jocuri de ,table, cărți de joc și alte jocuri de noroc. Am crezut că toate erau numai o minuțioasă recuzită, până când am văzut teancurile de bani adevărați schimbați pe fise multicolore. Chelnerii umblau cu tăvi de aperitive și băuturi. Judecând după râsetele răgușite și vocile stridente, băuturile erau alcoolice.

Nelson luă un teanc de bancnote din portofel și le-a schimbat pe o tăviță de fise. A ales un joc de ,table și mi-am dat seama de departe că nu paria ca să se distreze. Intenția lui era să câștige. Dar cu cât juca mai mult, cu atât mai mulți bani pierdea, iar pe măsură ce grămada sa de fise se micșora, devenea tot mai furios.

— Hai să mergem, Nelson. Nu mai e deloc distractiv. L-am mângâiat ușor pe braț ca să-l liniștesc, dar el a dat din umăr.

— Nu plecăm până când nu-mi câștig înapoi banii.

— Crezi că e o idee bună? Ai putea pierde și mai mulți bani. S-a întors spre mine, neașteptat de furios.

— Știi, femeile nu sunt singurele cărora le lipsește libertatea de a lua propriile lor decizii. Dar dacă aș putea aduna suficienți bani numai ai mei, aș putea să fac orice aș vrea cu ei. O să devin un om care s-a realizat prin propriile sale puteri, Violet, ca și Turlington Harvey, Marshall Field și toți ceilalți.

— Pariind? Nu mi-ai spus tu că baronul cherestelei, cum l-o chema, a urcat pe scara socială muncind din greu? Domnul McCormick a inventat o mașină, domnul Field și-a construit un magazin și...

— Ce contează cum ajung acolo? S-a întors la jocul lui de ,table.

— Arată a fi mulți bani, am spus când și-a pus pe masa de joc ultimele câteva fise. De ce să riști totul? De ce să nu lucrezi pentru tatăl tău?

— Pentru că va dura prea mult.

— Prea mult pentru ce? Dar credeam că știu. S-ar putea elibera de sub controlul tatălui său și s-ar putea căsători cu Katya, dacă ar avea propriii lui bani.

— Prea mult pentru ca tatăl meu să aibă încredere în mine, a zis el. Vreau să fac propriile mele investiții și să sponsorizez câteva dintre noile invenții ale domnului Edison, dar și ale altora. Noi mijloace de transport. Tata nu va investi în niciunul din ele.

— Ei bine, eu nu știu nimic despre investiții, dar mi se pare o idee cu totul greșită să câștigi încrederea tatălui tău pariindu-ți toți banii.

Mi s-a părut că Nelson avea un subit moment de limpezime a minții.

— Presupun că ai dreptate. Îmi pare rău că m-am răstit la tine, Violet.

Am răsuflat ușurată. Cu siguranță, Nelson își va strânge fisele rămase și va pleca, dar n-a făcut asta.

— Încă o ultimă încercare. Violet, sărută zarul pentru mine, te rog. L-a ridicat în dreptul buzelor mele și, cu silă, am depus un mic sărut. Mi-am ținut răsuflarea în timp ce zarul se învârtea și... am câștigat!

— Nu putem pleca acum, zise Nelson. Era din nou în joc cu toată fervoarea și exaltarea pe care Louis Decker și prietenii lui o aveau la o întrunire evanghelistică. De fiecare dată când mă pune să-i sărut zarul, câștiga.

— Ești talismanul meu norocos! A zâmbit și m-a îmbrățișat scurt.

Trebuia să recunosc că a câștiga era excitant. Surorile Grant și toți picurii de apă s-au adunat în jurul nostru pentru a ne încuraja. Cu fiecare rostogolire a zarului, inima îmi bătea mai repede, iar tensiunea și încântarea deveneau și mai mari, împreună cu riscul. Nu mă puteam stăpâni să nu sar în sus de fiecare dată când Nelson câștiga. Pe măsură ce grămada de fise din fața lui Nelson creștea într-o grămadă mai mare, noi strigam tot mai tare. Ne aflam într-o pasă bună! Nu mă mai simțisem așa de vie, de când eu și Ruth Schultz am hotărât să ne furișăm afară din dormitor după stingerea luminilor.

În urmă cu o oră sărutasem pentru prima dată zarul, iar Nelson își câștigase înapoi toți banii și încă ceva pe deasupra. Ar fi continuat să joace, dar târgul se închidea peste noapte.

— Ce păcat că trebuie să plecăm, a zis el. Tocmai când câștigam și noi.

A făcut schimbul de fise și a stat să-și numere banii, în vreme ce luminile cazinoului se micșorau. Un dealer de blackjack s-a oferit să ne însoțească, pentru protecția noastră, pe mine și pe Nelson până la vas. M-am gândit la prietenii hoți ai lui Silas, hoinărind pe domeniul târgului, și i-am zis lui Nelson să accepte.

— M-aș simți mai în siguranță, i-am zis. Știi, unii oameni au fost jefuiți aici, la târg.

— Ești talismanul meu norocos, mi-a zis din nou în timp ce ne-am îmbarcat pe vas. Facem o pereche grozavă, nu-i așa?

Vineri, 30 iunie 1893

Am uitat complet de Louis Decker și de Noaptea Populară la centrul de ajutor social până vineri după-amiaza, când bunica era deja atât de încântată de ieșirea noastră că nu am putut să-i rănesc sentimentele, rămânând acasă. Am decis să-mi îmbib o batistă în parfum și s-o țin în buzunar, așa încât să am o modalitate de a mă apăra împotriva mirosurilor respingătoare. De asemenea, mi-am luat rochia care-mi plăcea cel mai puțin și cea mai veche pereche de pantofi pe care o aveam.

Louis arăta bine spălat, pieptănat, cu hainele bine strânse pe el și ca scos din cutie, când ajunse la noi acasă pentru a ne însoți pe bunica și pe mine. Doar ochelarii îi rămăseseră mânjiți, ca de obicei. Când era atât de curat, era chiar un bărbat chipeș. Poate nu avea acea frumusețe clasică a lui Nelson și, cu siguranță, nu era la fel de bine îmbrăcat, dar era atrăgător, fără îndoială.

Seara a început cu o cină în sala de mese, unde serviserăm noi supă. Din fericire, aroma delicioasă a cărnii fripte a acoperit duhoarea cartierului și m-am putut desfăta în voie, lăsându-mi liniștită batista parfumată în buzunar. Zeci de oameni boemi au pătruns în sală, unii îmbrăcați în costumele lor tradiționale, viu colorate, dar cei mai mulți în haine mult mai umile. Am avut un acces de vină pentru că mă bucuram de lucrurile cele mai frumoase pe care Nelson mi le oferea. Ar trebui să-mi placă de Louis Decker. Ar trebui să-l aleg bucuroasă pe el și o viață plină de semnificație, cu un scop bun și valori morale. Lui Nelson îi plăcea să parieze, iar eu îl ajutasen să câștige. Luasem parte la așa ceva. Prima dată am ajutat un hoț, iar acum un jucător de jocuri de noroc. Ce se întâmpla cu mine?

Bunica se alătură unui grup de prieteni de-ai ei, lăsându-ne pe mine și pe Louis singuri, dacă se poate numi așa, într-o încăpere cu alte sute de oameni. Când nu predica, Louis era un om foarte tăcut și părea să nu știe cum să înceapă o discuție sau cum s-o mențină. Eu am făcut tot efortul de a ține mingea de tenis în aer, în timp ce platourile cu carne de porc prăjită, cu cartofi, cu legume și cu alte câteva feluri de mâncare pe care nu le-am recunoscut circulau în jurul mesei noastre.

- Louis, ai fost la Expoziția Mondială?
- Încă nu. Am fost prea ocupat lucrând cu echipa noastră de misiune.
- Intenționezi să mergi în această vară?

— Doar dacă Domnul mă va conduce acolo și dacă este în acord cu voia Sa.

— Nu te-ai gândit să mergi doar pentru amuzament? S-a uitat la mine ca și cum n-ar fi auzit niciodată de acest cuvânt. Cel puțin, credeam că se uită la mine. Ochelarii îi erau atât de mânjiți că nu pricepeam cum de poate vedea ceva prin ei, inclusiv farfuria din fața lui.

Unul din platourile care a circulat în jurul mesei noastre era plin cu niște bucăți de carne ce arătau misterios. Avea o consistență ciudată, gelatinoasă și semăna cu ceva ce ai putea obține dacă ai face un desert cu gelatină din resturi de carne.

— Ce e asta? am întrebat.

— Nu-i pot pronunța denumirea boemă, dar seamănă cu ceea ce noi numim tobă de porc.

— N-am auzit niciodată de tobă de porc. Ce are înăuntru în afară de carne de porc?

— Nu e chiar carne de porc. Se ia capul animalului cu toate organele nefolosite, cum ar fi creierul, limba și așa mai departe, apoi se fierb împreună pentru a se face din toate un fel de cânat. E foarte delicios.

Am dat repede mai departe platoul următoarei persoane. Oricât de mult îmi doream să fiu la fel de aventuroasă ca Silas McClure, care mâncase șarpe cu clopoței, îmi lipsea stomacul pentru asta. Și n-aveam chef să gust nici-o bucățică din capul unui animal. Am ciugulit puțin din carnea prăjită de porc și din găluște, dar mi-a fost frică să mă îmbuib, amintindu-mi de întoarcerea urât mirositoare spre casă. Cu toate acestea, ceea ce am mâncat, a fost delicios. Louis avea un apetit de lup și a devorat tot ce a avut în față.

— Care este cel mai aventuros lucru pe care l-ai mâncat vreodată? l-am întrebat.

— Ce vrei să spui?

— Odată, am întâlnit pe cineva care a mâncat carne de șarpe cu clopoței. Ai gusta așa ceva?

— Doar dacă aş avea un motiv întemeiat.

Sperasem să-l fac să zâmbească, dar începeam să-mi dau seama că Louis Decker nu râdea prea mult. Nu era la fel de posomorât și plictisitor ca Herman, el devenea foarte animat când predica sau cânta. Dar aveam sentimentul că n-ar râde niciodată, doar dacă Dumnezeu i-ar cere s-o facă.

— Să zicem că devii misionar și nativii pe care încerci să-i convertești ți-ar oferi ceva dezgustător, ca de exemplu ochi de aligator. Ai mânca așa ceva?

— Asta e altceva. Aș face orice de dragul Evangheliei.

Da, eram sigură că ar face. L-am urmărit, trecându-și pâinea prin farfurie pentru a șterge sosul fripturii și l-am întrebat:

— Ai trăit dintotdeauna în Chicago?

— Nu. La fel ca domnul Moody, am venit în Chicago ca să mă îmbogățesc. Cândva, domnul Moody a fost negustor de pantofi, iar scopul său în viață era să facă mulți bani. Dar apoi, Domnul i-a schimbat viața și a renunțat la a umbla după bogăție pentru a-l sluji lui Dumnezeu. În mare, asta e și povestea mea.

— Unde te vezi trăind și lucrând după ce vei termina școala?

— Unde mă trimite Dumnezeu.

La desert am avut niște prăjiturile cu fructe la mijloc și era ceva în aspectul lor sau, poate, aroma lor ce-mi părea familiar. Femeile boeme le spuneau acestor prăjituri ko-latch-,key.

— Am mai mâncat prăjiturile din astea, i-am zis lui Louis. Nu-mi mai amintesc când și unde.

Toată lumea s-a destins în timp ce așteptam ca dansul popular să înceapă, iar câțiva din copiii mai mici alergau pe după mese, chicotind. Sunetul râsului lor era la fel de plăcut ca muzica pe care o ascultasem cu Nelson Kent. Mi-am adus aminte de Herman Beckett spunând că-și dorește o familie și de bunica mea care-mi povestise că lui Louis îi plăceau copiii. Cu toate acestea, bănuiam că de l-aș fi întrebat pe Louis dacă își imaginează să aibă copii în viitor, răspunsul lui ar fi ceva de genul: „Cum va vrea Dumnezeu.”

— Vorbește-mi despre familia ta, Louis.

— Tatăl meu deține o brutărie în Milwaukee. Suntem o familie ca oricare alta, trei surori și doi frați. Am venit în Chicago pentru a-mi croi un drum în viață și mă descurcam foarte bine în lumea afacerilor, până când am văzut lumina lui Cristos. Sunt aidoma omului pe care Isus l-a vindecat: eram orb, dar acum văd.

Mereu, Louis ajungea să vorbească mai mult despre Dumnezeu, decât despre el. Am decis să-mi schimb tactica.

— Dacă ar trebui să alegi între a fi complet orb, nemaiputând să vezi fața iubitei tale și a deveni surd de tot, să nu mai poți auzi sunetul muzicii sau râsul unui copil, ce ai alege?

— Cred că suntem responsabili de comportamentul nostru, dar alegerile despre care tu vorbești vin de la Dumnezeu. Niciun fir de păr nu ne cade din cap fără voia Lui. Odată, ucenicii L-au întrebat pe Isus de un om născut orb și voiau să știe cine păcătuisese de s-a produs această tragedie. Isus a zis că acel om se născuse

orb pentru ca Dumnezeu să fie glorificat. Așa că fie surd, fie orb, mă rog ca viața mea să-L glorifice pe El.

De câte ori pusesem această întrebare, niciodată n-auzisem un răspuns așa ca al lui Louis. Am hotărât să-i mai pun o întrebare.

— Dacă ar trebui să alegi între a fi bogat, dar slut și a fi sărac, dar chipeș, ce ai alege?

— Biblia spune: „[...] nu-mi da nici sărăcie, nici bogăție, dă-mi pâinea care-mi trebuie. Ca nu cumva, în belșug, să mă lepăd de Tine și să zic: Cine este Domnul? Sau ca nu cumva în sărăcie, să fur, și să iau în deșert Numele Dumnezeului meu.” E din Proverbe.

În clipa în care aminti de furat, m-am gândit la Silas McClure, iar bogăția mi-a amintit de Nelson Kent.

— Banii sunt un lucru rău? Ar trebui ca oamenii bogați să-și împartă toată averea?

— Nu, banii în sine nu sunt un lucru rău. Biblia spune că iubirea de bani e rădăcina tuturor relelor.

Am dat din cap, pretinzând că înțeleg ce zicea. N-am întâlnit niciodată pe cineva care să vorbească despre Biblie la fel de mult ca Louis. M-a făcut să-mi fie rușine de lipsa mea de profunzime. Așa că am pretins că înțeleg.

Din nou, m-am gândit la afirmația mătușii Matt că fiecare femeie căsătorită e o actriță. Începeam să cred că avea dreptate și în faptul că toate femeile necăsătorite, ca mine, dădeau continuu probe pentru a deveni actrițe. De când am venit în Chicago, se pare că joc teatru. A trebuit să zâmbesc enigmatic la petrecerile mătușii Agnes. A trebuit să mă prefac că nu mă plictisesc, când eram cu Herman Beckett, iar acum trebuia să mă prefac a fi drăguță cu Louis Decker. De fapt, singura persoană în preajma căreia fusesem eu însămi a fost Silas McClure, iar el e un hoț! Ce spune asta despre mine?

— Crezi că oamenii se pot schimba? I-am întrebat, gândindu-mă la Silas.

— Nu de unii singuri. Numai Dumnezeu poate transforma oamenii. Dar când Fiul te eliberează de păcate, ești într-adevăr liber.

— Dar în ce-i privești pe criminali? Ai întâlnit vreodată un criminal înrăit, ca de exemplu un hoț sau un escroc, care să se schimbe după ce a auzit predica domnului Moody?

— Sigur că da, am auzit o mulțime de istorisiri în care s-a întâmplat așa ceva. Și, bineînțeles, există exemplul tâlharului care a fost crucificat lângă Cristos. După

ce și-a mărturisit păcatele, Isus i-a zis: „Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu mine în rai.”

A vorbi cu Louis era ca și cum ai vorbi cu Moise sau cu unul dintre ucenici. Mă întrebam cum fusese înainte de a începe să studieze Biblia.

Sunetele de încălzire ale instrumentelor muzicale au început să curgă în încăpere în timp ce vorbeam – un clarinet, un acordeon, câteva viori, un arcuș de bas – și curând o mică orchestră a început să cânte afară în stradă. Muzicienii erau foarte buni. Toată lumea se risipi afară pentru a asculta și a privi dansatoarele dansând în rochiile lor brodate și colorate. În vreme ce priveam, același sentiment de familiaritate pe care-l avusesem cu prăjiturilele m-a năpădit brusc. Acest dans îmi era oarecum familiar.

— Am mai auzit această muzică, i-am zis lui Louis. Nu-mi amintesc unde.

— Fără doar și poate că e vioaie, a zis el, bătând din palme în ritmul muzicii.

La următorul dans, toate femeile purtau eșarfe colorate pe care le fluturau, bucuroase, în aer în vreme ce se învârteau pe muzică. Atunci mi-am amintit totul: culorile luminoase, dansul, bucuria – mama mea obișnuia să rotească o eșarfă colorată în acest fel și să cânte într-o altă limbă în timp ce dansam împreună prin cameră. Inima îmi bătea de emoție pe măsură ce amintirile îmi reveneau în minte. Acestea avuseseră loc cu mult timp în urmă. Eu fusesem foarte mică. Iar mama fusese foarte frumoasă.

Mai târziu, formația a cântat un cântec lent și lacrimile îmi umplură ochii atunci când imigranții s-au luat de mână pentru a cânta împreună. Habar n-aveam ce spuneau versurile, dar știam că mama obișnuise să-mi fredoneze această melodie înainte de culcare. Stătea pe marginea patului meu, mângâindu-mi părul, cântându-mi până când adormeam. O lacrimă mi se prelinse pe obraz în momentul în care se termină cântecul.

— A fost minunat, nu-i așa? m-a întrebat Louis. Am dat din cap. Nu mi-am dezvoltat adevăratul motiv al lacrimilor.

Pe când seara se apropia de sfârșit și oamenii începeau să plece, mulți dintre copiii mici deveniseră obosiți și prea entuziasmați. Am auzit o fetiță plângând:

— Nu vreau să plec.

Și n-o puteam învinovăți. Trebuia să părăsească această companie plăcută, râsetele și muzica pentru a merge acasă într-un apartament mohorât la bloc. Mama copilei a luat-o în brațe.

— Vino la mama, *ho-cheech-ka*, murmură ea. Pentru o clipă, strada din fața mea păru să se clatine. A trebuit să-l prind de braț pe Louis ca să nu mă prăbușesc,

În timp ce o altă amintire mi se trezi în minte. Așa obișnuia să-mi spună și mie mama. Mă îmbrățișa la fel de strâns cum o făcea mătușa Birdie și-mi șoptea cu tandrețe acest cuvânt, așa cum făcuse acea mamă: *ho-cheech-ka*.

— Ești bine, Violet?

— Nu... adică... cred că mama a fost boemă.

— De ce n-o întrebi?

— Ea... ea ne-a părăsit când aveam nouă ani. Nu știu unde se află.

— Îmi pare rău.

Știam că descoperisem un indiciu important în ce privește trecutul mamei mele și, aidoma acelei fete, nu voiam să merg acasă. Voiam să rămân și să vorbesc cu acești oameni și să văd ce alte amintiri despre mama ar prinde viață. Dar seara se apropiase de sfârșit și toată lumea pleca.

M-am simțit prea emoționată ca să vorbesc prea multe în drum spre casă, așa că i-am ascultat pe bunica și pe Louis vorbind. Ea avea mai multe în comun cu el decât aveam eu. Vorbeau aceeași limbă, presărată cu versete din Biblie și referințe la Dumnezeu, de parcă El le era un prieten vechi.

— Îți mulțumesc pentru această seară frumoasă, i-am spus lui Louis în fața ușii de la intrare.

— Sper să te revăd foarte curând, Violet.

În momentul în care ușa s-a închis, m-am întors spre bunica.

— Pot să-ți pun doar o singură întrebare despre mama?

— Da, poți întreba, însă nu-ți promit că voi putea să-ți răspund la ea.

— Cântecul din seara asta mi-au amintit de ea. Vocea îmi tremura de emoție. Obișnuia să-mi fredoneze astfel de cântece. Apoi, am auzit o mamă spunându-i copilei ei *ho-cheech-ka*, așa cum și mama obișnuia să-mi spună mie. Era o imigrantă boemă?

— Cred că familia ei ar putea fi din acea regiune a Europei, da.

— Așadar, a fost săracă, ca acești oameni, înainte de a se căsători cu tatăl meu.

— Nu i-am văzut niciodată casa, Violet, și nu i-am întâlnit niciodată familia.

— Te rog spune-mi ceva, am implorat-o, în timp ce lacrimile îmi curgeau șiroaie. Orice! Ce mai contează acum, din moment ce părinții mei sunt divorțați, iar tata se va căsători cu Maude O'Neill?

Bunica mi-a observat lacrimile și m-a îmbrățișat strâns. Apoi, m-a dus în bucătărie și m-a pus să șed la masă, în timp ce ea pregătea ceaiul.

— După cum știi, părinții tăi s-au cunoscut în noaptea Marelui Incendiu. Tatăl tău a salvat-o. Voiam să întreb cum, dar mi-a fost teamă s-o întrerup. Mama ta a pierdut tot ce avea. Biserica noastră din Lockport a adăpostit multe familii rămase fără adăpost și erau foarte multe. Aici în Chicago, mai mult de o sută de mii de oameni au pierdut totul în incendiu. Tatăl tău a adus-o pe mama ta acasă, în biserica noastră din Lockport. După ce s-au îndrăgostit și s-au căsătorit, ea nu s-a mai întors în Chicago. Nu mai avea la ce să se întoarcă, spunea ea.

— Se iubeau cu adevărat?

— Da, într-o perioadă, chiar se iubeau.

— Ce s-a întâmplat?

Bunica a dat din cap. Nu voia să-mi răspundă.

— Mătușa Birdie îmi spune întruna să mă căsătoresc din dragoste, dar așa au făcut și părinții mei și uite unde au ajuns.

Trebuie să știi de ce dragostea lor s-a stins și de ce a plecat mama.

— I-ai pus tatălui tău această întrebare?

— Mi-a zis că mama și-a detestat viața în Lockport, a detestat să fie legată de mâini și de picioare.

— El știe mai multe decât mine despre asta.

— Dar de ce era atât de nefericită? Te rog spune-mi ceva. Bunica s-a întins peste masă și mi-a luat mâna în ale ei.

— Violet, nu cunosc toate detaliile vieții părinților tăi, dar știu că erau mari diferențe între ei. Și, din clipa în care Angeline s-a căsătorit cu John, o serie de noi așteptări se cereau de la ea ca soție. El este un om proeminent în comunitate, după cum știi.

Bunica mi-a strâns scurt mâna, apoi mi-a eliberat-o. Am privit-o în timp ce a luat o înghițitură de ceai și am încercat să mi-l imaginez pe tata tânăr și îndrăgostit. N-am reușit. Era ca și cum aș fi încercat să mi-l imaginez pe Herman Beckett în rolul lui Romeo al lui Shakespeare.

Bunica și-a așezat pe masă ceașca de ceai și a zis:

— Mama ta venea din Chicago, iar tatăl tău din micuțul Lockport. Poate, din când în când îi lipsea agitația de la oraș. Poate îi lipsea și familia.

— Înțeleg ce spui, dar asta nu explică de ce m-a părăsit pe mine. Nu m-a iubit?

Lacrimile mi-au umplut din nou ochii. Bunica s-a ridicat și s-a grăbit spre locul meu, netezindu-mi părul și sărutându-mi fruntea. Și ea avea lacrimi în ochi.

— Te-a iubit foarte, foarte mult, Violet. Știu asta cu adevărat.

— Atunci de ce m-a părăsit? Știi de ce?

Bunica s-a aplecat și m-a luat în brațele sale, ținându-mă strâns.

— Îmi pare rău, Violet Rose. Asta trebuie să-l întrebi pe tatăl tău.

Sâmbătă, 1 iulie 1893

În dimineața următoare am stat multă vreme în pat după micul-dejun. Dacă îmi acopeream fața cu perna ca să înăbuș toate celelalte zgomote, puteam să aud muzica din seara de dinainte și să-i văd pe dansatori rotindu-se. Voiam să mă agăț de amintirile slabe pe care le aveam despre mama cât de mult puteam.

Era sâmbătă, bunica și mătușile mele erau acasă, dar eu nu voiam să dau față cu niciuna din ele. Toate aveau speranțe așa de mari pentru mine, la care contribuiseam și eu, însoțindu-le pe fiecare la diversele lor îndeletniciri. Dar mă simțeam foarte confuză. Nu știam ce vreau să fac cu viața mea. Așa că am rămas în pat.

Era aproape de amiază când am auzit vocea cristalină a mătușii Agnes rezonând în antreu.

— *Bonjour*, dragilor! Ce mai faceți?

M-am hotărât să invoc că sunt bolnavă, decât să îndur să fac azi vreo vizită socială cu ea. Chiar și așa, era nepoliticos din partea mea să"stau în pat, când ea venise să ne viziteze. M-am îmbrăcat și am mers jos. Toate cele patru surori Howell stăteau în salon.

— *Bonjour*, dragă Violet. Vești bune! Nelson e pur și simplu înnebunit după tine. Bunica lui e așa de încântată. Apropo, și tatăl lui e la fel. Ți-a plăcut concertul de la târg de alaltăieri seară? Și cum a fost după aceea la petrecere?

Nu știam ce să spun. Iar bunica părea și ea să-mi aștepte răspunsul. Ar fi șocate dacă ar auzi despre pariuri. Încă mă străduiam să formulez un răspuns, când cineva bătu la ușă.

— Răspund eu, ciripi mătușa Birdie. S-a dus, pășind ușor, în antreu, iar o clipă mai târziu am auzit-o zicând: Doamne, e Johnny!

Am sărit în picioare și m-am grăbit spre antreu – iar acolo se afla tatăl meu, îmbrățișat de mătușa Birdie.

— Ce cauți aici? am întrebat eu.

— Am venit după tine, răspunse el, ca și cum ar fi fost ceva foarte evident. Te voi însoți înapoi spre casă și te voi ajuta cu bagajul.

— Ce drăguț, zise mătușa Birdie.

— Acasă? am strigat eu, uitând să mă comport ca o domnișoară. De-abia am venit!

— Violet, ești aici de o lună de zile.

— Azi e întâi iulie, adăugă mătușa Birdie.

— Dar nu sunt pregătită să vin acasă! Tata rămase perplex.

— Mi-ai zis că vrei să vezi Expoziția Mondială Columbiană. Ai văzut-o, nu-i așa?

— Da, dar...

— Violet a văzut-o de patru ori. Nu-i așa, draga mea? Mătușa Birdie a arătat înspre toate suvenirurile pe care le-am adunat și care dintr-un oarecare motiv ajunseseră pe masa din antreu: moneda cu roata domnului Ferris de la Silas McClure, vederile de la Herman Beckett, eșarfa de mătase de la mătușa Matt și minunatul evantai ivoriu cu portretul lui Columb pe el de la Nelson Kent.

— De patru ori? repetă tata. Atunci, cu atât mai mult ar trebui să fii gata să te întorci acasă.

— Să te ajut să împachetezi? Întrebă mătușa Birdie.

— Nu vreau să merg acasă! Semănam cu unul din capricioșii copii de seara trecută de la centrul de plasament.

Mătușa Matt înainta în antreu.

— Prânzul e gata, anunță ea. Haideti să ne așezăm și să mâncăm ca niște oameni civilizați. Nu e nimic extravagant, Agnes, doar ciorbă de legume, dar ești binevenită să ni te alături.

— Așa voi face, răspunse mătușa Agnes. Eu și John trebuie să vorbim.

Toți ne-am îndreptat înspre sufragerie și ne-am așezat. Mătușa Matt ne-a umplut castroanele cu supă, iar bunica rosti rugăciunea. În încăpere se simțea tensiunea, în vreme ce fiecare dădea mai departe chiflele și untul. Mă uitam la supă fără poftă.

— Am discutat cu Herman Beckett, începu tatăl meu. Are un mare respect pentru tine, Violet, și așteaptă cu nerăbdare să te întorci. Maude spune că e serios în ce privește curtea ta. Ea crede că ar trebui să te căsătorești cu el.

— De-abia ne cunoaștem unul pe celălalt!

— De aceea e nerăbdător să te întorci, ca să te poată curta în mod serios. Părea foarte încântat, când i-am spus că vin în acest weekend să te iau acasă.

— Maude vrea doar ca să mă dea cuiva în căsătorie, așa încât să scape de mine.

— Ești foarte nedreaptă, Violet. Maude vrea ce e mai bine pentru tine.

— Așteaptă o clipă, John, interveni mătușa Agnes. Cine e acest pretendent despre care vorbești?

— E un tânăr din Lockport. Lucrează ca agent maritim.

— E plictisitor, am mormăit eu.

— John dragule, ce-ți pasă ție de un necioplit din Lockport? 'I-am găsit lui Violet a noastră o pereche mult mai bună. Tatăl lui e marele industriaș, Howard Kent. Familia lui înoată în bani. Iar bunica lui Nelson insistă că lui îi place foarte mult de Violet a noastră. Mi-a bătut chiar apropoul că ar fi gata s-o ceară în căsătorie.

Aproape că m-am înecat cu o înghițitură de limonadă. Am tușit de câteva ori, apoi am reușit să zic:

— Îmi place de Nelson, dar nu sunt nici pe departe gata să mă căsătoresc cu el.

— Pentru Dumnezeu, de ce nu? Întrebă Agnes. Nelson abia așteaptă să se așeze la casa lui și să-și ia locul în firma tatălui său. E o ocazie nemaipomenită.

— Da, pentru Nelson.

— Nu înțeleg de ce ești așa de încăpățânată, spuse Agnes, dar ar fi bine să-ți revii până nu e prea târziu. Lucrurile evoluează așa de bine cu el și e o partidă minunată. John, poate ai putea vorbi cu tatăl lui Nelson câtă vreme ești aici în oraș. Aș putea aranja un prânz sau ceva asemănător, așa încât să cunoști familia Kent.

— Sună promițător, zise tata.

Am surprins privirea bunicii de dincolo de masă și i-am cerut în tăcere ajutorul.

— Și Louis Decker o admiră foarte mult pe Violet a noastră, zise ea, întrând în discuție. Mi-am coborât capul în disperare. Nu asta voiam de la ea. Dacă Louis ar ști că ești în oraș, John, sunt sigură că și el ar vrea să-ți ceară permisiunea de a o curta pe Violet.

— Cine e Louis Decker? Întrebă mătușa Agnes. E cumva rudă cu Homer și Nettie Decker de pe strada Prairie?

— Mă îndoiesc, zise bunica. Dar cred că John ar trebui să-l întâlnească pe Louis în persoană, decât să audă despre el sau familia lui de la terțe persoane, ca mine.

— Trebuie să fie un fanatic religios, bombăni tata. Nu sunt interesat să mă întâlnesc cu niciunul din aceștia. Și nici n-aș lăsa-o pe fata mea să se căsătorească cu unul din ei. Se întoarse înspre mine. Dacă nu te interesează acest băiat, Nelson, atunci vreau să vii acasă. Herman Beckett va fi un soț excelent. El vine dintr-o familie foarte bună.

— Dar cu dragostea cum rămâne? am întrebat eu. Nu trebuie ca două persoane să se iubească una pe alta înainte de a se căsători?

Expresia feței lui se schimbă brusc.

— Nu fi naivă, Violet. Există destul timp pentru ca dragostea să crească odată ce a fost făcut un angajament.

Mătușa Matt își scăpă din mână lingura de supă, zăngănind. M-am gândit că arătase o cumpătare remarcabilă, rămânând tăcută atâta vreme.

— Suntem aproape în secolul XX, John, nu în secolul XIV! Căsătoriile aranjate țin de trecut. Violet e o tânără sensibilă. N-ar trebui să fie lăsată să aleagă pentru ea?

— Violet dragă, zise mătușa Birdie, asigură-te că te căsătorești din dragoste. Cuvintele ei mi-au dat o idee.

— O iubești pe Maude? l-am întrebat pe tata.

— Nu vorbim despre Maude, vorbim despre tine. Răspund de tine. Viitorul tău e mult prea important pentru tine ca să ți-l distrugi făcând o alegere greșită.

— Mătușă Birdie, ajută-mă! Te rog! am implorat-o, apucând-o de mânecă. Spune-i tatălui meu cât de importantă e dragostea.

Mătușa Birdie și-a luat lingura și a lovit cu ea în paharul de apă pentru a atrage atenția tuturor.

— Cred că Violet ar trebui să se căsătorească cu acel gentleman drăguț ce are un zâmbet minunat. E îndrăgostit nebunește de ea.

— Oh, nu. Mi-am acoperit fața cu ambele mâini.

— Cine e acel gentleman? a întrebat tata.

— Cred că Birdie se referă la acel tânăr care a însoțit-o pe Violet în călătoria cu trenul din Lockport, interveni bunica.

Devenea din ce în ce mai rău. Dacă tata ar afla de Silas McClure, n-ar mai avea niciodată încredere în judecata mea. M-am dat înapoi, așteptând ca tata să anunțe furios că nimeni nu m-a însoțit din Lockport, dar mătușa Birdie a luat prima cuvântul.

— Nu-mi amintesc numele lui, dar ne-a dat cartea sa de vizită. Mă duc după ea. Se ridică de la masă și se îndreaptă spre antreu ca să aducă tăvița de argint. Slavă Domnului că ascunsesem toate cărțile de vizită ale lui Silas în jurnalul meu. Cum aş putea explica vreodată de ce mersesem într-un mod nesăbuit la târg cu un hoț care vindea Tonicul Nutritiv al doctorului Dean?

— N-o băgați în seamă, am zis după ce mătușa Birdie părăsi încăperea. Am așteptat până ce tata mai sorbi o dată din supă și am întrebat: Dar dacă nu sunt pregătită să mă căsătoresc?

— De ce să nu fii pregătită? Ai terminat școala, vei avea 21 de ani anul viitor în aprilie. Ce altceva ai vrea să faci cu viața ta?

— Femeile fac tot felul de lucruri. Am văzut câteva din realizările lor când am vizitat Pavilionul Femeii cu mătușa Matt.

— Trebuia să-mi dau seama. Îi aruncă o căutătură urâtă mătușii Matt. Eu m-am întors spre ea, cerându-i în tăcere ajutorul.

— John știe părerea mea în această privință, zise ea. Violet nu trebuie să se căsătorească ca să aibă o viață împlinită. Dar dacă alege să se căsătorească, va fi cu cine va dori ea, când va vrea ea. Și va fi cu cineva care o iubește și o apreciază pentru ceea ce este, nu pentru ceea ce el speră să câștige din căsătorie.

— Nu sunt de acord, se opuse tata. Cred că părinții se află într-o poziție mult mai bună decât sunt copiii lor să vadă calitățile bune ale unui soț și să facă o alegere corectă. Părinții au maturitatea și experiența care tinerilor le lipsește.

— Doamne, John Jacob Hayes, a zis bunica. Sunt surprinsă că spui asta, având în vedere propria ta experiență.

— Experiența mea mă ajută să-mi demonstrez punctul de vedere. Cred că am făcut o alegere mult mai bună cu acest al doilea mariaj, acum că sunt un om matur. O să-ți dai seama de asta imediat ce ai s-o cunoști pe Maude O'Neill. Și acesta e un alt motiv pentru care trebuie să vii acasă, Violet. Lui Maude i-ar plăcea să petreacă ceva timp cu tine și să te cunoască mai bine, din moment ce vom deveni o familie în câteva luni.

Stomacul mi se agita în protest. Supa îmi stătea în față, neatinsă. Dacă aș putea-o găsi pe mama și să-i amintesc tatălui meu de puterea dragostei adevărate.

— Și tot din cauza propriei mele experiențe am decis să aleg pentru fiica mea, continuă tata. Vreau ca Violet să nu repete greșelile mele. Căsătoriile merg bine, dacă oamenii provin din același mediu social, din aceeași clasă socială.

Știam că se referea la mama.

Mi-am dat seama că nu aveam niciun model de căsnicie fericită. Tata era divorțat, mătușa Matt era necăsătorită, soțul mătușii Agnes avea aventuri și până și bunica recunoscuse că mariajul ei nu fusese unul ideal. Mătușa Birdie susținea că e fericită, dar unchiul Gilbert a murit. În plus, Birdie părea, în cea mai mare parte a timpului, să plutească pe lângă realitate.

— Vreau să știu ce nu a mers bine între tine și mama, am spus cu îndrăzneală.

— Ți-am explicat deja și n-am de gând să repet. Și-a îndesat o chiflă în gură pentru a evita să spună mai multe.

Nu m-am dat bătută.

— Ai zis că era sătulă de toate, că ura să trăiască în Lockport și să fie legată de mâini și de picioare. Exact așa mă simt și eu! Nici eu nu vreau să mă stabilesc în Lockport și să fiu plictisită de moarte de Herman Beckett.

— Violet seamănă atât de mult cu mama ei, nu-i așa? Întrebă mătușa Birdie, când reintră, pe nesimțite, în sufragerie cu tăvița de argint goală.

Întrebarea ei întâlnește o tăcere lungă, ce făcea să-ți treacă fiori pe șira spinării. Era ca și cum ar fi aprins fitilul unei dinamite și toată lumea din încăperea își ținea respirația, așteptând detunătura. Am spart eu tăcerea.

— Îi semănă, mătușă Birdie? În ce sens?

Tata își drese glasul, întrerupând-o înainte de a putea răspunde. A ridicat în aer coșul gol de pâine.

— Mai sunt chifle, mătușă Bertha? Aș mai vrea una.

— Mă duc să văd, zise ea, zâmbind.

— Mi-ai zis că te interesează Nelson Kent, spuse mătușa Agnes. Gândește-te la ce viață minunată ai putea avea alături de el.

Da, dacă eram dispusă să-l împart cu Katya. Trebuia să fac ceva, repede, dar eram prea lovită de panică ca să pun la cale un plan. Venisem în Chicago cu două țeluri și n-atinsesem niciunul. Acum, era timpul să mă întorc acasă. De ce nu mă gândisem la o cale să o găsesc pe mama și să opresc căsătoria tatălui meu? De ce-mi pierdusem timpul alergând prin oraș cu pretendenți fără caracter? Dacă n-am să o găsesc curând pe mama, va trebui să mă căsătoresc cu cine va vrea tatăl meu.

— E viața mea, nu-i așa? am izbucnit eu. N-am încredere în tine să alegi pentru mine, tată. O urăsc pe Maude. În plus, în toți acești ani m-ai mințit în legătură cu mama.

Știam că mă purtam copilărește, dar eram disperată.

— Ți-am ascuns adevărul pentru binele tău. Te-am protejat. Poți fi foarte impulsivă și dramatică, Violet. De aceea, vreau să te văd căsătorită bine, cu un soț bun care-ți va oferi o viață confortabilă.

— John, nu vrei să o mai lași pe Violet încă o vreme la noi? Întrebă bunica. Abia suntem la începutul lunii iulie.

L-am văzut aruncându-i o privire scurtă mătușii Matt. Și ea observă asta.

— Îi e teamă că voi avea o influență negativă asupra ta, Violet.

— Dar dacă ea petrece mai mult timp cu Nelson Kent, a zis mătușa Agnes, sunt sigură că o va cere în căsătorie.

— Vrei să te vezi în continuare cu acest tânăr, Nelson? a întrebat tata.

— Da, am spus cu un nod în gât. Nu eram pregătită să mă căsătoresc cu Nelson, dar curțarea lui mi-ar aduce un câștig de timp.

Tata a făcut pauză vreme îndelungată, rumegând bine situația.

— Bine, a zis el, oftând greu. Presupun că poți să rămâi.

— Oh, ce drăguț, zise mătușa Birdie.

— O să stai la noi în weekend, John? I-a întrebat bunica. Pot să mai pregătesc un pat...

— Nu, cred că voi lua trenul spre casă în seara asta. Își scoase ceasul de buzunar, se uită lung la el, apoi îl închise cu zgomot.

— Maude mă așteaptă în seara aceasta. Dar mă voi reîntoarce peste două săptămâni, Violet, ai înțeles? Se pare că nu duci lipsă de pretendenți din care să alegi. Doar nu prelungi lucrurile prea mult, fiindcă voi fi obligat să aleg în locul tău.

În noaptea aceea n-am putut dormi. Trebuia să aflui cine va fi bărbatul cu care mă voi căsători. Singura modalitate la care am putut recurge a fost Ritualul Scării din toiul nopții.

Eu și Ruth Schultz am practicat acest ritual cu rezultate tulburi la școală. Potrivit tradiției, dacă o femeie voia să vadă chipul viitorului ei soț, trebuia să se îmbrace toată în alb, să-și lase părul desfăcut și să aștepte exact până înainte de a bate miezul nopții. Apoi, cu o lumânare în mâna dreaptă și cu o oglindă în stânga, ea trebuia să coboare încet scările, cu spatele, până la pivniță. Când va ajunge pe ultima treaptă și ceasul va bate ora 12, chipul viitorului ei soț va apărea în oglindă.

Ruth a fost prima care a încercat și a jurat că a văzut chipul unui bărbat drăguț.

— E cineva pe care nu-l cunosc, a spus ea, dar în momentul în care îl voi vedea din nou, îl voi recunoaște.

Eu și Ruth aveam doar o singură oglindă și lumânare, așa că a trebuit să-mi aștept rândul până în seara următoare. Ritualul trebuia executat la miezul nopții. În plus, îți era mai ușor să mergi cu spatele pe scări în jos dacă te ajuta cineva. Altfel, riscai să cazi pe scări în jos, să-ți rupi gâtul și să nu-ți mai găsești niciodată dragostea adevărată. Nimeni nu vrea să se căsătorească cu o schiloadă.

Dar când îmi veni mie rândul seara următoare, o colegă răutăcioasă, căreia îi mirosise ce făceam eu și Ruth, ne-a pârât. Directoarea ne-a prins și ne-a pedepsit pentru că nu eram în pat după ora stingerii. Faptul că am pus „dormitorul în pericol” cu o lumânare aprinsă ne prelungise perioada de detenție. N-am mai văzut chipul viitorului meu soț. Acum, în disperarea mea, am decis să încerc ritualul de la miezul nopții fără ajutorul lui Ruth.

Am împrumutat o lumânare din candelabrul de argint de deasupra bufetului din sufragerie și o cutie de chibrituri din sertarul de la bucătărie. Neavând o oglindă de mână, am decis să folosesc tăvița de argint a mătușii Birdie. Era destul de strălucitoare ca să-mi văd reflecția în ea și, în plus, nu s-ar sparge în cazul în care aş cădea. În ultima vreme fusesem destul de ghinionistă, așa că nu puteam risca încă șapte ani de ghinion.

Mi-am desfăcut părul și, cum eram îmbrăcată în combinezonul meu alb de muselină, am aprins lumânarea și m-am furișat din dormitor pe când se apropia miezul nopții. Simțeam în stomac un nod asemănător cu cele pe care reușeam să le

fac în încercările mele de a tricota, în timp ce stăteam în capul scărilor și așteptam ca ceasul de perete din hol să înceapă să bată ora 12.

Bang!

Prima bătaie a ceasului mă făcu să tresar, răsunând prin casa tăcută. Mi-am revenit repede și am început să cobor scările cu grijă, mergând cu spatele.

Bang!... Bang!

Am ajuns în vestibul și am apucat tăvița de argint de pe masa din hol.

Bang!... Bang!... Bang!

O auzeam pe mătușa Matt sforăind în timp ce mă strecuram cu spatele de-a lungul holului, pe lângă ușa ei. Ceasornicul încă bătea, când am atins cu spatele ușa pivniței ca s-o deschid și să încep să cobor.

Bang!

Piciorul mi-a atins ultima treaptă când ceasornicul bătu ora 12 și am ridicat oglinda, așteptând să apară chipul soțului meu. În schimb, o siluetă neclară se ivi brusc înaintea mea, în capul scărilor.

De spaimă, mi se tăie răsuflarea. Nu puteam să strig. Mintea îmi spunea să fug, dar nu știam ce pericole se ascundeau în întunericul de nepătruns din spatele meu. În plus, singura parte din mine care se putea mișca era inima, ce încerca să-mi sară afară din piept.

Dintr-odată, o voce tremurândă strigă:

— Dă-mi înapoi tăvița mea de argint, hoțule nenorocit și ticălos! Mătușa Birdie.

Genunchii mi se înmuiară și m-am lăsat, ușurată, pe podeaua pivniței. Mătușa Birdie cobora, încet, scările, învărtind în mână o umbrelă ca pe o bâta. Într-un final, îmi reveni glasul.

— Mătușă Birdie, așteaptă! Sunt eu, Violet! Se opri, iar ochii ei se făcură mari de uimire.

— Violet Rose Hayes! Pentru Numele lui Dumnezeu, de ce furi tăvița de argint?

— Nu o fur. O... o folosesc pentru a vedea chipul soțului meu. Dar miezul nopții trecuse de multă vreme, iar chipul lui îmi rămăsese tot necunoscut.

Mătușa Birdie s-a așezat pe scări și și-a pus umbrela în poală. Când inima a început să-mi bată din nou normal, i-am explicat ce făcusem.

— Trebuia să încerc metoda tortului de nuntă, am zis, când mi-am terminat povestea.

— Metoda tortului de nuntă?

— E un alt ritual despre care mi-a povestit Ruth. Trebuie să-ți pui sub pernă, înainte de culcare, o felie de tort. Ea susține că, dacă faci așa, în seara aceea o să-l visezi pe cel cu care te vei căsători.

— Oh, ce drăguț.

— Dar n-am fost la nici-o nuntă, mătușă Birdie, și n-am de gând s-o aștept pe aceea a tatălui meu. Trebuie să-mi găsesc dragostea adevărată și să-l împiedic pe tata să se căsătorească cu Maude – și timpul se scurge așa de iute.

— Draga mea, eu n-am auzit niciodată de niciuna din aceste metode de a-ți afla alesul, dar știu una care dă roade de fiecare dată.

— Adevărat? Ce trebuie să fac?

— Așezi două nuci pe plita sobei, una pentru pretendentul tău și una pentru tine. Dacă nuca pretendentului tău pocnește sau sare, înseamnă că îți va fi infidel. Dacă ia foc și arde, înseamnă că te iubește. Iar, dacă amândouă iau foc în același timp, înseamnă că te vei căsători cu el.

M-am ridicat în picioare.

— Am să încerc.

— Oh, ce drăguț.

Ne-am dus sus în bucătărie. Din moment ce era vară, focul din sobă era stins, dar am îndesat noi înăuntru câteva bucăți de surcele împreună cu unul din zierele mătușii Matt, tot mototolit. Eu suflam în lemne pentru a ațâța focul, în timp ce mătușă Birdie aduse o plasă de nuci din cămară.

— Am mai mulți pretendenți, i-am zis. Va funcționa metoda și dacă îi voi testa pe toți trei?

— Să încercăm și să vedem. Își trase un scaun lângă sobă și se așeză să privească.

— Prima e pentru mine, am zis, punând o nucă pe plită, iar asta e pentru Nelson Kent. Simțeam căldura focului ce se întetea în timp ce așezam a doua nucă. A treia e pentru Louis Decker... și a patra pentru Herman Beckett.

— Nu uita și de celălalt gentleman. Mătușă Birdie îmi întinse o altă nucă.

— Care alt gentleman? Dar știam exact la cine se referea.

— Știi tu, tânărul cu ochi albaștri ca cerul tomonic și cu zâmbet fermecător.

— Nici măcar nu intră în concurs, mătușă Birdie. Păru așa de tristă cu buzele-i lăsate în jos și cu capul aplecat într-o parte, că m-a înduioșat. Ce se putea întâmpla? În plus, ea îmi și luase din mână nuca lui Silas McClure și o pusese pe plită. „

— Bine. Aceea e pentru Silas McClure, am zis.

Am tras un alt scaun și am stat, câteva minute bune, uitându-ne. Mă așteptam fără doar și poate ca nuca lui Nelson Kent să pocnească și să sară, dovedind că va fi infidel. Cea a lui Louis Decker și Herman Beckett s-ar putea să ia foc și să ardă, dezvăluind faptul că mă iubesc, dar eu mă uitam atentă la nuca mea, sperând că nu va arde împreună cu vreuna din a lor și să arate că ne vom căsători. Pe măsură ce focul se întetea, se intensifica și suspansul meu. Mă fâțâiam, agitată. Deodată, mătușa Birdie sări în picioare, veni în spatele scaunului meu și îmi acoperi ochii cu mâinile.

— Stai! Ce faci? Nu văd nimic.

— Știu că nu vezi, zise ea suav. Acum, întrebarea e la care dintre ei speri?

Mi-am dat seama de logica metodei ei.

— Așa... așa descoperi răspunsul?

— Nu e magie. Inima ta știe care e bărbatul care ți se potrivește. Spune-mi ce zice inima ta.

Eram încă în beznă, cu ochii acoperiți, dar am crezut că încep să văd.

— Aș avea o viață plină de sens, făcând fapte bune, dacă m-aș mărita cu Louis, iar el m-ar considera perechea lui în toate. Dar nu cred că aș putea suporta să fiu săracă și să lucrez cu oameni săraci. Știu că asta mă face să par superficială, dar n-am ce să fac. Nu pot face tot restul vieții mele ceea ce face el. Lucrează în locuri atât de groaznice. În plus, pasiunea lui Louis e pentru Dumnezeu, nu pentru mine.

— Așadar, nu e el alesul.

— Nu, nu cred. Nelson mi-ar oferi o viață luxuriantă cu servitori, ținute elegante și mâncăruri bune. Știu că m-ar lăsa să donez bani ca să ajut săracii și să fac multe lucruri, dar e suficient pentru o viață întreagă petrecută împreună? El nu mă iubește, mătușă Birdie. Eu și Nelson suntem prieteni buni, dar cred că e îndrăgostit de altcineva. Se uita la ea cu niște ochi plini de iubire și i-am văzut sărutându-se. M-am încălzit brusc, amintindu-mi de sărutul lor pasional, dar poate că era căldura sobei de vină. Crezi că dragostea ar putea crește după ce ne-am căsători?

— Orice foc are nevoie de o scânteie ca să se aprindă, zise ea. Trebuia să admit că între mine și Nelson nu era nici-o scânteie.

— Herman Beckett ar fi un compromis – nici bogat, nici sărac. Pare să țină la mine și-și dorește o casă și o familie. Mi-ar oferi o viață sigură și liniștită, dar e atât de plictisitor. Mama a fost nefericită trăind în Lockport. Dacă și eu voi fi așa?

— E vorba de acel tânăr care lucrează la pompele funebre?

— Ăăă... da. Era târziu în noapte și n-am mai avut răbdarea să-i explic cine era, de fapt, Herman Beckett.

— Ei bine, e exclus. Nu poți să-ți petreci restul vieții cu un antreprenor de pompe funebre, Violet. Sunt niște oameni așa de mohorâți. Nu-mi plac antreprenorii de pompe funebre.

— Atunci, cred că poți să-ți iei mâinile de la ochii mei. Nu o făcu.

— Nu uiți cumva de celălalt tânăr?

— Nu, Silas McClure e un hoț. Nici nu intră în discuție. Mi-am imaginat nuca lui învăluită în flăcări, dovedind că își va petrece veșnicia în iad împreună cu alți hoți și criminali.

— Cred că știi pe care ți-l dorești de soț, nu-i așa, dragă?

— Pe niciunul din ei.

— Bine atunci. Asta spune totul, nu-i așa?

Își luă, în sfârșit, mâinile de la ochi. Nucile stăteau pe plita sobei exact unde le pusesem. Ziarul și surcelele aproape arsese, iar focul se stingea. Am deschis ușița sobei și am împins toate nucile în flăcările muribunde.

— Să mergem la culcare, am zis cu un oftat.

În timp ce urcam scările, mă întrebam ce ar fi mai rău: să trăiești cu un soț care nu te iubește, asemenea mătușii Agnes; să te căsătorești cu un bărbat a cărui pasiune e îndreptată înspre Dumnezeu, asemenea bunicului meu; sau să fii ca mătușa Matt și să nu te căsătorești niciodată. Dar când mătușa Birdie m-a îmbrățișat de noapte bună în capul scărilor, am știut dintr-odată răspunsul: cel mai rău ar fi să-l pierzi pe bărbatul pe care-l iubești cu adevărat, așa cum i se întâmplase mătușii Matt.

Am stins lumânarea și m-am urcat în pat, îngropându-mi fața în pernă. Nu mi-am mai putut reține râul de lacrimi. Atunci am înțeles pentru prima dată adevărul: Înainte de a-mi acoperi mătușa Birdie ochii, sperasem ca nuca lui Silas McClure să ia foc deodată cu a mea. M-aș fi putut îndrăgosti de el, dacă nu s-ar fi dovedit a fi un tâlhar. Dar acum, Silas era mort pentru mine, asemenea soțului mort al mătușii Birdie.

Apoi, îmi veni în minte un alt gând. Aidoma mătușii Birdie, și tatăl meu și-a pierdut dragostea vieții, când mama l-a părăsit. Poate de aceea nu vrea el ca să mă căsătoresc din dragoste. Poate vrea să mă scutească de acea suferință pe care el a cunoscut-o.

Voiam să trăiesc fericită până la adânci bătrâneți, dar începeam să cred că dragostea adevărată există numai în romanele de dragoste.

Luni, 3 iulie 1893

Eram deznădăjduită. Tatăl meu îmi îngăduise numai două săptămâni în Chicago și nu mai puteam irosi nici-o zi. Luni dimineață m-am sculat devreme, hotărâtă să iau măsuri, de orice fel – dar, cu toate acestea, nu mă decisesem ce să fac. Am găsit-o pe bunica în bucătărie făcând clătite.

— Te-ai trezit devreme, Violet Rose. Vii la centrul de plasament cu mine? Mi-a pus în față o farfurie și s-a întors înapoi la sobă, fredonând o melodie.

— Îmi pare rău. Poate într-o altă zi.

— Ne-ar prinde bine niște ajutor la Asociația Feministelor, interveni mătușa Mart. Își lăasă ziarul jos, atât timp cât să-și taie felii grepfrutul de dimineață. Mirosul puternic umplu bucătăria.

— Data viitoare, i-am zis. Promit.

— O să ieși cu Agnes, dragă?

— Nu, i-am răspuns bunicii, nu azi.

De îndată ce eu și mătușa Birdie am rămas singure, am scos din birou sertarul plin cu poze și m-am așezat pe canapea pentru a mă uita la ele. Cele mai multe erau cu mătușa Birdie, cu surorile ei și cu familiile lor. Dar m-am oprit, când am găsit una ce înfățișa o versiune mai tânără a tatălui meu. Alături de el era un alt tânăr ce-i semăna incredibil de bine.

— Acesta e tatăl meu? am întrebat-o pe mătușa Birdie, care se învârtea prin apropiere.

— Da, e Johnny. Nu-i așa că era un tânăr chipeș, când era tânăr? Se lăsa pe sofa, alături de mine.

— Cine e acest bărbat cu el? Un verișor?

— Nu, îl cunoști. E fratele lui, Philip, bineînțeles.

— Stai un pic. Tatăl meu nu are niciun frate.

— Ei bine, cu siguranță că are. Între Philip și Johnny sunt doi ani și sunt la fel de uniți ca niște gemeni.

M-am uitat mai atent la poză, studiind-o.

— Nu mi-a spus nimeni vreodată că are un frate. N-am știut niciodată de existența lui. De ce nu vorbește nimeni despre el?

Unde e?

Zâmbetul visător al mătușii Birdie dispăru.

— E plecat la război, ca și Gilbert, zise ea, întristată. Oh, nu. Ce cutie a Pandorei mai deschisesem acum?

— Cred că Florence a primit o scrisoare de la el nu demult. Mă duc s-o caut. Dădu să se ridice de pe canapea.

— Nu, e în regulă. Voi citi mai târziu scrisoarea. Hai să ne uităm la poze.

Ultimul lucru pe care voiam să-l fac era să-i amintesc mătușii Birdie adevărul despre iubitul ei, Gilbert. Dar de ce nu pomenise nimeni vreodată de Philip? Iată încă un secret pe care familia mea mi-l tănuise. Am azvârlit poza cu misteriosul meu unchi în grămada de poze și am trecut la următoarea. Și următoarea, și următoarea. Când am ajuns la fundul sertarului, am zis frustrată:

— De ce nu sunt poze cu mama mea?

— Nu știu. Crezi că cineva le-ar fi putut fura?

— Sau distruge? Am hotărât să schimb tactica. Ai zis acum câteva zile că îi semăn foarte bine. Poți să-mi explici ce ai vrut să zici cu asta?

— A fost o ființă drăgălașă ca și tine. Foarte inventivă. O fire veselă.

Am înghesuit toate pozele înapoi în sertar, supărată că și această căutare se dovedise inutilă. Să încerc să scot informații de la familia mea era o pierdere de timp. De ce să nu mă urc eu însămi în tramvai, să merg până pe strada LaSalle și să-mi găsesc mama? După cum bine subliniase Silas, suntem în pragul secolului XX. Femeile ar trebui să aibă libertatea de a merge singure oriunde. Aș putea să-i găsesc adresa de una singură, nu-i așa?

Totuși, în timp ce rămâneam ținută de canapea, mi-am dat seama că nu frica de călătorie sau lipsa unui însoțitor era cauza ezitării mele. Am ajuns, într-un sfârșit, față în față cu adevărul pe care-l evitasem de o lună de zile: Îmi era teamă s-o găsesc pe mama. Teamă de ceea ce o să descopăr despre ea. Teamă să aflu că nu mă iubește. Teamă că mă va respinge din nou.

Trebuia acum să pun pe cântar aceste temeri alături de realitatea ultimatumului stabilit de tatăl meu. Dacă nu se va schimba nimic în aceste două săptămâni, el va aranja să mă căsătoresc cu Herman Beckett sau cu Nelson Kent. Iar tata se va căsători cu criminala de Maude O'Neill. Hâda și Hidosul vor deveni frații mei. A venit vremea să-mi las deoparte temerile și să-mi adun puțin curaj.

— Mătușă Birdie, ce zici de o plimbare până în centru cu mine? Chiar n-am avut curajul de a merge de una singură.

— Bine, a zis ea, ridicându-se de pe canapea. Unde vom merge?

— Pe strada LaSalle. S-o găsim pe mama.

— Oh, ce drăguț.

Spre deosebire de cele două surori ale ei, mătușa Birdie nu pășea alert și ferm. Plimbarea cu ea până la stația de tramvai a semănat cu un vals tihnit în lumina lunii. Iar mătușa Birdie era o însoțitoare jovială și nu mi-a ținut discursuri pe un ton răspicat în drum spre centru. Am luat-o de braț după ce ne-am dat jos pe aglomerata stradă LaSalle, având senzația că țin de un balon care s-ar putea lansa în aer dacă i-aș slăbi strânsoarea.

M-am uitat la numărul de casă al celei mai apropiate clădiri, apoi m-am rotit pe loc de câteva ori, asemenea unui copil de trei ani legat la ochi, până m-am orientat. Când mi-am dat seama în ce parte s-o luăm, ne-am îndreptat înspre sud. Am observat că pe o parte a străzii erau numere pare, iar pe cealaltă, impare, așa că la prima intersecție am luat-o spre partea de vest a străzii LaSalle.

Ne apropiam din ce în ce mai mult. Picioarele îmi tânjeau să alerge la fel de repede ca inima-mi agitată, dar mătușa Birdie aluneca, încet, lângă mine ca o barcă într-o zi liniștită. Le zâmbea necunoscuților și saluta pe fiecare bărbat în uniformă – polițist, angajat al unui hotel, portar, tramvaist. Probabil i-ar fi îmbrățișat pe toți, dacă i-aș fi slăbit strânsoarea brațului.

Și iat-o – clădirea mamei mele. Doar că nu era deloc un bloc cu apartamente, ci o clădire cu trei etaje, având o formă turtită și formată din birouri, înghesuită între alte două mai mari. O tăbliță agățată deasupra ușii indica o școală de dans.

— Nu se poate să fie aici!

— De ce nu, dragă?

— Nu văd niciun apartament.

Cu toate acestea, am tras-o după mine pe mătușa Birdie până în holul minuscul al clădirii și am citit panoul informativ. Birourile de la primul etaj aparțineau unei firme de inginerie, la etajul al doilea era școala de dans, iar la etajul al treilea o firmă de avocatură.

— Oh, nu, am oftat. Acesta trebuie să fie biroul de avocatură la care mama a apelat cu ocazia divorțului.

— Ei bine, atunci, asta spune totul, nu-i așa?

Am refuzat să mă dau bătută. Ne-am târât picioarele pe scări în sus până la etajul al treilea și am dat peste un funcționar mohorât, păzind intrarea biroului părăginit din spatele său.

— Vă pot ajuta cu ceva?

Am etalat o atitudine demnă și, în același timp, cochetă, sperând să-i cuceresc caracterul oficios cu demnitatea mea și să-i trezesc instinctele masculine cu farmecele mele feminine.

— Oh, chiar sper să mă puteți ajuta, domnule..., am aruncat o privire pe birou la plăcuța cu numele lui,... domnule Morgan. Vedeți dumneavoastră, numele meu este Violet Rose Hayes și încerc s-o găsesc pe una dintre clientele dumneavoastră, doamna John Hayes, care se întâmplă să fie mama mea. Prenumele ei este Angeline. Adresa aceasta a fost trecută pe actele de divorț ale părinților mei. Nu aveți cumva adresa locuinței sale?

— Nu avem voie să divulgăm informații personale despre clienții noștri. Am simțit vocea lui rece și lipsa de interes ca lovitura unei palme. Nu mi-a luat mult ca să-mi dea lacrimile.

— Vă rog, trebuie să mă ajutați! E mama mea. A plecat de acasă când aveam nouă ani și n-am mai văzut-o de unsprezece ani.

Domnul Morgan era ca o statuie de piatră.

— Asta e irelevant.

— Irelevant! Am venit tocmai din Lockport cu trenul și e foarte important să iau legătura cu ea imediat!

— Confidențialitatea clienților noștri e, de asemenea, foarte importantă.

Am inspirat adânc ca să mă calmez. Farmecele mele feminine, în mod evident, nu-și făceau efectul. Țâfnosul domn Morgan arăta mai mult interes față de hârtiile pe care le muta dintr-un loc în altul pe biroul său decât față de mine.

— Dar dacă i-aș scrie un mesaj? I l-ați putea trimite?

— Noi nu suntem un serviciu de curierat.

— Știu asta, dar dacă... Dar dacă aș plăti să devin un client al dumneavoastră și apoi dumneavoastră ați putea să-i dați...

— Compania noastră oferă consultanță doar pe teme legale. Am apucat-o de braț pe mătușa Birdie și m-am repezit afară.

De îndată ce am ieșit din raza lui vizuală, pe palierul din casa scării, am început să plâng. Mătușa Birdie mi-a dat batista sa și m-a îmbrățișat.

— Gata, gata...

— Trebuie s-o găsesc pe mama, mătușă Birdie!

— Ei bine, atunci va trebui să ne continuăm cercetările, nu-i așa?

Am ieșit din clădire și am început să mergem. Eram prea supărată ca să-mi pese pe ce stradă ne aflam sau în ce direcție ne îndreptam. Ne opriserăm într-o intersecție și așteptam ca să se mai elibereze strada, când mătușa Birdie arăta, pe

neasteptate, spre un grup de bărbați care stăteau, dincolo de stradă, în fața clădirii Tribunalului Municipal.

— Oh, privește. Nu e el tânărul cu acei frumoși ochi albaștri care te-a vizitat? Cum îl chema?

— Silas McClure..., am șoptit eu. Era inconfundabil, chiar și de la acea distanță. M-am răsucit atât de repede ca s-o iau în direcția opusă, încât mătușa Birdie mi-a scăpat. Înainte de a o putea opri, a început să dea din mâini ca o victimă pe punctul de a se îneca și îl strigă pe nume.

— Aloo! Domnule McClure!

— Hei! strigă el înapoi. A salutat și el dând din mâini, apoi i-a lăsat pe ceilalți bărbați și s-a grăbit să treacă strada, strecurându-se cu dibăcie printre cai, căruțe și trăsură. Domnișoara Hayes! Și doamna Casey, mă bucur să vă văd! Mătușa Birdie l-a salutat, îmbrățișându-l generos.

Pulsul începu să mi-o ia la goană, deși nu voiam asta, iar chipul lui Silas se luminează asemenea Orașului Alb noaptea, când mă văzu. Foarte rar se întâmpla ca cineva să se arate așa de încântat că mă vede. Nelson mă saluta rezervat, Louis era cordial, iar posacul Herman Beckett ar fi comatos. Mi-am îndemnat inima s-o ia mai încet, amintindu-mi că Silas era un hoț și un criminal – tocmai ieșise de la tribunal, nu-i așa? Dar acest element al pericolului a făcut doar ca inima să-mi bată mai tare.

— Ce faceți aici, doamnelor?

— Violet își caută mama, a zis mătușa Birdie. Ai văzut-o?

A clipit din ochi. Apoi am văzut că începe să înțeleagă lucrurile.

— Hei, asta e! În ziua când am sosit în Chicago m-ai rugat să te duc pe strada LaSalle și apoi... S-a oprit. Zâmbetu-i orbitor îi dispăru. Îmi pare foarte, foarte rău, Violet. Trebuia să te aduc aici după vizita la târg, nu-i așa? Chiar te-am dezamăgit în ziua aceea.

— Nu contează, am zis, ștergându-mi lacrimile. Adresa s-a dovedit a fi a unui birou de avocatură. Ei sunt cei care au întocmit actele de divorț ale mamei, dar nu vor să-mi spună unde locuiește ea.

— Mamei tale îi plăcea la teatru, zise mătușa Birdie. Probabil s-a dus acolo. De ce să n-o căutăm?

Am apucat brațul mătușii Birdie la timp ca s-o opresc.

— Nu cred că s-a dus la teatru, mătușă Birdie. E plecată de unsprezece ani.

— Și sunt zeci de teatre în Chicago, adăugă Silas.

— Ei bine, era o punere în scenă minunată a piesei Romeo și Julieta. I-ar fi plăcut. Ea și Johnny erau exact ca și cei doi – îndrăgostiți născuți sub o stea nenorocoasă.

— Dumnezeule, nu pot să-ți spun cât de rău mă simt că te-am dezamăgit, zise Silas. Aș vrea să mă revanșez față de tine, Violet, și să te ajut cumva. Dacă mi-ai da numele mamei tale, poate te-aș putea ajuta s-o găsești.

— Cum? Nici măcar nu am o adresă.

— Eu... ăăă... am metodele mele.

Mi l-am imaginat făcând apel la mizerabila lume interlopă de bandiți și hoți de buzunare, șoptind numele mamei de la o vizuină de criminali la alta. Știam că Silas e un hoț și, cu toate acestea, nu-mi era deloc frică de el. În plus, în ceea ce privește găsirea mamei mele, mă aflam într-un punct mort și aveam de-a face și cu termenul-limită al tatălui meu. Ce strica să-i spun? Aveam nevoie de orice ajutor pe care-l puteam primi.

— Dacă îți dau numele ei și o găsești, promiți să nu-i spui nimic până ce voi reuși să vorbesc eu cu ea? Nu vreau s-o sperii.

— Cum ar putea s-o sperie, dragă? făcu mătușa Birdie. El n-ar face rău niciunei muște. Nu-i așa, domnule McClure?

— Unui țânțar, poate, zise el, clipindu-i din ochi, dar niciodată unei muște. Ascultă, Violet, nu te mai îngrijora. Spune-mi numele ei și am să văd ce pot să fac pentru tine.

Își vârî mâna într-un buzunar interior al hainei sale pentru a scoate un teanc de hârtii împăturite și un creion mic. Dar în timp ce făcea asta, am observat o umflătură mare într-un alt buzunar interior și am văzut ceva metalic împungând afară.

Era o armă?

Nu văzusem niciodată înainte, așa de aproape, un pistol, dar din scurta privire pe care am putut-o arunca înainte de a-și închide din nou nasturii costumului, mă temeam că așa ceva era. Inima a început să-mi bată așa de tare, că prietenii lui Silas ar fi putut s-o audă de dincolo de stradă. Acum îmi era frică de el! Mi-am deschis gura, dar n-am reușit să articulez nimic.

— Numele ei e Angeline, zise mătușa Birdie. An-ge-,line Hayes.

— Angeline, repetă el în timp ce nota cuvântul. Îmi puteți spune orice altceva care să mă ajute?

— Era o ființă drăgălașă, adăugă mătușa Birdie. Ca și Violet.

Și-i plăcea teatrul.

— Cred că... cred că s-ar putea să fie boemă, am reușit să spun într-un final. Disperarea a câștigat bătălia împotriva fricii. Acum câteva seri am ascultat muzică populară boemă, iar limba, cântecele și toate celelalte mi s-au părut foarte cunoscute. Nu-mi amintesc prea multe despre mama, dar țin minte că uneori cânta într-o altă limbă.

A terminat de notat totul și a împăturit hârtia. Mi-am ținut răsuflarea, sperând să-și deschidă din nou haina, dar și-a îndesat hârtia și creionul într-un buzunar exterior.

— Bine atunci, Violet. Am să văd ce pot face.

— Poți să te grăbești, te rog? Am la dispoziție mai puțin de două săptămâni ca s-o găsesc.

— Două săptămâni? Și apoi ce se întâmplă?

— Apoi, tatăl meu mă va obliga să mă întorc acasă în Lockport.

— Hei, McClure, vino! strigă unul dintre bărbații de dincolo de stradă. Procesul a reînceput. Am încercat să le surprind fețele și să văd dacă l-aș recunoaște pe „Josephine” sau Robert, dar bărbații se întorseseră deja cu spatele.

— Îmi pare rău, dar trebuie să plec. Mi-a strâns mâna. Te anunț de îndată ce aflu ceva, bine? M-a privit îndelung, galeș, ca și cum voia să-și întipărească în minte chipul meu. Zâmbetul orbitor îi reveni. Mă bucur că v-am revăzut, doamnelor. La revedere!

L-am urmărit în timp ce se strecura prin trafic, ferindu-se de căruțe și cum urcă vioi scările tribunalului. Se întoarce și ne făcu cu mâna înainte de a dispărea înăuntru. Nu mă puteam mișca.

Se întâmpla ceva teribil de rău cu inima mea. Bătea într-un ritm anormal și sălbatic. E din cauza armei, mi-am zis. Are o armă! Mătușa Birdie mă bătu ușor pe umăr, rupând vraja.

— E îndrăgostit de tine, zise ea.

— Nu. E-e imposibil. E-e total nepotrivit pentru mine!

— De data aceasta obrajii tăi nu sunt îmbujorați, dragă, sunt aprinși de-a dreptul.

Mi-am acoperit obrajii cu mâinile și am simțit căldura. Mătușa Birdie și-a aplecat capul într-o parte și mi-a zâmbit.

— Asigură-te că te căsătorești din dragoste, draga mea.

Pe când eu și mătușa Birdie am ajuns acasă, reușisem să îmi stăpânesc tremurul provocat de întâlnirea cu pistolarul Silas McClure. Dar mă luptam cu lacrimile amare ale dezamăgirii pentru că n-o găsisem pe mama. Îmi doream să fi mers pe strada LaSalle în urmă cu patru săptămâni, în loc să irolesc tot acest timp. Acum, îmi rămăseseră mai puțin de două săptămâni ca s-o găsesc și cea mai mare speranță a mea se afla în mâinile unui viclean vânzător ambulant de elixire. Voiam s-o dau la o parte pe mătușa Birdie și să urc în camera mea ca să plâng.

— Se pare că ai primit o altă scrisoare, zise mătușa Birdie. Se opri în fața mea pentru a ridica scrisorile ce ne așteptau căzute pe podeaua din hol.

— De la cine e? am întrebat, istovită.

— La adresa expeditorului scrie doamna Charles Crane, din Riverside, Illinois.

Mi-a trebuit un moment ca să-mi dau seama că era de la sora lui Herman Beckett, pe care eu o botezasem „Mary cea Nefericită”. Am luat scrisoarea de la mătușa Birdie și am deschis-o.

Dragă domnișoară Hayes,

Îți scriu acest bilet pentru a te invita la un picnic în familie, pe data de 4 iulie, la noi acasă, în Riverside. Herman va veni din Lockport cu trenul și va fi însoțit de mama noastră, așa încât vei avea ocazia să ne cunoști mai bine familia. Știu că te anunț destul de târziu, dar sper, din tot sufletul, că vei putea veni. Herman și soțul meu, Ernest, te vor căuta în jurul orei 10 dimineața. Aștept cu nerăbdare să te revăd.

Cu respect,

Mary Crane

— E de la unul din pretendenții tăi? Întrebă mătușa Birdie.

— De la sora lui. M-a invitat la un picnic pe 4 iulie.

— Oh, ce drăguț. Mâine e 4.

— Da? Oh, nu, m-am tânguit eu. Asta înseamnă că nu mai am timp să răspund și să-mi transmit regretul de a nu putea merge.

— Nu vrei să te duci, dragă? Eu ador picnicurile din 4 iulie cu parade, focuri de artificii și tot restul. Ție nu-ți plac? Și toată lumea e cuprinsă de un spirit patriotic acum, că țara noastră e în război.

— Problema e că nu-mi pot permite să pierd încă o zi, mătușă Birdie. Trebuie s-o găsesc pe mama înainte ca aceste două săptămâni să se termine și habar n-am unde s-o caut.

— Ei bine, ai putea să-l întrebi pe Philip. El ar ști unde este.

Philip? Fratele dispărut al tatălui meu? O senzație ciudată, de furtună m-a străbătut, asemenea celor pe care le aveam când unul din detectivii din *Istoriisiri adevărate despre crime* dezgropau un indiciu important.

— A cunoscut-o unchiul Philip pe mama?

— Ei bine, sunt sigură că a cunoscut-o.

Am ezitat înainte de a pune următoarea întrebare.

— Unde... ăăă... unde îl pot găsi pe Philip?

— Ei bine, el e... adică... Oh, așa e. Philip e plecat la război ca și Gilbert al meu. El...ei...

Ochii ei căprui se umplură de lacrimi. S-a uitat în jos la grămada de scrisori pe care o ținea, iar mâinile-i plăpânde îi tremurau în timp ce căuta din nou prin ele.

— Nu-mi pot da seama de ce Gilbert nu mi-a scris. Trebuie să-i fie foarte cald în Virginia, în această perioadă a anului, sărmanul de el. Acele uniforme sunt așa de groase. Iar peninsula Virginia e un loc așa de umed și nisipos. Dar se pare că nici Philip n-a scris.

A scăpat jos două scrisori în timp ce căuta cu stângăcie prin ele. Eu le-am ridicat, apoi le-am luat ușor și pe celelalte din mâinile ei și le-am așezat pe masa din hol.

— Să mergem să facem niște limonadă și astfel poți să-mi povestești totul despre unchiul Philip, bine? Ce fel de om e?

— E plin de viață, zise ea, zâmbind. Dar încăpățânat. Știi, el și tatăl său au fost mereu niște capete tari. Isaac n-a vrut ca băieții lui să lupte, dar, de îndată ce Philip a împlinit 18 ani, a fugit de-acasă ca să se înscrie în armată. Acea e o scrisoare de la el? Întrebă ea, arătând spre invitația de la Mary, pe care încă o țineam în mână.

— Nu. Am fost invitată la un picnic mâine.

Am decis să nu mai pun nici-o întrebare despre Philip. Mi-era frică de faptul că și el murise în război și că iscodirea mea ar răni-o pe mătușă Birdie. Ne-am pregătit limonada și un prânz ușor. După aceea, m-am dus în camera mea pentru a pune la cale un nou plan.

Nu-mi puteam permite să-mi irosesc timpul vărsând degeaba lacrimi de deznădejde. Viitorul meu era în joc. Tata părea hotărât să mă căsătorească cu

Herman sau cu Nelson. Fusesem învățată să fiu manierată și supusă, să cred că bărbații sunt mai bine informați decât femeile și mai capabili să ia decizii bune în locul meu. Dar asta a fost înainte de a vedea cu ochii mei realizările femeilor; înainte de a vizita Pavilionul Femeii, sediul central al feministelor și înainte de a vedea munca pe care bunica și Jane Addams o făceau.

Da, trebuia să mă ocup personal de problemele mele. Cele două scopuri ale mele vor deveni acum trei: s-o găsesc pe mama, să opresc căsătoria tatălui meu și – să îndrăznesc oare să cred? – să-mi hotărâsc de una singură viitorul.

Habar n-aveam cum va fi acel viitor, dar știam că nu vreau să mă căsătoresc cu Herman Beckett. Măine mă voi asigura că el va descoperi o parte din mine pe care o va găsi inacceptabilă. Dar înainte de orice, mă voi folosi de picnic pentru a aduna mai multe informații de la mama lui Herman despre criminala Maude O'Neill. Aveam nevoie de ceva așa de incriminator, încât să-l împiedice pe tata să se căsătorească cu ea.

În timp ce scotoceam prin șifonier în căutarea a ceva ce să îmbrac la picnic, mi-a venit o idee pur și simplu genială. Dădusem peste echipamentul pe care madame Beauchamps ne obliga pe toate fetele să-l purtăm la orele de educație fizică. El consta dintr-o pereche de pantaloni largi, de culoare albastru deschis cu elastic în jurul gleznelor și o bluză în genul unei tunici cu mâneci scurte și umflate și cu un guler marinăresc. Până și o cravată albastră de marinar avea. Aruncasem echipamentul de sport în cufăr dintr-un moft, dar acum eram bucuroasă că o făcusem. Herman va fi atât de scandalizat să vadă o femeie purtând pantaloni, încât va anula atât picnicul, cât și curtea. Da, ideea mea era ingenioasă. Ruth Schultz ar fi fost mândră de mine.

A doua zi, când a venit timpul să mă închei la pantaloni, aproape mi-am pierdut curajul. În realitate, mă simțeam goală fără rândurile obișnuite de jupoane și fuste. În ciuda prezicerilor doamnei doctor, nu mi-am putut imagina ca toate femeile de pretutindeni să-și arunce fustele și să se îmbrace, într-o bună zi, în pantaloni. Din fericire, ziua de 4 iulie începuse să fie noroasă și întunecată. Am prins curaj, gândindu-mă că era foarte puțin probabil să urmărim parade pe arterele publice sau să luăm picnicul într-un parc public pe o asemenea vreme.

Într-un final, viziunea îngrozitoare de a deveni doamna Herman Beckett mi-a întărit hotărârea. Mi-am îmbrăcat pantalonii și m-am așezat la geamul dormitorului să-l aștept pe Herman. Pentru ca planul meu să funcționeze, trebuia să-l urmăresc când sosește și să evadéz repede din casă. Nu puteam s-o las pe bunica să mă vadă îmbrăcată așa, pentru că ea nu m-ar lăsa niciodată să ies pe ușă.

De îndată ce trăsura lui Herman opri în fața casei, am alergat pe scări în jos ca să scap neobservată și fu cât pe ce să mă ciocnesc de bunica, care era în hol, aranjându-și pălăria.

— Violet Rose Hayes! Pentru Numele lui Dumnezeu, unde...?!

— Herman e aici, am să întârzii. La revedere! am zis, de-abia respirând.

— Stai o clipă, mă opri ea, punându-mi mâna pe braț. Unde te duci? Nu poți ieși din casă în halul acesta! Nu ești îmbrăcată!

— Ba da, sunt. Se numesc pantaloni. Am făcut și o piruetă pe hol ca să-i arăt libertatea mea de mișcare. Tuturor fetelor de la Școala madamei Beauchamps li s-a cerut să-și cumpere o pereche. Și potrivit unei distinse femei-doctor, e mult mai bine pentru sănătatea unei femei să poarte pantaloni în locul unui corset sufocant.

— Unde ai auzit asemenea lucruri?

— Am auzit-o pe doctoriță vorbind la Pavilionul Femeii.

— Matilda! Nu o auzisem niciodată pe bunica ridicând tonul, darămite să urle în acest fel. Vino aici imediat!

Ușa dormitorului mătușii Matt se deschise brusc.

— Ce e? Ce s-a întâmplat? În ochi avea o privire alarmată, trădând teamă, de parcă Marele Incendiu tocmai se reaprinsese.

— Uite ce ai făcut! zise bunica, arătând înspre mine. Cineva bătu la ușă.

— E Herman Beckett, am zis eu, cu un glas dulce. M-am întors să deschid, dar bunica îmi bloca drumul.

— Oh, nu, nu vei face asta. Voi răspunde eu. Tu urcă acele scări, domnișoară, și pune-ți ceva haine pe tine.

— Ce au hainele ei? Întrebă mătușa Matt. Își încrucișa mâinile pe piept, gata de luptă. Se numesc pantaloni, Florence, în caz că nu știi. Multe dintre feministele noastre îi poartă deja. Și îndrăznesc să spun că într-o zi toate femeile îi vor purta.

— Sunt indecenți! Arată ca și cum ar fi în lenjerie.

— Nu fi absurdă. E acoperită până la glezne.

L-am auzit pe Herman bătând din nou, de data aceasta mai tare. Mătușa Birdie veni în hol.

— Nu deschide nimeni ușă?

— Imediat, Birdie. Bunica întinse mâinile pentru a bara drumul, ca și cum ar păzi evadarea mea.

— Care e diferența între o pereche de pantaloni largi și o fustă lungă? insistă mătușa Matt.

— Ei bine... În primul rând, se bâlbâi bunica, toată lumea poate să vadă că Violet are un dos! Și picioare!

— Bineînțeles că are picioare. Și sunt sigură că oamenii sunt la fel de conștienți de acest lucru și când poartă fustă.

— Nu, Matilda. Partea din spate îi este mult prea... mult prea evidentă... În pantaloni.

— Violet dragă, întrebă Birdie, de ce ești îmbrăcată în lenjeria de corp?

— Vezi ce încerc să spun? Întrebă bunica. Herman bătu a treia oară.

— Mai bine ar răspunde cineva, i-am zis bunicii.

— Foarte bine, Violet! spuse mătușa Matt. Du-te să ai un timp distractiv la picnic. Și bravo ție!

Bătu încet din palme.

— Matilda!

M-am aplecat pe sub brațul bunicii și am deschis ușa. Făcusem un pas îndrăzneț, dar dacă Herman și mama sa vor reacționa așa cum o făcuse bunica, curtea va fi anulată înainte de amiază.

Când mă văzu, Herman rămase holbându-se la mine. Nu fusese niciodată foarte vorbăreț, dar pantalonii mei îl transformară într-o statuie de piatră. L-am luat de braț, pălăvrăgind suficient pentru amândoi, în timp ce coboram scările din față spre trăsura ce ne aștepta. Soțul lui Mary cea Nefericită, Ernest, ne va duce la Riverside. S-a surprins holbându-se la mine, apoi, cu grijă, și-a întors ochii de la șocantul meu echipament, uitându-se la degetele mele de la picioare, în timp ce Herman făcea prezentările.

— Violet-Ernest... Ernest-Violet, zise Herman scurt.

— Îmi pare bine, Ernest. Mă bucur să te cunosc. Regret că n-ai putut să ni te alături plimbării la târg, dar e drăguț din partea ta să mă inviți la picnicul vostru în familie.

— Ăăă... da.

M-am urcat în spatele trăsुरii și m-am făcut comodă lângă Herman, în vreme ce îmi continuam monologul.

— Cum te mai simți, Herman? Ai primit o zi liberă de la serviciu? Păcat că vremea e așa de închisă. Nu e o zi prea bună de picnic, nu-i așa? Crezi că va ploua? Cât de departe e Riverside? Va dura mult drumul până acolo?

Gura i se deschidea și închidea ca răspuns la fiecare din întrebările mele, dar nimic nu ieșea. Sprâncenele-i de omidă se ridicaseră de uimire până la jumătatea drumului unde-i începea părul și păreau că vor să i se ascundă în păr. Clipea încet

după fiecare din întrebările mele, sperând că își va deschide ochii și va descoperi, spre ușurarea sa, că avusese un coșmar.

Păru că durează o veșnicie drumul de nouă mile până în Riverside. În muțenia în care intrase Herman, conversația noastră semăna cu un joc de tenis cu un singur jucător, în care mi se cerea să arunc mingea dincolo de plasă, apoi să alerg în terenul opus s-o recuperez. Am ajuns la locul destinației epuizată verbal.

Casa familiei Crane era o locuință mare, cu trei etaje, cu un turnuleț și o terasă mare ornamentată cu turtă dulce din lemn. Era situată într-o zonă frumoasă cu străzi întortocheate și case ca la țară în apropierea râului Des Paines. Curtea cu iarbă din față ar fi fost un loc minunat pentru picnic, dar ziua umedă și ploaia ce sta să înceapă ne va ține înăuntru.

Trăsura opri sub o intrare acoperită într-o parte a casei, unde mama și sora lui Herman așteptau sosirea noastră. Le-am văzut fețele schimbându-se, când m-am dat jos din trăsură. Expresii ca ale lor văzusem o dată la un grup de oameni care fuseseră martori la un incredibil accident în care caii de la trăsură, roțile trăsorii și victimele însângerate se învălmășeau fără speranță.

Doamna Beckett se bâlbâi, incoerent, într-un efort curajos de a fi politicoasă. Mary cea Nefericită nu putea să se uite la mine, de parcă aș fi venit complet goală. Cele două fiice ale ei, Emily de patru ani și Priscilla de șase ani, se holbau, și se holbau, și se holbau, cu ochii larg deschiși, fără să clipească. Mă așteptam ca una din ele să anunțe: Împăratul nu are haine!

Când mi-am dat seama că familia lui Herman era prea bine educată ca să-mi comenteze îmbrăcămintea, am făcut eu primul pas.

— Ce părere aveți despre pantalonii mei? Sunt la modă la Paris în acest sezon.

— Dumnezeu...

— Potrivit experților în modă, ei sunt *de rigueur*⁹ pentru activitățile din timpul liber precum plimbarea cu barca sau cu bicicleta și foarte potriviți pentru picnicuri. Am prins materialul de margini, ca și cum aș fi vrut să fac o reverență, apoi m-am rotit în jur ca o balerină pentru a le demonstra libertatea mea de mișcare. Tăcerea care urmă a fost destul de lungă ca s-o străbați cu tramvaiul.

— Sunt... sunt... interesați, a reușit să spună Mary. Iartă-mă, te rog, merg să ne pregătesc ceva de băut.

— Te ajut, adăugă mama lui Herman. Au ieșit repede din cameră, mânându-le pe cele două fetițe în fața lor ca și cum le-ar feri de o priveliște înspăimântătoare.

⁹ „De rigoare”, în franceză (n.ed.).

Herman m-a condus în salon, unde ne-am așezat unul în fața celuilalt pe scaunele ce făceau parte din mobilierul supraîncărcat.

— Nepoatele tale sunt foarte drăguțe. Păcat că nu ne-au putut însoți la expoziție.

— Lui Mary i-a fost frică că va fi prea multă agitație pentru ele. Am dat din cap, încercând să nu chicotesc. Giganticul clopot făcut din portocale le-ar fi ținut treze toată noaptea.

— Are loc vreo paradă azi? am întrebat.

— Da, una mică. Riverside nu e un oraș foarte mare.

— Ce bine. Îmi plac paradele. Dar când Mary se întoarce cu băuturile noastre, ea și Herman se consultă în câteva cuvinte șoptite.

— Am decis să nu mergem la paradă, mi-a zis ea. Ziua e prea umedă. Nu le-ar face bine fetelor. N-aș vrea să se îmbolnăvească.

— Atunci vom merge la picnic în parc? am întrebat. Mary scutură energic din cap.

— Nu. Aici acasă. Înăuntru.

Se jenau să fie văzuți împreună cu mine. Perfect. Planul meu dădea deja roade.

Am luat prânzul exact la ora două, așezați în jurul mesei din sufragerie. Știind că mi-e viitorul în joc, m-am hotărât să ignor toate instrucțiunile minuțioase ale madamei Beauchamps și să fac contrariul a tot ceea ce învățasem despre bunele maniere la masă. Am început să mănânc înainte ca gazda să se așeze la masă. Nu mi-am folosit șervetul, cu atât mai puțin să mi-l așez în poală. M-am întins peste masă după mâncare în loc să rog pe cineva să-mi dea platourile pentru servit. Am mâncat puiul fript al lui Mary cu degetele, când corect era să folosesc cuțitul și furculița. Am uns cu unt întreaga chiflă în loc s-o rup în bucăți mici. Mi-am sorbit ceaiul rece. N-am avut suficient curaj să râgâi când am terminat de mâncat, dar am avut în plan și asta.

Nimeni din familiile Beckett sau Crane n-a rostit un cuvânt despre comportamentul meu. De fapt, familia lui Herman a fost atât de tăcută și rezervată, că puteam auzi tacâmurile de argint lovindu-se de farfurii în timp ce mâncam.

După aceea m-am alăturat mamei lui Herman pe terasa din față, hotărâtă să-mi folosesc toate abilitățile detectiviste ca să aflu adevărul despre buna ei prietenă, criminala Maude. Eram foarte sigură că azi se va încheia curtarea mea de către Herman, așa că aceasta ar putea fi ultima mea ocazie de a o interoga pe doamna Beckett.

— Am înțeles că dumneavoastră și crim... ăăă... Maude

O'Neill sunteți foarte bune prietene.

— Da, e o persoană așa de treabă. O s-o îndrăgești.

Mă îndoiam de asta. M-am apropiat de ea, cu un aer conspirator.

— Ascultați, știu adevărul despre primul ei soț, m-am prefăcut eu.

Un detectiv în unul din romanele lui Ruth folosise această metodă cu rezultate excelente. Se prefăcuse că știe adevărul, apoi așteptase răspunsul. Dacă va avea efect, doamna Beckett va zice și ea fie: „Nu știu despre ce vorbești”, fie va mărturisi că Maude l-a ucis, crezând că eu cunoșteam deja adevărul. Am așteptat, ținându-mi respirația. Doamna Beckett s-a uitat în jur ca și cum cineva ar fi gata să tragă cu urechea.

— Știi adevărul? a întrebat cu voce scăzută.

— Da. Despre moartea lui. S-a uitat la mine, așteptând o explicație. La urma urmei, doamna O'Neill se căsătorește cu tatăl meu. Și, bineînțeles, îi păstrez secretul. Dar trebuie să fiți de acord cu mine că am dreptul să știu totul din moment ce Maude va deveni m-mama mea vitregă. Aproape m-am înecat pronunțând cuvântul.

Doamna Beckett a dat din cap și s-a uitat din nou în jur.

— Maude a fost foarte curajoasă pe tot parcursul grelei încercări.

— Fără îndoială.

— Se întâmplă mai des decât știu oamenii... Vocea ei a devenit din nou o șoaptă. În spatele ușilor închise.

Se întâmplă adesea? Vorbea despre femei care-șiucid soții? Nu prea găseam un răspuns potrivit.

— D-da. S-sunt sigură că... așa e.

— Tatăl tău a însemnat un ajutor de neprețuit, binecuvântat să fie. Nici nu știu de câte ori s-a dus la Chicago la *Steagul Piraților*. Zicea că vrea să facă asta de dragul fratelui său.

La *Steagul Piraților*? De dragul fratelui său? Unchiul meu fusese pirat? La naiba cu familia mea secretoasă!

— V-vă referiți la fratele tatălui meu, Philip?

— Da, cred că așa îl chema. Cu toate acestea, a fost frumos din partea tatălui tău s-o ajute pe Maude.

Iih! Tatăl meu a ajutat-o pe Maude?

Din fericire, orele de practică de la școală în ce privește menținerea unui zâmbet enigmatic pe față m-au ajutat să nu casc gura de oroare. Cum a putut tata să facă așa ceva?

— Acum că Lloyd O'Neill e mort, viața lui Maude a fost binecuvântată cu pace, a continuat mama lui Herman. Și e bine că adevărul n-a ieșit la suprafață... Pentru binele copiilor, adăugă ea în șoaptă.

Aha! Practic, a admis că avusese loc o crimă!

— Mai bine să se știe că a fost un accident nefericit, zise ea, decât că... ei bine, știi tu, domnișoară Hayes.

Am dat mută din cap, realizând că mă aflu în fața unei dileme grele. Cum aș putea s-o dau pe față pe Maude ca o criminală, dacă tatăl meu o ajutase?

Herman și-a ales acel moment oportun pentru a ni se alătura pe terasă.

— Vrei să joci crochet pe gazonul din spate, Violet? După cum vezi, nu mai plouă, iar iarba s-a uscat.

— Ar fi minunat, am zis, străduindu-mă să-mi recapăt stăpânirea de sine. Scuzați-ne, doamnă Beckett.

Eram foarte tare șocată de ceea ce aflasem, astfel că m-am folosit de ciocanul pentru crochet ca să-mi defulez sentimentele. Am jucat un crochet crâncen. Nu era deloc feminin din partea mea să fiu așa de competitivă, dar încercam să absorb faptul că tatăl meu ar putea fi un complice la crimă. Totodată, trebuia să fiu atentă la planul meu de a-l descuraja pe Herman să mă curteze în continuare. Eram gata să dansez prin copaci și să urlu la lună pentru a-mi atinge țelul.

Herman a jucat crochet foarte încet și răbdător, ajutându-și cele două nepoate, care jucau împreună cu noi. Niciuna dintre ele n-a fost pregătită pentru cruzimea mea. Priscilla s-a bosumflat când i-am aruncat mingea în tufăriș, cu mult mai departe de cea mai apropiată portiță. Emily a fugit în casă, plângând, când i-am trimis mingea, rotindu-se, pe alee. Pantalonii îmi ofereau o incredibilă libertate de mișcare în timp ce atacam mingile adversarilor mei.

— Nu ești un pic cam dură cu copiii? Întrebă Herman. La urma urmei, e doar un joc.

— Lumea e un loc crâncen, Herman. Nu cred că e înțelept să-ți crești copiii într-un mediu protejat. I-am trimis mingea săltând în spatele magaziei de unelte și am câștigat jocul. După aceea, am decis să-l șochiez mai departe cu una dintre întrebările mele cele mai oribile.

— Dacă ai putea alege, Herman, ai prefera să pieri într-un cataclism îngrozitor, ca de exemplu explozia unei mine sau deraierea unui tren și să mori

printre bucăți îndoite de fier sau tone de piatră, ascultând strigătele oamenilor prinși și agonizând sau ai prefera să lânchezești acasă, în patul tău, de o boală lungă, agonizantă, trupu-ți neputincios devenind tot mai slab, fiecare suflare devenind un gâfâit dureros?

— E foarte neplăcut să vorbești despre moarte, Violet.

— Știu, dar e un joc, Herman. Scopul e să te gândești ce ai face dacă ai fi pus în fața a două alegeri imposibile. Așadar, ce ai alege?

— Chiar nu știu.

Am oftat și m-am dat bătută. Herman Beckett nu va intra în joc niciodată. Dar cu puțin noroc, azi îl șocasem suficient cât să iasă din viața mea.

Mai târziu, sub mantia nopții, ne-am aventurat în parcul public pentru a vedea artificiile. Cele mai multe dintre rachete se udaseră și fâsâiau trist. Abia așteptam să ajung acasă. Ziua păruse lungă de 24 de ani, dar când, în sfârșit, se termină, Herman mă opri pe scările ușii noastre înainte de a-mi ura noapte bună.

— Violet, trebuie să-ți spun ceva.

Acum urmează. Adio pentru totdeauna de la plictisitorul Herman Beckett.

— Cred că tu ești soția potrivită pentru mine.

— P-poftim?Dar...

— Nu, lasă-mă să termin. Am înțeles de la tatăl tău că ai și alți pretendenți, dar vreau să știi că intenționez să-mi continui curtea cu toată seriozitatea și sinceritatea mea de îndată ce te întorci în Lockport, cu speranța că te voi câștiga. Am vrut ca azi să-ți faci o idee despre felul de viață liniștit pe care l-am împărtăși dacă te-ai căsători cu mine.

Aproape mi-a scăpat să spun: „încă mă mai vrei, în pantaloni?” Dar n-am spus-o. Discursul lui mi-a amintit de felul impresionant în care unchiul Gilbert a cucerit-o pe mătușa Birdie, doar că Herman nu amintise nimic de dragoste.

— Să fiu sincer, Violet, mai demult mă îngrijoram că nu ești de nivelul meu. Ai mers la o școală așa sofisticată, unde ai învățat bunele maniere, să vorbești franceza și tot restul. Mama nu a crezut că ai putea fi fericită într-o familie modestă ca a noastră. Dar azi am văzut o altă față a ta. Nu ești deloc pretențioasă și încrezută. Acum, mai mult ca niciodată, sunt sigur că putem fi fericiți împreună.

— Mama ta mă acceptă?

— Crede că ești o persoană vivace. Ea zice că, în această privință, vei fi un echilibru pentru mine. Și trebuie să spun că și eu cred că are dreptate. Ești o femeie neconvențională, Violet. Te găsesc... provocatoare. Ochii ni s-au întâlnit și chiar în întuneric am putut să văd o strălucire neobișnuită în ei. Felul în care ai lovit acele

mingi de crochet! Dumnezeu! Și arătai așa de atractivă în acei... În... În acea îmbrăcăminte!

Acum eu eram aceea care amuțise. Planul meu nu avusese efectul scontat! De ce n-au venit acești stupizi pantaloni cu un avertisment? Atenție: *Bărbații plictisitori ar putea găsi acest articol de vestimentație atrăgător. Pantalonii au faima de a precipita o cerere în căsătorie!*

— Nu trebuie să-mi răspunzi în seara aceasta, Violet. Știu că vei veni acasă în mai puțin de două săptămâni. Va fi ca o eternitate pentru mine, dar voi aștepta. Până atunci... Mi-a luat ambele mâini în ale sale și le-a strâns ferm. Noapte bună!

Dumnezeule!

Am urcat, în fugă, scările și am intrat în casă. Bunica m-a întâmpinat în hol ca și cum ar fi stat acolo de când plecasem. A scos un oftat prelung.

— Violet Rose. Am avut inima grea toată ziua, știind că te-ai plimbat printre oameni îmbrăcată așa.

— Îmi pare rău. N-am vrut să te supăr...

— Crede-mă, dacă aș fi fost destul de puternică să-ți blochez drumul, aș fi făcut-o. Tatăl tău...

— Tatăl meu vrea să mă căsătoresc cu Herman Beckett, iar eu nu vreau. Să port pantaloni a fost parte din planul meu de a-l descuraja, dar n-a mers! Se pare că i-am stârnit instinctele. Mă consideră atrăgătoare.

— Nu mă miră. Ai putea trezi un mort în acel echipament cu dosul tău atât de... de...evident. Dacă tatăl tău află că ți-am dat voie să ieși din casă în pantaloni, nu-mi va mai vorbi niciodată.

— Îi voi spune că nu e vina ta. Ai încercat să mă oprești, dar...

— Oh, Violet! Slavă Domnului că ești acasă! Mă trase în brațele sale și mă îmbrățișă fervent. Am îmbrățișat-o și eu la rândul meu.

— Crezi că există dragostea adevărată? am întrebat-o.

S-a dat înapoi pentru a mă privi cu atenție. Părea surprinsă de întrebarea mea.

— Bineînțeles că există.

— Mai cunoști pe altcineva în afară de mătușa Birdie care a găsit-o?

A închis ochii și a râsuflat adânc.

— Nu-ți pot face față, Violet. Nu e de mirare că tatăl tău vrea să te vadă căsătorită în siguranță.

Miercuri, 5 iulie 1893

Când dimineața următoare curierul a adus zece trandafiri roșii la ușa noastră, m-am temut că sunt de la Herman. De ce madame Beauchamps nu ne învățase că pantalonii deschideau ușa romantismului? Cel puțin, m-aș fi așteptat ca în Povești despre dragostea adevărată să se menționeze asta. Am deschis cu teamă bilețelul atașat.

Trandafiri pentru a mea Violet –

Vei binevoi să mă însoțești la un dineu în seara aceasta la târg? Promit să te cuceresc cu o plimbare romantică cu gondola la lumina lunii.

Al tău,

Nelson

Am răsuflat ușurată.

— De la iubitul tău? Întrebă mătușa Birdie. N-am putut decât să dau din cap. Mă simțeam ca și cum aș fi pășit pe paginile unuia din romanele de dragoste ale lui Ruth. O cerere în căsătorie într-o zi, trandafiri și plimbări cu barca la lumina lunii în următoarea.

— Și Gilbert mi-a câștigat inima cu flori, zise mătușa Birdie.

— Nelson Kent mă va duce la o plimbare cu gondola la lumina lunii, am zis, arătându-i bilețelul.

— Oh, ce drăguț. Vei purta din nou pantaloni? Zâmbetul mi-a dispărut.

— Nu. Pantalonii s-au dovedit a fi o mare greșeală.

— Atunci, asta spune totul, nu-i așa?

În timp ce duceam florile în bucătărie ca să le caut o vază, mi-am amintit brusc de Katya și de sărutul plin de pasiune la care fusesem martoră. Cum a putut s-o sărute așa și-apoi să-i întoarcă spatele și să mă cucerească? În mod clar Nelson Kent ne amăgea pe una din noi. Aveam groaznică presimțire că eu eram aceea.

Cu toate acestea, trandafirii erau minunați. M-am aplecat să le adulmec parfumul puternic, dulceag și mireasma lor mi-a stârnit în minte o altă amintire. Mama mea avusese o mireasmă de trandafiri. Am închis ochii și am inhalat din nou, amintindu-mi cum îmi dădea batista ei parfumată, ca să dorm cu ea noaptea.

Unde era? Cum aș putea-o găsi? Numai de-aș putea face ceva în loc să aștept după Silas și prietenii lui josnici ca s-o localizeze.

Toată ziua am dezbătut dacă să-l însoțesc sau nu pe Nelson la dineu. În final am decis să merg. Dar m-am hotărât să aflu adevărul despre Katya înainte de a-l lăsa să înainteze cu curtea.

Eu și Nelson am mers din nou la târg cu vaporul cu aburi. Vasul era aglomerat de toți membrii obișnuiți ai cercului său social, inclusiv bunica sa și mătușa mea Agnes. Le-am văzut pe cele două doamne șușotind ca niște hoți când eu și Nelson stăteam alături lângă balustrada vaporului, uitându-ne la silueta îndepărtată a orașului Chicago. În seara aceea, portul semăna cu o pernă de ace plină până la refuz cu zeci de catarge împungând cerul. Asta mi-a adus în minte șocantul indiciu care-i scăpase ieri mamei lui Herman: Tatăl meu venise la Chicago... la Steagul Piraților... de dragul fratelui său.

— Ai auzit vreodată de un vas numit La Steagul Piraților? I-am întrebat pe Nelson.

— Asta e una din întrebările tale amuzante? a întrebat el, zâmbind. Cred că am stabilit deja că aș prefera să fiu căpitanul unui vas de război decât al unui vas de pirați, nu-i așa?

— Nu, vorbesc serios. Cineva mi-a zis că tatăl meu obișnuia să vină la Chicago la Steagul Piraților. Mi s-a părut că sună a vas de pirați.

— Sau a bar. În zilele astea nu sunt prea multe vase de pirați în Chicago, dar sunt o grămadă de baruri. Trebuie să fi observat uimirea de pe fața mea, pentru că a adăugat repede: Dar sunt sigur că tatăl tău n-ar frecventa un bar. Poate e un restaurant?

Habar n-avea Nelson că tatăl meu chiar frecventase baruri când lucrase cu tovarășii de jug ai domnului Moody. Poate că aflasem o altă piesă importantă din puzzle.

— Cum ar putea găsi cineva o întreprindere cu acest nume?
am întrebat.

— Nu știu. Mă gândesc că orașul trebuie să țină o evidență a tuturor afacerilor și așa mai departe. Poate dacă întrebi la administrația orașului?

Priveam în depărtare, încercând să pun cap la cap toate indiciile și să nu mă gândesc la faptul că tatăl meu cel cu maniere alese ar putea fi complice la o crimă. Nelson îmi luă bărbia în degetele sale și îmi întoarse capul înspre el.

— Ești la milioane de mile distanță, dulcea mea Violet.

— Îmi pare rău.

— Încerc să te cuceresc. Nu ești tu domnișoara care tânjește după romantism?

— Da, știu. Și am uitat să-ți mulțumesc pentru flori. Sunt frumoase, Nelson.

— Ți le-am trimis ca să-ți amintești de ziua în care ne-am cunoscut. Ți aduci aminte de plimbarea noastră prin grădina de flori a bunicii?

— Bineînțeles. Cum aș putea-o uita?

Oare ce joc făcea, folosind vorbe frumoase și privindu-mă astfel în ochi? Trebuia să aflu dacă era încă îndrăgostit de Katya înainte de a ceda în fața farmecelor lui de netăgăduit. Deși nu mai lucra pentru familia Kent, asta nu însemna că Nelson n-o mai iubea. Poate că o ascunsese undeva și o ținea ca amantă, așa cum unchiul meu Henry își ascundea amantele. Trebuia să găsesc o modalitate de a o aduce pe Katya în discuția noastră.

— Îmi aduc aminte foarte bine de prima noastră întâlnire, am spus. Bunica ta a trimis-o pe acea frumoasă și tânără servitoare să te cheme, iar eu habar n-aveam la ce să mă aștept sau cum vei arăta. Apropo, am fost plăcut surprinsă când te-am cunoscut. I-am zâmbit cochet.

Nelson s-a îmbujorat la complimentul meu.

— Și eu am fost plăcut surprins.

— Totodată îmi amintesc cât de drăguță era acea servitoare. Cum o chema?... Katy?...Nu, suna a prenume străin... Katya! Așa! Katya servește întotdeauna ceaiul când vin în vizită cu mătușa Agnes și îmi place s-o urmăresc. O grație și un echilibru așa de naturale. Dar dacă tot vorbim de asta, n-am văzut-o ultima dată când am fost în vizită. O toantă de fată neîndemânică ne-a servit în locul ei. Mi-a vărsat ceaiul pe pantofi.

— Voi pune s-o dea afară.

— Nu, nu face asta. Asigură-te doar că data viitoare ne va servi Katya.

Zâmbetul îi dispăru.

— Nu mai lucrează pentru noi.

Mi s-a părut foarte revelator că Nelson știa exact despre cine vorbesc. Și că nu mai lucrează.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

— Servitorii vin și pleacă tot timpul, Violet. A dat din mână ca și cum nu l-ar interesa subiectul, dar privirea-i calmă și indiferentă îi dispăruse din locul ei obișnuit. E de datoria menajerei să poarte grija servitorilor, nu a mea.

Așadar, Katya chiar era plecată. Poate că aventura dintre ei se terminase. Poate din cauza asta se decisese să mă curteze în mod serios.

Am ajuns la târg și ne-am dus din nou până la peristil pe aleea rulantă. Când am coborât, am vrut să-mi potrivesc mersul după al celorlalți invitați la petrecere, dar Nelson m-a oprit.

— Așteaptă. Trebuie să te oprești și să te uiți la această priveliște magnifică. Îți poți imagina un loc mai desăvârșit pentru romantism? Din nou, laguna străluci de sute de lumini, iar apa țâșni din fântâni. Becurile electrice străluceau de la pavilioanele scăldate în lumină și se reflectau în apă ca diamantele.

— Mă simt ca o prințesă dintr-un basm, am murmurat eu.

— Și acesta e doar începutul.

Am mâncat carne de prepeliță și trufe în grădina restaurantului de pe acoperișul Pavilionului Femeii. Gazdele noastre închiriaseră întreaga sală de mese, împreună cu o orchestră formată din trei muzicieni, așa încât să putem și dansa. Mireasma florilor umplea aerul, iar stelele străluceau pe cerul nopții în timp ce eu valsam la brațul lui Nelson. Seara era destinată să facă orice femeie să se îndrăgostească.

— Ai idee cât de norocoasă ești? Îmi șopti mătușa Agnes când Nelson era plecat ca să ne umple paharele cu puncte. Nu există nici-o femeie în acest oraș care nu și-ar da brațul drept ca să se căsătorească cu un tânăr ca el.

— Da, știu.

Dar eu nu eram îndrăgostită.

Luna se ridicase deasupra liniei orizontului, când Nelson m-a luat la o plimbare cu gondola. Luminile colorate ale artificilor și ale reflectoarelor străluceau deasupra capetelor noastre în timp ce alunecam, încet, pe apă. Nelson mă trase pe scaunul de lângă el.

— O noapte frumoasă... pentru o femeie frumoasă, șopti el. Cine ar putea cere mai mult de atât?

Își apropie fața de a mea și eram sigură că mă va săruta. În schimb, își apropie obrazul cald de al meu și îmi spuse:

— Dacă te vei căsători cu mine, vei avea toate acestea pentru tot restul vieții tale.

M-am retras de lângă el și l-am privit surprinsă.

— Mă ceri în căsătorie?

— Nu e acesta cel mai romantic loc din tot orașul Chicago pentru o cerere în căsătorie? Trebuie să mai fac ceva? Eram sigură că mi-ai spus că romantismul e calea pentru a-ți câștiga inima.

— Așa e... doar că nu ne știm unul pe celălalt de multă vreme.

— De aceea sunt logodnele. Ascultă, am înțeles că tatăl tău se va reîntoarce curând la Chicago după tine și plănuiesc să-i cer mâna ta pentru a face totul oficial. Putem sta logodiți cât de mult vrei tu, dar sper să nu fie prea mult. Mor de dorința de a te săruta, Violet.

N-am putut să-i răspund. Și nu pentru că nu mă gândeam la cererea lui în căsătorie, ci pentru că îmi analizam simptomele. Pulsul îmi era dezamăgitor de normal, palmele îmi erau uscate, puteam respira bine, sănătos și nu m-a străbătut nici cel mai mic fior sau febră. Un bărbat frumos, fermecător și bogat tocmai mă ceruse în căsătorie, iar eu... nimic! Chiar și cu corsetul legat strâns! Poate era ceva în neregulă cu mine.

— Îți voi da tot ce-ți dorește inima, urmă Nelson. Rochii frumoase, bijuterii, cea mai elegantă casă, zeci de servitori...

Servitori. Dintr-odată Katya se materializa în barcă, alături de noi. Nelson nu ezitase s-o sărute înaintea logodnei. Dacă nu i-aș fi spionat în acea noapte, poate aș fi acceptat cererea chiar acum.

— Și promit, în același timp, să-ți ofer libertate, adăugă el.

— Libertate? Ce vrei să spui?

— Ceea ce vei face în timpul liber va fi în totalitate treaba ta, Violet. De exemplu, soția lui Potter Palmer este directoarea Pavilionului Femeii, doamna McCormick lucrează pentru câteva societăți caritabile. Tu vei putea face ce dorești.

— Să zicem că m-aș hotărî să măرشăluiesc alături de feministe... În pantaloni?

— Ei bine... Zâmbetul îi tremură ușor înainte de a reveni la locul lui. Atâta vreme cât nu mă vei pune într-o situație ridicolă, intrând la închisoare, presupun că aș fi de acord.

Nu își declarase dragostea. Să-l întreb dacă mă iubește? L-aș crede dacă ar răspunde afirmativ? Când adusesem vorba de dragoste, mai demult, o considerase ceva inutil. Dar dacă nu mă iubește, atunci de ce se străduiește să mă cucerească? Să fie pentru banii și poziția sa în afacerea tatălui său?

M-am cutremurat. Ce era în neregulă cu mine de puneam la îndoială motivele lui Nelson? Eroina tuturor romanelor de dragoste pe care le citisem ar fi trăit fericită până la adânci bătrâneți cu cineva ca el, mai ales dacă ar fi cucerit-o cu trandafiri și plimbări cu gondola în lumina lunii.

Gondolierul ne-a dus înapoi la doc, iar eu și Nelson ne-am întors la petrecere. Mă întrebam dacă observase că nu-i răspunsesem la cerere.

Mi-a satisfăcut toate mofturile, m-a fermecat cu umorul său și m-a ținut aproape de el în timp ce valsam pe muzica înălțătoare. Le-am văzut pe bunica sa și pe mătușa Agnes urmărindu-ne, zâmbind aprobator.

— Eu și prietenii mei mergem din nou în seara aceasta la cazinou, a zis când a venit momentul plecării. Sper să mă însoțești și să fii din nou talismanul meu norocos.

— A-aș prefera să nu vin. Chiar nu-mi plac jocurile de pariuri și, în plus, ultima dată m-am cam lăsat dusă de val. Continuam să merg spre ieșirea din pavilion, urmând-o pe mătușa și pe toți ceilalți care se îndreptau spre debarcader.

— Te rog, stăruiește-l. Nu vreau ca seara să se termine aici.

— Mă sperie gândul că ai putea să-ți pierzi toți banii.

— Dar voi câștiga, dacă ești cu mine. Rămâi, te rog. Am dat din cap că nu.

— Nu vreau să-ți stric seara, Nelson, dar aș prefera să merg acasă. Ai putea să te duci tu cu prietenii tăi, iar eu mă voi întoarce acasă cu mătușa Agnes.

— Nu vei simți că te părăsesc?

— Deloc. A fost o minunată seară romantică. O să mi-o amintesc pentru tot restul vieții. Îți mulțumesc foarte mult. M-am ridicat pe vârful degetelor și i-am depus un sărut scurt pe obraz. Noapte bună!

Sărutul a fost de fapt un soi de test. Sperasem că inima îmi va aprinde câteva artificii, dar nu se întâmplă nimic. Și nici când Nelson îmi duse degetele în dreptul buzelor sale și le sărută nu se întâmplă nimic.

— Noapte bună, frumoasa mea Violet!

I-am urmat pe ceilalți până la debarcader și m-am îmbarcat pe vaporul cu aburi înapoi către oraș. Mătușa Agnes mă trase într-un colț retras și mă puse jos de îndată ce părăsirăm docul.

— Dumnezeuule, Violet, de ce l-ai lăsat pe Nelson? S-a întâmplat ceva grav între voi doi? Părea că lucrurile merg atât de bine.

— Și într-adevăr mergeau... adică merg bine. Nelson m-a cerut în căsătorie.

— E minunat! Atunci de ce stai aici cu o față de condamnat, făcându-ți nod mânușile?

Am lăsat mânușile să-mi cadă în poală, cu un oftat.

— Nu știu...

— Doar nu l-ai refuzat?

— Nu...

— Bine, respiră ea ușurată. Slavă Domnului că ai avut bunul simț! Atunci vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

— Nelson n-a zis niciodată că mă iubește. Știu că ești de părere că dragostea nu contează, dar eu-eu vreau să mă îndrăgostesc. Și vreau să fiu iubită.

— Și ești prea nerăbdătoare să aștepti ca sentimentul să crească? Mi-a mângâiat obrazul cu degetele-i scânteietoare.

— Dar dacă nu crește, mătușă Agnes?

— Ascultă, probabil nu mai e un secret că eu și Henry nu eram îndrăgostiți unul de celălalt când ne-am căsătorit. Dar de-a lungul vremii, trăind împreună, crescându-ne băieții, dragostea noastră a ajuns să devină foarte profundă.

— Da? M-am gândit la amantele unchiului. Cât a durat? Și când ți-ai dat seama?

— Am aflat în noaptea Marelui Incendiu, zise ea fără entuziasm. Câteodată e nevoie de o tragedie ca aceea ca să ne dăm seama ce sentimente avem unul față de celălalt.

Imediat m-am gândit la părinții mei care se îndrăgostiseră cu prilejul focului. Voiam să aud tot ce știa mătușă Agnes despre acea noapte. M-am așezat pe marginea banchetei și m-am aplecat înspre ea.

— Ai locuit în oraș în timpul incendiului? A dat din cap.

— Eu și Henry aveam o casă cu terasă exact la colțul străzilor Michigan și Congress. Strada Michigan era situată atunci pe malul lacului, însă după incendiu tot molozul s-a aruncat în lac, formându-se astfel Parcul Grant și o nouă linie a țărmului. Oricum, acolo locuiam.

— Bunica a zis că părinții mei s-au întâlnit în acea noapte.

— Ea știe mai multe despre asta decât mine. Eu și Henry dormeam buștean când fiul nostru, Michael, ne-a trezit cam pe la ora două dimineața. El era singurul dintre copiii noștri care încă mai locuia cu noi pe atunci. „Cred că orașul a luat foc”, ne-a zis el. „Mai bine v-ați îmbrăca.”

Toate clopotele de alarmă băteau, iar marele clopot al tribunalului dăgănea de parcă venise sfârșitul lumii. Henry a tras draperiile dormitorului și cerul în partea noastră de sud-vest era de un portocaliu sinistru. Făcea ca lacul de dincolo de stradă să strălucească precum lava unui vulcan. Vântul urla pe la streșini ca un uragan și lovea în geamuri. M-am gândit că mă trezisem în mijlocul iadului.

Henry a decis să meargă să vadă unde era focul și în ce direcție se răspândea. Avea hârtii, registre și lucruri importante ce trebuiau salvate, dacă focul se îndrepta înspre biroul său din centrul orașului. Mi-a spus să nu-mi fac griji, dar eu m-am îmbrăcat și am început să împachetez, în caz că va fi nevoie.

E așa de greu să hotărăști care lucruri sunt importante și care nu atunci când trebuie să-ți scapi viața. Nu credeam că focul se va răspândi până la lac. Părea să fie dincolo de râu. Dar am decis să iau măsuri de precauție.

Henry era plecat de foarte multă vreme. S-a întors cu un cărucior plin de documente și cu descrieri ale pagubelor de neconceput pe care le văzuse: tribunalul ardea, la fel ca și oficiul poștal și câteva hoteluri mari, inclusiv cel pe care-l deținea Henry. Focul părea să se răspândească incontrolabil, îndreptându-se înspre clădirea biroului său și a celorlalte de pe strada LaSalle. Nu-mi venea să cred. Dar vedeam cât de adânc zdruncinat era Henry. Mi-a descris panica de pe străzi, oameni înspăimântați fugind în toate părțile, cărându-și lucrurile – cele mai stupide și triste lucruri: un tablou în ulei, o cușcă de păsări, un scaun. Alții trăgeau după ei de mână copiii ce țipau în timp ce din cer cădeau tăciuni aprinși. L-am întrebat pe Henry dacă trebuie să evacuăm casa.

„Nu”, m-a asigurat el, „cel puțin deocamdată, focul pare să se îndrepte în direcția opusă. Cred că o să fii în siguranță aici.” Dar l-a luat cu el pe Michael și s-au întors să recupereze alte lucruri de la birou.

Eu și servitorii am continuat să împachetăm tot ce era valoros și le-am îngrămadit pe toate în hol. De fiecare dată când mă uitam afară pe fereastră, cerul părea și mai luminat de flăcări. Auzeam vântul urlând și aruncând cu cenușă și tăciuni în geamuri de parcă ne aflam în mijlocul unei furtuni în deșert.

Au trecut ore întregi. O îngrijorare de moarte m-a cuprins pentru viața lui Henry și a lui Michael. Vedeam cum focul se apropie din ce în ce mai mult și îmi era teamă că în curând ne vom pierde casa. Am decis să târăsc toate lucrurile afară din casă și dincolo de mica alee ce se afla de cealaltă parte a străzii Michigan, spre plajă. Toți vecinii noștri făceau același lucru. S-a dovedit a fi foarte dificil. Tot soiul de vehicule și oameni panicați blocau strada, încercând să scape din fața flăcărilor.

Servitorii m-au ajutat să salvez o mare parte din mobilă și din bunurile și valorile casei. Am salvat multe din cărțile lui Henry. Ochii ne usturau, ne lăcrimau și ne înțepau din cauza fumului, iar fețele ni s-au înnegrit de la funingine.

Îți vine să crezi sau nu, și atunci au fost oameni lipsiți de scrupule care au profitat de dezastru ca să-și însușească bunurile noastre personale fără nici-o reținere direct prin ușa deschisă. Unui vecin i s-a luat de către un străin, pe care nu-l va mai vedea niciodată, o căruță plină cu bunurile pe care și le salvase. Eu am găsit un hoț în șifonierul lui Henry, servindu-se cu hainele și țigările lui. Mi-a râs în față când mi-a văzut indignarea: „Du-te și strigă după poliție, cucoană.”

Am continuat să lucrăm, încercând să golim casa, în vreme ce frica pentru soțul și fiul meu creștea cu fiecare oră ce trecea. Flăcările care se apropiau păreau să fie aduse de norii care alergau pe cer. Ar fi arătat frumos, dacă n-ar fi fost așa de îngrozitor. Și zgomotul! Auzeam huruituri și detunături în timp ce unele clădiri se prăbușeau în depărtare. Și vuietul flăcărilor și urletele oamenilor nu încetau.

Când fierbințeala a devenit prea mare și căraserăm ultima încărcătură pe plajă, m-am așezat pe grămada mea de lucruri și priveam cum îmi ardea casa. Flăcările au cuprins acoperișul, apoi s-au împrăștiat înăuntru, scobind-o și devorându-i tot interiorul până când n-a mai rămas din ea decât o scoică înnegrită. Toată lumea de pe plajă plângea, dar pe mine mă durea prea puțin de casă comparativ cu spaima pe care o simțeam pentru Henry și fiul nostru. Fuseseră plecați de prea multă vreme. Plângeam după ei, nu după casa noastră.

În acel moment am realizat cât de mult îl iubeam pe Henry când mi-am dat seama că s-ar putea să-l pierd. Nu fuseserăm îndrăgostiți când ne-am căsătorit, desigur. Dar trăisem împreună toți acei ani, ne crescuserăm copiii, ne construiserăm o viață împreună și nu suportam gândul de a trăi mai departe fără el.

Între timp, Henry și Michael fuseseră obligați s-o ia pe un drum ocolitor și anevoios ca să evite flăcările și gloatele de oameni care fugeau. Podul basculant pe care încercaseră să-l treacă a trebuit să fie ridicat tocmai atunci când ei au ajuns la el ca să permită câtorva vase să fugă din calea dezastrului. Henry a mers pe jos zeci de kilometri și a ajuns acasă exact când peretele din spate al casei noastre se prăbușea la pământ. Și el se temuse pentru viața mea și încercase cu disperare să scape din calea focului ce nu mai contenea, ca să se întoarcă acasă la mine. În tot acest timp trebuise să lupte împotriva curentului de oameni ce alergau în direcția opusă.

Când ne-am reîntâlnit într-un final, am rămas pe malul lacului, agățați unul de celălalt vreme îndelungată. Fața lui Henry era neagră și dungată de lacrimi, hainele-i miroseau a fum și tremura din tot trupul de la toate ororile pe care le văzuse. Dar m-a îmbrățișat strâns și mi-a șoptit: „Te iubesc, Agnes.”

Mătușa Agnes se opri, cu vocea gătuită de emoție. Își șterse lacrimile care i se prelingeau pe obraji. Eu rămăsesem fără cuvinte, impresionată profund de povestea mătușii mele. Am luat-o de mână.

— Eu și Henry ne-am pierdut casa, alte câteva proprietăți și nou-nouță clădire cu birouri. Dar ne aveam unul pe celălalt și asta era tot ce conta.

Dragostea va crește, Violet. Ea va veni pas cu pas, odată cu respectul reciproc și pe măsură ce vă construiți o viață împreună. Romantismul e frumos când ești

tânăr, dar nu poți avea mereu încredere în emoțiile care par așa de puternice la început. Acele sentimente adesea pălesc și vă treziți într-o bună dimineață că nu aveți nimic în comun unul cu celălalt. Căsătoria înseamnă maturitate și crearea unui viitor împreună. Nu romantism.

Am dat din cap, gândindu-mă la părinții mei.

— Într-adevăr, familia lui Henry a fost bogată, când m-am căsătorit cu el. Dar eu l-am ajutat să prospere și să-și câștige un statut în Chicago. Am fost o gazdă bună pentru oamenii de afaceri și din societate cu care avea legături. M-am oferit să fiu voluntară în nenumărate cauze sociale ca să-l ajut să-și construiască un nume bun. Suntem domnul și doamna Henry Paine și asta e mult mai important decât trecătoarele sentimente romantice.

Mă privi îndelung, apoi vocea îi deveni foarte blândă.

— Știu că Henry mă iubește. Escapadele sale cu alte femei nu înseamnă nimic, Violet. Acestea îl ajută doar să creadă că e încă tânăr și în putere. Eu sunt cea care îi poartă numele și împărțim același cămin – eu fac parte din viața lui.

Am dat din cap, prea impresionată de mărturisirea ei pentru a mai putea scoate vreo vorbă.

— Nelson Kent e un tânăr chipeș dintr-o familie distinsă. În multe privințe, e încă începător și imatur. Ai putea fi femeia din spatele bărbatului. Cu grația, inteligența și umorul tău l-ai putea ajuta să-și facă un nume și să-și găsească locul care i se potrivește în acest oraș. Orice bărbat are nevoie de o femeie bună care să creadă în el. Și în timp, dragostea și afecțiunea vor veni.

M-am gândit la pasiunea lui Nelson pentru noile invenții. Aș putea să-l încurajez, să-l binedispun și să fiu sursa lui de inspirație. După cum a zis mătușa mea, Nelson și-ar putea face un nume și și-ar găsi locul în viață.

Dar în ce privește numele meu și locul meu? N-aș mai fi cunoscută ca Violet, ci ca doamna Nelson Kent. Dacă mi-aș uni viața cu a lui, m-aș mai regăsi pe mine sau aș fi absorbită de el și pierdută pentru totdeauna?

Încă nu eram sigură dacă voiam să accept cererea în căsătorie a lui Nelson. Dar dacă tata m-ar forța să aleg, atunci mai degrabă m-aș mărita cu Nelson Kent decât cu Herman Beckett.

Joi, 6 iulie 1893

Trecuseră numai trei zile, dar mie îmi păreau trei săptămâni, de când Silas McClure se oferise să mă ajute să-mi găsesc mama. Pe măsură ce termenul-limită al tatălui meu se apropia, începeam să înțeleg ce simțise mătușa Agnes în noaptea Marelui Incendiu, văzând dezastrul apropiindu-se din ce în ce mai mult și simțindu-se neputincioasă în fața lui. Ar fi trebuit să mă simt ușurată, știind că aveam o alternativă: căsătoria cu Herman Beckett, dar nu era așa. Nu-l iubeam pe Nelson Kent, iar ideea de a mă căsători cu el pentru bani mă făcea să mă simt superficială, chiar dacă credeam că dragostea va veni pe parcurs.

Trebuia să fac ceva. Deja era joi dimineața. Din moment ce eforturile mele de a o găsi pe mama ajunseseră într-un punct mort, îmi voi aduna puterile pentru a opri nunta tatei. Trebuia să aflu adevărul despre moartea domnului O'Neill și asta însemna să urmez indiciul pe care mama lui Herman mi-l dăduse: La Steagul Piraților.

Am așteptat să plece bunica și mătușa Matt, apoi m-am apropiat de mătușa Birdie, care lustruia cu o cârpă masa din sufragerie.

— N-ai vrea să facem o scurtă plimbare până în centru? I-am luat încet din mână cârpa și i-am întins pălăria de paie.

— Ba da. Unde mergem? La teatru?

— Ei bine... poate într-o altă zi. Azi trebuie să merg până la administrația orașului.

Nelson Kent s-a gândit că s-ar putea să localizez La Steagul Piraților cerând informații aici. Habar n-aveam unde se afla acea clădire, dar absolvisem școala de conduită socială și asta era singura mea resursă naturală la care puteam apela, așa că îmi voi pune în valoare tot farmecul învățat până când voi găsi locul. Am tras-o după mine pe mătușa Birdie până la stația de după colț și ne-am urcat în primul tramvai care a venit. L-am salutat pe vizitiu cu o voce fermecătoare.

— Bună dimineața, mă întreb dacă m-ați putea ajuta? Știți unde se află clădirea administrativă a orașului?

— Nu știu exact, domnișoară. Dar dacă aș fi în locul dumneavoastră, m-aș da jos în centru pe State sau LaSalle, sau poate pe bulevardul Michigan. De acolo, sunt sigur că veți găsi un polițist care să vă ajute.

Părea un plan bun. Dar eu și mătușa Birdie ne-am plimbat o vreme bună în sus și-n jos pe LaSalle înainte de a da peste un polițist. Când am încercat să-i urmăm indicațiile, ne-am pierdut și a trebuit să întrebăm un al doilea polițist. Acesta ne-a trimis într-o direcție cu totul greșită. Dar al treilea polițist a fost tânăr și foarte amabil și ne-a condus până în fața ușii clădirii administrative.

— Mult succes, domnișoară! Ne-a ținut ușa deschisă și ne-a salutat, atingându-și ușor borul pălăriei.

Între timp mătușa Birdie se obosi atât de tare, că părea să târască după ea câte o bilă de fier legată cu lanțuri de fiecare gleznă. Mă simțeam vinovată că mă foloseam de ea în felul acesta, dar nu puteam să hoinăresc prin oraș de una singură. Ne-am plimbat prin clădire, cerând informații și, în cele din urmă, am găsit departamentul arhivelor. Mi-am învățat lecția când încercasem să sustrag informații de la avocatul mamei. Va trebui să mă folosesc de minciună dacă voiam să ajung undeva în munca detectivistă.

Un funcționar apatic cu o mustață lungă și răsucită la capete ne-a întâmpinat la ghișeu pentru informații. Pleoapele îi erau lăsate pe jumătate, de parcă l-aș fi trezit dintr-o lungă așteptare. Nici zâmbetu-mi strălucitor nu părea să-l miște.

— Vă pot ajuta cu ceva? a întrebat el, plictisit.

— Da. Intenționez să deschid un restaurant...

— Oh, ce frumos, m-a întrerupt mătușa Birdie. Nici n-am știut că te pricepi la gătit, Violet.

Am bătut-o ușor pe mână și am continuat.

— Mi s-a spus că pot veni aici să aflu dacă o altă companie se află deja în posesia numelui pe care l-am ales.

Expresia lui plictisită nu i se schimbă.

— Care e numele?

— La Steagul Piraților.

Pleoapele-i coborâte se îngustară suspicios, de parcă i-aș fi jucat o festă.

— La Steagul Piraților? Am dat din cap că da.

— Asta spune totul, nu-i așa? Întrebă mătușa Birdie. Funcționarul se uită la noi două ca și cum nu demult am fi scăpat dintr-un azil.

— O clipă.

— Ce surpriză plăcută! zise mătușa Birdie în timp ce funcționarul s-a îndepărtat târșându-și picioarele. Un restaurant! Habar n-aveam că ai aspirații culinare. Și când te gândești că eu credeam că te cunosc bine.

Bărbatul s-a întors cu un registru mare și l-a pus pe tejgheaua dintre noi în timp ce mâna paginile cuprinsului alfabetic. Ori era plătit cu ora, ori nu prea cunoștea alfabetul pentru că dură foarte multă vreme căutarea lui.

— N-ai noroc, domnișoară, a mormăit într-un final. Există deja un local numit La Steagul Piraților.

— Oh, Doamne! Sunt așa de dezamăgită, am zis, mascându-mi încântarea. Cum l-au scris? Poate dacă aş schimba un pic numele...

A întors registrul așa încât să pot citi și eu. Nu numai că am văzut adresa, pe strada Bishop, dar am văzut și numele proprietarului: Lloyd O'Neill. Gura mi-a rămas deschisă de uimire. El fusese primul soț al criminalei Maude!

Am fost așa de șocată, că am luat-o de braț pe mătușa Birdie și am ieșit din birou fără să-i mulțumesc funcționarului. Aș fi vrut să iau o trăsură și să merg direct la Steagul Piraților, dar habar n-aveam unde se afla strada Bishop sau cum să ajung acolo. Dacă se afla într-o parte rău famată a orașului?

Mă uitam în jur după amabilul tânăr polițist, când mătușa Birdie a spus:

— Putem să mergem acasă, dragă? Trebuie să pregătesc prânzul pentru Florence și, pe deasupra, mă dor îngrozitor încheieturile bolnave.

— Bunica vine acasă la prânz? Am crezut că va fi plecată toată ziua.

— Nu, ea și Matt au zis că vor fi amândouă acasă la ora prânzului.

— Atunci mai bine ne-am întoarce. Nu voiam ca bunica să știe că plecasem în căutarea mamei.

Mă simțeam de parcă eu aş fi avut bilele din fier legate cu lanțuri de glezne, în timp ce o târam spre casă pe mătușa Birdie. Încă o dată eram dezamăgită amarnic, dar, cel puțin, făcusem un progres în căutarea mea. Nu numai că știam unde se afla La Steagul Piraților, dar descoperisem o legătură cu criminala Maude.

Am ajuns acasă odată cu mătușa Matt.

— Unde ați fost voi două? Întrebă ea.

Am răspuns înainte ca mătușa Birdie s-o poată face.

— Am avut ceva de făcut și m-am gândit că mătușii Birdie i-ar prinde bine o gură de aer proaspăt. Exercițiul fizic e sănătos pentru femei.

— Ei bine, am venit acasă să văd dacă vrei să mă însoțești în această după-amiază. Organizăm un marș într-o fabrică la raionul de confecții.

Marș la o fabrică? Habar n-aveam despre ce vorbea și nici nu-mi doream să aflu. Dar mătușa Matt cunoștea orașul foarte bine. Ea mi-ar putea spune unde e strada Bishop și, implicit, La Steagul Piraților. Cel puțin, aş putea-o întreba despre misteriosul meu unchi Philip.

— Mi-ar face plăcere să vin cu tine. Cum se va organiza marșul la fabrică?

— Hai să luăm prânzul mai întâi și îți voi explica mai multe pe drum.

— Ar trebui s-o lăsăm pe Violet să pregătească prânzul, zise mătușa Birdie. Își deschide un restaurant.

Din fericire pentru mine, surorile lui Birdie nu prea băgau în seamă ce zicea ea.

— Apropo, mătușă Matt, am zis, în timp ce era în bucătărie, încă nu am apucat să-ți mulțumesc pentru că m-ai susținut zilele trecute în decizia de a purta pantaloni.

— Cu plăcere. Arătai ridicol în ei, dar principiul a contat.

— Oh. Mulțumesc oricum.

Auzind cuvântul „marș”, am ales pălăria cea mai mare și cu borul cel mai lat pe care o aveam, sperând să mă pot camufla sub ea. Ca de obicei, cuvântarea răsunătoare a mătușii Matt a început de îndată ce ne-am urcat în tramvaiul aglomerat.

— Acest an este un an de referință în ce privește legislația care protejează femeile și copiii, începu ea. Legislatorii noștri din Springfield tocmai au aprobat Legea Fabricilor în Illinois. Aceasta interzice munca pentru toți copiii sub vârsta de 14 ani și reglementează munca pentru copiii cu vârstele cuprinse între 14 și 16 ani. Legea interzice totodată croirea de haine acasă. Munca trebuie să se facă într-o fabrică ce îndeplinește o serie de directive de siguranță. Iar legea precizează că femeile și minorii nu pot fi obligați să muncească mai mult de opt ore pe zi. Altfel spus, proprietarilor de fabrici nu li se va mai permite să exploateze femeile și copiii ca să-și crească profitul.

— Pare o lege foarte bună.

— Chiar este. Câteva dintre noi au făcut mult lobby ca legea să fie aprobată. Din nefericire, există patroni de fabrici care pur și simplu o ignoră. Am făcut rost de numele și adresele celor mai ostile fabrici așa încât să putem organiza demonstrații și să le putem citi legea.

— Sună cam... conflictual.

— Așa și este.

Dintr-odată m-am simțit foarte cutezătoare și curajoasă. S-ar putea ca tata să mă forțeze să mă întorc în Lockport și să mă căsătoresc săptămâna următoare, dar cel puțin voi avea o poveste plină de aventuri pe care s-o spun copiilor mei înainte de culcare. Eu și mătușa Matt am mers mult și am schimbat trei tramvaie înainte de a ne întâlni cu celelalte femei care mășăluiau alături de noi. Ne-am adunat o gloată

chiar bună. Cartierul de lângă râul unde ne-am adunat duhnea a pește. Era la fel de urât și neplăcut ca și zona de lângă centrul de plasament, dar, din moment ce niciuna dintre femei nu și-a acoperit nasul, am hotărât să nu mi-l acopăr nici eu. Speram ca femeile pe care venisem să le salvăm să aprecieze sacrificiul nostru.

Nimeni nu avea pancarte de data aceasta, așa că n-am avut nimic în spatele căruia să mă ascund, cu excepția pălăriei mele lăsate cât mai jos. Am decis că asta nu conta. M-am simțit mândră că fac o diferență în lume. Ne-am aliniat în mijlocul străzii la câteva blocuri distanță de fabrică și am început să mășăluim înspre ea. Câteva femei aduseseră oale și tigăi pe care le loveau în timp ce noi scandam: „Nedrept față de femei și copii! Nedrept față de femei și copii!”

Oamenii ieșeau din baruri și imobile ca să vadă ce se întâmplă. Trecătorii întorceau capul să ne privească. Prichindeii țopăiau pe lângă noi. În timp ce ne apropiam de râu, docherii se opreau din încărcatul vaselor ca să se holbeze la noi. Un grup de bărbați ne arătau cu degetul, râdeau de noi și ne spuneau nume ce nu pot fi repetate.

— Dați-vă la o parte din drum! urla un vânzător de înghețată. Mi se topește înghețata! El și alți câțiva vânzători s-au înfuriat pentru că marșul nostru bloca strada. Era atât de însuflețitor. Îmi doream ca Ruth Schultz să fi fost cu mine.

— Dacă toate aceste fabrici încalcă legea, am întrebat-o pe mătușa Matt, n-ar trebui ca poliția să le facă o razie în locul nostru?

— Bineînțeles că ar trebui. Dar se știe că poliția ia mită ca să întoarcă capul în loc să aplice legea. Dacă nu, invocă necunoașterea legii. În cele din urmă, depinde de femei ca noi să le protejeze pe celelalte femei și pe copii.

Ușa fabricii joase, de cărămidă era deschisă în acea zi toridă de iulie, iar noi am năvălit înăuntru de parcă am fi atacat un castel. Interiorul era atât de întunecat și înnegrit, că la început de-abia vedeam pe unde mergeam. Aerul plin de praf și fibre sintetice m-a făcut să strănut. Am auzit, înainte de a le vedea, zornăitul a sute de mașini de cusut – erau șiruri lângă șiruri de mașini, întinzându-se de-a lungul atelierul prost iluminat și câte o femeie era aplecată asupra fiecărei mașini, cosând de parcă ar fi fost într-o cursă contra cronometru.

Pe măsură ce ochii mi se obișnuiau cu lumina, mi-am dat seama că cele mai multe dintre croitorese erau adolescente mai tinere decât mine. Fiecare avea aproape de ea o grămadă cu vârf de piese vestimentare așteptând să fie cusute. Copiii mici se agitau în jur, printre rânduri, cărând alte legături de haine. Muncitoarele își ridicară privirile înspre noi când am intrat, apoi își reluară cusutul cu zor. Un bărbat pe care l-am bănuțit a fi managerul fabricii se grăbi înspre noi.

— Hei, voi, ascultați! Ce se petrece aici? Violați o proprietate privată!

Femeile care conduceau marșul se lansară într-o dezbatere aprinsă cu el, detaliind prevederile noii Legi a Fabricilor din Illinois.

Între timp, celelalte femei din grupul nostru se răspândiră în toate direcțiile, croindu-și drum în susul și-n josul rândurilor de mașini, informând muncitoarele cu privire la drepturile lor. Eu am urmat-o pe mătușa Matt.

— O nouă lege a fost aprobată și această fabrică o încalcă, a anunțat ea cu vocea-i de comandant. Nu mai trebuie să munciți mai mult de opt ore pe zi. Aveți dreptul de a refuza să lucrați mai mult. Patronul trebuie să vă asigure condiții de a munci în siguranță.

Și așa mai departe.

Trei bărbați, pe care i-am bănuțit a fi maiștri, au început să alerge în susul și-n josul culoarelor, încercând să strângă manifestantele prădătoare precum pisicile vagabonde.

— Violați o proprietate privată! Plecați de pe proprietatea noastră.

— Du-te și cheamă poliția, îi spuse mătușa Matt unuia dintre ei. Vă vor aresta pentru violarea Legii Fabricilor din Illinois.

Totul se transformă într-un circ. De fapt, ar fi fost comic dacă n-ar fi fost atât de palpitant. Peste toate acestea, adolescentele continuau să coase ca și cum viețile lor depindeau de asta. Și poate așa și era.

În cele din urmă, toți se plictisiră de urmărire. Împreună cu celelalte femei, eu și mătușa Matt am mărșăluit afară din fabrică, ovaționând a victorie. Pe fața rigidă și îmbujorată a mătușii Matt se rostogoleau stropi de sudoare, în timp ce mi-am potrivit pasul cu al ei. Apoi, mi-am amintit de Irina, prietena bunicii.

— Ăăă... mătușă Matt? Cum rămâne cu toate femeile cu copii mici care muncesc acasă? Cum își vor câștiga existența dacă e împotriva legii să lucrezi acasă?

— În acest moment de acele femei se profită și ele nici măcar nu știu asta.

Defilam triumfătoare în josul străzii, iar eu și mătușa Matt trebuia să urlăm ca să ne auzim peste ovații și zgomotul de oale lovite.

— Scopul legii este să-i determine pe proprietarii de fabrici să le angajeze pe acele femei să lucreze într-un interval de timp decent pentru un salariu corect într-un mediu sigur, în loc să le plătească cu câțiva penny pentru ore nesfârșite de muncă acasă. Copiii n-ar trebui să muncească deloc. Dacă femeile ar conduce lumea, toți copiii ar fi la școală, acolo unde le este locul. Educația e singura cale prin

care muncitorii săraci vor ajunge să facă ceva în lumea asta. Dacă fabricile le-ar plăti mamelor lor un salariu corect, copiii nevoiași ar putea merge la școală.

— Când am vizitat cu bunica blocurile de locuințe, acolo păreau să fie mii de copii și cei mai mulți lucrau. Iar femeile păreau doar cu puțin mai mult decât niște sclave.

— Știu. Și e foarte greu să schimbi situația curentă, mai ales dacă ești femeie. Fără dreptul la vot, femeile din societatea noastră sunt lipsite de putere. Ele sunt forțate să muncească pentru salarii de sclave în condiții de muncă sărace, altfel se căsătoresc și au prea mulți copii. Bănuiesc că femeile mai frumoase își câștigă banii în case de toleranță. Să nu crezi că le condamn pe femeile care fac această alegere. Dar mi-ar plăcea să le ofer o alternativă mai bună.

— Mulțumesc pentru că m-ai luat cu tine azi, am zis, când am ajuns la prima stație de tramvai. Am găsit foarte înviorător să fac ceva ce merită.

— Vom organiza marșuri și la alte fabrici în săptămânile următoare, dacă vrei să mă mai însoțești.

— Mi-ar plăcea, dar voi mai fi în Chicago doar o săptămână, ți-amintești? Tata mă duce acasă. Iar eu nu vreau să plec.

Am stat în tramvai într-o liniște binefăcătoare, îndreptându-ne din nou înspre casă. Cu cât mă gândeam mai mult la întoarcerea în Lockport, fără s-o fi găsit pe mama, cu atât mai neliniștită deveneam.

— Mătușă Matt, vei vorbi cu tatăl meu? Mă vei ajuta să-l conving să mă lase să mai rămân aici?

— Aș fi bucuroasă s-o fac, dar îmi pare rău să spun că e puțin probabil să mă asculte. El crede că am o influență negativă asupra ta.

— Dimpotrivă, ai avut o influență minunată, mătușă Matt. Am învățat atâtea de la tine. Am așteptat până când ne-am dat jos din primul tramvai și ne-am urcat în al doilea înainte de a spune: Am primit două cereri în căsătorie săptămâna asta. Una de la Nelson Kent și una de la Herman Beckett.

— Nu pari prea încântată.

— Nu sunt îndrăgostită de niciunul din ei. Dar tata vrea să mă căsătorească și mi-e teamă că dacă nu-l voi alege pe niciunul din ei, va decide el în locul meu.

Pumnii mătușii Matt se strânseseră un pic mai tare.

— Într-o bună zi, tații nu vor mai avea acest tip de autoritate asupra fiicelor lor.

— Aș vrea ca acea „bună zi” să fie curând... Pot să-ți spun un secret, mătușă Matt? Adevărul e că am venit în Chicago ca s-o găsesc pe mama. În toți acești ani,

tata mi-a spus că a fost bolnavă și când, într-un final, am aflat că nu a fost așa, m-am hotărât s-o caut și s-o întreb dacă aş putea locui cu ea. Am încercat să aflu mai multe despre părinții mei și trecutul lor, iar unul din indiciile pe care le-am descoperit e această adresă. Am scos hârtia din buzunar și i-am arătat-o. Știi unde se află strada Bishop? Vei binevoi să mă duci acolo?

— Dacă e acolo unde cred eu că e, nici nu se pune în discuție. Nu e o zonă prea frumoasă a orașului, Violet. Mi-a dat înapoi hârtia și a zis: Ce te face să crezi că mama ta locuiește la acea adresă?

— Nu știu dacă locuiește sau nu acolo, dar cineva mi-a spus că tatăl meu obișnuia să meargă în acel loc. Are oarecum legătură cu unchiul Philip. Iar mătușa Birdie a zis că Philip o cunoștea pe mama.

— M-ai pierdut, Violet.

— Nici măcar nu știam că am un unchi Philip până când mătușa Birdie mi-a arătat o poză cu el zilele trecute. De ce nimeni nu vorbește niciodată despre el?

— E de datoria lui Florence să-ți vorbească despre el, nu a mea.

— Dar vreau să știu...

— Nu voi vorbi despre el, Violet. Dar îți voi spune că Birdie își imaginează lucruri. Philip n-are nici-o legătură cu mama ta.

Am suspinat, frustrată.

— Nu înțelegi? Dacă nu voi rezolva acest mister, va trebui să-mi aleg un soț.

— Sincer, nu cred că tatăl tău te va forța să te căsătorești împotriva voinței tale. Știi, nu trebuie să te căsătorești deloc.

— Știu. Dar vreau să văd cum e să te îndrăgostești, să fii sărutată. Nimeni nu m-a sărutat vreodată, mătușa Matt, și pare așa de... așa de minunat. Am respirat adânc pentru a-mi face curaj și am hotărât să mă folosesc de prilej. Mătușa Birdie mi-a spus că și tu ai fost logodită cândva. Te superi dacă te întreb de ce ai rupt logodna?

Mătușa Matt a rămas tăcută atât de mult, încât mi-a fost teamă că o supărasem sau că-i rănisem sentimentele. Potrivit lui Birdie, mătușa Matt și-a iubit logodnicul foarte mult.

— Nu m-am căsătorit cu Robert, a zis ea într-un final, pentru că nu m-a iubit. Când a început să vorbească, avea o voce scăzută. Când m-a cerut în căsătorie, el avea motive ascunse.

Am așteptat ca să spună mai multe, dar n-a făcut-o. După ce ne-am urcat în ultimul tramvai, am decis să cercetez mai departe.

— Mătușa Birdie a zis că iubitul tău s-a dovedit a fi un hoț. Nu mă gândisem la Silas McClure toată dimineața, dar dintr-odată prinse viață în mintea mea, cu zâmbetul lui luminos, orbitor.

— Hoț? repetă Matt. Nu știu ce-a vrut să spună.

— Ei bine, ce s-a întâmplat cu el?

— Sora mea, Agnes, a dat o petrecere de logodnă pentru noi, a zis ea cu un oftat. Totul a fost bine până când Robert și un prieten au ieșit afară să fumeze o țigară. Erau plecați de multă vreme, așa că m-am dus afară să-l caut. Atunci, din întâmplare, l-am auzit vorbind.

Mătușa Matt era de obicei atât de rigidă și aspră, dar acum vocea ei era blândă, încărcată de emoție.

— L-am auzit spunând lucruri urâte despre... despre aspectul meu fizic. El și prietenul său râdeau de mine pentru că... pentru că fusesem suficient de naivă ca să mă îndrăgostesc de el. I-a spus prietenului său că nu mă iubește. Mă mințise când a zis că mă iubește. Nici nu cred că m-a plăcut. Prietenul său l-a întrebat de ce m-a cerut în căsătorie și a zis că a făcut asta pentru că tatăl meu era pe punctul de a muri curând, iar eu voi moșteni casa și toate proprietățile tatei. Prin lege, moștenirea unei femei trece în posesia soțului ei în momentul în care cei doi se căsătoresc.

Nu știam ce să zic. Nu e de mirare că mătușa Matt nu avea încredere în bărbați.

— Mătușa Birdie a avut dreptate când l-a numit hoț, am mormăit într-un final.

— Da, presupun că da. Vocea-i tremura de emoție, chiar și după toți acești ani.

Nu mai eram sigură că voiam să mă îndrăgostesc, dacă durea atât de tare. Mătușa Birdie era încă devastată de pierderea lui Gilbert. Tata devenise emoționat când mi-a vorbit despre mama. Iar acum, am aflat că mătușa Matt încă simțea durerea respingerii după toți acești ani. Romanele de dragoste nu m-au avertizat niciodată de această față a dragostei, de partea cu „n-au - trăit - prea - fericiți - până - la - adânci - bătrâneți”.

O! Acum, Violet, zise ea, dregându-și vocea, nu vreau să fiu critică, dar ceea ce Robert Tucker a plănuț să facă e cu mult mai diferit de ceea ce a făcut Agnes, căsătorindu-se cu Henry Paine pentru bani și privilegiu social? Ar fi așa de diferit de alegerea unui soț pe care nu-l iubești doar pentru faptul că e bogat?

Au!

— Dar... sunt atâtea femei ca mine care n-au cum să se întrețină de unele singure. Trebuie să ne căsătorim cu un bărbat care să ne întrețină.

— Nu trebuie să fie bogat, nu-i așa? Orice bărbat decent, onest și muncitor te poate întreține. Ce vreau să spun e că orice bărbat sau femeie ar trebui să se căsătorească din dragoste, nu pentru ceea ce speră să câștige. Sper că și tu vei face la fel.

— Crezi în dragoste? am întrebat-o după ce am coborât din tramvai, aproape de casă.

— Da, bineînțeles, zise ea pe un ton inflexibil. Problema e că cei mai mulți dintre noi suntem egoiști. Și adesea ne alegem un partener din motive egoiste. Acesta e sfatul meu în ce privește cele două cereri în căsătorie ale tale. Nu te căsători cu niciunul dintre ei din motive egoiste. Și asigură-te că nici ei nu se căsătoresc cu tine din motive egoiste.

De-acum înainte mai aveam o săptămână. Și două cereri în căsătorie.

Trebuia s-o găsesc pe mama.

În seara aceea, aerul din casă era așa de cald și sufocant, deși toate ferestrele erau deschise, că de-abia puteam respira. O altă cauză a acestui fapt ar fi putut fi panica. Viața mea părea să ia un curs pe care nu-l puteam controla.

În dormitor, căldura era foarte mare, așa că după cină am mers afară și m-am așezat pe scările din față, sperând să simt o adiere răcoroasă și să găsesc un plan. Trebuia să descopăr sensul diferitelor indicii pe care le aveam și să găsesc o modalitate de a rezolva toate misterele pe care le dezgropasem. Poate ele mă vor conduce la mama mea.

Lumina zilei pălea, iar lampagiul își urma drumul de-a lungul străzii, aprinzând lămpile cu gaz, când l-am văzut pe Silas McClure venind cu pași mari dinspre stația de tramvai în direcția casei noastre. L-am recunoscut după mersu-i ușor și săltăreț. Când îl văzusem prima dată în tren, îi descriesem mișcările ca fiind alunecoase, dar acum, de când nu-și mai ungea părul cu ulei și nu mai purta costumul acela de prost gust, îl vedeam altfel. Mersul lui athletic era lin ca al unei pantere și se mișca de parcă fiecare mușchi îi era bine uns și ar putea s-o ia la fugă în orice clipă. Fără îndoială, trebuia să fie în formă ca să scape din orice împrejurare.

Apropiindu-se, mă văzu și îmi făcu un semn cu mâna. Am sărit în picioare, dorind să alerg înspre el și să-l întreb dacă o găsisese pe mama. Dar am observat că zâmbetul lui nu era la fel de luminos ca de obicei și m-am temut de vești proaste.

— Bună seara, Violet.

Și-a scos pălăria, descoperind un păr curat, ondulat.

— Bună seara, Silas. Ai vești despre mama? A expirat adânc.

— Îmi pare rău s-o spun, dar până acum n-am avut noroc. N-am putut să localizez pe nimeni, aici în oraș, cu numele de Angeline Hayes.

Într-un gest de iritare, m-am lovit peste coapse. Pentru prima dată am început să mă întreb dacă încă mai locuia în Chicago. Poate venise în oraș doar ca să semneze actele de divorț. Silas trebuie să fi văzut reacția mea sau, poate, lacrimile care îmi inundară ochii pentru că spuse repede:

— Încă nu mă dau bătut, Violet. Mai am o idee.

— Ai vrea să intri în casă?

— De fapt, e o seară așa de frumoasă, că prefer să stăm aici, dacă nu te deranjează.

— Bine.

M-am așezat din nou, făcându-i și lui loc pe scări, lângă mine. Fața lui arăta proaspăt bărbierită și mirosea de parcă se dăduse cu o cantitate considerabilă de apă de colonie. Mă întrebam dacă eforturile lui erau făcute de dragul meu. Oare mă va cere și el în căsătorie? Scările nu erau foarte lungi, iar când ne-am așezat, i-am simțit umerii atingându-i-se de ai mei.

— Cum ai știut unde s-o cauți pe mama?

— Cunosc mulți oameni în orașul acesta care circulă... dacă înțelegi ce vreau să spun.

Pentru a întări cele spuse m-a înghiontit ușor în coaste.

— Am metodele mele.

— Mi-ar plăcea să-mi spui despre ele. Rezolvarea misterelor mă fascinează. Obişnuiam să citesc *Istorisiri adevărate despre crime și Știri polițienești ilustrate*.

— E foarte neobișnuit pentru o tânără domnișoară decentă ca tine să citească astfel de materiale. Sunt uimit că îți plac lucruri de genul acesta.

— Una din cărțile mele preferate este biografia lui Allan Pinkerton.

— Chiar așa?

Am încercat să-i citesc expresia feței, dar îi era întoarsă în direcția opusă și n-am putut să-i văd trăsăturile în lumina palidă a apusului.

— Silas, ai auzit de agenția de detectivi a domnului Pinkerton?

— Cine n-a auzit? Pun pariu că sunt cei mai buni investigatori de crimă din țară. Dar revenind la mama ta...

Reticența lui de a vorbi despre domnul Pinkerton părea foarte suspicioasă și ar fi trebuit să-mi sune ca avertisment să nu mai am nimic de-a face cu el. Fără îndoială, oamenii lui Pinkerton se aflau chiar în acest moment pe urmele lui Silas. Erau faimoși în depistarea criminalilor notorii. Dar eu aveam nevoie de ajutorul lui Silas.

— Da? Ce e cu mama?

— Câteodată femeile își iau înapoi numele de fată după ce divorțează. M-am gândit că, poate, mama ta a făcut același lucru. Știi care a fost numele ei de fată?

— Îl am scris. E sus. Să mă duc să-l aduc?

— Ar putea ajuta.

S-a ridicat, oferindu-mi mâna ca să mă ajute să mă ridic și eu. Când ne-am atins mâinile, mă trecu un fior în sus pe braț, dându-mi aceeași senzație pe care am avut-o mai demult, când m-am lovit, din greșeală, la cot. Am alergat sus, simțind încă furnicături în braț, și mi-am scos jurnalul de sub saltea. Slavă cerului că am avut inspirația de a copia întregul nume al mamei de pe actele de divorț împreună

cu adresa, inutilă acum. Am rupt o pagină goală și am scris pe ea numele ei complet, apoi m-am dus cu ea jos, la Silas.

— Numele ei de fată a fost Cepak. Angeline Cepak.

— Bine. Ar putea fi de folos. Dar ține minte... A ezitat.

— Ce anume? Spune-mi, te rog.

— S-ar putea să se fi recăsătorit. Poate de aceea nu am găsit o Angeline Hayes. Și în cazul acesta nu vom găsi nici o Angeline Cepak.

M-am așezat din nou pe scări și i-am făcut semn lui Silas să stea lângă mine. De data aceasta, umărul lui părea să se apese mai tare de al meu, de parcă scările s-ar fi îngustat în mod misterios cât timp fusesem plecată.

— Pari foarte informat în legătură cu astfel de lucruri, domnule McClure.

Căutam să obțin mai multe indicii, poate chiar o mărturisire. Voiam să știu adevărul despre Silas și misterioșii lui prieteni.

— Am prieteni care știu multe despre ce se întâmplă în Chicago. Hoți și criminali, fără îndoială. Brusc, mi-am amintit de cel de-al doilea țel al meu: să opresc nunta tatei.

— Știe unul dintre prietenii tăi cum se investighează o crimă?

— O crimă?

— Am citit despre un caz interesant în orașul meu natal, unde un bărbat a căzut pe scările din pivniță și a murit. Sunt persoane – n-am specificat că despre mine vorbeam – care bănuiesc că ar fi fost ucis. Ai vreo idee despre cum ar putea cineva dovedi asta?

— Uau, chiar îți plac investigațiile despre crime, nu-i așa?

— Mi se par fascinante, ție nu? A ridicat din umeri.

— Îmi place un pic de mister din când în când.

— Pari să ai prieteni în lumea infracțiunilor, așa că mă întrebam dacă nu cumva știi cum demonstrează poliția că o moarte suspectă e o crimă și nu un accident.

— Ei bine, cândva am citit o carte foarte bună despre rezolvarea crimelor, numită *Aventurile lui Sherlock Holmes*.

— Ador cartea aceea!

— Da? Cum ai reușit să dai peste ea?

— O prietenă de la școală avea un exemplar. A fost fascinantă.

— Atunci, poate îți amintești că Sherlock Holmes urmărea întotdeauna două lucruri: motivația și ocazia care permite săvârșirea crimei. În primul rând, a avut suspectul un motiv pentru care să dorească moartea victimei? – aceasta e

motivația. Și, în al doilea rând, a avut cum să facă asta? Dacă a avut acces la locul crimei sau la arma care a fost folosită – cuțit, otravă sau pistol, de exemplu. Sau poate a cunoscut una din slăbiciunile victimei, precum că nu știa să înoate sau că avea nevoie de un anumit medicament – și astfel a avut ocazia.

— Știi că ea a fost la locul crimei când s-a întâmplat.

— Ea? Suspectul tău e o femeie? Am dat din cap.

— Atunci pun pariu că e aproape imposibil ca ea să fie criminalul. Cea mai mare parte a condamnaților sunt bărbați.

Un tremur de groază mă străbătu. Nu putea fi tatăl meu! Nu voiam să cred asta despre el.

— Și-apoi, câte închisori de femei cunoști? continuă Silas. Cele mai multe femei sunt prea delicate și sensibile ca să facă un lucru atât de oribil.

— N-o cunoști pe criminala Maude. Ea...

— Criminala Maude? Întrebă el, zâmbind larg. Acesta e numele ei de cod? E dată în urmărire undeva pe un afiș?

— Nu, așa îi spun eu. Oricum, ea a fost acasă când soțul ei a murit. Se zice că el ar fi căzut pe scările de la pivniță, dar nu e posibil ca ea să-l fi împins?

— Dar cum rămâne cu motivul crimei? De ce să-l împingă?

— A vrut banii lui, presupun?

— Nu e suficient. E prea greu de dovedit, doar dacă el era nemaipomenit de bogat. Era?

— Nu, am recunoscut. Au doi copii mici și...

— Copii? Vezi, de asta nu cred că ea a făcut-o. Dacă și-a ucis soțul și merge la închisoare, cine va avea grijă de copiii ei? Femeile se gândesc la lucrurile astea și le împiedică să comită omoruri.

Avea sens ceea ce zicea Silas. Totuși, mama lui Herman păruse să insinueze că femeile își omoară soții mai des decât își pot da seama oamenii. Poate ar trebui să ridic această posibilitate.

— Un apropiat al familiei a făcut o aluzie la lucrurile suspecte care se petrec în spatele ușilor închise.

— Te referi la bărbații care își bat soțiile?

— P-poftim?

— Îmi pare rău. Poate nu e treaba mea să vorbesc astfel de lucruri cu o domnișoară delicată ca tine.

— Eu sunt cea care a deschis subiectul, domnule McClure. Aș vrea să aflu adevărul.

— Bine. Dar de obicei, când aud oameni vorbind despre ceea ce se întâmplă „în spatele ușilor închise”, ei vorbesc despre bărbați care se îmbată în mod regulat și care-și bat soțiile și copiii. Astfel de cazuri se întâmplă mai des decât își pot da seama oamenii, în zonele cele mai sărace ale orașului și, mai ales, în blocurile sărace.

Mi-am amintit de Irina, prietena bunicii – de fața ei vânătă și de piciorul ei rupt.

— Dacă aș fi una din acele femei, mi-aș părăsi soțul, am spus eu.

— Ei bine, încă o dată, soțiile rămân din pricina copiilor lor. Din câte am înțeles, e foarte dificil pentru o femeie să se descurce de una singură, mai ales dacă are copii. Unele femei rămân pentru că sunt credincioase, iar în opinia Bisericii, căsătoria e ceva sacru. Cei mai mulți din acești bărbați promit întruna că se vor schimba, iar soțiile lor speră întruna că așa va fi.

— Dar dacă criminala Maude și-a împins soțul pe scări în jos pentru că era un bețivan care o bătea? O va mai acuza poliția de crimă în situația asta?

— S-ar putea să întoarcă capul și s-o considere crimă din autoapărare... dacă nu există alte circumstanțe.

— Ce vrei să spui?

— Ei bine, să presupunem că poliția a aflat că ea – cum să spun asta frumos – se întâlnea cu un alt bărbat în timp ce soțul ei trăia. Acesta ar fi un motiv. Arată că ea își dorea libertate ca să se poată căsători cu altcineva.

Cuvintele lui m-au îngrozit. Cu cât săpam mai mult, cu atât părea să-l implic mai mult pe tata! Nu voiam ca el să facă închisoare. N-ar omorî o muscă. Tot ce voiam era să opresc căsătoria lui cu Maude. Silas trebuie să fi văzut expresia șocată de pe fața mea.

— Îmi pare rău. N-am vrut să te jenez cu lucruri atât de vulgare. Poate ar trebui să schimbăm subiectul.

Am dat din cap că nu. Trebuia să dezgrop adevărul.

— Ai auzit vreodată despre un loc numit La Steagul Piraților?

— Nu, nu pot să spun că am auzit.

— Se află pe strada Bishop. Știi unde e strada asta?

— Habar n-am.

— Ai putea să întrebi? Poate unul din prietenii tăi a auzit de ea sau știe unde se află. S-ar putea să aibă legătură cu găsirea mamei mele.

— Sigur. Aș putea încerca.

Și-a scos un creion și a mâzgălit strada Bishop și La Steagul Piraților sub numele de fată al mamei mele. A trebuit să se aplece și mai mult înspre mine când și-a vârât înapoi în buzunar creionul și hârtia.

Amândoi am rămas tăcuți preț de câteva clipe, vreme în care greierii cântau în tufișuri. Minte mea era năpădită de gânduri despre crime, schilodiri și despre mama, dar gândurile lui Silas rătăceau evident în altă parte.

— Ți-am spus cât de frumoasă arăți în seara aceasta, Violet?

— Nu cred că mi-ai zis, dar mulțumesc.

— Și nu e o seară minunată? Uită-te la licuricii care clipesc precum stelele. Și ce lună!

Poate că Silas vorbea despre lună, dar nu se uita la ea. S-a răsucit până când s-a putut uita drept în ochii mei, cu aceeași expresie visătoare pe care mătușa Birdie o avea mereu pe chip. Inima a început să-mi zuruiască precum un cărucior cu trei roți. Trebuia să-mi distrag atenția de la el – repede!

— Și... cum s-a terminat procesul tău?

— Ce anume?

— Ai fost la tribunal când ne-am întâlnit luni, în centru, îți amintești? Prietenul tău te-a strigat și ți-a spus că procesul a reînceput.

— Oh, da. Nu era procesul meu. Era... adică, am fost acolo cu... Nu pot să-ți explic.

— Vinovat sau nevinovat?

— Cum? Oh, el, ăăă, hoțul a fost găsit vinovat. Condamnat la trei ani de închisoare.

— Era prietenul tău?

— Nu, hoțul nu era prietenul meu. Adică... A expirat adânc. Nu vreau să ne irosim timpul discutând despre astfel de lucruri. Am venit aici ca să te întreb dacă vei binevoi să iei în considerare invitația mea de a mă însoți încă o dată la târg. Promit că de data aceasta voi găsi o însoțitoare mai bună. Aș vrea să mă revanșez față de tine, Violet. Și mai sunt atâtea de văzut.

Asta era adevărat. Am văzut fața elegantă a târgului cu Nelson, cea plictisitoare cu Herman și cea educativă cu mătușa Matt. Ar fi distractiv să descopăr câteva din pavilioanele exotice și, bineînțeles, Midway-ul. Iar dacă aș merge cu Silas...

Dar nu. Silas mă hipnotiza iarăși, legănându-mi prin fața ochilor aventură și entuziasm, sperând să-i cad sub vrajă. M-am scuturat.

— Mi-e teamă că nu mai am timp să mă reîntorc la târg. De mâine într-o săptămână tatăl meu vine să mă ducă acasă în Lockport și...

— Într-o săptămână?

— Da. Așa că, vezi, domnule McClure, trebuie s-o găsesc pe mama. Acum La Steagul Piraților de pe strada Bishop e singurul indiciu pe care îl am. Are oarecum legătură cu unchiul meu, Philip, iar mătușa Birdie spune că Philip ar putea ști unde e mama. Sunt gata să merg singură acolo, chiar dacă mătușa mea Matt a zis că nu se află într-o parte prea drăguță a orașului, dar...

— Te duc eu. Aflu eu unde e strada Bishop și te duc eu.

— Da? Am respirat foarte ușurată. Voi fi în siguranță cu Silas. Purta cu el o armă.

— Tot va trebui să găsesc o însoțitoare? a întrebat el.

— De data asta nu. Voi aduce eu una. Mai degrabă aș lua-o după mine pe mătușa Birdie decât să mai ies cu unul din însoțitorii lui Silas.

— Dacă îmi iau liber luni după-amiază, zise Silas, e bine pentru tine?

— E minunat!

— Între timp voi încerca să aflu unde e strada Bishop. Și, dacă pot să-ți sugerez ceva, Violet – nu te îmbrăca prea frumos.

— Vrei să mă deghizez? A râs cu hohote.

— Nu, mă gândeam că nu mi-ar plăcea să fiu jefuit.

— Oh, înțeleg.

Am fost dezamăgită. Îmi plăcuse ideea de a călători incognito.

— Cred că e timpul să plec, a zis, ridicându-se în picioare. Dar înainte de asta, încă o întrebare: Dacă o găsim pe mama ta până sâmbăta viitoare, atunci vei merge cu mine la târg?

I-am oferit faimosul meu zâmbet enigmatic:

— Poate.

Mai târziu, în seara aceea, scriind în jurnal, mi-am dat seama cât de distractiv fusese să pun indicii cap la cap și să discut despre crime cu Silas. Dintre toate lucrurile pe care le făcusem de când venisem în Chicago, conversația din această seară m-a făcut să mă simt vie și puternică, așa cum nu mă mai simțisem de când... de când am fost cu roata domnului Ferris – împreună cu Silas.

Dumnezeule, ce se întâmplă cu mine?

Vineri, 7 iulie 1893

Când m-a întrebat de numele de fată al mamei mele, Silas McClure mi-a dat, de fapt, o idee. Toate femeile care au dansat la Noaptea Populară de la centrul de plasament fuseseră boeme ca și mama. Poate că una dintre ele o cunoscuse pe mama sau auzise de familia ei. Trebuia să mă reîntorc și să vorbesc cu ele. Le-aș întreba de mama după numele ei de fată. S-ar putea ca cineva să fi auzit de ea. De data asta m-am hotărât să mă trezesc devreme, să-mi înving oroarea de miasme și să o însoțesc pe bunica la muncă.

— Mergi azi la centrul de plasament? am întrebat-o pe bunica, vineri dimineață. Ea trebăluia prin bucătărie, pregătind micul-dejun, dar, când mă văzu, se opri și mă privi uimită, cu o tigaie atârându-i în mână.

— Zău, Violet. Te-ai sculat foarte devreme în dimineața asta. Vrei să-ți faci niște ouă? Sunt proaspete.

— Nu, mulțumesc. Nu puteam risca să mă întorc în acel cartier cu stomacul plin. Dar aș vrea să merg azi cu tine la centrul de plasament, dacă se poate.

— Am crezut că nu-ți place să lucrezi la centrul de plasament.

— Am avut mult de furcă cu mirosul urât. Dar pentru că tata vine după mine săptămâna următoare, aș... aș vrea să vin cu tine. Intenționat am fost evazivă cu privire la motivele mele. E greu să minți o femeie de treabă și bună ca bunica. Dar chiar și așa, nu puteam risca să-i spun despre căutarea mamei. Nu știam cum va reacționa.

N-aș fi crezut că e posibil ca în cartier să miroase și mai urât decât ultima dată când fusesem, dar chiar așa era. Prima săptămână din iulie fusese caniculară, iar mirosurile de stricat, de mucegai și de putred se intensificaseră toate de zece ori. După câte vedeam, nici gunoiul nu fusese luat de când venisem ultima dată. Aproape că am leșinat când m-am dat jos din tramvai. Mi-am strâns bine batista parfumată la nas, dorind să mă refugiez cât mai repede în casa domnișoarei Addams.

— Hai să intrăm în clădirea principală, spuse bunica, să vedem dacă îți putem găsi ceva de lucru acolo. La cantină va fi mult prea cald azi.

Am deschis ușa grea de la intrare și m-am năpustit înăuntru aidoma unui alergător care se îndreaptă spre linia de sosire. Auzeam în apropiere vocile unor

copii care cântau. Partea din lemn a casei avea o frumusețe ce mă izbi din nou, fiecare fereastră și ușă fiind încadrată de niște sculpturi alungite ce aduceau cu niște împletituri groase. Cum putuseră imigranții să prelucreze o asemenea frumusețe, când viețile lor erau atât de dezolante?

— Ți-ar plăcea să te ocupi azi de copiii de grădiniță? mă întrebă bunica. Cred că i-am auzit în salon.

— Dar tu unde vei lucra?

— Eu, draga mea, voi merge acolo unde e nevoie de mine.

— Bănuiesc că aș putea încerca.

— Bine. Atunci, dacă e-n regulă, zise bunica, eu te las aici și mă duc să văd dacă Magda are nevoie de ajutor la cantină.

— Sigur. Ne vedem mai târziu.

I-am găsit pe copii în salon, așezați în cerc, pe podea, în timp ce educatoarea le citea dintr-o carte. Louis Decker stătea și el cu picioarele încrucișate alături de ei. Copiii erau foarte mici, nu aveau mai mult de cinci sau șase ani, dar mie mi se părea că semănau mai mult cu niște oameni bătrâni și piperniciți decât cu niște copii. Viața grea pe care o duceau era adânc întipărită pe fiecare față mohorâtă și încordată. Toți păreau înfometați.

Nici treaba asta nu puteam s-o fac. Nu mă puteam atașa de acești micuți și să-i las să-mi intre la inimă, știind că unii dintre ei vor muri de poliomielită, tifos sau dizenterie înainte ca anul să se încheie. Cum făceau față femeile blânde și bune la suflet ca bunica și domnișoara Addams?

Am rămas în pragul ușii și m-am rezemat de tocul ușii ca să privesc. Educatoarea a ridicat o carte cu desene cu animale domestice. Ea pronunța numele fiecărui animal cu foarte multă atenție – vacă, porc, găscă – iar apoi copiii repetau după ea. Aproape că mi se frânse inima. Educatoarea ar fi putut foarte bine să le arate unicorni sau dragoni care scuipă foc. Singurele animale domestice pe care ei le vor vedea vor fi cele care atârnă în geamul măcelăriei.

Când educatoarea închise cartea, Louis Decker își ridică privirea și mă zări. Se ridică iute în picioare.

— Domnișoară Hayes! Mă bucur așa de mult să te văd!

— Am-am venit să ajut.

— E minunat!

M-a prezentat educatoarei, domnișoara Dow.

— Violet cântă minunat la pian, i-a spus. Poate copiilor le-ar plăcea să audă un cântec?

— Da, te rog, domnișoară Hayes. Sunt sigură că le va plăcea. Măcar atât puteam să fac și eu. M-am îndreptat spre mica spinetă din colț și am răsfoit printre partiturile care se aflau deasupra ei. Am găsit câteva piese pe care le puteam executa la prima vedere și m-am avântat prin ele, apoi am încheiat cu o compoziție muzicală mai vivace pe care o învățasem pentru un recital la școală. Copiii mi-au aplaudat efortul. Sunetul mânuțelor lor ce aplaudau îmi aduse lacrimi în ochi. M-am ridicat în picioare și am făcut o reverență.

— Mulțumesc.

Vreme de o oră și mai bine l-am ajutat pe Louis cu copiii în vreme ce domnișoara Addams i-a condus într-o varietate de sarcini educaționale: să învețe să facă o fundă, să învețe să-și deosebească mâna stângă de cea dreaptă, să recunoască figuri precum triumphiuri și pătrate. De fiecare dată când ajutam un copil, îl întrebam:

— Cum te cheamă?

Cei mai mulți își spuneau prenumele.

— Și poți să-mi spui și numele tău de familie? mai întrebam eu. Niciunul din numele lor, aproape de neînțeles, nu suna ca Cepak.

În cele din urmă, a venit timpul să ducem copiii afară la joacă. N-am avut nici cea mai mică dorință să-mi părăsesc sanctuarul lipsit de duhoare, așa că am rămas înăuntru. Am rătăcit prin biblioteca domnișoarei Addams și am salutat-o pe o femeie care părea să lucreze acolo.

— Împrumută mulți oameni din comunitate cărți de la dumneavoastră? am întrebat eu.

— Câțiva. În special cei care încearcă să învețe limba engleză. Dar vezi tu, vecinii noștri lucrează foarte mult și nu prea au timp pentru citit și alte îndeletniciri de felul acesta.

Am zărit ceva ce părea să fie o listă de nume pusă pe masa rotundă de lemn la care era așezată aceasta.

— Cred că, lucrând aici, cunoașteți o varietate de nume etnice, am zis eu. Sunt fascinată de numele străine. Îmi dați voie? Am făcut un semn înspre listă.

— Aceia sunt câțiva dintre cei care împrumută în mod constant de la noi, mi-a zis ea. M-am uitat peste listă de două ori. Nu era niciunul cu numele de Cepak.

M-am mai plimbat prin bibliotecă preț de câteva minute, prefăcându-mă că mă interesează unele titluri de cărți și obiectele de artă de pe pereți. Sunetul țipetelor și al râsetelor de copii pătrundea pe fereastra deschisă împreună cu duhoarea mocnită a cartierului și cu bubuitul de bas al vocii lui Louis.

Am explorat mai departe casa și am dat peste o femeie prietenoasă, de vârstă a doua, numită domnișoara McPhee care lucra într-un birou înghesuit. Mi-am scos racheta de tenis verbal și am provocat-o la o discuție despre Noaptea Populară.

— Mie mi-a plăcut, mai ales, dansul femeilor boeme, i-am zis eu, după ce pălăvrăgisem așa o vreme. Mi-ar plăcea să le cunosc pe câteva din ele. Nu știți cumva numele lor sau unde locuiesc?

— Știu, în general, unde locuiesc. Regiunea dintre Halsted și râu e locuită în cea mai mare parte de imigranți italieni. Spre sud, pe Strada 12 îi vei găsi pe germani, iar pe străzile laterale trăiesc polonezii și rușii. Mai înspre sud sunt boemii.

— Foarte interesant.

— Iar dacă îi cauți pe irlandezi, cei mai mulți stau în nord.

— Mulțumesc.

Câteva minute mai târziu, Louis s-a întors cu copiii. Era la fel de transpirat și roșu la față ca și ei.

— E ora prânzului, Violet. Vrei să mă ajuți să-i hrănesc pe derbedeii aceștia?

Copiii înfulecau mâncarea de parcă ar fi fost ultima lor masă. M-am uitat la o felie de pâine, cântărindu-mi nevoia de hrană cu necesitatea de a merge la stația de tramvai. Când ziua de școală se termină, Louis m-a invitat să îl însoțesc la blocul de apartamente în care locuia Irina.

— Aceasta este fiica Irinei, Nessa, a zis el. Fetița care-l strângea de mână avea un păr blond, rar și ochi albaștri, palizi. Irina nu se poate mișca nici acum foarte bine, așa că m-am oferit s-o iau dimineața pe Nessa și s-o conduc acasă de câte ori pot.

Mi-am amintit de scopul meu și am tras aer adânc în piept – probabil ultima respirație binefăcătoare – ca să-mi fac curaj.

— Sigur. Vin cu tine. Am luat-o pe Nessa de cealaltă mână. Câți ani ai, Nessa? Ea își aplecă bărbia și se uită la podelele de lemn.

— Nu vorbește prea mult, îmi șopti Louis.

Am ieșit. După-amiaza devenise extrem de caldă, iar soarele era o orbitoare minge de foc pe cerul șters. Mi-am dorit să-mi fi pus cu mine umbrela, chiar dacă ar fi arătat nelalocul ei în acest cartier sărac.

— Cunoști numele de familie al multor locuitori din acest cartier? am întrebat eu. Nu mi-am permis să-mi irosc timpul amânându-mi întrebarea.

— Câteva din ele. De ce?

— Mă interesează în principal numele de familie boeme, cei care au dansat săptămâna trecută. Cunoști pe cineva cu numele de familie Cepak?

— Nu-mi sună cunoscut. Îmi pare rău.

— Irina e boemă?

— Nu, e poloneză.

Aș fi pufăit de frustrare, dar nu puteam risca să respir atât de adânc.

Când am ajuns la blocul ei, zona din jurul robinetului de apă era, din nou, plină cu o mulțime de oale și recipiente. De data asta, copilul care le umplea răbdător era o fetiță.

Nessa a alergat pe scări înaintea noastră, în apartamentul ei. Când am ajuns la ușă, ea îmbrățișa fustele mamei sale. Am simțit, deodată, un junghi de nostalgie văzând-o pe Irina mângâind părul moale al fiicei sale. Mâinile mamei mele fuseseră frumoase și delicate cu degete lungi, subțiri. Dădacele pe care tatăl meu le angajase avuseseră foarte multă grijă de toate nevoile mele, dar niciuna din ele nu m-a îmbrățișat și nu m-a iubit așa cum o făcuse mama.

— *Muțumesc. Muțumesc*, zise Irina, că ați adus-o pe Nessa. Pentru o clipă Louis și-a aplecat capul împreună cu Irina și s-a rugat pentru ea și familia ei. I-am privit, mișcată de mila și credința lui. Când a terminat, am simțit-o pe Nessa trăgându-mă de fustă. Mi-am aplecat capul înspre al ei.

— Da?

— Am cinci ani, șopti ea.

— E cea mai frumoasă vârstă, am șoptit, la rândul meu. Dacă aș fi putut-o ascunde în cufărul meu și s-o duc cu mine în Lockport, aș fi făcut-o.

— Irina arată mult mai bine de când am văzut-o eu ultima dată, am spus în timp ce coboram scările blocului. Sper că piciorul i se vindecă bine.

— Așa pare... până data viitoare.

— Crezi că soțul ei o va bate din nou?

— Fără îndoială. Fața blândă a lui Louis se crispa de furie. Atât de mulți imigranți se simt frustrați și dezamăgiți de viețile grele pe care le trăiesc în America. Singura cale pe care o cunosc ca să-și înece amarul e la bar. Cei mai mulți sunt oameni buni până când demonul alcoolului le ia în stăpânire viața. Îi face să-și piardă controlul și să-și reverse frustrarea asupra familiilor lor.

Vorbele lui mi-au amintit de ceea ce spusese Silas. Se poate ca soțul lui Maude O'Neill să fi făcut același lucru? Avea sens, mai ales dacă La Steagul Piraților se va dovedi a fi un bar. Dacă Lloyd O'Neill o bătuse pe Maude, atunci ea poate fi foarte bucuroasă că el e mort. Dar însemna oare asta că ea l-a ucis? Mi-am amintit

de felul în care arătase Irina ultima dată când am văzut-o: vânătăi, teroare în ochi și rușine. Soțul ei merita să meargă la închisoare.

— Nu e împotriva legii ca un bărbat să-și bată soția? am întrebat eu.

— Bineînțeles că este. Dar legea nu se aplică întotdeauna. Există o concepție conform căreia soția este proprietatea bărbatului și ce face un bărbat la el în casă e treaba lui. Numai Evanghelia poate să schimbe oamenii și să distrugă puterea alcoolului. De asta e așa de important să se predice Evanghelia în aceste cartiere.

Aș condamna-o pe Irina dacă și-ar îmbrânci soțul pe scări în jos? Dar chiar dacă s-ar dovedi că Maude l-a împins pe Lloyd O'Neill din autoapărare, tot nu aș vrea ca tata să se căsătorească cu ea, oricât de mult ar fi meritat O'Neill asta.

În timp ce pășeam, mă întrebam unde era locul unchiului Philip în acest peisaj. Părea să aibă legătură cu Maude și soțul ei. Mama lui Herman amintise ceva despre război. Dar avea unchiul Philip vreo legătură cu mama? Trebuia să rezolv problema asta!

— Aș vrea să vorbesc cu câteva din femeile boeme care au dansat acum câteva seri, i-am zis lui Louis. Crezi că se poate?

S-a oprit din mers. M-a prins de cot ca să mă opresc și eu.

— Mai încet, Violet. E mult prea cald ca să mergem în ritmul acesta.

— Iartă-mă... Dar ai putea să mă duci să vorbesc cu câteva din femeile acelea? Domnișoara McPhee de la birou spune că multe din ele locuiesc în partea de sud a Străzii 12.

— Pot să te întreb de ce? Văzând că ezit să răspund, adăugă: Văd că e ceva foarte important pentru tine, Violet, și vreau să știi că poți avea încredere în mine. Promit să nu-ți trădez încrederea.

— N-aș vrea să afle bunica despre asta, dar încerc s-o găsesc pe mama.

— Înțeleg. A arătat înspre veranda din față a domnișoarei Addams aflată la câteva zeci de metri distanță. Hai să stăm jos și să vorbim, bine?

— Mama a plecat de acasă când aveam nouă ani, am început, când am ajuns la scările umbroase de la intrare. Ne-a părăsit pe mine și pe tata.

— Trebuie să fi fost foarte dureros pentru tine.

— La vremea aceea nu știam că mă părăsise. Tata mi-a spus că a plecat pentru că era bolnavă. Era ușor de crezut. Înainte de a pleca devenise foarte tristă. Era ca și cum se afla într-o barcă pe care curentul o îndepărta încet de mine. O imploram întruna să fie veselă din nou, să danseze cu mine, dar ea nu mai voia. M-am simțit atât de singură după ce a plecat. Îmi era dor de îmbrățișările ei. Dădea cele mai frumoase îmbrățișări...

N-am mai putut continua. Louis îmi puse, liniștitor, mâna pe umăr, în felul în care îl văzusem consolând-o pe Irina.

— Îmi pare așa de rău, murmură el, dându-mi batista sa.

Era o persoană cu care puteam vorbi ușor, bună și înțelegătoare. M-am văzut deschizându-mi sufletul înaintea lui, împărtășindu-i lucruri despre care nu vorbisem înainte.

— Pe când eram de vârsta Nessei, mama mea era o femeie plină de viață, vioaie care-mi cânta noaptea și care dansa în felul în care au dansat acele boeme. Mirosea minunat, a trandafiri. Îmi spunea povești – minunate, aventuri magice cu cai zburători și pisici vorbitoare. Inventă povești despre o prințesă care a învins vrăjitoarele rele și dragonii înfiorători, iar, în final, s-a căsătorit cu un prinț frumos. Era precum soarele pentru mine, plină de lumină strălucitoare și căldură. Dar mai apoi, lumina ei a început să slăbească. Pe măsură ce timpul trecea, casa noastră devenea mai întunecoasă și mai rece. Iar, când a plecat, casa era mereu umbroasă și rece, indiferent de cât de multe lămpi și focuri aprindeam. Speram că dacă mama era bolnavă, se va însănătoși și va veni din nou acasă. Dar n-a mai venit niciodată.

În timp ce vorbeam, Louis și-a scos ochelarii. M-am uitat în ochii lui umezi, blânzi și i-am zis:

— Trebuie s-o găesc, Louis. Te rog ajută-mă.

— Sigur că da. Ce pot să fac?

— Ai putea să mă duci prin cartier așa încât să pot vorbi cu imigrantele boeme? Numele de fată al mamei a fost Cepak. Poate cineva o cunoaște sau știe unde i-aș putea găsi familia.

— Aș fi foarte bucuros.

— Putem merge azi? Am sărit în picioare.

— Îmi pare rău, a zis el, ridicându-se încet. Azi după-amiază am promis să ajut la o întrunire, dar poate ne putem întâlni aici cândva săptămâna viitoare.

— Doar încă o săptămână voi mai fi în Chicago...

— O săptămână?

— Da. Apoi trebuie să merg acasă.

— Să ne întâlnim atunci luni.

— Mai bine marți, am zis, amintindu-mi de planurile mele de a merge cu Silas pe strada Bishop.

— Violet... Louis își dresese glasul și își muta greutatea de pe un picior pe altul, ca și cum s-ar lupta să spună ceva important. Violet, mă simt de parcă te-aș cunoaște de mult timp, cu mult mai mult decât o lună de zile. Știu că e prea

devreme și că nu am petrecut prea mult timp împreună, dar bunica ta mi-a spus atât de multe despre tine, încât mă simt de parcă te știu demult, înainte de a te fi cunoscut, de fapt. Și... și ea este o femeie atât de devotată Domnului că simt că și tu ești... ești o femeie minunată, Violet. Aș fi tare nenorocit dacă ai pleca din viața mea pentru totdeauna, săptămâna viitoare. Îmi doresc atât de mult să fii parte la ceea ce fac eu.

— Adică să lucrez cu tine în campania domnului Moody? Fața i se îmbujora, în timp ce își ținut picioarele cu privirea.

— Păi da... Ei bine, nu chiar. Se juca, absent, cu ochelarii și, într-un final, îi scăpă în iarbă. Ce am vrut să spun, a zis el ridicându-i de jos, e că... adică, am avut în minte posibilitatea căsătoriei. În viitor, bineînțeles.

Trei cereri în căsătorie într-o singură săptămână. N-am putut să răspund.

— La sfârșitul verii îmi voi termina studiile, continuă el, și este aici, în Chicago, o biserică unde sunt așteptat ca pastor. A făcut o pauză ori poate s-a oprit din cauza uimirii și a consternării ce probabil se oglindeau pe fața mea. Iartă-mă. Îmi dau seama că te prezez prea mult. Nu există o cale să poți sta mai mult de o săptămână? Am putea petrece mai mult timp lucrând împreună și astfel să vedem dacă vrem să avem un viitor împreună. Luna iulie tocmai a început. Avem înainte campania de vară a domnului Moody și ai putea cânta la pian pentru mine.

— Vreau să rămân, Louis. Tata e cel care mă obligă să plec. Am un pretendent acasă, în Lockport – dar nu vreau să mă căsătoresc cu el, am adăugat repede, văzând expresia feței lui Louis.

— Asta e o veste bună pentru mine. Dar dacă vorbesc cu tatăl tău și-i cer permisiunea de a te curta?

Am ezitat, amintindu-mi de vorbele mârâite ale tatălui meu despre fanaticii religioși.

— L-ai putea întreba.

Nu eram sigură că îmi doream viața pe care mi-o oferea Louis, dar curtea lui însemna că aș putea rămâne mai mult în Chicago. Și că aș avea mai mult timp ca s-o caut pe mama. Știam că era greșit să mă folosesc de Louis din motive egoiste, după cum mă avertizase mătușa Matt. Dar nu se folosea Louis de mine cu cântatul la pian? Mă simțeam atât de confuză! Voi descâlci vreodată misterele dragostei?

Bunica a observat cât de tulburată eram pe lungul drum spre casă.

— Ce s-a întâmplat, Violet? Nu prea ești în apele tale azi. De fapt, toată săptămâna n-ai fost în apele tale.

— A fost o săptămână de pomină, asta e sigur. Am oftat și m-am pleoștit în scaun. Madame Beauchamps le numea pe fetele care se pleoșteau în scaun „meduze” și drept pedeapsă, vreme de o oră, ne făcea să ținem în echilibru pe cap o carte. Dar madame Beauchamps n-a avut niciodată o săptămână ca și a mea.

— Herman Beckett m-a cerut marți în căsătorie, i-am spus bunicii.

— E tânărul din Lockport cu care tatăl tău vrea să te căsătorești?

— Da. Apoi Nelson Kent m-a cerut miercuri seara. El e alegerea mătușii Agnes.

— Ai avut o săptămână încărcată.

— Asta nu e tot. Louis tocmai m-a cerut în această după-amiază.

— E minunat! Bătu din palme, dar apoi umerii i se lăsară. Se pare că eu mă bucur mai mult decât tine. Încerci să te decizi pe care cerere s-o accepți?

— Chiar acum nu vreau să accept niciuna. Nu sunt pregătită să mă căsătoresc. Și chiar dacă aș fi gata, niciunul dintre ei n-a zis vreodată că mă iubește. Tata se grăbește să mă căsătorească. Mi-e așa de teamă că va alege pentru mine, iar el îl preferă pe Herman Beckett. Herman e atât de plictisitor! Nelson Kent mi-ar oferi o viață confortabilă, dar el... Și acum Louis...

— Louis e un tânăr de treabă, Violet. Ai avea alături de el o viață plină de împliniri, servindu-L pe Dumnezeu. Și totodată vei avea parte și de voie bună, zic eu.

— Pot să-ți pun o întrebare, bunico? După o ușoară ezitare, am continuat: Mătușa Matt a zis ceva despre a-ți da jos ochelarii de cal când vine vorba să te căsătorești cu un pastor. Ce-a vrut să spună cu asta?

Bunica se uită în depărtare, iar ochii ei îmi părură triști.

— A fi pastor nu e nici pe departe ca o slujbă cu un orar fix.

Louis va fi mai tot timpul plecat, îngrijindu-se de nevoile turmei sale. Prima și cea mai mare pasiune a sa e Dumnezeu și asta e un lucru bun. Când îți slujești soțul, vei ști mereu că îl slujești pe Dumnezeu și că-l ajuți și pe Louis să facă asta.

Vorbele ei mi-au amintit de ceea ce spusese mătușa Agnes despre susținerea și încurajarea lui Nelson în munca sa.

— Bineînțeles, există presiuni nejuste cu privire la familia pastorului - oameni care așteaptă perfecțiune, continuă bunica. Și acesta nu e întotdeauna un lucru bun. Iar pastorii fac adesea greșeala de a pune nevoile congregației înaintea nevoilor familiei. Vor fi vremuri de tristețe, dar și vremuri de mare bucurie.

— V-ați iubit tu și bunicul?

— Oamenii nu vorbeau prea mult despre iubire atunci când eram eu tânără. Tatăl meu a avut patru fiice, spre durerea lui. A vrut să ne găsească fiecareia dintre ele un soț decent, cinstit. Isaac a fost un om bun. M-a ales pe mine datorită pasiunii mele pentru Domnul. Dragostea crește, cu timpul, când vă construiți o viață împreună și vă creșteți copiii.

Mi se amintea din nou de ceea ce spusese mătușa Agnes. Am vrut s-o întreb pe bunica despre unchiul Philip, dar mi-a fost teamă că va trebui să-i explic de unde auzisem de el. Nu voiam să știe că săpasem în trecutul familiei și că o căutam pe mama.

— Tata a luptat în război? am întrebat, în schimb. A părut surprinsă de subita schimbare a subiectului discuției.

— Tocmai împlinise 18 ani și avea vârsta necesară pentru a fi înrolat, când războiul s-a terminat – slavă cerului! Mi-a luat mâna în ale ei. Violet, ce-ți dorești cu adevărat de la viață?

M-am gândit o clipă, apoi am zis:

— Vreau să fiu iubită. Nu vreau să-mi petrec toată viața singură ca mătușa Matt. Vreau să găsesc pe cineva care să mă iubească pentru ceea ce sunt, așa cum sunt, nu pentru ceea ce va câștiga căsătorindu-se cu mine. E prea mult ceea ce cer?

— Nicidecum. Și-a dus brațul în jurul umerilor mei și m-a îmbrățișat. Știu pe cineva care te iubește în felul acesta chiar acum.

M-am ridicat, uimită.

— Știi? Cine e?

— Dumnezeu.

— El nu se pune.

— Bineînțeles că se pune! Știu că te confrunți cu câteva decizii foarte importante în viața ta. Și că încerci să înțelegi toate lucrurile noi care ți s-au întâmplat vara aceasta. Încerci să înțelegi care le este locul printre întâmplările cu care ai crescut și printre cunoștințele de la școală. În mod ideal, vei putea să pui totul cap la cap și să găsești, pe parcurs, scopul Lui Dumnezeu pentru viața ta. El permite să ni se întâmple tragedii, ca pierderea mamei tale, ca să ne modeleze în oameni mai buni. El nu vrea ca noi să suferim, dar El poate să ne facă mai buni prin suferință, dacă Îl lăsăm.

— Nu văd nimic bun în asta. Iar acum mă simt ca prinsă într-o capcană. Tata îmi va alege un soț, dacă nu mă hotărâsc eu.

— Când soțul meu a murit, nici eu n-am văzut nimic bun în asta. Nu știam unde să mă duc, ce să fac. Dar toate problemele s-au risipit când L-am căutat pe Dumnezeu. Mă rog ca și tu să faci la fel. Și să nu te căsătorești din motive greșite.

— Vei vorbi pentru mine cu tata?

— Da, bineînțeles, voi vorbi. Îi voi spune că nu sunt de acord cu el și că sunt de părere că ar trebui să mai aștepți un pic înainte de a te căsători. Dar să vorbesc e tot ce pot face, Violet. Tu ești fiica lui.

— Ce-ai face dacă ai fi în locul meu?

— M-aș ruga.

Luni, 10 iulie 1893

Tot weekendul m-am frământat în legătură cu plecarea la Steagul Piraților de pe strada Bishop, împreună cu Silas. Aș fi vrut să mă îmbrac frumos și să arăt cât mai bine în caz că acest indiciu mă va conduce la mama, dar mi-am amintit de sfatul lui Silas: să port haine modeste ca să nu fim jefuiți. Măsuram podeaua în lung și-n lat, făcând gaură în covorul din dormitor, când Silas a ajuns, într-un final, luni după-amiază.

— Vreo noutate despre mama? am întrebat, în timp ce tropăiam pe scări în jos. El se afla în holul de la intrare, întorcându-i mătușii Birdie îmbrățișarea.

— Nu, îmi pare rău. Am întrebat încolo-încoace, dar n-am găsit pe nimeni cu numele de Angeline Cepak. Totuși, nu-mi opresc căutarea.

— Mulțumesc. Apreciez ajutorul tău. Am oftat și am luat-o de braț pe mătușa Birdie. Vino, mătușă Birdie. În această după-amiază ieșim cu domnul McClure.

— Oh, ce frumos. Știi, Violet, dintre toți pretendenții tăi, el e preferatul meu. Ce păcat că nuca lui n-a ars împreună cu a ta. I-a zâmbit lui Silas, iar el i-a întors zâmbetul. Nu puteam vorbi. Îmi simțeam obrajii devenindu-mi din ce în ce mai îmbujorați.

— Și dintre toate mătușile lui Violet, a zis el, dumneavoastră sunteți preferata mea. I-a oferit brațul și a condus-o afară. Am închiriat un cal și o trăsură, a zis el, arătând înspre stradă. Ca să vă ușurez călătoria, doamnelor.

M-am uitat în direcția spre care arăta și am văzut un cal slab și îndoit de spate priponit de stâlpul nostru. Calul arăta atât de ostenit, cu capu-i atârându-i în pământ, încât mi-a fost teamă că se va prăbuși și va muri înainte ca Silas să apuce să-l dezlege. Era înhămat la o căruță șubredă ce se afla într-o stare și mai groaznică decât calul. Nu credeam că vor rezista niciunul dintre ei până la capătul străzii, darămite până pe strada Bishop.

L-am urmărit pe Silas ajutând-o pe mătușa Birdie să se așeze pe bancheta cu arcuri și am vrut să-l întreb dacă de la groapa de gunoi a readus la viață atelajul. Silas mi-a oferit mâna sa producătoare de fiori ca să pot urca în trăsură, apoi a luat frâiele și s-a așezat pe banchetă între noi. Plescăi din gură și scutură de frâie. Calul porni, legănându-se în josul străzii de parcă ar fi dormit în picioare. Eu loveam, nerăbdătoare, din picior.

— Chiar cred că am putea ajunge mai repede acolo mergând pe jos, am zis într-un final.

— S-ar putea să ai dreptate. Dar această trăsură are un avantaj acolo unde mergem.

— Da? Care e acela?

— Nu o va fura nimeni, când noi vom fi înăuntru. N-am putut face să nu râd.

— Eu aş fi mai îngrijorată că mârtoaga va muri de bătrânețe în timp ce noi vom fi înăuntru.

Silas izbucni în hohote. Avea un râs frumos. Mi-am dres glasul.

— Așadar, bănuiesc că ai aflat unde e strada Bishop.

— Am primit indicații. Crezi că mama ta ar putea fi acolo?

— Nu sunt sigură, dar iată ce știu: mătușa Birdie mi-a zis că unchiul Philip știe unde e mama. Altcineva mi-a zis că tata obișnuia să vină la Chicago, la Steagul Piraților de dragul fratelui său, Philip. Așa că, m-am gândit că, poate, mi-aș găsi unchiul acolo și l-aș întreba de mama.

N-am specificat că mătușa Matt zisese că Philip n-are nimic de-a face cu mama.

— Cred că are sens ce spui, spuse Silas, ridicând din umeri.

— Da, dar aici se încurcă treaba – când am verificat registrele la administrația orașului, am descoperit că la proprietarul Steagului Piraților era trecut Lloyd O'Neill.

— El cine e?

— El e bărbatul despre care cred că a fost omorât.

— Cel pe care soția l-a împins pe scările pivniței? Am dat din cap.

— Dacă O'Neill a avut un bar, am continuat eu, poate, într-adevăr a fost un bețivan care își bătea nevasta.

— Asta are sens.

Nu puteam să-mi dau seama dacă Silas mă lua sau nu în serios, pentru că nu încetase să zâmbească de când mătușa Birdie l-a poftit înăuntru. Trebuia să recunosc că atunci când am pus cap la cap toate indiciile – misteriosul meu unchi, mama dispărută, alcoolicul ucis și ridicolul nume *La Steagul Piraților* – povestea chiar semăna cu una răsuflată dintr-un roman ieftin.

Calul înainta încet pe străzile orașului de parcă se ducea la tăiere. Într-un târziu, am ajuns într-un cartier ce semăna foarte mult cu acela în care am cântat la pian pentru Louis. Baruri și cabarete se înșirau pe ambele părți ale străzii și s-ar putea să fi fost și bordeluri, dar n-am avut suficient curaj ca să mă uit după ele. Nici nu mi-am ridicat privirea până nu l-am auzit pe Silas oprind mârtoaga cu un „hoo”.

Trăsura se opri huruind în fața unui bar ce arăta jalnic.

— Cred că aici e, spuse Silas.

Corpul a început să-mi tremure de parcă aş fi prins pe loc o răceală.

— D-de unde ştii?

A arătat înspre firma ce atârna deasupra uşii: La Steagul Piraţilor. Pe tot parcursul călătoriei mătuşa Birdie fusese tăcută, dar dintr-odată răbufni.

— Sper că acesta nu este noul tău restaurant, Violet. Eu nu calc înăuntru.

— Are dreptate, zise Silas. O femeie de talia ta ar trebui să se gândească de două ori înainte de a intra într-un local ca acesta.

Ca să-mi fac curaj, am inspirat adânc – sau atât de adânc cât am putut, având în vedere împrejurimile oribile.

— E ziua în amiaza mare, am zis. Şi te am pe tine ca să mă protejezi. Puteam vedea că în buzunarul din interiorul hainei îi atârna greu ceva. Avea cu el pistolul.

— Şi care e planul tău? Întrebă Silas.

— Am adus cu mine o fotografie a unchiului meu Philip. M-am gândit s-o arăt prin jur şi să întreb dacă-l cunoaşte cineva.

— E o idee bună, Violet. Hai să mergem.

S-a dat jos din trăsură ca să lege calul, apoi i-a oferit mâna mătuşii Birdie.

— Nu cred că aş vrea să mănânc acolo, zise ea. Acesta nu e deloc un local frumos. Trebuie să găsim un alt restaurant.

Uram că trebuia s-o duc în acel bar împotriva voinţei ei, dar nici nu puteam s-o las singură în trăsură. Părea să se opintească în călcâie în timp ce-o trăgeam cu părere de rău spre uşa deschisă a localului.

— Vrei să vorbesc eu? Îmi şopti Silas.

— Nu. Apreciez ajutorul tău, dar trebuie să-mi iau eu în mâini frâiele vieţii. Pot să fac asta.

Vara aceasta învăţasem să fiu curajoasă, umblând prin cartiere ca acestea cu Louis, vizitând blocuri de locuinţe sărace cu bunica şi confruntându-mă cu patroni de fabrici abuzivi alături de mătuşa Matt. În câteva săptămâni scurte, am primit o întreagă nouă educaţie, învăţând lucruri pe care madame Beauchamps nu a visat niciodată să le pună în curriculum.

La Steagul Piraţilor era la fel de întunecat înăuntru ca un mausoleu. Într-un colţ, la separeu, am văzut o grămadă de ceva ce putea să fie un sac de zdrenţe sau un client – era greu de spus în lumina slabă. Din fericire, nimeni nu stătea la bar, dar un bărbat ce arăta dezgustător, cu prea mult păr pe faţă, stătea în spatele lui, ştergând o halbă de bere cu o cârpă murdară.

— Bună ziua, am zis eu cu o voce tremurândă. Numele meu este Violet Rose Hayes și aş avea nevoie de nişte informații.

— Sunteți de la poliție? Întrebă el, uitându-se la Silas.

— Aș vrea eu! mi-a scăpat.

— Atunci dă-mi cinci motive bune ca să vreau să vorbesc cu tine.

N-am știut ce să-i răspund. Nu eram în stare să găsesc niciunul, darămite cinci. Silas și-a băgat mâna în buzunarul hainei sale și, pentru o clipă îngrozitoare, mi-a fost teamă că va scoate pistolul. Dar când scoase mâna înapoi, ținea o bancnotă de cinci dolari împăturită. A furișat-o, subtil, peste bar și o plasă sub degetele bărbatului. Chelnerul o făcu să dispară în buzunarul său.

— Acestea sunt nişte motive foarte bune, admise el. Ce doriți?

— Aș dori o ceașcă de ceai, vă rog, răspunse mătușa Birdie. Se așezase pe unul dintre scaunele înalte de bar. Și câteva fursecuri, dacă aveți.

Bărbatul râse zgomotos.

— Asta-i tare, cucoană! V-aș putea face o cafea irlandeză, dar nu ceai.

— Ei bine, nu vreau cafea. Hai să mergem altundeva, Violet. S-a ridicat de la masă și s-a îndreptat înspre ieșire.

— Plecăm imediat, mătușă Birdie, promit. Mai întâi, trebuie doar să-i pun câteva întrebări acestui om.

Silas o luă de braț pe mătușa Birdie și o ținea de parcă era făcută din abur și s-ar putea evapora. M-am întors înspre barman.

— Am înțeles că acest local se află în proprietatea domnului Lloyd O'Neill?

— Ai înțeles greșit. O'Neill mi l-a vândut mie acum mai bine de zece ani.

— Aha, am înțeles.

— O'Neill s-a căsătorit și s-a mutat într-un oraș mic, ca vai de el – Lemont sau La Grange sau Lockport...

— Da, Lockport.

— Atunci de ce mă mai întrebă, dacă știi deja? Își luă cârpa unsă și șterse cu ea barul.

— Sunt multe lucruri pe care nu le știu, am răspuns eu. Încerc să localizez un prieten al domnului O'Neill, pe care-l cheamă Philip Hayes.

— N-am auzit niciodată de el. Silas s-a aplecat înspre mine.

— Arată-i poza, îmi șopti el. Am scos fotografia cu tata și cu fratele său și am pus-o pe bar, urmărindu-i chipul.

— Nu-mi aduc aminte de tipul ăsta, a zis el, arătându-l pe Philip, dar de acesta sigur îmi amintesc. Îl indică pe tata. Era un adevărat scandalagiu. A încercat să

suspende contractul, dacă știi ce vreau să zic. După ce mi-a vândut mie localul, O'Neill apărea aici o dată la două luni, implorându-mă să-i vând barul înapoi. Tipul acesta din poză venea imediat după asta și insista de O'Neill să vină acasă în Lockport și să fie o persoană respectabilă. L-a zăpăcit cu religia, spunându-i să renunțe la „demonul romului” și așa mai departe. Circula pe aici mai des decât un curier. Trebuie să recunosc că O'Neill era bun la afaceri cu tot cu piciorul lui. Chiar știa să spună o poveste și toți camarazii lui din război veneau ca să-l asculte.

— Ce vrei să spui cu „piciorul lui”?

— Lloyd O'Neill e șchiop. Are un picior de lemn. De aceea i-a zis acestui bar La Steagul Piraților. S-a gândit că se potrivește cu mediul piraților, dacă știi ce vreau să zic.

— Era pirat?

— Nu, doamnă. Nu sunt pirați în Chicago. A mai dat o lustruală barului. O'Neill și-a pierdut piciorul în război. Obișnuia să se laude că a fost lovit în timp ce salva viața unui camarad. Nu știu dacă e adevărat sau doar laude de bețiv.

— Nu-l chema Philip Hayes pe cel pe care l-a salvat? am întrebat eu.

— Habar n-am. Ți-aș spune să-l întrebi pe însuși O'Neill, dar am auzit că a murit. Nu pot să spun dacă e adevărat, dar nu l-am mai văzut de mai bine de un an.

— A avut vreodată O'Neill o aventură cu o femeie? Se poate să fi fost o boemă. Foarte drăguță. Brunetă.

— Nu știu despre nici-o femeie, a răspuns el, dând din cap. Dar dacă e la fel de drăguță ca tine, i-aș da o slujbă. Aș avea nevoie de o chelneriță arătoasă, dacă te interesează. Și mai am încă o afacere care se desfășoară sus, dacă...

— Nu e interesată, se răsti Silas. Vino, Violet. Cred că e timpul să plecăm. Doar dacă nu vrei să-l mai întrebi ceva.

— N-nu îmi vine nimic în minte.

— Mulțumim de ajutor, zise Silas.

Lumina soarelui părea orbitoare când am pășit din nou în stradă.

— Ei bine, răsuflă mătușa Birdie. Asta spune totul, nu-i așa?

Genunchii îmi tremurau așa de tare, încât nu am putut să urc treapta trăsurii. Silas a trebuit să mă ia de mijloc și să mă pună pe banchetă. Ar fi fost foarte binevenit și cu efect s-o întindem de acolo, lăsând La Steagul Piraților într-un nor de praf, dar calul nu era la înălțimea situației. Și nici atelajul, bănuiesc eu.

Vreme de câteva minute bune, n-am putut vorbi de teamă că voi izbucni în plâns. Silas părea să-mi înțeleagă tăcerea și nici el nu spuse nimic, până ce am ajuns într-un cartier mai plăcut.

— Te superi dacă te întreb ce ai dedus din toate acestea, întrebă Silas, sau nu e treaba mea?

— Nu, nu mă supăr. Îți sunt recunoscătoare că ai venit cu noi. M-am oprit ca să-mi înghit nodul din gât și să-mi șterg o lacrimă.

— Chiar vreau să te ajut să-ți găsești mama, Violet. Nu mi-a plăcut deloc să văd o domnișoară stilată ca tine într-un loc ca acela. Cred că ai fost foarte curajoasă să te aventurezi acolo – a fost cam prostesc, poate, dar curajos în egală măsură.

— Am știut că ne poți proteja, văzând că porți cu tine o armă și...

— O armă? Întrebă el surprins.

Mi-am dus mâna la gură. Cum lăsasem să-mi scape?

— Am văzut-o zilele trecute în buzunarul tău, când ne-am întâlnit pe strada LaSalle, i-am explicat eu. Și dacă nu mă înșel, o ai și azi în buzunar.

— Te referi la asta?

M-am dat înapoi în timp ce și-a dus mâna la buzunar. A scos ceva și mi-a pus-o în poală.

— E... e o muzicuță. Mă simt atât de prost.

— Nu, ai făcut o greșală de înțeles. Pun pariu că mulți oameni consideră că un instrument de suflat e un lucru neobișnuit pe care să-l porți cu tine.

— Ce bine că nu am fost în pericol, am zis eu, respirând ușurată.

— Ei bine, dacă am fi fost, le-aș fi cântat hoților o gigă înainte de a fi jefuiți. Silas își ridică muzicuța și ne cântă câteva note din *Yankee Doodle*¹⁰. N-am putut să nu râd.

— Ești norocos că nu ți-a șterpelit-o nimeni în acel cartier.

A ridicat din umeri ca și cum banii n-ar fi o problemă. Mă întrebam dacă Silas n-a furat muzicuța de la bun început.

— Ei bine, mulțumesc din nou că m-ai condus aici.

— Te admir foarte mult, Violet. Ai fost nemaipomenit de curajoasă acolo. Acum, vrei să-mi explici despre ce e vorba?

— Încerc s-o găsesc pe mama.

— Știu asta.

— Tot ce am sunt câteva indicii pe care încerc să le pun cap la cap. Am citit sute de povești polițiste – dar povestea asta e mult mai încurcată. Familia mea este așa de secretoasă. Tot ce știu e că tata obișnuia să vină la Chicago, la Steagul Piraților pentru fratele său, Philip. Bănuiesc că O'Neill l-a salvat de la moarte pe Philip în timpul războiului, de aceea tata încerca să-l ajute. Chiar dacă O'Neill era un

¹⁰ Cântec tradițional american (n.ed.).

bețivan care își bătea soția, tata l-a adus, poate, acasă, în Lockport, de dragul lui Philip.

— Astea chiar fac o poveste grozavă. Păcat că nu putem afla dacă e adevărat. Și acest tip, Philip, e dat dispărut? Unde e?

— Nu știu.

— Philip e departe, luptă în război, se amestecă mătușa Birdie. Și soțul meu, Gilbert, e în război. E foarte hotărât să ajute la eliberarea tuturor sclavilor.

Silas i-a zâmbit și a atins-o ușor pe mână.

— Știi, a zis Silas, dacă acest O'Neill avea doar un picior, îmi dau seama de ce s-a rostogolit pe scările pivniței în jos – și mai ales dacă era băut. Scările de la pivniță sunt, de obicei, destul de înguste și abrupte. La urma urmei, poate că soția lui nici nu l-a omorât.

— Oh. Înțeleg ce vrei să spui.

Nu știam dacă să fiu bucuroasă sau nu de această constatare, însemna că tata e nevinovat, dar și Maude totodată. Trebuia să găsesc o altă cale de a le împiedica nunta.

— Unde e locul mamei tale în toată povestea asta? Întrebă Silas.

— Presupun că nicăieri, am recunoscut eu. Mătușa Birdie mi-a zis că Philip o cunoaște, așa că m-am gândit că...

— Și lui Philip îi plăcea teatrul, zise mătușa Birdie.

— Ești sigură că mama n-a mers la teatru cu tata? am întrebat.

— Foarte sigură! Tatăl tău e împotriva teatrelor, a barurilor și a tuturor acestor amuzamente lumești. Exact ca și tatăl lui.

— Îmi pare rău că trebuie să spun eu asta, zise Silas cu mare grijă, dar e posibil ca mama ta și Philip... știi tu... să-i găsim împreună când o să-i găsim?

Nu mai aveam aer.

— Crezi că au fugit împreună? A ridicat din umeri.

— Se întâmplă.

— Nu... nu, nu pot să cred asta! Silas și-a pus mâna pe brațul meu.

— Hei, îmi pare rău. N-am vrut să te supăr. A fost o idee stupidă... Doar că amândoi sunt dispăruți și... Uită că am adus asta în discuție, bine?

Dar asta explica de ce nimeni nu vorbea despre niciunul dintre ei. Nu voiam să cred că în familia mea se putea întâmpla ceva atât de scandalos, că un frate îi fură celuiilalt soția. Mai mult decât atât, nu voiam să cred că mama ar alege să mă lase baltă ca să fugă cu unchiul meu. Preferam să cred ceea ce îmi spusese mătușa Matt: „Philip n-are nimic de-a face cu găsirea mamei tale.”

Am fost tăcută tot restul drumului spre casă, gândindu-mă la părinții mei și la tot ce aflasem despre ei. Îmi doream să nu fi ridicat niciodată urâta suspiciune că tata și Maude l-ar fi omorât pe Lloyd O'Neill. Îmi doream să nu fi auzit niciodată de unchiul Philip. Îmi era mult mai bine crezând că mama mă părăsise pentru că era bolnavă.

Măcar de m-ar fi mințit tata la Maude O'Neill acasă. Măcar de mi-ar fi spus că mama e moartă.

Mărți, 11 iulie 1893

— Violet Rose? Iarăși te-ai trezit devreme, mă întâmpină bunica, când am apărut ziua următoare la micul-dejun.

— Mă întâlnesc cu Louis în dimineața aceasta, la centrul de plasament.

— E un tânăr așa de cumsecade. Și e ca un fiu pentru mine. Arăta așa de încântată și plină de speranță. Mă simțeam vinovată că o induceam în eroare. Dar poate că mă voi îndrăgosti nebunește de Louis pe măsură ce el, ca un adevărat cavaler, mă va ajuta s-o găsesc pe mama. Lucruri de genul acesta se întâmplau câteodată în romanele de dragoste.

Louis sosise la centrul de plasament și mai devreme decât mine și începuse să se intereseze care dintre femeile boeme ar fi cea mai bună sursă a noastră de informare. Toată lumea de la centrul de plasament îl adora pe Louis și am văzut cât de indispensabil era el aici. Domnișoara Dow voia ca s-o ajute din nou cu copiii de grădiniță. Magda a zis că e nevoie de el la bucătărie. Domnișoara McPhee avea o listă cu lucruri de reparat pe care spera ca el să le dreagă. Măcar de l-aș plăcea la fel de mult ca și ele.

— Altădată, le zise el tuturor. I-am promis domnișoarei Hayes c-o ajut. Ești gata? M-a întrebat el. Am încuviințat, avântându-mă cu groază afară.

— E departe? Unde mergem?

— Am adresa femeii care a ajutat la organizarea petrecerii în Noaptea Populară. E un fel de matroană a comunității boeme. Mi s-a spus că ea cunoaște toate familiile.

Am mers câteva străzi înspre sud, apoi am luat-o printr-un labirint de alei aflate în spatele caselor și pe niște străzi lăturalnice ca să ajungem la un grup de blocuri date în chirie, asemenea celui în care locuia Irina. Structurile din cărămidă cu patru etaje erau construite una în fața celeilalte, în formă de U, cu un mizerabil petic de pământ drept curte interioară. Mai multe blocuri din cărămidă se înălțau de-a lungul aleii și se întindeau pe stradă în jos, încât aerul curat sau briza răcoritoare nu puteau pătrunde în apartamente.

Copiii roiau de peste tot, încăierându-se în mijlocul mizeriei, atârând de ferestre deschise, jucându-se pe paliere sau pe scările de incendiu aflate la exteriorul blocurilor. Copiii mi-au reamintit de mine la acea vârstă, cu pielea lor

oacheșă și părul negru cârlionțat, dar am zărit durere și deznădejde pe fețele lor, în ciuda râsului jucăuș pe care-l afișau. Mi-am amintit de Louis zicând că, pentru mulți din acești oameni, realitatea vieții din America nu s-a ridicat la nivelul așteptărilor lor.

Acasă, în Lockport, copii ca Hâda și Hidosul își pot petrece zilele călduroase de vară jucându-se în Parcul Dellwood, unde există copaci, iarbă și o briză curată de la canal.

— Femeia pe care o căutăm locuiește la etajul al patrulea, a zis Louis, arătând înspre scările șubrede de lemn. Ești pregătită să urci?

Simțeam scările scârțâind și balustrada clătinându-se, în timp ce urcam. Scările erau atât de abrupte – și erau așa de multe – că a trebuit să mă opresc să respir pe fiecare palier, deși mă grăbeam ca să scap de mirosurile oribile ale cartierului. Ușa apartamentului femeii boeme era deschisă, ea și copiii ei recunoscându-l imediat pe Louis.

— Mă bucur să te văd, Louis. Intrați, intrați. Ești mereu atât de bun să ajuți toți oamenii. Atât de bun. Ne-a poftit înăuntru. Apartamentul era curat, dar înghesuit și plin ochi de prea multe paturi. O femeie foarte în vârstă cu pielea ca hârtia mototolită stătea într-un scaun de lemn, lângă fereastră.

— Mulțumim, a zis Louis. O cunoașteți pe doamna Hayes care lucrează împreună cu mine la cantină?

— Da, bineînțeles. E o femeie foarte de treabă.

— Aceasta este nepoata ei, Violet Hayes. Dacă nu vă supărați, ar vrea să vă întrebe câte ceva despre comunitatea boemă.

— Sigur, voi încerca să-i răspund. Dar vă rog, trebuie să luați loc. A tras de sub masa de bucătărie două scaune așchiate. Să vă servesc cu ceva, a zis ea, deschizând un dulap din lemn necizelat de lângă sobă.

— Nu vrem nimic. Nu trebuie să...

— Ba da, sunteți musafirii mei. E important să vă fac... cum se spune? Să vă fac să vă simțiți ca acasă. A luat o grămadă de ceva înfășurată într-o pânză de tifon unsă și a pus-o pe un tocător de lemn.

— Chiar nu mi-e foame, am început eu, dar Louis m-a cotit.

— E nepoliticos să refuzi, mi-a șoptit el. Acești oameni au atât de puțin și ne onorează oferindu-ne acel puțin.

A desfășurat pânza și am putut vedea o bucată de tobă tremurând aidoma celei pe care o serviseră la Noaptea Populară. Gazda noastră a tăiat două felii egale, așezându-le cu grijă pe două farfurii de două feluri, apoi ni le-a așezat în față.

Stomacul mi se întorcea ca o clătită. Eram sigură că porția mea conținea un glob ocular.

— Scuzați-mă, vă rog, până mă duc să aduc apă pentru ceai. A ridicat un ibric de pe sobă și a dispărut pe ușă.

— Nu cred că pot mânca așa ceva, i-am șoptit lui Louis. Nu-i putem spune că sunt alergică?

M-a privit îngrozit.

— Nu avem voie să mințim, Violet.

Toba era exact la fel de vâscoasă și gelatinoasă precum acel soi de cârnat pe care îl serviseră la Noaptea Populară, cu tot soiul de bucăți de carne înglobate în el. Jocul meu cu alegeri prinse viață. Trăiam una din întrebările mele: *Dacă ar trebui să alegi între a mânca ceva dezgustător ca să-ți găsești mama sau a refuza să mănânci și astfel să n-o mai vezi niciodată, ce ai alege?* Data viitoare, când Ruth Schultz mă va întreba despre cel mai dezgustător lucru pe care l-am mâncat vreodată, voi câștiga jocul.

Mi-am amintit că mâncasem melci la madame Beauchamps. Asta nu era ceva mai rău, nu-i așa? Puteam doar să-l înghit, fără să-l mestec sau să-l gust. Dar privind în urmă, untul lunecos cu usturoi ajutase la expedierea melcului pe gât în jos. Usturoiul poate acoperi cele mai neplăcute gusturi.

M-am decis asupra înghițirii tobei. Dacă aș termina-o prea repede, gazda mi-ar putea oferi mai mult. S-a întors cu ibricul plin cu apă și a început să ne facă ceaiul. Amestecul final mirosea și avea un gust de parcă folosise o mână de buruieni de pe marginea drumului în loc de frunze pentru ceai.

— Încerc s-o găsesc pe mama, am început eu, înghițind prima bucățică de tobă. Cred că era boemă. Numele ei de fată a fost Cepak. Angeline Cepak. Cunoașteți alte familii cu acest nume în cartier?

— Nu, nu-mi vin în minte niciuna. Dar am auzit de acest nume de familie în țara mea de baștină. Acolo nu e atât de neobișnuit.

Am înghițit o a doua îmbucătură împreună cu o nouă dezamăgire.

— Cunoașteți alte locuri în oraș unde trăiesc familii boeme? Sau știți pe altcineva pe care aș putea întreba?

— Nu, cunosc doar familiile de pe-aici. Îmi pare rău.

— Acum cât timp ați imigrat în Chicago? Ați fost aici în timpul Marelui Incendiu?

— Nu, am venit aici de nouă ani. Îmi pare rău că nu te pot ajuta să-ți găsești mama. Aș fi vrut să pot. Când ai pierdut-o?

— În urmă cu unsprezece ani. Am luat o a treia mușcătură, pe care am expediat-o rapid pe gât în jos cu o înghițitură de ceai. Amândouă aveau un gust oribil.

Trebuia să mă gândesc! Ce alte indicii adunasem despre mama mea? Mătușa Birdie zicea întruna că mama iubea teatrul, dar ea amesteca adesea poveștile. Era posibil ca mama să lucreze la teatru ca actriță și nu să asiste pur și simplu la spectacole? Știam că îi plăcuse să danseze. Am riscat. N-aveam nimic de pierdut.

— Ați auzit de cineva numit Cepak care lucrează la teatru? O actriță, poate? Sau o dansatoare?

— Nu, nu cred...

Pe neașteptate, bunicuța pricăjită ce stătea într-un colț a început să turuiască într-o altă limbă. În timp ce vorbea, arăta și gesticula înspre mine cu mâinile ei ca niște rămurele.

— Ce spune? am întrebat eu.

— Mama soțului meu spune că există oameni cu numele Cepak în țara noastră de baștină și sunt căsătoriți cu țigani. Ei sunt hoți. S-a întors înspre soacra ei și a zis cu voce tare:

— Aceia nu pot fi familia ei. Ea e o fată drăguță. Bătrânica bolborosea și mai tare, dând din mâini.

— Ce-a zis? Spuneți-mi, vă rog.

— A zis că în America țiganii joacă în spectacole. Dar ei nu pot fi familia pe care o cauți. Spectacolele sunt... cum să zic? Nu prea decente.

Și-a aplecat privirea, adunând firimiturile de pe masă.

Știam că femeia în vârstă vorbea despre spectacolele de cabaret, nu despre teatrul legal, nici vodevil. Gândul m-a făcut să mă simt rău. Dar pe de altă parte, deja mă simțeam rău de la tobă și ceaiul amar. Am înghițit ultima bucată de carne și m-am ridicat.

— Mulțumesc foarte mult pentru ajutorul dumneavoastră, am zis. E timpul să plecăm. Mă întrebam dacă ar trebui s-o plătesc pentru informațiile date la fel cum Silas McClure îl plătise pe barman.

Louis m-a luat de braț pentru a mă ajuta să cobor șirul de scări abrupte. Capul îmi bubuia de la căldură și de la aceste noi informații.

— Îmi pare rău că nu am aflat mai multe, Violet. Ai vrea să mai mergi undeva?

— Nu, înapoi la centrul de plasament. Sunt în pană de idei. Când am ajuns la strada principală, am auzit dintr-odată un schelălăit teribil, asemenea unui copil care e torturat. Am cotit după colț și Louis s-a oprit brusc.

— Violet, stai! A încercat să mă oprească și să-mi blocheze vederea, dar avertismentul lui a venit prea târziu. În mijlocul aleii împuțite, pline de gunoi, cineva înjunghia un porc. Omul ridicase animalul de picioarele din spate pe un suport din lemn și începuse, chiar în fața ochilor mei, să taie beregata porcului. Zbieretul s-a oprit brusc. Cantitatea de sânge care se scurgea era incredibilă. M-am aplecat pe marginea drumului și am vomitat.

— Violet! Ești bine? Întrebă Louis, ghemuindu-se lângă mine.

— Da, am mințit eu. Voiam să plec. Îmi era destul numai că mă simțeam rău, nu mai voiam să mă vadă în halul acesta. Am încercat să mă ridic și să merg, dar mi-am simțit mâncarea din stomac întorcându-mi-se în gură. M-am întors și am vomitat pentru a doua oară.

Louis mi-a oferit batista sa. Bunătatea și înțelegerea sa mă umileau și mai mult. De fiecare dată când eram cu Louis mi se întâmpla ceva înjositor. Prima dată am dat peste oribilele cepe și sfecle, apoi a fost ploaia și noroiul ce m-au făcut learcă, iar acum asta. Aceasta din urmă era, de departe, cea mai groaznică.

— Trebuie să merg acasă.

Louis mi-a permis să mă sprijin de brațul său în timp ce mergeam împleticindu-mă spre centrul de plasament. Cineva mi-a adus o bucată de material rece ca să-mi spăl fața. Louis mi-a adus un pahar cu apă.

— Îmi pare rău că te-am forțat să mănânci, a zis el.

— Nu, nu e vina ta. E din cauză că am văzut... știi tu.

— Cred că ar trebui să mergi acasă.

Acasă. Mai erau doar patru zile până ce va trebui să mă duc acasă, în Lockport. Nu-mi puteam opri lacrimile. Era posibil ca familia mamei mele să fie implicată în acele spectacole groaznice? Să merg la Steagul Piraților fusese destul de urât, dar să merg la un cabaret ca s-o găsesc ar fi mult, mult mai urât. Cu toate acestea, trebuia s-o fac și pe asta.

— Trebuie s-o găsesc pe mama, Louis. Trebuie să găsesc familia de țigani numită Cepak care lucrează la teatru.

— Dar femeia a zis că...

— Știu. Nu mai trebuie să mă ajuți. Dar tu ai fost în unele din aceste cartiere, dacă ai vreun sfat...

— Nu știu ce să-ți spun. Domnul Moody închiriază câteodată teatre pentru evanghelizările sale, dar nu acel gen de localuri. De fapt, ține o evanghelizare joi, dar are loc într-un teatru respectabil.

— Poate am putea vorbi cu directorul teatrului și să-l întrebăm dacă a auzit de nume? Sau, poate, unul dintre actorii de la teatru a auzit de ea.

Părea foarte suspicios, dar a zis:

— Bănuiesc că merită încercat.

— Mulțumesc.

Am auzit un susur de voci entuziasmate venind din holul de la intrare. Casa părea să se umple de tinere de vârsta mea.

— Ce se întâmplă? I-am întrebat pe Louis.

— Cred că se înscriu noi fete pentru Clubul Jane. Domnișoara Addams a deschis o pensiune pentru femeile singure, dând în folosință câteva din dormitoarele ei libere. Multe din aceste fete nu au familii în oraș și au nevoie de un loc sigur unde să trăiască, care să nu le epuizeze salariile și așa sărăcicioase.

Am dat din cap, gândindu-mă la toate dormitoarele libere din casa noastră, din Lockport.

— Ar trebui să mergem s-o găsim pe bunica ta și să-i spunem că nu te simți bine, zise Louis. Trebuie să mergi acasă.

Stomacul mi se răscoli la gândul de a mă aventura afară.

— Te superi dacă stau aici până o aduci pe bunica? Mirosurile din stradă...

— Sigur. Vin imediat.

Râsetele și vocile susurând au devenit și mai puternice, pe măsură ce fetele s-au împrăștiat din hol, în celelalte camere. Una din ele mi-a părut foarte cunoscută. Mi-a luat o clipă ca să-mi dau seama că era Katya. Arăta deplorabil fără uniforma curată de servitoare și fără șorțul alb, apretat. Fusta îi era peticită și roasă, iar pantofii, tociți și uzați. Puterea îmi revenise, așa că m-am ridicat și mi-am croit drum înspre ea, strigând-o pe nume:

— Katya... Katya...

Când mă văzu, făcu ochii mari. Se învârti pe loc și se îndepărtă, croindu-și drum prin mulțime și afară din casă.

— Katya, așteaptă! am strigat eu. Întoarce-te!

De ce fugea de mine? Mi-am făcut curaj să înfrunt mirosurile teribile de afară și am urmărit-o de-a lungul aglomeratei străzi Halsted, făcându-mi loc printre ceilalți pietoni. Katya era foarte rapidă, iar eu încă mă simțeam slăbită, dar am continuat să alerg. Am ajuns-o la colțul străzii, unde nu reușise să traverseze strada din pricina aglomerației prea mari.

— Nu fugi, Katya! Îți sunt prietenă. Amândouă respiram greu, iar eu simțeam atât gustul, cât și mirosul duhorilor îngrozitoare. Ce s-a întâmplat? De ce ai fugit?

Văzând că nu răspunde, am zis: Ascultă, știu că ești îndrăgostită de Nelson – și n-am nimic împotriva.

— Nu, te rog... I-am văzut mirarea și frica. Nu știa ce voi face cu ceea ce aflasem.

— E în regulă. Nu voi spune nimănui.

— Dar tu ești femeia cu care Nelson se va căsători. Acum a fost rândul meu să fiu surprinsă.

— De unde știi asta? M-a cerut în căsătorie doar cu o săptămână în urmă. Și asta a fost după ce ai plecat de la familia Kent. În plus, nu i-am acceptat cererea.

Lacrimile i-au umplut ochii.

— Dar trebuie să se căsătorească cu tine, altfel nu va avea nimic.

— Ascultă, putem să ne întoarcem la centrul de plasament și să vorbim despre asta? Vreau să te ajut.

— De ce? De ce să mă ajuți?

— De dragul lui Nelson. E prietenul meu.

— Nu înțeleg.

Am riscat și i-am zis adevărul.

— Te-am văzut cu el. Am văzut felul în care te privește și în care-l privești tu. Nelson e îndrăgostit de tine, nu de mine. Și l-am văzut sărutându-te.

Își acoperi fața cu mâinile.

— Oh, nu. Va avea probleme...

— N-am de gând să spun nimănui. Ascultă, am venit la centrul de ajutor social ca să ajut femeii ca tine, nu ca să le rănesc. Hai să ne întoarcem și să vorbim, bine?

— Nu vei spune nimănui despre mine și Nelson?

— Nu. Promit.

Ne-am întors la centru și ne-am făcut drum prin mulțimea de fete. Am condus-o pe Katya în bibliotecă și ne-am așezat la o masă, în colț, ca să putem vorbi. Părea foarte emoționată, uitându-se mereu în jur, temându-se că ar putea intra în bucluc. Vorbea atât de încet, că a trebuit să mă străduiesc să-i deslușesc vorbele din cauza zgomotului.

— Spune-mi ce s-a întâmplat. De ce nu mai lucrezi pentru doamna Kent?

— Pentru că Nelson trebuie să mă uite. E prea greu pentru el să mă vadă în fiecare zi. Era atât de nefericit. Așa că am demisionat.

— Adică, nu s-a întâmplat nimic? Nimeni nu v-a prins împreună?

— Nu. Nimeni nu știe despre noi. Am plecat pentru că-l iubesc.

Lacrimile îi inundară ochii.

— Nu înțeleg. De ce să pleci dacă îl iubești?

— Și Nelson mă iubește. Mi-o spune mereu. Tot zice că va găsi o cale ca să fim împreună, o cale ca să facem rost de bani. Dar știu că îi e mai bine fără mine. Familia lui va fi foarte furioasă pe mine. Nu vor accepta niciodată ca eu să mă căsătoresc cu el. Dacă va face asta, îl vor dezmoșteni și nu va mai avea nimic. Lui îi e mai bine cu cineva ca tine. Îl iubesc atât de mult... și vreau să fie fericit.

Mă holbam uimită la Katya în timp ce ea își ștergea lacrimile. Iubirea ei era adevărată, jertfitoare. Îl iubea pe Nelson atât de mult, încât era gata să renunțe la propria ei fericire pentru a lui. O invidiam. Și voiam s-o ajut.

Mintea mea construia planuri. I-aș putea împrumuta câteva din rochiile mele și aș putea-o învăța tot ce știu despre bunele maniere. Nelson ar putea să iasă din afacerea tatălui său și ar putea începe pe cont propriu o nouă viață împreună. Trebuie să fie o cale pentru a face toate astea.

— Ascultă, dacă tu și Nelson vă iubiți, atunci trebuie să fiți împreună. Vreau să vă ajut. Ai încredere în mine? A dat încet din cap, de parcă i-ar fi teamă să spere. Unde stai? Cum pot lua din nou legătura cu tine?

— Domnișoara Addams a fost foarte amabilă cu mine să-mi închirieze o cameră aici.

— Bine. Voi lua legătura cu tine după ce vorbesc cu Nelson.

— Mulțumesc.

Katya s-a ridicat și a plecat în grabă, exact în momentul în care intră bunica în încăperea bibliotecii, cu îngrijorarea săpată pe față.

— Violet Rose! Ești albă ca o fantomă. Louis mi-a zis că ți-a fost rău. Mi-a îndepărtat părul răvășit de pe față ca să vadă dacă am febră.

— Mă simt mai bine acum.

— Te duc acasă.

Ne-am îndreptat spre strada principală și, pentru prima dată, bunica a chemat o trăsură, în loc de a aștepta tramvaiul. Îi eram recunoscătoare. Mai repede de atât nu puteam părăsi acel cartier urât mirositor. După ce am mers un pic, bunica a oftat și a zis:

— Violet dragă, știu că îți cauți mama.

— Louis ți-a zis? Clătină din cap.

— Și eu am încercat s-o caut.

— Pe mama? Ai căutat-o pe mama? De când?

— De când am venit în Chicago. A fost unul din motivele pentru care am venit aici, după ce Isaac a murit. Și unul din motivele pentru care am început să lucrez la

centrul de ajutor social. Sute de oameni boemi locuiesc în această zonă, așa că m-am hotărât să încep de aici și să fac același lucru pe care-l faci și tu. Dar în toți acești ani, Violet, n-am avut noroc. N-am găsit pe nimeni care s-o cunoască pe ea sau familia ei.

— Ce făceai dacă o găseai?

— O rugam să se întoarcă acasă la tine și la tatăl tău.

Am închis ochii dezamăgită și învinsă. Nu îmi voi găsi mama. Bunica o căutase de șapte ani, iar eu mai aveam doar trei zile.

— În timp ce încercam s-o caut pe Angeline, a zis bunica, am întâlnit atât de multe femei ca ea și care aveau nevoie de ajutorul meu. Așa am început să lucrez cu săracii. Așa că, vezi tu, tot poate ieși ceva bun din durerile și dezamăgirile noastre, dacă l le încredințăm Domnului. Iar când am auzit că D. L. Moody predică în toate teatrele din oraș, m-am oferit să-l ajut și eu. Încă speram s-o găsesc pe mama ta, dar totodată speram ca alte femei ca mama ta să aibă o ocazie să asculte Evanghelia.

Mă întrebam dacă bunica realiza că îi scăpase un indiciu important. Încă o dată, am pretins că știu mai mult decât în realitate, sperând că-mi va oferi noi informații.

— Vrei să spui alte actrițe ca și mama?

— Da. Îmi pare rău că nu ți-am putut găsi mama, Violet, dar am încercat.

Cunoșteam destul de bine acum cartierul ca să-mi dau seama că ne aflam la jumătatea drumului spre casă. Trebuia s-o fac pe bunica să vorbească în continuare și să dezvăluie mai multe mistere, înainte de a ajunge acasă.

— A fugit mama cu unchiul Philip? am întrebat eu. A tras aer în piept, surprinsă.

— Cu Philip? Cine ți-a zis de Philip?

— Mătușa Birdie mi-a arătat o poză cu el și tatăl meu. Zicea că a fost în război. Nici măcar n-am știut că am un unchi. De ce nu vorbește nimeni de el? Unde e?

S-a întors, uitându-se afară pe fereastră, ca și cum ar ezita să răspundă. Am continuat să vorbesc.

— Am ajuns la concluzia că unchiul Philip ar fi putut fugi cu mama din moment ce nimeni nu vorbește despre niciunul dintre ei și...

— Nu, Violet, a zis ea, dând din cap. Nu. Nu așa s-a întâmplat. Am așteptat să-mi spună mai multe, dar ea a rămas tăcută multă vreme. Eram gata să-i pun o altă întrebare, când într-un sfârșit începu să vorbească.

— Nimeni nu vorbește despre Philip pentru că e prea dureros – atât pentru tatăl tău, cât și pentru mine.

Din nou, am așteptat.

— Bunicul tău a încercat să controleze tot ce fiii săi făceau, ziceau și gândeau. A uitat că Dumnezeu e la cârma lumii, nu el. A avut intenții bune, dar a fost mult prea strict. Nu l-am înfruntat, îmi pare rău să recunosc, și le-am făcut mult rău fiilor noștri. Isaac a vrut ca Philip și John să fie pastori ca și el. M-am lăsat prinsă de val și am vrut și eu ca să-i văd pastori. Dar alegerea aceea nu depindea de noi.

— Într-o zi Philip s-a săturat de toate astea. Erau prea multe reguli în casa noastră și nici pe departe destulă dragoste. Prea multă lege și prea puțin har. Când Isaac a încercat să-l disciplineze pe Philip, el s-a răzvrătit și a plecat de-acasă. Tocmai împlinise 18 ani, așa că a plecat la război. A fost la un pas de a muri la Cold Harbor, dar un prieten bun i-a salvat viața.

— Îl chema Lloyd O'Neill? A dat din cap.

— Philip s-a întors din război plin de amărăciune și resentimente. Era supărat pe Dumnezeu. Văzuse prea multă suferință și vărsare de sânge ca să mai creadă vreodată în mila lui Dumnezeu. A trăit viața imorală a unui fiu risipitor. Singurul lucru pe care el și mama ta l-au avut în comun a fost implicarea la teatru.

— Încă... Încă îl cauți și pe Philip?

— Nu, a zis ea încet. Philip a murit în urmă cu mai bine de douăzeci de ani.

Mi-am lăsat capul pe umărul ei.

— Îmi pare atât de rău.

— Știu. Nimeni nu vorbește despre Philip, a zis ea, ștergându-și o lacrimă, pentru că doare prea tare. Niciunul dintre noi n-am avut ocazia să ne împăcăm cu el.

— Trebuie să fi fost foarte greu... dar, cel puțin, știi de ce Philip a plecat de acasă și unde a plecat. Mie nimeni nu vrea să-mi spună de ce mama m-a părăsit.

— Violet, a zis ea cu un oftat, știi că i-am promis tatălui tău că nu voi vorbi despre ea.

— Nu e nimic ce să-mi poți spune? A oftat din nou.

— Încearcă să-ți imaginezi o femeie precum Irina sau una din celelalte femei pe care le-am întâlnit în acele blocuri... Imaginează-ți-o să se mute, dintr-odată, la casa voastră în Lockport, având-o pe doamna Hutchins ca bucătăreasă și servitoare și pe dădacă ajutând-o să aibă grijă de copii. Îți dai seama ce schimbări enorme trebuie să înfrunte?

— Cred că da.

— Să presupunem că Irina trebuie să ia parte la dineuri și vizite sociale în Lockport și nu știe nimic despre bunele maniere sau despre obiceiurile sociale. Gândește-te la toți anii tăi de școală, învățând convențiile sociale. Cum va învăța vreodată o femeie ca Irina toate acele lucruri? Și crezi că femeile din jurul lui Agnes, de exemplu, o vor accepta vreodată pe Irina în cercul lor social?

— Nu. Îi vor face viața imposibilă.

Brusc, m-am gândit la Katya. Nu va intra niciodată în lumea lui Nelson și nici nu va fi acceptată de familia și prietenii lui, chiar dacă aş îmbrăca-o eu cu rochia mea cea mai frumoasă. Dacă ar fi să se ridice de la statutul ei de simplă servitoare la cel de stăpână a casei, înfumurată, Năzuroasa și grupul lor nu ar vrea să aibă nimic de-a face cu ea. Și nici familia lui Nelson. Ar putea dragostea adevărată să învingă toate aceste obstacole? În cazul părinților mei nu se întâmplase. Iar Nelson Kent e mult mai bogat decât tatăl meu.

— Poți să înțelegi enorma presiune de pe umerii mamei tale? mă întrebă bunica.

— Da. Cred că pot... Mulțumesc.

Începusem s-o înțeleg un pic mai mult pe mama, chiar dacă n-o găsisem.

Apoi, mi-am amintit că m-am oferit s-o ajut pe Katya să „trăiască fericită până la adânci bătrâneți” alături de Nelson. Habar n-avusesem în ce mă băgam.

Miercuri, 12 iulie 1893

Trebuia să vorbesc cu Nelson. Având la dispoziție numai trei zile până la sosirea tatei, părea că nu voi mai reuși să îmi găsesc mama. Dar dacă i-aș putea ajuta pe Nelson și pe Katya să-și găsească fericirea care-i ocolise pe părinții mei, atunci, cel puțin, voi fi realizat ceva vara aceasta.

— După-amiaza aceasta trebuie să fac vizite sociale cu mătușa Agnes, i-am spus bunicii miercuri dimineața. Ea se agita în jurul sobei din bucătărie, încercând să aprindă focul pentru a face cafeaua.

— La ce oră vine să te ia?

— Asta e problema; mătușa Agnes nu știe că vreau să merg cu ea. Va trebui să mă duc mai întâi la ea.

Bunica s-a întors înspre mine, încă ținând o bucată de lemn în mână.

— Cum vei face asta? Nu poți ieși singură.

— Cred că e timpul să ies de una singură, nu crezi? Nu pot să depind de alți oameni pentru tot restul vieții mele. Mătușa Agnes nu locuiește foarte departe și cunosc drumul. Tu și mătușa Matt umblați tot timpul singure prin oraș. Și eu pot face asta.

M-a studiat vreme îndelungată, cu o privire mahnită și îngrijorată.

— Ai crescut mult vara asta, Violet.

— Da, știu. Dar trebuia să cresc.

Bunica s-a întors înapoi înspre sobă, împingând lemnul înăuntru și închizând ușa de fontă.

— Atunci, aș vrea să chemi o trăsură. Nu mi-ar plăcea să încurci tramvaiele.

Când am ajuns la casa mătușii Agnes, aceasta a fost surprinsă, dar și încântată că mă vede.

— Bineînțeles că poți face vizite sociale cu mine, Violet; e o idee minunată. Celelalte doamne au fost atât de dezamăgite că nu te-au prea văzut în ultima vreme și...

— Putem să mergem s-o vizităm pe bunica lui Nelson?

— Sigur că da. Ea își dorește mai mult ca oricine altcineva să te cunoască mai bine.

Cuvintele ei au fost o reamintire nedorită a faptului că Nelson într-adevăr mă ceruse în căsătorie, deși iubea o altă femeie. Nu-mi puteam imagina la ce se gândea sau de ce ar face un lucru atât de ipocrit, dar intenționez să află.

— Cu toții suntem încântați de logodnă, Violet. Peste măsură de încântați!

Cuvintele ei m-au îngrozit.

— Eu-eu n-am spus nimănui despre asta, ai zis cumva tu? Logodna noastră nici măcar nu e ceva oficial.

— Ei, Violet. Eu și bunica lui Nelson suntem prietene foarte bune.

— Știu, dar te rog nu le spune nimic celorlalte doamne. Nelson ar trebui să fie cel care va face anunțul, nu crezi?

Îmi dădeam seama după bosumflarea și încruntătura ei tristă că era nemulțumită. I-ar fi plăcut să urce pe cea mai înaltă clădire din Chicago și să trâmbițeze vestea cea mare. Nu-i puteam frânge inima, spunându-i că Nelson mă folosea sau că nu mă voi căsători cu el.

— Ei bine, Violet, îmi va fi foarte greu să rămân tăcută în legătură cu ceva atât de important, dar îți voi respecta dorința. Doar spune-i lui Nelson să nu aștepte prea mult.

Vizitele sociale din acea după-amiază au fost aproape la fel de plictisitoare și de obositoare ca și o după-amiază petrecută cu Herman Beckett, dar m-am decis să trec și peste asta și să-i las un bilet lui Nelson. Pentru prima dată, mi-a fost greu să-mi lipesc un zâmbet prefăcut pe față și să pretind că-mi place această viață de intrigi sociale și de bârfe. M-am simțit ciudat, discutând nimicuri cu bunica lui Nelson și cu celelalte femei în timp ce ne sorbeam ceaiul și mâncam grațios.

Mi-am dat seama că mătușa Agnes îi spusese doamnei Kent despre cererea lui Nelson pentru că toată după-amiaza aceasta s-a uitat la mine de parcă era ziua ei de naștere, iar eu, tortul ei de ciocolată. Între timp, eu nu puteam să uit că tata va veni sâmbătă ca să mă târască înapoi în Lockport și în brațele rigide, îndoliate ale lui Herman Beckett. M-am simțit ca o actriță, aidoma mamei. Încă încercam să mă obișnuiesc cu acest adevăr.

— Pot să-i las un mesaj lui Nelson ca să mă caute? am întrebat eu când, din fericire, după-amiaza luă sfârșit. Doamna Kent radia de încântare.

— Dar Nelson e aici, Violet. Să trimit pe una din servitoare să-l aducă?

Eram pregătită să-l confrunt, furioasă, aruncându-i în față că știam adevărul despre dragostea lui pentru Katya și cerându-i o explicație pentru cererea în căsătorie – până când l-am văzut în ce stare jalnică era. Nu se bărbierise, iar hainele îi arătau de parcă nu și le schimbaseră de zile întregi. Buclele lui blonde îi erau toate

răvășite. Linii adânci de îngrijorare îi erau gravate pe frumosul lui chip, făcându-l să pară cu câțiva ani mai bătrân. S-a grăbit să mă ducă afară, în grădină, departe de privirile curioase ale celorlalte doamne.

— Ce s-a întâmplat, Nelson? Pari bolnav.

— Am pierdut totul, Violet. Totul!

Mă întrebam dacă se referea la Katya. Dacă era așa, știam unde ar putea-o găsi.

— Ce ai pierdut?

— Am avut ghinion într-una din nopțile trecute. Nu te-am avut pe tine ca talismanul meu norocos și am pierdut totul!

— Oh, banii, am mormăit eu. Trebuia să-mi dau seama. Ascultă, îmi pare rău, dar mi-a fost teamă că așa se va întâmpla. De aceea nu am vrut să vin cu tine în noaptea aceea.

— Nu înțelegi. Am luat bani din afacerea tatălui meu. Trebuia să-i depun la bancă dar eu... eu le-am schimbat direcția. Și acum am pierdut totul. Azi nu m-am dus la muncă tocmai pentru a-mi căuta un plan, să văd ce-aș putea face. Nu mi-a fost greu să mă prefac bolnav pentru că sunt bolnav. Trebuie să pun banii înapoi la loc, până nu-și dă seama, dar nu pot face asta pentru că sunt falit!

M-am cufundat pe o bancă de piatră din grădină ca să meditez la această știre, dar Nelson nu putea să se așeze. Nici să stea liniștit. Se plimba în fața mea, trecându-și mâinile prin păr – ceea ce explica de ce îi era părul vâlvoi.

— Dacă aș putea face rost doar de câteva sute de dolari, aș putea merge înapoi la târg, vineri noaptea, și aș putea câștiga totul înapoi, înainte ca tata să afle.

— Sau ai putea pierde și mai mult, i-am atras eu atenția.

— Nu știu ce să fac.

— Dacă te-ai împrumuta de la bancă?

— Fiecare bancher din oraș îl cunoaște pe tata. În plus, n-am nici-o crezare și nimic cu ce să garantez. Am auzit că sunt cămătari la care aș putea apela, dar cer dobânzi foarte mari. Deși, n-ar conta, pentru că i-aș putea recupera pe toți vineri noaptea.

Părea să vorbească mai degrabă cu el însuși decât cu mine. Până la urmă, m-am decis să-l înfrunt.

— Pariai din cauza lui Katya, nu-i așa? S-a oprit brusc.

— Ce ai spus?

N-aș fi crezut că era posibil ca Nelson să arate și mai rău, dar așa a fost.

— Știi despre ea, Nelson. De câte ori am fost la tine acasă, am văzut cum vă priveați unul pe celălalt din colțurile opuse ale camerei și cum vă urmăreați cu privirea. Te-am văzut și sărutând-o.

— Nu e ceea ce crezi, Violet.

— Ce cred?

— E vorba de o seducere. Fiul bogat, răsfățat seduce inocenta fată imigrantă. Se întâmplă mereu în cercurile noastre și, de obicei, se termină cu procese de paternitate, mită și scandaluri acoperite. Dar nu și în cazul acesta. Nu m-am atins de Katya – ei bine, în afară de câteva săruturi furate. O iubesc. Dar a plecat. A demisionat. Și habar n-am unde s-o caut.

— Știu eu unde e.

M-a apucat cu putere de umeri.

— Unde? Spune-mi, Violet. Trebuie s-o văd.

— De ce? Ce ai de gând să faci când o vei găsi?

— Nu-nu știu...

Mi-a dat drumul și capul i s-a aplecat în timp ce a început din nou să umble.

— Îți aduci aminte când m-ai întrebat dacă aș alege dragostea adevărată în sărăcie sau bunăstarea și succesul fără dragoste? Trăiesc dilema aceea, Violet. O iubesc pe Katya... dar sunt mult prea laș ca să renunț la toate astea.

A arătat înspre vila bunicii sale din spatele meu.

— Și rolul meu care era?

— Ai venit în Chicago ca să te căsătorești cu un bărbat bogat, așa că m-am gândit că... Oh, nu contează, a zis el, dând din mâini. Nu contează. Nu m-am putut hotărî ce să fac cu Katya, așa că a plecat și nu știu unde s-a dus. Zicea că e mai bine așa. Nu ne-am fi putut căsători niciodată.

— De ce nu?

— Nu vezi? Nu sunt doar banii – e familia mea. Autoritatea lor asupra mea este foarte puternică. Am trei surori. Sunt singurul fiu. Tatăl meu contează pe mine ca să-i preiau afacerea, dar, dacă o aleg pe Katya, va trebui să le întorc spatele și să plec pentru totdeauna.

— Înțeleg, am zis încet. Dar am vorbit cu Katya și știi ce mi-a spus? Mi-a spus că te-a părăsit pentru că te iubește. Îți dai seama? A renunțat la ceea ce iubea cel mai mult în lume – pe tine – ca tu să poți fi fericit și să ai toate acestea. Sună a iubire adevărată din partea ei, nu-i așa? Întrebarea e: ai putea să faci la fel? Să renunți la tot – chiar și la familia ta – ca să fii cu ea?

Nelson se lăsă pe bancă, lângă mine, de parcă și-ar fi pierdut dintr-odată toate puterile.

— Nu știi, a zis el, dând din cap. Nu știi.

— Există o cale de ieșire din dilema ta. Ți-ai putea face propria avere. Cu siguranță, ești suficient de inteligent. Nu e dragostea ta pentru Katya un imbold suficient? Tu mi-ai zis toate acele povești cu drumul de la mizerie la bogăție a domnilor Fields și Harvey. N-ai zis tu că vrei să investești în câteva din invențiile moderne pe care le-ai văzut la târg, ca mașina ce produce muzică a domnului Edison?

— Ba da, dar n-am capital cu care să-mi încep propria afacere. De aceea am început să joc. Dacă aș avea banii mei, m-aș putea căsători cu cine vreau eu.

— Care e rolul meu în povestea asta? M-ai cerut în căsătorie, îți amintești?

— N-am vrut niciodată să te rănesc, Violet. Tu voiai un soț bogat, iar eu o voiam pe Katya. Am crezut că amândoi putem obține ceea ce vrem.

— Așadar, eu trebuia să te împart cu Katya? Asta nu e corect nici față de ea, nici față de mine.

— Nu gândeam clar. Eram disperat. Câtă vreme tatăl meu credea că mă așez la casa mea și mă căsătoresc, îmi dădea acces la banii lui. Așa că am împrumutat câțiva, sperând să-i joc și să câștig mai mult. Păraai reticentă la ideea de a te căsători curând, spre deosebire de celelalte fete pe care le cunosc, așa că am sperat că vom amâna nunta destul de mult pentru mine, încât să-mi câștig propriii bani.

— N-ai vrut niciodată să te căsătorești cu mine?

— M-am gândit la asta. Mi-e rușine să spun că m-am gândit să mă căsătoresc cu tine și s-o am pe Katya ca amantă. Dar n-am putut să fac asta. Pe deasupra, Katya îmi spunea întruna că nu e corect să te înșel. Îmi plăci, Violet. De aceea, singura soluție era să-mi câștig propria avere.

— Dar ai pierdut.

— Da. Și dacă nu mă împrumut, voi avea mari probleme. Am încercat să dau peste un cămătar, dar nu știu pe nimeni din lumea interlopă.

Îmi părea rău pentru el. Și, încă și mai rău pentru Katya. Dar după ce am mai descoperit câte ceva din adevărul despre mama, voiam să-i ajut, de dragul ei.

— S-ar putea să știu pe cineva care te-ar putea ajuta.

— Știi? Cum naiba ai putea tu...?

— Nu mă întreba. Domnul McClure e... o cunoștință. Nu-l cunosc foarte bine, dar pare să aibă multe legături în lumea interlopă. S-ar putea să știe cum poți lua legătura cu un cămătar.

— Încep să cred că e adevărat ceea ce se spune – că banii sunt rădăcina tuturor relelor.

— De fapt, un prieten pastor mi-a spus că banii în sine nu sunt răi. Iubirea de bani se află la rădăcina tuturor relelor.

Eram pe punctul de a-l întreba dacă o iubea pe Katya mai mult decât iubea banii, când m-a întrerupt.

— Ascultă, cum putem intra în legătură cu această cunoștință a ta?

— Stă la un hotel aici, în oraș. Putem să-l găsim acolo.

— Cum? Când?

— Lasă-mă să mă gândesc.

Învățasem multe în aceste ultime șase săptămâni despre munca detectivistă, despre faptele ascunse și cum să mă descurc prin oraș. Înainte de a veni la Chicago, îmi trebuiau ore sau chiar zile până să-mi dau seama ce trebuie să fac. Acum, eram în stare să născocesc un plan cât ai clipi.

— Îi spunem mătușii mele că vrei să mă conduci acasă. Va fi de acord pentru că e tare nerăbdătoare să ne vadă împreună. Pe drum, putem să ne abatem la hotelul unde stă domnul McClure – chiar dacă nu e în drumul nostru – și să-i lăsăm un bilet, rugându-l să te contacteze.

Am pus în aplicare planul meu. Doamna Kent și mătușa Agnes au fost într-adevăr foarte binevoitoare, imaginându-și că suntem îndrăgostiți și că tânjim să ne petrecem fiecare clipă împreună. Am împrumutat hârtie și stilou pentru a scrie biletul pe care i-l vom lăsa lui Silas în vreme ce Nelson s-a întors în camera sa ca să-și aranjeze înfățișarea. A chemat trăsura și birjarul bunicii sale și am pornit spre centrul orașului.

Îmi închipuisem hotelul lui Silas ca fiind un loc ponosit, înțesat de purici, dar modesta clădire avea o eleganță așezată, decentă și nu era nimic din ce mă așteptasem de la un vânzător de elixire. M-am uitat în jur la covoarele turcești, colorate, la strălucitoarea instalație din alamă și la proaspetele aranjamente florale și m-am întrebat dacă Silas stătea aici cu intenția de a-i jefui pe ceilalți clienți ai hotelului. Eu și Nelson ne-am dus amândoi la biroul de primire, iar eu i-am înmănat recepționarului plicul.

— Bună ziua. Ați putea, vă rog, să-i dați acest bilet domnului McClure când se întoarce?

— Domnul McClure tocmai s-a întors acum câteva minute, domnișoară, dacă doriți să i-l înmânați personal. Tocmai i-am dat cheia de la cameră. Să trimit după el un băiat de serviciu?

— Da, mulțumesc.

I-am dat băiatului de serviciu una din cărțile mele de vizită și ne-am așezat în hol ca să așteptăm. Eram nemaipomenit de calmă în comparație cu Nelson, care bătea darabana cu degetele de brațul scaunului de parcă ar fi dat probă pentru toboșarul unui sat javanez. Am văzut ușile liftului deschizându-se și pe Silas ieșind afară. Să spun că arăta încântat să mă vadă ar fi fost o afirmație incompletă.

— Violet! Ce faci...?

N-a avut ocazia să termine ce avea de spus. Nelson sări din scaun și întinse mâna ca să se prezinte.

— Bună ziua. Mă numesc Nelson Kent. Am înțeles că o cunoașteți pe logodnica mea, domnișoara Hayes?

Zâmbetul obișnuit al lui Silas dispăru. Arăta ca și cum tocmai primise un pumn în stomac. S-a uitat la mine ca și cum ar fi vrut să mă întrebe dacă e adevărat, dar eu mi-am întors privirea.

— Da... Domnișoara Hayes și cu mine ne cunoaștem, zise Silas într-un final.

— Ascultă, o să trec direct la subiect. Am nevoie de un împrumut și, din motive pe care aș prefera să nu le explic, nu pot merge la bancă. Ar fi un împrumut pe termen scurt, dar am nevoie de bani pe vineri noaptea. Poți să mă pui în contact cu cineva?

— Aș putea. De ce nu luați loc, domnule Kent?

A arătat înspre scaunul de lângă mine și apoi s-a așezat pe canapeaua din fața noastră.

— Voi fi direct, domnule Kent. Oamenii înstăriți, precum nu am cum să nu observ că ești dumneata, nu întreabă în jur de împrumuturi decât dacă au dat de necazuri. Pun pariu că e o problemă cu jocurile de noroc, am dreptate?

— Nu e treaba ta. Îmi poți aranja un împrumut sau nu?

— Mai întâi, am nevoie de câteva detalii în legătură cu cazinoul.

Nelson păli din nou. Arăta și mai rău decât atunci când am ajuns la el acasă. Își trecu mâinile prin păr și se aplecă înainte, holbându-se la podea de parcă ar fi avut nevoie să vomite.

— Haide, spune-i, l-am îndemnat eu. Ce ai de pierdut? Nelson răsuflă greu.

— E un joc privat într-o sală închiriată la Expoziția Mondială. Numai cu invitație se poate intra.

— Hmm. Am auzit zvonuri că acolo ar avea loc niște jocuri de noroc... Lasă-mă să ghicesc – la început ai pierdut, dar apoi norocul ți s-a schimbat și ai câștigat înapoi toți banii pe care i-ai pierdut și un pic mai mult. Dar era ora închiderii.

— Exact, am zis eu. Cum ai știut?

— Asta e escrocheria, domnișoară Hayes. Crupierii identifică o persoană disperată de la kilometri distanță. Te lasă să câștigi un pic mai mulți bani ca să te mai întorci și altă dată și să pariezi sume și mai mari. Trebuie să îți spun, domnule Kent – ai fi un prost să mai pariezi alți bani în acel loc, dacă nu e legal.

— Ascultă, n-am nevoie de o predică, zise Nelson. Mă poți ajuta să primesc un împrumut sau nu? Îmi voi risca câștigul. N-am ce face.

— Să vă spun ceva. Silas s-a aplecat înainte, într-un fel surprinzător de înțelegător. Am un prieten care știe câte ceva despre jocurile aranjate, zaruri măsluite și cărți însemnate. Ne vom întâlni cu tine în acest loc și el îți va confirma dacă e un joc cinstit sau nu, înainte de a mai pierde și alți bani.

— Ți-am zis că e un local privat. Numai cu invitație.

— Găsește o modalitate să ne introduci acolo, bine? Dacă prietenul meu spune că nu se trișează, atunci vorbim și de împrumut. De ce să arunci pe fereastră alți bani – ca să nu mai zic de împrumutul cămătarului – cu o dobândă foarte mare? Poți să ne aranjezi intrarea?

Nelson ezita.

— Eu cred că ar trebui să-l asculți, i-am zis. Dar dacă împrumuți banii și-i pierzi?

— Bine, în regulă, a zis Nelson. Doar adu bani cu tine. Și îmbracă-te cu un smoching, dacă poți să faci rost de unul. Jocul e numai pentru cei ce joacă pe sume mari de bani.

Cu toții am căzut de acord. Nelson urma să vină după mine vineri noaptea și aveam să ne întâlnim cu Silas și cu prietenul lui la târg.

— Spune-mi unde-o pot găsi pe Katya, mi-a zis Nelson de îndată ce ne-am urcat înapoi în trăsură.

— Mai întâi, cred că trebuie să te decizi asupra unor lucruri. Nu-i înșela așteptările, Nelson, dacă n-ai de gând să te căsătorești cu ea. Nu e corect față de ea. Și trebuie să te gândești cum va decurge căsnicia voastră din moment ce veniți din cercuri sociale atât de diferite. Katya nu cunoaște eticheta socială pe care tu ai învățat-o de la sine. Ea nu va supraviețui niciodată privirilor scrutătoare ale buniciei tale și ale prietenelor ei. Ele nu o vor accepta niciodată. Și ce vei face în legătură cu familia lui Katya? Îi vei cere să renunțe la ei și la toate obiceiurile ce-o definesc?

Te vei simți bine alături de familia ei, vizitându-le casa, luând masa împreună cu ei?

— Ți-am zis, nu știu ce să fac. Cum să separ datoria și loialitatea față de familia mea de dreptul de a-mi trăi propria mea viață?

— Sunt sigură că familia ta vrea ce-i mai bun pentru tine. Se gândesc la toate problemele cu care te vei confrunta dacă vei lua o decizie greșită.

De îndată ce cuvintele îmi ieșiră din gură, mi-am amintit de tata zicându-mi ceva asemănător și mie. Voia să mă prevină să fac o greșeală mare și să fiu rănită, așa cum fusese el.

— Ce-i interesează pe ei cu cine mă căsătoresc eu? Întrebă Nelson.

Eram gata să-i răspund, când, dintr-odată, mi-a venit în minte criminala Maude. Voisem să-l împiedic pe tata să se căsătorească cu ea, dar ce treabă aveam eu cu cine se va căsători el? Dacă eu nu voiam ca tata să-mi aleagă un partener, ce drept aveam eu să-i aleg lui o parteneră?

— Dacă te vei hotărî să te căsătorești cu ea, Nelson, te voi ajuta. O pot învăța pe Katya bunele maniere, convențiile sociale și lucruri de genul acesta. Totul e un rol până la urmă, nu-i așa? Dar va trebui să fii gata să te descurci în viață de unul singur, fără niciun ban de la tatăl tău – și fără pariuri. Așadar, cât de mult o vrei pe Katya?

— O iubesc, Violet, îl credeam.

Și-l invidiam.

Imediat ce am ajuns acasă, i-am scris o scrisoare Katyei, invitând-o să vină la noi, împreună cu bunica, vineri după-amiază. Am asigurat-o că poate avea încredere în mine. Ziua următoare, când bunica s-a dus la centrul social, am rugat-o să-i transmită mesajul lui Katya.

În ce privea problemele mele, aproape că mi se scursese timpul.

Joi, 13 iulie 1893

Hotărâsem împreună cu Louis să ne întâlnim în zona teatrului joi după-amiază. Domnul Moody ținea o evanghelizare acolo, iar eu voiam să-i cer directorului teatrului un sfat în găsirea mamei mele. Din nou, nu am fost suficient de curajoasă ca să mă aventurez singură într-o zonă necunoscută a orașului, așa că am luat-o cu mine, ca însoțitoare, pe mătușa Birdie. Louis ne aștepta în fața teatrului cu biletele în mână, pășind nerăbdător și uitându-se la ceasul de buzunar în vreme ce sute de oameni se scurgeau pe lângă el în amfiteatru.

— Îmi pare rău că am întârziat, i-am zis eu. M-am oprit ca să citesc toate afișele de spectacole pe lângă care am trecut, sperând să găsesc pe unul din ele numele mamei mele, dar nu l-am găsit.

— Nu-i nimic, dar am face bine să ne grăbim.

L-am prezentat pe Louis mătușii Birdie în timp ce ne-am amestecat cu mulțimea de oameni în foaierul teatrului.

— Mă tem că nu vom avea destul timp ca să vorbim cu directorul teatrului, spuse Louis. Evanghelizarea trebuie să înceapă, iar eu am responsabilități în culise.

— Înțeleg. Trebuie doar să-i pun câteva întrebări. Nu va dura mult.

— Iar după ce domnul Moody termină de predicat, va fi de datoria mea să mă rog împreună cu oamenii care vor veni în față ca să se predea.

— Bine.

Habar n-aveam despre ce vorbea.

— Așteptați numai la locurile voastre după ce se termină evanghelizarea și vă voi găsi eu, ne-a promis el.

— Oh, ce drăguț, făcu mătușa Birdie când am intrat în teatrul decorat cu multe ornamentații. Mi se părea că e un local nepermis de elegant pentru o adunare religioasă, cu tâmplărie poleită, cu tavan pictat minuțios și scaune maro de catifea, dar mi-am ținut gândurile pentru mine.

— Vedem una din piesele domnului Shakespeare? a întrebat bunica.

— Nu e o piesă de teatru, mătușă Birdie. Ne aflăm aici pentru un serviciu religios.

— Ei bine, e ciudat.

— Da... așa e.

Nici eu nu prea înțelegeam, așadar, cum i-aș fi putut explica ei?

Louis ne-a găsit două locuri în sala ce se umplea cu repeziciune, la marginea unui culoar. Am lăsat-o pe mătușa Birdie acolo, în timp ce noi ne-am grăbit să vorbim cu directorul teatrului. Părul meu creștea mai repede decât se mișca ea, iar eu n-am avut răbdarea, nici timpul s-o trag după mine mai departe.

Culisele teatrului semănau cu un mușuroi de furnici, cu oameni fugind de colo-colo, dând ordine pe ultima sută de metri în legătură cu luminile și cortinele. Coriștii se învârteau în jur încercând să-și găsească locurile și partiturile. Solistul semăna cu fantoma lui Marley în timp ce-și încălzea vocea, urcând și coborând în gama muzicală cu sunete sinistre de „Ooo” și „Uuu”.

L-am găsit pe directorul teatrului așezat în spatele unei mese în biroul lui strâmt, citind, liniștit, ziarul.

— Cu ce vă pot ajuta? a întrebat el după ce Louis m-a prezentat.

— Încerc s-o găsesc pe mama. E actriță. Numele ei este Angeline Hayes, dar s-ar putea să fie cunoscută și sub numele de Angeline Cepak.

Scrisesem pentru el cele două nume pe un bilețel și i l-am înmânat.

— Îmi pare rău. N-am auzit niciodată de ea. Știi în ce spectacol joacă?

— Nu, nici măcar nu sunt sigură că joacă într-un spectacol în momentul de față, doar că e actriță.

A aruncat hârtia pe masa aflată în dezordine.

— Ascultă, sunt oameni ce aleargă prin tot orașul crezând că pot să fie actori. Cei mai mulți dintre ei nu sfârșesc niciodată în această afacere.

— Ei bine, dacă ea e în afacere, atunci cineva trebuie s-o cunoască, nu-i așa? Cum aș putea-o găsi? E undeva o listă a actrițelor?

— Nu știu de nici-o listă.

Trebuie să-mi fi observat dezamăgirea – sau poate lacrimile care-mi năpădeau ochii, amenințând să se reverse – pentru că, dintr-odată, comportamentul i se înmuie.

— Ascultă, domnișoară Hayes. Dacă aș fi în locul tău, aș pune un afiș în toate locurile unde se țin audiții. Poate îl va vedea. Sau poate un alt actor care o cunoaște îl va vedea. Și n-ar strica să oferi recompensă. Sunt o grămadă de actori în căutarea următorului lor dolar.

— Înțeleg. Ei bine, mulțumesc pentru ajutor.

M-am întors înspre Louis de îndată ce am ieșit din birou.

— N-am timp să postez afișe în fiecare teatru. Trebuie să fie zeci de teatre. Tata vine poimăine. Și nici bani pentru recompensă n-am.

— Presupun că n-a fost voia Domnului ca s-o găsești, zise Louis. Îmi pare rău, Violet.

— Hei, Louis! strigă cineva. Vino, avem nevoie de tine.

— Trebuie să plec, Violet. Crezi că te descurci să-ți găsești locul? Ne vedem acolo după ce se termină evanghelizarea și vă conduc acasă.

Eram absorbită în gânduri în timp ce mă întorceam în amfiteatru, întrebându-mă cum aș putea pune afișe în cel puțin câteva din teatrele orașului, înainte ca tata să sosească sâmbătă. Aș putea pune numele și adresa bunicii ca persoană de contact. Nu-mi spusese oare că și ea o căutase pe mama?

Acum, aproape toată lumea din amfiteatru își găsise locul. M-am grăbit pe culoar înainte ca luminile să se stingă și am găsit cele două scaune goale. Mătușa Birdie nu era acolo.

Panica m-a cuprins în timp ce am scrutat repede teatrul. Nu puteam respira. De ce o lăsasem singură? La ce mă gândisem? Câteva sute de oameni umpluseră imensul amfiteatru. Alte câteva sute ocupaseră balconul. Cum aș putea-o găsi? M-am întors înspre oamenii din rândul din spatele meu.

— Mă scuzați. A-ați văzut-o pe mătușa mea? E o femeie în vârstă... c-cu părul făcut coc și zâmbind cu o expresie visătoare pe față. Am lăsat-o stând chiar aici.

— Am văzut-o ridicându-se, îmi spuse o femeie. Cred că s-a dus în direcția aceea.

A arătat înspre ușile din spate ale amfiteatrului. Oh, Doamne, ajută-mă! Mă rugam eu în timp ce alergam pe culoar.

— Mătușă Birdie! strigam eu. Mătușă Birdie, unde ești? Oamenii se întorceau să se uite la mine, încruntându-se la lipsa mea de politețe. Nu m-am deranjat să le cer iertare. Vocea îmi era din ce în ce mai puternică pe măsură ce panica mă copleșea. Știu că arătam ridicol alergând în cerc, strigându-i numele, dar nu-mi păsa. Trebuia să-mi găsesc mătușa. Unul dintre plasatori a venit înspre mine în timp ce luminile teatrului s-au stins.

— Domnișoară, trebuie să nu mai strigați și să luați loc. Programul trebuie să înceapă.

— Vă rog ajutați-mă. Am pierdut-o pe mătușa! E o femeie în vârstă cu o rochie gri și părul făcut coc – și trebuie s-o găsesc!

— Ați încercat în foaier? Sau în toaleta femeilor? Plasatorii au închis ușile amfiteatrului în urma mea în vreme ce eu am alergat în foaier, strigând-o pe mătușa. Nu era acolo. Unul dintre plasatori îmi arată toaleta femeilor și am alergat înăuntru, vocea sunându-mi ca un ecou în camera goală.

— Mătușă Birdie? Mătușă Birdie, ești aici?

Nu era. Nu-mi mai puteam stăpâni lacrimile, când am alergat din nou în foaier. Atunci am început să mă târguiesc cu Dumnezeu.

Te rog... Mă voi opri din căutarea mamei. Îi voi primi cu bucurie pe Maude și pe copiii ei în familia noastră... Mă voi căsători și cu Louis Decker dacă asta e ceea ce vrei. Orice! Numai Te rog, Te rog ajută-mă s-o găsesc pe mătușă Birdie.

Auzeam sunetul aplauzelor stingându-se în amfiteatru. Dincolo de foaierul în care mă aflam, ușile de la intrare erau deschise. Am alergat afară, rugându-mă să nu fi mers în fața unui tramvai.

— Mătușă Birdie!

Pietonii se îngrămădeau pe trotuar, văzându-și liniștiți de treburile lor, nepăsători la suferința mea, în vreme ce circulația se desfășura în ambele sensuri pe strada aglomerată.

— Mătușă Birdie!

Madame Beauchamps ar fi fost oripilată să mă audă strigând ca un pescar pe o stradă aglomerată din Chicago, dar nu-mi păsa. Cum aş putea da față cu bunica? Cum aş putea să-i spun că i-am pierdut sora?

Te rog, Doamne!

Atunci am observat, în josul străzii, niște oameni forfotind. Circulația era blocată, iar oamenii își întindeau gâtul ca să vadă ce se întâmplă. Am rupt-o la fugă în direcția aceea, fiind convinsă că mătușă Birdie fusese călcată în picioare de o pereche de cai. Îl imploram pe Dumnezeu să-i cruțe viața.

Dar iat-o în mijlocul drumului, îmbrățișând un polițist care dirija traficul.

— Doamnă, doamnă, se ruga el, în timp ce încerca să se smulgă din brațele ei. Trebuie să-mi dați drumul, doamnă. Încurcați circulația.

Am început să plâng de ușurare și m-am grăbit spre ea.

— Familia ta trebuie să fie foarte fericită să te vadă bine, sănătos, întors acasă din război, am auzit-o pe mătușă Birdie.

Soțul meu, Gilbert, luptă în Virginia pentru eliberarea sclavilor. Acolo ai luptat și tu?

— Doamnă, habar n-am despre ce vorbiți, dar trebuie să-mi dați drumul.

— Mătușă Birdie, am strigat eu. Mulțumesc Domnului că te-am găsit!

I-a dat drumul polițistului ca să mă îmbrățișeze pe mine. Nu fusesem niciodată atât de fericită să-i simt brațele în jurul meu.

— Îmi pare rău pentru deranj, i-am spus polițistului.

— Data viitoare, închideți ușa azilului, răspunse el. Voiam să-l cert pentru remarca răutăcioasă, dar cauzasem deja destule probleme.

— Vino, trebuie să ne întoarcem la locurile noastre, mătușă Birdie. Programul a început.

— La început, am crezut că acel soldat e Gilbert, a explicat ea, în vreme ce eu o trăgeam din mijlocul drumului. Seamănă foarte bine, nu crezi?

— Da, i-am zis eu, dar, în realitate, n-aș fi putut spune cum arăta polițistul. Genunchii îmi tremurau așa de tare de la sperietură, că de-abia puteam merge. Am tras-o după mine înapoi la teatru și pe ușile foaierului.

— N-am mai văzut atât de mulți soldați de când a început războiul, a zis ea, arătând înspre plasatori. Ne-au zâmbit și au dat din cap.

— Mă bucur că ați găsit-o, domnișoară, a zis unul dintre ei. Vă voi conduce la locurile dumneavoastră.

— E una din piesele lui Shakespeare? A întrebat tare mătușă Birdie în timp ce coboram culoarul. Ador Romeo și Julieta.

— Șșș... E un serviciu religios, i-am șoptit eu, ajutând-o să se așeze.

— Ei bine, nu arată deloc ca o biserică!

M-am prăbușit în scaunul de lângă ea, dar mi-a trebuit multă vreme până când pulsul îmi reveni la normal. Dar dacă n-aș fi găsit-o? M-am cutremurat la acest gând și mi-am jurat să n-o mai implic niciodată în aventurile mele.

Corul a cântat câteva cântece, la fel și solistul pe care-l auzisem încălzindu-și vocea în culise. Eram indiferentă la toate acestea, mulțumindu-l lui Dumnezeu și așteptând ca panica să-mi dispară treptat. Mi-am amintit de toate promisiunile pe care le făcusem în acele momente critice și mă întrebam dacă Dumnezeu voia să le respect. Promisesem să mă opresc din căutarea mamei și să accept căsătoria tatălui meu cu Maude. Și mai promisesem să mă căsătoresc cu Louis Decker. Regretam profund această ultimă promisiune acum, că mătușă Birdie era în siguranță.

Când, într-un final, mi-am adunat gândurile înapoi la scenă, o femeie cânta solo la un pian. Cânta minunat. M-am uitat în jur, în teatrul arhiplin, și am știut că eu n-aș putea cânta aici oricât de simplă ar fi compoziția muzicală. Aș muri de trac înainte de a putea cânta o singură notă. Fără îndoială, asta nu era chemarea mea, nu-i așa?

În sfârșit, Dwight L. Moody s-a ridicat în picioare și s-a dus în spatele unui amvon, aflat în mijlocul scenei. Era un bărbat puternic, cu o frunte lată și o barbă

impresionantă. O liniște adâncă se lăsă peste amfiteatru când a început să vorbească.

— Subiectul predicii din ziua de azi este pilda fiului risipitor. Probabil nu există nici-o altă secțiune din Scriptură atât de cunoscută ca și capitolul 15 din Evanghelia după Luca. Acest tânăr a fost asemenea miilor de tineri din zilele noastre care vor să plece de acasă și să facă ce vor ei. Așa că băiatul a venit la tatăl său și i-a zis: „Dă-mi partea mea de avere și lasă-mă să plec.”

A plecat de acasă și s-a dus într-o țară îndepărtată, unde s-a lăsat purtat de tot felul de patimi. Mergea în fiecare seară la teatru, la biliard și prin baruri. Nu-i trebuie mult unui tânăr să ajungă în ruină după ce se înhăita cu hoți și prostituate; e cel mai scurt drum spre iad.

Domnul Moody făcu o pauză și, pentru o clipă, se uită peste audiență. Am mai auzit și înainte povestea fiului risipitor în biserica din Lockport, dar de data aceasta m-a mișcat profund. M-am gândit la unchiul Philip care plecase de-acasă ca să fie un client fidel al barurilor și la tata care se alăturase tovarășilor de jug ai domnului Moody ca să-l caute. M-am gândit la lungii ani de așteptare ai bunicii ca Philip să se întoarcă, la inima ei frântă. Și mama era o fiică risipitoare, întorcând spatele casei și familiei sale pentru a-și petrece viața la teatrul din Chicago. Trebuie să fi frânt inima tatălui meu care o aștepta să se întoarcă.

— În cele din urmă, banii fiului risipitor s-au terminat, continuă domnul Moody, și s-a lipit de unul din locuitorii țării aceleia, care l-a trimis să-i hrănească porcii. Acum, gândiți-vă o clipă la ce a pierdut acel tânăr. Și-a pierdut casa; poți locui într-un palat aurit, dar dacă Dumnezeu nu e acolo, aceea nu e casă. Și-a pierdut mâncarea; și-ar fi dorit să se sature cu roșcovele pe care le mâncau porcii, dar nu i le dădea nimeni. Nu poți primi hrană spirituală în țara diavolului. Apoi, și-a pierdut statutul social. Nimeni nu-l credea când zicea că e fiul unui om bogat.

Dar există un lucru pe care nu l-a pierdut. Dacă se află aici un sărman fiu risipitor, îi spun că există un lucru pe care nu l-a pierdut. Acel tânăr n-a pierdut niciodată dragostea tatălui său. Când și-a venit în fire, și-a zis: „Mă voi scula, mă voi duce la tatăl meu” – acela a fost momentul crucial în viața sa. Dacă ești gata să-ți recunoști păcatul și să mărturisești că ai umblat departe de Dumnezeu, El e gata să te primească. Mă adresez fiecărui păcătos din Chicago, nu-mi pasă cât de mizerabil ai ajuns în ochii prietenilor tăi, Domnul Isus încă te iubește.

Când domnul Moody făcu iarăși o pauză, mi-am amintit de ceea ce spusese bunica despre soțul ei – el predicase prea mult despre lege și prea puțin despre dragoste. Unchiul Philip tânjise după dragoste și eu tânjeam după dragoste.

Venisem la Chicago ca s-o găsesc pe mama, dorind cu disperare să știu dacă mă iubește. Și-mi doream un iubit care să-mi ofere toată dragostea și romantismul după care râvneam citind romanele lui Ruth. Voiam să găsesc pe cineva care să mă iubească așa cum sunt, exact așa cum sunt, iar Dumnezeu deja mă iubea în felul acesta, chiar acum.

— Îl văd pe tatăl fiului risipitor acolo, sus, pe acoperișul casei sale, uitându-se după băiatul său, continuă domnul Moody. Cum îi tânjea inima după el! Apoi, într-o zi, îl vede pe acel fiu întorcându-se acasă. Tatăl aleargă la el, sărind de bucurie. E singura dată când Domnul e văzut alergând, ca să întâmpine un sărman păcătos. Ce veselie a fost în acea casă!

Nici-o altă pildă din Biblie nu mă atrage cu o așa mare forță ca pilda păcătosului risipitor. Primul lucru de care îmi amintesc din tinerețea mea e moartea subită a tatălui meu. Apoi, fratele meu mai mare a plecat de-acasă și a devenit vagabond. Cât a jelit mama după băiatul ei – așteptând zi de zi și lună de lună ca el să se întoarcă! Noapte după noapte veghea, plângea și se ruga. Prietenii noștri au renunțat să creadă că-l vor mai vedea, dar mama a avut credință că îl va revedea.

Dar într-o zi, pe la mijlocul verii, un străin s-a apropiat de casa noastră. Când i-a văzut mama lacrimile brăzdându-i obraji, a strigat: „E băiatul meu, scumpul meu băiat!”

Fratele meu a rămas la intrare și a zis: „Mamă, nu voi trece pragul, până când nu-mi vei spune că m-ai iertat.” Credeți că a trebuit să stea multă vreme acolo? Oh, nu! Brațele ei l-au cuprins îndată și a plâns îndelung pe umărul lui, asemenea tatălui din pilda fiului risipitor.

Oh, dragii mei, veniți acasă în seara aceasta. Inima lui Dumnezeu tânjește după voi. Nu contează ce ați făcut înainte – Dumnezeu dorește și e gata să vă ierte. Nu există tată în Chicago care să aibă atât de multă dragoste în inima sa câtă are Dumnezeu pentru voi.

Lasă cocinile și mahalalele acestei lumi și vino la El. Dă-I Lui fiecare domeniu al vieții tale și El îți va arăta cum vrea El să trăiești. Predă-te Lui și vei cunoaște care e voia Sa. Toți oamenii îi pot sluji – săraci și bogați, bărbați și femei, bătrâni și tineri deopotrivă. Există un loc în casa Tatălui pe care numai tu poți să-l ocupi. Și vei începe prin a-l găsi chiar aici, unde îi dai viața ta lui Isus. Îmi venea să chiui de bucurie. Din nou, mi-am amintit de vorbele bunicii: „Ești exact așa cum Dumnezeu te-a creat să fii, nu lăsa pe nimeni să-ți spună altceva.”

— Imediat vă voi ruga să veniți în față, ne-a spus domnul Moody, să veniți la Isus. Și, cine știe, poate e ultima ta ocazie ca să accepți invitația Lui. Am predicat în

noaptea Marelui Incendiu din Chicago, dar când am auzit clopotele de alarmă bătând, am dat drumul credincioșilor fără a le oferi această invitație. În acea noapte, în jur de trei sute de oameni și-au pierdut viața. Poate unii dintre ei voiseră să-și predea viața lui Isus – dar nu le-am dat ocazia să facă asta.

După incendiu, mi-am jurat să nu mai țin o altă predică fără să chem oamenii să vină la Cristos. Aceasta e invitația ta. Vino. Brațele Tatălui sunt larg deschise, așteptându-te să vii acasă.

Doream să ies în față. Predica domnului Moody a fost cea mai convingătoare predică pe care o auzisem vreodată. Louis și câțiva dintre prietenii lui s-au dus în fața scenei și atunci am înțeles ce a vrut să spună el când a zis că se va ruga împreună cu oamenii la terminarea evanghelizării. Dar am rămas pe locul meu. Nu puteam s-o las pe mătușa Birdie singură, iar dacă o trăgeam în față după mine, ar fi fost prea tulburată. În schimb, mi-am închis ochii și m-am rugat în tăcere.

Bine, sunt a Ta. Tot ceea ce vrei să fac, Doamne, voi face. Știu că îmi vrei numai binele, la fel ca și tatăl meu, când încearcă să-mi organizeze viața. Tu știi mai bine decât el ce ar trebui să fac cu viața mea. Vreau să ți-o ofer chiar acum.

În timp ce oamenii se îngrămădeau în față, corul cânta cântecul cu păstorul care-și căuta oaia pierdută. Lacrimile îmi curgeau încet pe față. Dumnezeu mă iubea! Părea incredibil. Dumnezeu a fost la fel de hotărât și de doritor să mă găsească cum fusesem eu încercând s-o găsesc pe sărmana mătușă Birdie care se pierduse. M-a căutat ca să mă aducă acasă la El la fel de sârguincios ca și mine căutând-o pe mama. M-a căutat la fel de mult cum bunica o căutase pe mama, la fel de mult cum tata și-a căutat fratele prin toate barurile din Chicago. Atât de mult mă iubea Dumnezeu.

Am rămas la locul meu, în timp ce serviciul religios se încheia, luminile se aprindeau și oamenii începeau să plece. Pe cât de ciudat și neadevărat ar putea suna, pentru prima dată de când mă părăsise mama, m-am simțit iubită. Încă nu știam ce îmi rezerva viitorul și totuși eram sigură că dacă voi veni acasă la Tatăl meu ceresc, atunci voi putea înfrunta orice mi s-ar întâmpla în viață.

Voi depune același efort în a-L cunoaște pe El ca acela pe care l-am depus învățând toate regulile de conduită ale madamei Beauchamps. Îmi voi descoperi „chemarea”, după cum o numise bunica mea. Îi voi sluji lui Dumnezeu așa cum vrea El s-o fac.

Încă mă aflam la teatru, pe locul meu, învăluită de dragostea lui Dumnezeu, când Louis urcă pe culoar să mă găsească. Am revenit cu picioarele pe pământ, văzând mulțimile ieșind încet din amfiteatru și auzind murmurul vocilor entuziasmate.

— A fost minunat, i-am zis eu. Îți mulțumesc că m-ai invitat.

— Mă bucur atât de mult că ai venit azi, Violet. Nici nu știi cât de mult înseamnă asta pentru mine – și pentru viitorul nostru.

Mi-am amintit de promisiunea mea pripită de a mă căsători cu Louis Decker. Care era voia Domnului în legătură cu mine? Înțelegeam acum de ce Louis nu avea nevoie de dragoste și romantism; avea dragostea lui Dumnezeu. Atunci, de ce era așa de nerăbdător să mă curteze? Nu-mi mărturisise niciodată dragostea sa și totuși părea să fie într-o mare grabă să se căsătorească cu mine, în ciuda faptului că de-abia ne cunoșteam unul pe celălalt. Mă iubea sau nu mă iubea?

— Weekendul acesta sunt implicat la o altă evanghelizare, spuse Louis. Am putea merge împreună, am lucra cot la cot. Tu ai putea cânta la pian, iar eu...

— Pot să te întreb ceva?

— Bineînțeles.

— Pari atât de ocupat cu școala, cu voluntariatul de la centrul de ajutor social, cu campania domnului Moody. De ce mă curtezi chiar acum? Aș zice că aceasta e ultima din preocupările tale.

— De fapt, se află în capul listei mele. E o biserică aici, în Chicago, pe care mi-ar plăcea tare mult s-o păstoresc după ce absolv seminarul, dar consiliul bisericesc e reticent în a angaja un celibatar. Ar prefera un pastor așezat la casa lui, cu o soție, în special, o soție care să-i fie alături în munca pastorală. Mă uitam la el, nevenindu-mi să cred.

— Așadar, dacă nu ești căsătorit, nu vei fi primit în slujbă?

— Vor da prioritate unui candidat căsătorit.

Știrea că Louis se folosea de mine ca să-și asigure un loc de muncă m-a șocat. Dar ca să fiu sinceră, nu mă folosisem și eu de Louis? Îl rugasem să mă ducă la locuința femeii boeme, iar azi venisem la evanghelizare pentru că Louis îmi promisese să mă ajute s-o caut pe mama.

— Apropo, Violet, la ce oră vine tatăl tău sâmbătă? Aș vrea tare mult să-l cunosc și să-i cer permisiunea de a te curta. Apoi, voi putea spune consiliului bisericii că într-adevăr curtez pe cineva.

— De ce eu, Louis? E faptul că știu cânta la pian un plus?

— Da, unul mare. Dar nu e numai asta. Ai fi surprinsă să știi cât de greu e să găsești o femeie dornică să se căsătorească cu un pastor. Când am aflat că vii din familia unui pastor, am știu că vei înțelege ce presupune asta. Am cel mai mare respect pentru bunica ta. E o femeie atât de minunată.

A trebuit să mă uit în altă parte, bulversată de ceea ce spunea Louis. Nu pomenise niciuna din calitățile mele sau ce anume îl atrăsese la mine. Adevărata Violet Rose Hayes nu părea să conteze deloc când mă alesese. Și încă nu amintise nimic de dragoste.

Gândurile îmi zburau într-o mie de direcții, încercând să diger vorbele lui Louis. Din nou, nu eram atentă la mătușa Birdie. Ea se întoarse înspre Louis și îl împunse cu degetul în piept.

— De ce nu lupți în război, tinere?

— Nu înțeleg. La ce război vă referiți?

— La Războiul Civil, bineînțeles.

Cum mătușa Birdie era cu spatele înspre mine, am început să gesticulez din mâini și din cap, încercând să-i spun lui Louis să nu răspundă. Însă – el nu s-a prins.

— Cred că greșiți, doamnă Casey. Războiul...

Se opri, când l-am apucat de braț.

— Louis, pot să vorbesc cu tine, te rog?

— Imediat, Violet. Și-a tras mâna. Doamnă Casey, războiul acela a fost demult.

— Louis, oprește-te! M-am pus între ei, dar era prea târziu. Mătușa Birdie îl auzise deja.

— Da? Războiul s-a terminat, în sfârșit? Oh, asta e minunat! Ai auzit ce-a zis, Violet? Războiul s-a terminat!

— Vino, mătușă Birdie. Ar trebui să mergem acum.

Am luat-o de braț și am reușit s-o îndepărtiez de el, mișcându-ne atât de repede cât puteam s-o fac pe ea să meargă.

— De ce nu mi-ai spus că s-a terminat, Violet? Matilda citește ziarul în fiecare zi și nici ea n-a zis nimic despre asta. Cred că Gilbert îmi va scrie curând ca să-mi dea vestea cea bună.

— Poate chiar azi vei primi o scrisoare. Hai să mergem acasă să vedem.

Încercam s-o scot din teatru, dar mulțimea încă nu se împrăștiase. Oamenii stăteau vorbind pe culoare și în foaier, iar noi de-abia ne puteam mișca.

Nu mi-am dat seama că Louis ne urmase, până când mătușa Birdie s-a întors și l-a întrebat:

— Am câștigat războiul, tinere? Am eliberat sclavii?

— Da, Nordul a câștigat și sclavii sunt liberi. Dar Războiul Civil s-a terminat în 1865, doamnă Casey, și acum suntem în...

— Louis, nu!

A fost prea târziu.

— .. anul 1893. Războiul s-a terminat în urmă cu 28 de ani.

— Oh, nu se poate să fie adevărat, făcu mătușa Birdie. Dacă războiul s-a terminat atât de demult, atunci ce s-a întâmplat cu soțul meu?

A urmat o tăcere adâncă pe care niciun cuvânt n-o putea umple.

— Te rog, hai să mergem acasă, mătușă Birdie, imploram eu.

— Poate acel soldat știe, a zis ea, gesticulând.

— Acela nu e soldat. E un plasator. Trebuie să mergem acasă.

— Soțul dumneavoastră a murit? Întrebă Louis. L-am lovit peste braț. Din nou, a fost prea târziu.

— A murit? a repetat mătușa Birdie. A murit? Gilbert al meu n-a venit acasă... el s-a dus... el e în...

Privirea plină de durere ce, dintr-odată, i se așternu pe față mi-a frânt inima. Am știut că eu eram vinovată pentru c-o smulsesem din căminul ei ocrotit, dar m-am descărcat pe Louis.

— Nu puteai să îți ții gura?

— Nu înțeleg ce se petrece, Violet.

— Acel groaznic antreprenor a venit la mine acasă, a început să plângă bunica. Era îmbrăcat tot în negru... și a zis... a zis că Gilbert e mort! Am tras-o pe mătușa în brațele mele și am îmbrățișat-o strâns în timp ce deslușea, în sfârșit, adevărul. Durerea ei era sfâșietoare.

— S-a dus... s-a dus! Oh, Gilbert al meu? dragostea mea – s-a dus pentru totdeauna!

— Îmi pare rău, mătușă Birdie! Îmi pare atât de rău.

Am plâns împreună cu ea. Iubitul ei soț era mort, lăsând în urmă un gol pe care nimic nu-l umpluse.

Mi-am adus aminte de ziua în care am aflat că mama plecase. Mă plimbam prin dormitorul ei, căutând-o, și i-am găsit patul gata făcut. În cameră încă se

simțea mirosul parfumului ei de trandafiri, dar hainele și pantofii ei nu mai erau în șifonier. Tata s-a așezat pe pat lângă mine și mi-a zis că mama era bolnavă – că plecase ca să se facă bine. Îmi amintesc de golul dureros pe care l-am simțit, de adâncă suferință, de sentimentul pierderii. Mă mințise și, în sfârșit, am înțeles de ce.

— De ce a trebuit să-i spui adevărul? l-am întrebat eu pe Louis.

— Pentru că minciuna e un păcat. Satan e tatăl minciunilor.

— Ei bine, câteodată e mai bine să nu spui nimic. Câteodată e mai bine să spui o vorbă bună și alinătoare decât crudul adevăr.

Louis părea încurcat, nu știa ce să facă. A încercat să-mi ofere batista sa, dar am dat din cap că nu o vreau. Nu îndrăzneam să-mi eliberez brațele din jurul mătușii Birdie, temându-mă că se va face țandări asemenea unei vase sparte.

— L-a cunoscut soțul ei pe Cristos? a întrebat Louis. Crezi că e în rai?

— Taci odată, Louis!

Insensibilitatea sa m-a înfuriat. Am știut că nu m-aș putea căsători niciodată cu Louis Decker.

— De ce a trebuit să-i spui?

— Îmi pare rău, Violet. N-am știut... Ce pot să fac?

— Du-te și oprește o trăsură ca s-o pot duce acasă.

— Vă pot duce eu...

— Nu! Nu vreau să ne duci tu. Doar găsește-ne o trăsură. Ne vedem în față, afară, în câteva minute.

S-a îndepărtat grăbit.

Mătușa Birdie plângea ca și cum nu se va mai putea opri niciodată. Am strâns-o tare în brațe, murmurând: „Șșș, șșș...”

Nu puteam să-i spun: „Totul va fi bine”, pentru că știam că nu va fi. Eram ținta multor iscodiri nepoliticoase și a multor priviri ciudate, dar nu-mi păsa. Câțiva din membrii corului și oameni din echipa domnului Moody au încercat să se apropie de noi, cu o vădită îngrijorare, dar i-am îndepărtat. Eu eram vinovată pentru c-o trăsesem după mine în căutarea mea inutilă. Lucrul cel mai bun pe care puteam să-l fac pentru ea era s-o duc acasă.

Pe când am ajuns la ieșire, Louis chemase o trăsură și ne aștepta. Eu și mătușa Birdie am urcat. Am plâns tot drumul spre casă.

Adevărul doare. Dragostea aduce câteodată multă durere cu ea. Acestea au fost lecțiile grele pe care le învățasem vara aceasta, în trecut, adesea, încercasem să evadesc din lumea dureroasă a adulților cu ajutorul imaginației, visând că un tânăr și chipeș locotenent va veni să mă salveze sau că un mare impresar îmi va

descoperi talentele muzicale și mă va lua cu el, departe. Îmi imaginasem cavaleri în armuri strălucitoare și tărâmurii de basm ca să scap de reguli, de plictiseală sau de durere, mi-o imaginasem chiar și pe mama venind înspre ușa de la intrare, întreagă și din nou sănătoasă. Dar acum, am înțeles că o viață de asemenea evadări ducea la o viață asemenea vieții mătușii Birdie.

Imaginația mea era un dar pentru mine, dar trebuia să trăiesc în lumea reală. Vara aceasta, ochii mei au văzut sărăcie, crimă, abuz, iar eu trebuia să-mi folosesc imaginația – nu ca să evadesc, ci ca să ajut oameni ca Irina și Katya; ca să realizez și eu ceva aidoma femeilor de la Pavilionul Femeii. Nu puteam să fac ceea ce făceau Jane Addams, bunica mea și mătușa Matt, dar, la timpul potrivit, îmi voi găsi și eu locul.

Mătușa Birdie încă jelea, când trăsura opri în fața casei noastre. Am văzut pe cineva stând pe scările de la intrare și nu mi-a venit să cred. Era Silas McClure. A sărit în picioare și s-a grăbit înspre trăsura ca s-o ajute pe mătușa Birdie să se dea jos, în vreme ce eu l-am plătit pe birjar.

— Ce faci aici? l-am întrebat eu. Nu mergem la târg până mâine seară.

— Știu. Am venit ca să-ți arăt ceva.

— Ei bine, nu e momentul potrivit. Mătușa Birdie a suferit un șoc teribil.

— Ce s-a întâmplat?

— Gilbert al meu a murit, se tângui ea.

S-a mutat în brațele lui Silas. El a închis ochii, în timp ce-o ținea în brațe, legănând-o ușor, plin de compasiune.

— Îmi pare atât de rău să aud asta, doamnă Casey. Atât de rău.

— Vino înăuntru, Silas, am zis după o clipă. Nu puteam s-o las să plângă pe scările de la intrare ca toată lumea s-o vadă și, în plus, încă se agăța de Silas.

A condus-o pe mătușa Birdie în salon și s-a așezat lângă ea pe canapea. S-a uitat în jur ca și cum vedea pentru prima dată această cameră, apoi a început din nou să plângă.

— Gilbert... Oh, iubirea mea, Gilbert al meu! Ce mă voi face fără tine? Cum aș putea trăi mai departe?

Habar n-aveam cum s-o consolez. Nu puteam decât să plâng împreună cu ea.

— Antreprenorul a venit și mi l-a adus pe Gilbert într-o ladă de lemn!

Silas îi luă mâinile moi în ale sale.

— El nu era în sicriu, doamnă Casey. Gilbert e viu și e în cer cu Dumnezeu, unde va trăi veșnic. El așteaptă acolo, așteaptă învierea morților. Isus a înviat din

morți de Paști – și asta înseamnă că toți copiii Lui vor învia într-o zi. Gilbert vă așteaptă.

Cuvintele lui m-au uimit. Cum poate un hoț ca Silas să vorbească dintr-odată ca un predicator? Trebuie s-o fi uimit și pe mătușa Birdie, pentru că s-a oprit din plâns și s-a uitat la el mirată.

— Da..., a murmurat ea. Așa mi-a promis Gilbert în ziua când a plecat. Mi-a promis că vom fi din nou împreună – dacă nu aici, pe pământ, atunci în paradis.

— Doamnă Casey, mai spuneți-mi o dată de ce a plecat Gilbert în război.

A tras aer adânc în piept, cutremurându-se, ca și cum și-ar aduna toate puterile.

— Voia să pună capăt sclaviei. A muncit din greu ca s-o abolească – participând la întruniri, scriind articole. Ani și ani întregi. Amândoi am fost implicați în asta. M-a întâlnit pentru prima dată la o întrunire a Societății Aboliționiste din Chicago și s-a îndrăgostit de mine.

— Știți, a murit ca un erou. Sclavii sunt toți liberi. Milioane de bărbați, femei și copii – și nu vor mai trebui să sufere ca sclavi de aici înainte. Soțul dumneavoastră a făcut tot ce a putut ca această țară să fie un loc mai bun.

— Așadar a meritat să moară pentru libertatea lor?

— Absolut, doamnă Casey. Și știți ceva, el e încă aici cu dumneavoastră. Nu-i pierdem niciodată pe cei pe care îi iubim pentru că-i purtăm cu noi în inimile noastre. Când iubim pe cineva la fel de mult cum l-ați iubit dumneavoastră pe el, suntem schimbați. Devenim mai buni. Astfel cei dragi nouă rămân mereu cu noi. Suntem niște oameni noi de dragul lor.

— Și tu ai pierdut pe cineva drag? Întrebă ea.

— Pe mama – Dumnezeu s-o odihnească. Dar îmi aduc aminte de toate lucrurile care m-a învățat și de sacrificiile pe care le-a făcut ca să mă crească – și o port cu mine aici, în inima mea.

— Gilbert obișnuia să ajute sclavii fugari să ajungă în Canada. Risca să ajungă la închisoare doar ca ei să poată fi liberi. Eram o persoană fricoasă, dar el m-a învățat să fiu curajoasă.

— Și el vrea să fiți curajoasă și acum, nu credeți? Atâta vreme cât vă amintiți de dragostea sa, el va fi mereu cu dumneavoastră.

— Dar nu-l pot strânge în brațe. Îmi e dor de îmbrățișarea sa...

— Știu, știu. De aceea Dumnezeu ne dă prieteni pe care să-i îmbrățișăm.

Silas a tras-o pe mătușa Birdie în brațele sale și a lăsat-o să plângă. Mă uitam copleșită de uimire, conștientă că eu n-aș fi fost în stare s-o mângâi așa cum o făcea el.

— Vă trimitea scrisori, doamnă Casey? a întrebat el după un timp. Eu am scrisori de la mama și, câteodată, când le citesc, mă ajută să-mi amintesc de vocea și de zâmbetul ei.

— Da. Se dădu puțin înapoi ca să se uite la Silas. Am toate scrisorile lui. Pe toate pe care mi le-a trimis. Vorbea atât de mult despre lucrurile pe care le-a văzut în Virginia și despre modul îngrozitor în care erau tratați sclavii. Asta îl făcea să-și dorească să lupte cu toată puterea lui pentru ei.

— Pare un om minunat, doamnă Casey.

Pe când bunica ajunsese acasă, lacrimile mătușii Birdie secaseră, în sfârșit. Dar știam că bunica ne va vedea ochii roșii, umflați și batistele ude și își va da seama că ceva se întâmplase. Am sărit de pe canapea și am tras-o de o parte.

— Ce s-a întâmplat, Violet? Birdie se simte bine?

— Louis Decker i-a spus adevărul despre război, i-am șoptit eu.

— Louis a făcut asta? Dar de ce?

— A zis că Satan e tatăl minciunilor.

Încă eram furioasă pe Louis și voiam ca și bunica să fie.

— Oh, Doamne! Vino aici, Birdie dragă.

Silas a ajutat-o pe Birdie să se ridice, iar bunica a condus-o sus, în camera ei. Am inspirat ușor și m-am întors înspre Silas. Când îmi aminteam tot ce-i spusese mătușii Birdie ca să-i aline durerea, nu puteam decât să mă holbez la el, plină de uimire.

— Nu știu ce m-aș fi făcut fără ajutorul tău. Ai știut exact ce să spui. Mulțumesc.

De unde îi veniseră toate acele cuvinte frumoase despre Isus și rai? Fuseseră ele doar un discurs memorat asemenea celui pentru Tonicul Nutritiv al doctorului Dean? Nu credeam asta – Silas chiar păruse a crede ce spune. Dar atunci de ce se înhăitase cu hoții? De ce nu-și dezvăluise și înainte această latură a sa? Era el și în aceste momente un șarlatan versat?

— Ascultă, ar trebui să plec, zise el, îndreptându-se spre ușă.

— Așteaptă. N-ai zis că ai ceva să-mi arăți? E ceva în legătură cu mama?

— Nu e nimic important. Mai poate aștepta până mâine seară.

— Ai bătut atâta drum până aici, Silas. Trebuie să fi aflat ceva important.

Și-a frecat fruntea de parcă l-ar fi durut. I-a trebuit mult timp până să răspundă.

— Mătușa ta spunea întruna că mamei tale îi plăcea teatrul și am început să mă întreb dacă nu cumva e o actriță sau așa ceva. Așa că am cercetat și am găsit o dansatoare de cabaret cu numele Angelina. Fără nume de familie. N-am vorbit cu ea, dar am reușit să-i fac o fotografie. Aveam de gând să ți-o arăt să vezi dacă o recunoști, dar... nu e momentul potrivit.

— Vreau s-o văd.

Ezita foarte tare să mi-o dea. Când, într-un final, l-am convins să mi-o arate, am înțeles imediat și de ce. Femeia purta un costum de harem ce aducea cu o imagine din O mie și una de nopți. Abdomenul îi era gol. Era foarte frumoasă și avea părul negru și ondulat ca al meu, dar inima mea s-a împotrivit ideii că ea era mama mea.

— Nu i-am zis nimic acestei femei despre tine, continuă Silas, pentru că nu am crezut că e o idee bună să dăm buzna în viața ei până când nu suntem siguri că e ea. Dacă vrei, mă voi întoarce și voi vorbi cu ea.

— Nu, nu vreau să plece din nou. Te rog spune-mi unde e. Măine, ar putea fi ultima mea ocazie s-o văd, înainte ca tata să vină să mă ducă acasă.

— Nu cred că ar trebui să mergi acolo...

— De ce? Am fost în blocurile imigranților, în cartierele sărace cu bunica și la Steagul Piraților cu tine... Poți să mă însoțești mâine?

— Violet, nu din cauza cartierului mă îngrijorez. Zâmbetul de pe fața lui Silas dispăru. Arăta trist.

— Mă îndoiesc că e mama ta.

— De ce? Ce anume îmi ascunzi?

A ezitat vreme îndelungată înainte de a zice:

— Femeia aceasta dansează într-un teatru burlesc.

Ar fi trebuit să fiu pregătită pentru acest adevăr, după câte-mi spusese bătrâna boemă despre strămoșii mei țigani, dar nu eram. Îmi părea rău că venisem la Chicago. N-aș fi încercat niciodată s-o caut pe mama, dacă aș fi știut că doare așa de tare. Îmi era mai bine să fi trăit într-o minciună, la fel ca mătușa Birdie.

— Nu poate fi ea, am strigat eu. Ea nu e mama mea!

Crezusem că nu mai aveam lacrimi, dar acum nu le mai puteam opri. Mi-am acoperit fața cu mâinile, plângând. Următorul lucru pe care-l știu e că Silas mă trase în brațele sale ca să mă mângâie așa cum o făcuse și cu mătușa Birdie. Mirosea a apă de colonie. Mi-am îngropat fața în umărul lui și-am plâns cu suspine.

Nu știu cât timp am stat așa, până mi-am revenit în fire. Comportamentul meu era cât se poate de necuviincios. M-am tras din brațele sale și m-am uitat în altă parte, rușinată. Mi-a oferit batista sa ca să-mi șterg ochii.

— Îmi pare rău, am smiorcăit eu. A fost prea mult plâns aici, în după-amiaza aceasta. Îmi pare rău că ai fost martor la așa ceva.

— Nu, mie îmi pare rău, Violet. N-ar fi trebuit să-ți arăt poza, când erai deja atât de necăjită. Nici măcar nu știm dacă e mama ta. Știi, ar putea să nu fie ea.

— Nu e, am zis eu, deși știam că e ea.

— Oricum, a zis el oftând, ar trebui să plec acum și să te las pe tine și familia ta să vă reveniți. Presupun că te voi vedea mâine seară la târg, împreună cu logodnicul tău?

— Nelson nu e logodnicul meu.

— Înțeleg.

Silas se străduia să nu zâmbească, dar îmi dădeam seama că vestea îl bucura nespus.

— Ei bine, vorbim mai multe mâine seară.

— Mulțumesc încă o dată că ai ajutat-o pe mătușa. Nu știu cum te voi putea răsplăti vreodată.

— Nu e nevoie.

Și-a luat pălăria, apoi s-a întors înspre mine, privindu-mă vreme îndelungată. Nu puteam decât să-mi imaginez cât de groaznic arătam cu ochii injectați de la plâns și cu nasul înroșit. Dar privirea lui duioasă mi-a dat de înțeles că nu observase.

— La revedere, Violet.

— Cu bine, Silas.

Când a plecat, m-am dus cu fotografia la fereastră și am tras draperiile ca s-o pot vedea la lumină. Unsprezece ani trecuseră de când o văzusem ultima dată pe mama, dar ea arăta neschimbată. M-am împotrivit lacrimilor ca să nu-mi încețoseze privirea. Măcar de mi-ar fi spus Silas unde o găsisese.

M-am hotărât să studiez fundalul fotografiei pentru indicii. Atunci am zărit familiarele grinzi și suporturi de oțel care susțineau roata domnului Ferris. Erau inconfundabile. Totodată, am văzut ceva ce semăna cu o cămilă, ascunsă pe jumătate de brațul mamei mele și mi-am adus aminte că am văzut un beduin cu o cămilă în ziua în care vizitasem Midway-ul cu Silas. Herman Beckett refuzase să viziteze Midway-ul din cauza dansatoarelor exotice, îmbrăcate necuviincios. Mary cea Nefericită le numise *dansatoare hootchy-kootchy*.

Această poză cu mama mea fusese făcută în Midway, la Expoziția Mondială Columbiană. Eram sigură de asta. Mâine seară, când Nelson mă va duce la târg, mă voi duce în Midway și-o voi găsi.

M-am grăbit sus ca să mă stropesc cu apă rece pe față și să încerc să-mi revin de la toate evenimentele de peste zi – când am realizat că încă aveam în mână batista de la Silas. Era făcută din inul de cea mai bună calitate, monogramată cu fir albastru de mătase. Dar nu era nici S de la Silas, nici M de la McClure. Era monogramată cu litera A. Fără îndoială, Silas o furase.

Avea atât de multe calități extraordinare – de ce trebuia să fie hoț?

Vineri, 14 iulie 1893

În ultima mea zi în Chicago am rămas acasă. Ar fi fost ultima mea ocazie să fac vizite sociale cu mătușa Agnes, dar devenisem conștientă de toată acea prefăcătorie. Am primit un bilet în care Louis Decker își exprima regretul, întrebându-mă dacă încă îl mai poate cunoaște pe tatăl meu sâmbătă, dar eram mult prea dezamăgită de el ca să-mi doresc să-l revăd.

Bunica a plecat la centrul de ajutor social, promițându-mi să se întoarcă împreună cu Katya. Eu și mătușa Matt am rămas acasă ca s-o liniștim pe mătușa Birdie.

— Cât timp îi va lua să uite din nou? am întrebat-o pe mătușa Matt în vreme ce ajutam la aranjarea farfuriilor de la micul-dejun.

— Depinde de fiecare dată. Poate o săptămână. Nu putem decât să ne rugăm și să sperăm că se va întâmpla mai devreme.

— Îmi pare așa de rău, mătușă Matt. Mă simt ca și cum eu aș fi singura vinovată.

— Câteodată adevărul e foarte dureros, Violet. Vreau să-ți amintești de asta, dacă o să-ți găsești mama într-o bună zi. Nu mi-ar plăcea deloc să te văd suferind.

Am dat din cap și mi-am înăbușit lacrimile. Știam deja că mama era o dansatoare la un teatru burlesc.

În acea după-amiază, bunica a adus-o cu ea acasă pe Katya. Eram în bucătărie, pregătind o tavă cu ceai pentru mătușile Birdie și Matt, dar și două cești pentru mine și Katya.

— Permite-mi să duc această tavă sus la mătușile mele, i-am zis eu, și apoi vom sta de vorbă. Du-te, te rog, în salon, și simte-te ca acasă.

Când m-am întors, ea era tot în bucătărie. Am luat cele două cești de ceai.

— Să mergem să ne așezăm, i-am repetat, arătându-i salonul cu un gest al capului.

— Oh, nu. N-aș putea face asta.

— De ce nu?

Am crezut că ezitarea ei se datora neîncrederii, dar motivul ei m-a surprins.

— Nu se cuvine ca o persoană ca mine să stea în salonul dumneavoastră. Sunt doar o servitoare.

— Katya, e cât se poate de cuviincios, dacă te invit eu. A scuturat puternic din cap.

— Nu, nu, n-aş putea.

— Bine, cum vrei.

Am aşezat ceştile noastre pe masa din bucătărie şi m-am lăsat într-un scaun, indicându-i şi ei să se aşeze. A ezitat şi, oricât de mult uram să fac asta, am ştiut că va trebui să-i poruncesc ca unei servitoare.

— Stai jos şi bea-ţi ceaiul, Katya. Avem de vorbit.

I-am oferit lapte şi zahăr, dar le-a refuzat, evident fiind neobişnuită să fie servită de altcineva. Era fricoasă şi sperioasă ca o vrăbiuţă.

— Katya, te rog relaxează-te. Vreau să fiu prietena ta. Am vorbit serios zilele trecute. Vreau să vă ajut pe tine şi pe Nelson.

— Dar de ce m-aţi ajuta? Dumneavoastră vă veţi căsători cu el.

— Nu. Nu mă voi căsători cu Nelson. Vreau să te ajut pentru că... pentru că dragostea e aşa de scumpă şi poate aşa de trecătoare, că trebuie să ţinem strâns de ea când o întâlnim. Mătuşa Birdie m-a învăţat asta. Soţul ei a murit cu aproape treizeci de ani în urmă şi încă îl mai jeleşte. Aşa m-am decis să vă ajut pe tine şi pe Nelson să găsiţi o cale de a fi împreună.

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Dar nu sunt o soţie potrivită pentru el...

— Opreşte-te. Te înşeli. Cea mai potrivită soţie pentru Nelson e cea care îi va aduce dragoste şi bucurie. Trebuie să uiţi că ai fost vreodată o servitoare şi să începi să te gândeşti la tine ca la o femeie – o femeie foarte frumoasă. Singura diferenţă între noi două e locul unde ne-am născut, iar locul de naştere n-are nimic de-a face cu ceea ce suntem noi înăuntrul nostru. Dacă eu am putut învăţa toate acele maniere, şi tu poţi – dacă vrei asta, bineînţeles. Vrei?

— Fac orice pentru Nelson.

— Bine. Atunci, ia-ţi ceaşca şi vino în salon. Ne vom aşeza acolo ca două tinere domnişoare manierate şi ne vom bea ceaiul.

M-am ridicat din scaun şi m-am îndreptat înspre salon, indicându-i lui Katya să stea pe canapea lângă mine. S-a aşezat, dar tot rigidă şi simţindu-se inconfortabil.

— Uită-te la mine şi fă exact ce fac eu.

— Întotdeauna mă uit la doamnele distinse, când servesc la masă.

— Asta e bine. Imaginează-ţi că eşti una din acele doamne.

Oricum, totul e numai un rol.

— Nu ştiu acest cuvânt „rol”.

— Înseamnă să te prefaci, ca într-un spectacol la teatru. Toată lumea se prefacă a fi cine nu este. O băgam în ceață. Ascultă, tu a trebuit să înveți niște reguli ca să fii o servitoare bună, nu-i așa? Să fii doamnă e doar o chestiune de a învăța alte noi reguli. Spune-ți că ești o doamnă, imită-le pe celelalte doamne – și foarte curând vei începe să crezi că ești o doamnă.

Mi-am ridicat ceașca și am înghițit cu delicatețe. Katya a făcut la fel, dar i-am văzut ceașca tremurându-i în mână.

— În seara aceasta vom merge la un club privat la târg. Nelson va veni după noi și...

I se tăie respirația.

— El știe că sunt aici?

— Nu încă. Ascultă, vom face un experiment. Din nou, părea derutată de noul cuvânt. Ce vreau să spun e că, în seara aceasta, tu și Nelson veți avea ocazia să fiți împreună în lumea lui – așa cum ai încerca o rochie ca să vezi dacă ți se potrivește. Dacă decideți să vă căsătoriți, atunci vei merge cu el tot timpul în locuri elegante. Acum, termină-ți ceaiul și vom urca la mine în dormitor ca să încerci niște rochii.

— Nu pot urca în camera dumneavoastră! Poate e o cameră aici jos unde mă pot îmbrăca? O cameră a servitorilor?

— Ai uitat deja prima lecție? Trebuie să te debarasezi de ideea că ești servitoare. Cineva mi-a zis ieri că atunci când iubim pe cineva, suntem schimbați – devenim oameni mai buni. Lasă dragostea lui Nelson să te schimbe, Katya. Spune-ți că ești la fel ca mine. Acum, haide.

Am dus-o pe scări în sus, la mine în dormitor. Aveam aproape aceeași măsură, așa că a fost ușor s-o îmbrac cu una din rochiile mele. Avea o eleganță atât de naturală și grațioasă, că nu va trebui niciodată să exerseze cu o carte pe cap. Am ajutat-o să-și prindă părul frumos, de culoarea grâului într-o coafură înaltă, apoi am dus-o jos ca să se vadă în oglinda din hol.

— Vezi? Arăți minunat și ești elegantă ca orice altă doamnă.

— Dar toată lumea va auzi că engleza mea nu e corectă.

— Stai lângă mine. Voi răspunde eu în locul tău. În plus, pentru ei toți, ai putea fi o elegantă doamnă europeană venită la Chicago ca să viziteze târgul.

— Mi-e așa de teamă. Ce va zice Nelson când mă va vedea?

— Nu știu, dar vom afla curând. Ascultă, seara aceasta s-ar putea să nu iasă așa cum sperăm noi, dar nu vrei să știi adevărul? Nu vrei să vezi dacă te iubește suficient cât să încerce să facă lucrurile să meargă?

Așa cum ne-am așteptat, Nelson a fost atât de șocat, când ajunse la ușă și o văzu pe Katya, că nu mai fu în stare să scoată niciun sunet. Nici nu trebuia. Privirea-i tandră vorbi în locul lui. Am văzut dragostea profundă pe care el și Katya o împărtășeau, întipărită pe fețele lor, și i-am invidiat. Aveam trei cereri în căsătorie, dar niciunul din pețitorii mei nu mă privise vreodată așa.

— Cred că ar trebui să mergem cu trăsura ta pe domeniul târgului, i-am zis eu lui Nelson.

A dat din cap absent. Nu-și mai putea dezlipi ochii de la Katya. Aș fi putut sugera să mergem în lenjerie de corp și ar fi dat din cap la fel. I-am explicat motivele, chiar dacă el nu le-a auzit.

— Dacă mergem cu trăsura, putem evita să ne întâlnim cu picurii de apă ce vor aștepta să se îmbarce pe vapor. Ar putea să pună prea multe întrebări. Și după cum îi cunosc, se vor alinia s-o curteze pe Katya înainte ca vaporul să părăsească docul.

— Ce înseamnă „picuri de apă”?

— Așa le spun eu prietenilor lui Nelson care arată, se comportă și gândesc la fel. Sunt precum picăturile de apă, toți identici.

A dat din cap, dar am văzut că tot nu înțelesese. S-o joc pe zâna cea bună în această poveste a „Cenușăresei” s-ar putea să fie mai greu decât mi-am imaginat. M-am gândit la mama, încercând să se acomodeze la viața din Lockport. Trebuie să-i fi părut o lume cu totul străină.

Ne-am urcat în trăsura lui Nelson și am pornit la drum. Nelson stătea aproape de Katya, ținând-o de mână tot drumul. Eu m-am așezat în fața lor, dând instrucțiuni, asemenea mătușii Agnes ori de câte ori mă ducea undeva.

— O voi prezenta pe Katya ca prietenă a mea. Totul e adevărat, până acum. Dar tu, Nelson, va trebui să mă conduci pe mine la cazinou, nu pe ea. Prietenii tăi vor deveni suspicioși, dacă sosești cu o altă femeie la braț, după ce m-ai curtat pe mine toate aceste săptămâni.

— Îmi pare rău, i-a zis el lui Katya. Urăsc să mă prefac.

— Toată viața ta e prefăcătorie! am zis eu. E îngropată până la genunchi în falsitate. Îți amintești când am vorbit despre asta? Și cât de mult o uram amândoi? Nu renunți la nimic, Nelson. Câștigi o viață adevărată. Și dragostea adevărată.

Nelson era din ce în ce mai agitat pe măsură ce ne apropiam de târg. La fel și Katya. Ea se îngrijora în privința bunelor maniere, dar el trebuia să recupereze o grămadă din banii tatălui său.

— Ești sigură că acest tip McClure va veni? mă întrebă el.

— Așa a zis. N-am de ce să mă îndoiesc de el.

— Dar va avea banii la el? Trebuie să am la mine bani, Violet.

— Ascultă, dacă într-adevăr îți dă un împrumut, cred că ar trebui să-l folosești ca să-i plătești tatălui tău, în loc de a-i juca din nou.

— E imposibil. Trebuie să câștig suficient ca să-i plătesc tatălui și să-mi mai și rămână ca să mă pot descurca singur. Să-mi preiau viața în propriile mâini.

— Dar ai putea, în același timp, să pierzi totul și să sfârșești de două ori mai rău decât ești acum.

A dat din cap.

— Trebuie s-o fac. De dragul lui Katya.

— Dacă oamenii te respectă, Nelson, ei îți vor respecta și soția aleasă. Cei care n-o acceptă pe Katya, nu merită să-ți fie prieteni. Las-o să fie ea însăși, nu o copie a surorilor înfumurata și Năzuroasa. Tu te-ai îndrăgostit de ea, îți amintești? Nu de ele. Tu și eu, amândoi, putem să ne jucăm rolul și să ne prefacem, dar suntem mult mai fericiți când suntem noi înșine.

Asta încercase să-mi spună mie bunica. „Fii exact așa cum te-a creat Dumnezeu, nu lăsa pe nimeni să-ți spună altceva.” Încă nu eram sigură ce vreau să fac cu viața mea, dar o perfecționam și eliminam câteva posibilități. Nu-mi doream o viață în cercul social al lui Nelson, trăind cu toate acele reguli și maniere sufocante pe care le învățasem la Școala pentru Domnișoare a madamei Beauchamps – oricât de bogat ar fi soțul meu. Banii nu însemnau nimic, dacă nu-mi era îngăduit să fiu eu însămi.

Cât despre a mă stabili în Lockport, nu credeam că eram făcută pentru acea viață mai mult decât fusese mama. Și după ce se întâmplase ieri cu mătușa Birdie, nu voiam să fac parte nici din lumea lui Louis, mereu cercetată minuțios ca soție de pastor, sufocată de așteptările unui consiliu bisericesc. Acele reguli și limite îmi erau la fel de străine ca și manierele mele pentru Katya.

Ne-am dat jos din trăsură în fața porții de la intrare. M-am uitat la fața lui Katya și i-am văzut mirarea și încântarea, pe când privea târgul pentru prima dată. Cenușăreasa, ajungând la balul prințului, n-ar fi putut fi mai impresionată. Și Nelson se uita la ea și am putut detecta entuziasmul din vocea sa când îi descria pavilioanele pe lângă care treceam. Îi urmam din spate, ca o însoțitoare, în vreme ce ne îndreptam spre cazinou, lăsându-i să fie singuri cât mai mult posibil.

Eram la fel de agitată ca Nelson și Katya, dar dintr-un cu totul alt motiv. Mama era aici la târg. După unsprezece ani lungi, s-ar putea s-o găsesc în seara asta. Dar chiar voiam asta? Ar însemna să înfrunt adevărul în legătură cu cine era ea în

realitate și cu motivul pentru care mă părăsise. Văzusem pe viu cât de rău o rănise adevărul pe mătușa Birdie. Chiar voiam să descopăr totul? Aveam următoarele câteva ore la dispoziție ca să mă decid.

Silas și prietenul său ne așteptau în fața clădirii. La început, nici nu l-am recunoscut pe Silas. Îmbrăcat într-un smoching elegant, cu papion și vestă din satin alb, arăta cu totul alt om față de cel josnic pe care-l întâlnisem prima dată în tren. Eram sigură că îmi strânsese Katya prea tare corsetul; de-abia respiram.

Purtam rochia pe care mi-o făcuse croitoreasa mătușii Agnes, iar când Silas mă văzu, zâmbetul îi păli, fiind înlocuit de o privire plină de admirație. Am văzut dragoste în ochii lui. Dragoste! Se uita la mine în felul în care Nelson se uitase la Katya. Dar orice viitor al nostru ar fi și mai imposibil decât viitorul pe care-l înfruntau ei. Mi-am amintit de litera A monogramată pe batista sa de în și m-am întrebat cine era el în realitate. Pentru prima dată, m-am simțit ușurată că mâine plec din Chicago. N-aș putea risca să mă mai întâlnesc vreodată cu Silas McClure.

— Așa vom proceda, i-a zis Silas lui Nelson. Îți voi da o miză mică pentru început. În timp ce prietenul meu studiază crupierii, tu pariezi. Dacă lucrurile sunt corecte, vorbim despre un împrumut.

L-am luat pe Nelson de braț în timp ce am intrat în cazinoul privat. Silas și prietenul său o însoțeau pe Katya. Simțeam o gelozie absurdă.

Fumul de țigară umplea impunătoarea încăpere, făcând-o să pară murdară. Atmosfera era și mai întunecată și înăbușitoare decât mi-o amintisem de data trecută. Poate că era din cauză că Nelson era atât de încordat. Îmi părea rău pentru el. Risca mai mult decât niciodată – nu doar banii tatălui său, dar și fericirea sa cu Katya. L-am urmat la masa de joc și l-am privit în timp ce făcea primul pariu. A ridicat zarul în dreptul meu.

— Un sărut pentru noroc, Violet. M-am ferit, dând din cap.

— Las-o pe Katya să fie talismanul tău norocos.

Am tras-o de braț. Se ținea de Silas, dar i-a dat drumul când am îndemnat-o să înainteze. Prietenul lui Silas urmărea jocul, iar Silas ne observa pe toți trei.

Mi-am îndreptat atenția la joc. Pe fruntea lui Nelson străluceau broboane de transpirație, chiar dacă înăuntru mie nu mi se părea deloc cald. Katya era speriată ca o căprioară în sezonul de vânătoare. Silas și prietenul său păreau foarte concentrați asupra jocului și mi s-a părut că-i văd, din când în când, schimbând priviri cu subînțeleș și făcându-și semne, pe ascuns.

Am urmărit fiecare rostogolire a zarului până când n-am mai putut suporta tensiunea, apoi m-am întors și i-am văzut pe toți ceilalți jucători petrecăreți,

îmbrăcați la patru ace, jucându-și banii. Un grup de bărbați fumători aruncau cu grămezi de bancnote încoace și încolo de parcă erau simple hârtii. Un gând cumplit mi-a venit dintr-odată în minte. Dacă Silas și partenerul său se folosiseră de Nelson doar ca să intre aici și să-i jefuiască pe toți? Dar dacă nu se uitau deloc după crupieri corupți, ci după o ocazie de a fura până la ultimul dolar din acest loc? Doar pentru că Silas îmi arătase o muzicuță în loc de o armă nu însemna că nu era înarmat în seara asta.

De ce mă încrezusem în el? Știam că prietenii lui înfăptuiseră înainte un jaf – chiar aici la târg! Trebuia să-l avertizez pe Nelson. M-am apropiat puțin câte puțin de el și m-am aplecat să-i șoptesc la ureche.

— Nelson? Putem vorbi, te rog?

— Nu acum.

Sudoarea i se scurgea pe sprânceană în jos.

— E foarte important...

— Șșș! mă îndepărtă el.

Îmi ajunsese. Tata urma să vină mâine, iar eu îmi irosisem cele șase săptămâni cu Nelson și prostiile lui. Era numai vina lui că se afla în situația asta. Și apoi, nici nu avea bani care să-i fie furați. Cui îi păsa dacă Silas și prietenul său îi vor jefui pe toți ceilalți din acest local? Mie nu-mi păsa.

M-am furișat de la masa de joc și m-am amestecat în mulțime. Toată lumea era preocupată de bani. Nimănui nu-i păsa unde plec sau ce fac. Furia și dezamăgirea mi-au dat curaj. Mama se găsea pe domeniul târgului, nu departe de aici. Trebuia să înfrunt adevărul.

Am părăsit cazinoul plin de fum și am plecat în căutarea mamei.

M-am oprit afară, în fața pavilionului, ca să mă orientez în ce direcție s-o iau. Eram singură și nu-mi era deloc frică. Pe străzile bine iluminate fremătau oameni, iar pe cer se încrucișau luminile colorate ale reflectoarelor, luminând cupolele aurite și turnurile târgului. Era foarte frumoasă Expoziția Mondială Columbiană, iar eu o vedeam pentru ultima dată. Măine voi părăsi orașul Chicago. Peste alte trei luni, toate impunătoarele pavilioane vor fi dărâmate și Orașul Alb va dispărea. Toate se vor schimba. Aceasta a fost lecția pe care o învățasem vara aceasta: viața înseamnă schimbare.

Am scrutat orizontul și am zărit uriașa roată învârtindu-se încet în depărtare. Am început să merg în acea direcție, urmărind indiciile găsite în fotografia de la Silas. Mi-am amintit că intrarea în Midway se găsea aproape de Pavilionul Femeii și puteam vedea acea elegantă clădire înălțându-se dincolo de lagună.

Să găsesc teatrul mamei mele s-a dovedit a fi mai ușor decât mă așteptasem. Arabul cu turban pe cap și cămila sa stăteau exact în mijlocul parcului Midway Plaisance, anunțând prin bătăi de tobă Spectacolul Noptilor Arabe. Panoul din fața teatrului înfățișa o femeie într-un costum de harem exact ca acela pe care îl purta mama în fotografie. Potrivit orarului, aveam mai bine de o oră la dispoziție ca să vorbesc cu ea, înainte ca următorul spectacol să înceapă.

Am părăsit aleea și m-am dus în spatele teatrului ca și cum aș ști exact unde merg. Așa făcuse Louis zilele trecute, când mă condusesese în culisele teatrului. Nimeni nu-l oprise atunci și nimeni nu mă opri nici pe mine acum. Pe semnul de deasupra ușii ce ducea în culisele teatrului scria Accesul interzis. Am încercat clanța ușii, dar era încuiată. Am inspirat adânc pentru a-mi face curaj și am ciocănit la ușă. Ușa s-a deschis puțin și din spatele ei se ivi un bărbat cu barbă și păr uleios.

— Ce vrei?

— Sunt aici ca s-o văd pe Angeline... ăăă... Angelina. Mă așteaptă.

M-a măsurat din creștet până în tălpi aidoma unui copil cântărind din ochi un cornet de înghețată. Nu părea să vrea să mă lase înăuntru.

— Angelina a zis că s-ar putea să aibă un rol pentru mine în spectacol, am adăugat eu.

Buzele lui se destinseră, zâmbind. Îmi deschise ușa larg.

— A doua ușa pe dreapta, mi-a zis, arătându-mi. Genunchii îmi tremurau foarte tare, în timp ce pășeam pe scurtul coridor. Am bătut repede la ușa mamei, înainte de a-mi pierde curajul.

— Intră, se auzi cineva dinăuntru. Am apăsat clanța. Mirosul de trandafiri umplea micuța cabină. Atunci am fost convinsă că îmi găsisem mama.

Stătea înaintea unei oglinzi la o măsuță de toaletă asimetrică, pieptănându-și părul negru, bogat. Îmi fusese drag s-o văd făcând exact același lucru în dormitorul ei din Lockport. Când se uită la reflecția mea în oglinda murdară, imediat își dădu seama cine eram.

— Violet, șopti ea. S-a ridicat, s-a întors și ne-am repezit una în brațele celeilalte.

— Mamă! am plâns eu. Mamă, te-am găsit!

Amintirile din copilărie m-au copleșit, în timp ce-i simțeam brațele atât de familiare cuprinzându-mă și-i auzeam susurul vocii în limba ei maternă. Nu știu cât am stat așa. Știu doar că, de unsprezece ani, îmi fusese dor de îmbrățișarea ei, de vocea ei, de dragostea ei. Trebuia să fie recompensat tot acest timp îndelungat.

— Mi-a fost așa de dor de tine, mamă!

— Și mie mi-a fost dor de tine, *ho-cheech-ka*, a plâns ea. Nici nu știi cât de mult!

Într-un târziu, mama mă eliberă din strânsoare. Mă ținu la lungimea brațului și mă privi cu ochii plini de dragoste.

— Uită-te la tine, îngână ea. Ești frumoasă! Așa o domnișoară! O domnișoară manierată, exact așa cum am sperat că vei fi.

Am crezut că mă va îmbrățișa din nou, dar, în schimb, s-a întors cu spatele, strângând cordonul halatului jerpelit, pe care-l purta peste costum, acoperindu-se. Am văzut rușine în ochii și în purtarea ei, în timp ce privirea îi luneca peste camera săracă, văzând-o așa cum o vedeam și eu.

— Îmi pare rău că m-ai găsit, Violet. Îmi pare rău că m-ai văzut așa.

— Nu, mamă, să nu-ți pară rău. Mie nu-mi pare...

— Șșș... Ascultă, draga mea. Trebuie să te întorci acasă. Nimeni nu trebuie să te vadă aici cu mine.

Am dat din cap, înghițindu-mi emoția adunată în gât.

— Dar vreau să vorbesc cu tine. Vreau să știu...

— Șșș... Nu, draga mea. Nimeni nu trebuie să știe că sunt mama ta. Nu vreau să-ți pătez reputația.

— Niciodată n-ai putea să faci asta! Te iubesc, mamă! M-am dus lângă ea, dorind s-o îmbrățișez iarăși, dar a dat din cap, ridicându-și mâinile ca să mă țină la distanță.

— Ești foarte tânără, Violet. Nu știi cum e lumea.

— Atunci, explică-mi. M-am scufundat în scaunul ei, ștergându-mi lacrimile la fel de repede precum cădeau. Nu plec până nu-mi spui tot ce vreau să știu. De ce te-ai căsătorit cu tata? De ce m-ai avut? Și de ce... de ce m-ai părăsit?

— Și după aceea vei pleca?

— Dacă așa vrei. Nu înțelegeam cum într-un moment putuse să mă îmbrățișeze și să plângă, iar în următorul să mă îndepărteze. Știu că tu și tata v-ați cunoscut în noaptea Marelui Incendiu. Știu că te-a salvat, dar nu știu cum.

S-a plimbat prin camera înghesuită timp de câteva minute ca și cum și-ar aduna gândurile, căutând de unde să înceapă.

Am fost uimită de cât era de suplă și grațioasă – și cât de frumoasă. Îmi părea foarte tânără, mai puțin de patruzeci de ani, și mi-am dat seama că fusese mai tânără decât eram eu acum când se căsătorise cu tata. Nefericitul, rigidul meu tată trebuie să fi fost la fel de atras de încântătoarea Angeline ca plictisitorul Herman Beckett de mine, îmbrăcată în pantaloni.

— Ascultă, am venit în această țară împreună cu familia mea, când eram doar o fetiță, a început ea. Am fost o familie de țigani – știi ce înseamnă asta, ce fel de viață duceam?

— C-cred că da.

Hoți. Ca Silas McClure.

— Tata și frații mei mai mari au deschis un teatru aici, în Chicago. Nu era un loc prea plăcut și ne-au obligat pe mine și pe surorile mele să... Trebuia să facem orice ziceau ei. Am vrut să fug și să duc o viață mai bună, dar m-au forțat să rămân. Frații mei mă încuiau în camera mea în fiecare seară, fără pantofi și fără haine astfel încât să nu pot evada. Eram prizoniera lor.

Așa mă aflam eu, închisă în cameră, când a izbucnit incendiul. Frații mei au văzut că orașul ardea, așa că m-au lăsat acolo și au plecat să fure ce puteau de la alți oameni. Aș fi murit în acea noapte, dacă John nu m-ar fi salvat. El și fratele său au spart ușa camerei și m-au ajutat să ies. Apoi, fratele lui John a intrat din nou în clădire pentru a salva alți oameni, dar n-a mai putut ieși de acolo. Clădirea s-a prăbușit în stradă, iar noi a trebuit să fugim din toate puterile ca să scăpăm cu viață.

Sper să nu trebuiască să trăiești niciodată o noapte ca aceea, *ho-cheech-ka*. A fost mai îngrozitor decât orice coșmar pe care l-am visat vreodată. Flăcările vâjâiau ca o sută de trenuri, iar clădirile se prăbușeau una câte una. Cerul era la fel de luminos ca în timpul zilei și căldura, la fel de puternică precum în timpul verii. Vântul ce ne șuiera pe la urechi purta tăciuni aprinși care ne răneau pielea. Unii dintre ei erau la fel de mari precum castanele.

Am fugit cât de repede am putut, dar focul se ținea după noi, era ca un val gigant de flăcări ce se rostogolea spre noi, amenințând să ne înece. Străzile erau pline de căruțe, cai și oameni înspăimântați încercând să-și salveze viața. Lăsau în urma lor lucruri, aruncând piese de mobilier și diverse bunuri pentru a-și ușura încărcătura, încât a trebuit să ne cățărăm pe munți de bagaje ca să scăpăm. În urma noastră flăcările se înălțau sute de metri în aer și înfulecau clădiri dintr-o singură înghițitură. Nimeni nu se împotriva focului. Doar priveau neputincioși cum ardea totul.

Eu și John am mers kilometri întregi. Gâtul mă ustura de la fum, iar tălpile picioarelor mă dureau pentru că nu eram încălțată. O bună parte din drum John m-a dus în spate, ca pe un copil. Într-un final, am ajuns acolo unde toate tramvaiele s-au oprit. Oamenii le conduseseră cât de departe putură ca să le scoată din calea focului. Ne-au lăsat să stăm în ele ca să încercăm să ne odihnim sau poate să dormim.

Toată noaptea și ziua următoare orașul a ars. Când, în sfârșit, a venit ploaia și focul s-a stins, toată viața mea de dinainte fusese mistuită. Puteam s-o iau din nou de la capăt într-un alt loc. John m-a dus în Lockport, la biserica tatălui său. Nu văzusem niciodată până atunci un oraș atât de frumos și liniștit.

M-am îndrăgostit de John, de bunătatea și blândețea sa – și el mă iubea. Dar căsătoria a fost o mare greșală. Nu aparțineam aceluia loc, nu făceam parte din acea comunitate. Tatălui lui John nu-i plăcea deloc de mine. Hainele pe care le purtam erau prea colorate. Părul meu trebuia prins sus, nu lăsat pe spate. Zâmbeam prea mult; eram prea nebunatică; îmi plăcea să dansez. Tot ce făceam era greșit și zicea că te duceam și pe tine pe o cale greșită. A zis că n-ar trebui să dansez cu tine. Astfel, am început să fiu foarte tristă. N-am mai ieșit din casă. Dar încă vă mai aveam pe tine și pe John. Mi-ai adus atât de multă bucurie, Violet. N-am destule cuvinte ca să pot spune cât de mult.

— Atunci de ce m-ai părăsit?

— După ce te-ai născut tu, *ho-cheech-ka*, am mai avut alți doi copii, dar mi-au murit în pânțele. Bunicul tău mi-a zis că Dumnezeu mă pedepsea pentru vreun păcat din viața mea.

A început să-mi fie teamă că Dumnezeu te va face pe tine sau pe tatăl tău să suferiți ca să mă pedepsească și mai mult pe mine. Vă iubeam prea mult pe amândoi ca să vă las să suferiți din cauza mea.

— Dar nu e adevărat. Dumnezeu nu face așa ceva. Și tata știe că nu e adevărat. De ce l-ai ascultat pe bunicul?

— Îți amintești de jocul pe care obișnuiam să-l jucăm împreună?

— Nu-mi amintesc prea multe...

— Întrebam ceva de genul: „Dacă ai putea alege, ai prefera să fii un fluture sau un licurici?” Și apoi, tu trebuia să alegi.

Mi-am închis ochii inundați de lacrimi.

— Dacă ai putea alege, Violet, ai prefera să trăiești pe lună sau în adâncurile mării?

— Mamă, ascultă...

— Nu, tu trebuie să mă asculți, *ho-cheech-ka*. La sfârșit, nu a mai fost un joc pentru mine. Trebuia să fac o alegere și a fost una groaznică – ca și cum ai alege dacă să fii orb sau surd. Doar că eu a trebuit să aleg între a rămâne alături de bărbatul pe care-l iubeam, de fiica pe care o iubeam mai mult decât viața însăși, sfârșind prin a-i distruge – sau a alege să plec pentru ca ei să poată trăi.

— Nu înțeleg...

— Ai fost vreodată îndrăgostită?

Am dat din cap că nu, încercând să nu mă gândesc la privirea tandră pe care-o văzusem în ochii lui Silas.

— Când te vei îndrăgosti, vino să vorbim. Doar atunci vei putea înțelege.

— Dar trebuie să știu acum. Nu plec până nu-mi spui totul. Vedeam frustrarea și șovăiala ei. Dar așteptasem prea mult și-o căutasem prea mult ca s-o las acum să plece.

— Foarte bine, a zis ea, trăgând aer în piept. Îți amintești că obișnuiam să-ți spun povești despre o prințesă care s-a luptat cu vrăjitoare malefice și dragoni grozavi, iar, la final, s-a căsătorit cu un prinț frumos? Acea era viața mea, Violet. Frații mei au fost oameni răi, niște monștri care m-au ținut captivă până când l un prinț chipeș a venit și m-a salvat. Înainte de a-l întâlni pe John, am făcut câteva lucruri foarte urâte. Tatăl meu, frații mei – nu errau oameni buni și m-au obligat să fac lucruri urâte. John știa adevărul despre trecutul meu. Când i-am povestit despre

mine, mi-a spus că, în Biblie scrie cum Isus a iertat o femeie de tot trecutul ei murdar și că El mă va ierta și pe mine. Dar tatălui lui John nu i-am spus niciodată adevărul.

Apoi, într-o îngrozitoare zi, frații mei mai mari m-au găsit. Au venit în orașelul nostru și i-au spus adevărul tatălui lui John. Frații mei i-au cerut bani grei ca să nu spună nimic despre trecutul meu. Bunicul tău m-a urât și mai mult pentru că adusesem această rușine asupra familiei sale. Dacă nu le-ar fi plătit suma de bani, toată lumea din biserica sa și din micuțul oraș ar fi aflat adevărul. Am știut că frații mei nu se vor mulțumi dacă-i plătim o singură dată. Mereu se vor întoarce pentru mai mult și mai mult. Așa că am ales să vă părăsesc și să plec cu ei.

— Tata mi-a zis că ai plecat pentru că n-ai mai vrut să fii legată de nimic.

— Asta l-am făcut pe el să creadă. Am vrut să fie furios pe mine ca să nu mă urmărească și să mă implore să mă întorc acasă. Am plecat ca tu și John să puteți avea cea mai bună viață posibilă, o viață nepătată de trecutul meu. Și uită-te la tine! Ești superbă! Arăți ca o prințesă în splendida ta rochie. Trebuie să ai mulți prinți bogați care vor să se căsătorească cu tine. Și asta mi-am dorit cel mai mult pentru tine. O viață de iubire și fericire – nu o viață ca a mea. Singura cale prin care-ți puteam oferi asta era plecând. Am făcut asta pentru tine și pentru John. Acum, trebuie să pleci și să te căsătorești bine, să trăiești bine. Trebuie să uiți totul despre mine.

— Dar mamă, nu pot să te uit. Te iubesc! Nu-mi pasă de familia ta. Vreau să stau cu tine.

— Nu. Nu se poate. Nu vezi ce sunt?

— Te rog, mamă. Aș putea...

— Nu te vreau aici, zise ea cu severitate. Trebuie să pleci! E timpul pentru spectacolul următor! A deschis ușa și mi-a arătat holul. O muzică exotică a început să se audă într-un plan îndepărtat și tobe bătând. Dacă mă iubești, atunci trăiește-ți restul vieții fără mine, Violet... Pleacă!

Nu m-am mișcat.

Și-a desfăcut cordonul de la halatul jerpelit și l-a lăsat să-i cadă pe podea, dezvelindu-i costumul sumar. Apoi, îmi întoarse spatele și se grăbi în direcția muzicii. În urma ei rămase o mireasmă de trandafiri. Am alergat afară, orbită de lacrimi.

Și am dat peste Silas McClure în persoană.

— Hei, hei! zise Silas, prinzându-mă de braț.

— Lasă-mă! Voiam să tot fug și să nu mă mai opresc, dar el nu-mi dădea drumul la braț.

— N-ai unde să mergi, Violet. Liniștește-te, bine? Respiră adânc. Am făcut ce zicea. N-aveam de ales. Nu-mi mai lăsa brațul.

Auzeam muzica din clădirea teatrului mamei răzbătând slab prin pereți, odată cu neconținutele bătăi de tobă.

— Ce-ce cauți aici? am întrebat eu, când mi-am recăpătat graiul.

— Te-am văzut ieșind singură din cazinou și te-am urmărit. Mi-a fost teamă că ai să faci prostia să vii aici. Mi-am zis că ar fi mai bine să vin după tine.

— Am găsit-o, am zis eu cu o voce tremurândă. Am găsit-o pe mama. Femeia din poza ta...

— M-am gândit eu. E o asemănare puternică între voi.

— Dar m-a alungat!

Lacrimile au început să mi se prelingă din nou pe obraji. Silas mi-a eliberat puțin brațul, căutându-mi mâna.

— Vino. Acesta e un loc groaznic pentru a sta de vorbă. M-a dus roată pe după clădire pe strada principală a Midway-ului. Zgomotul, luminile strălucitoare și forfota m-au luat cu amețeli de cap. Mi-a fost teamă că Silas mă va duce înapoi în cazinoul plin de fum, iar eu nu voiam să merg acolo. Dar el m-a dus în direcția opusă și ne-am oprit la baza roții gigantice. A cumpărat două bilete. Câteva minute mai târziu, ne ridicam încet deasupra agitației și a forfotei. Silas era o prezență puternică, discretă, rămânând tăcut tot timpul cât am urcat. Luminile străluceau sub noi și pe cerul înstelat de deasupra noastră, iar eu simțeam cum durerea se stinge încet. Când am ajuns în vârf, lacrimile îmi secaseră.

— Vrei să-mi spui, Violet, ce ți-a spus mama ta? Sunt sigur că te-a alungat dintr-un motiv bine întemeiat.

Măreața roată își făcu efectul magic, iar eu am fost în stare să trec peste sentimentele mele rănite și să-mi amintesc cuvintele ei.

— A plecat de-acasă pentru că m-a iubit. A vrut o viață mai bună pentru mine decât cea pe care o avusese ea. S-a gândit că îmi va fi mai bine fără ea.

— De aceea te-a alungat și acum?

Am dat din cap aprobator, amintindu-mi de rușinea ei când își strânsese halatul pe lângă corp.

— Îmi pare atât de rău, Violet, murmură el.

— Mama mă iubește. În sfârșit am înțeles asta. Mă iubește atât de mult, încât a renunțat la fericirea ei pentru mine.

Pe când am ajuns din nou jos, eram liniștită.

— Mulțumesc că ai găsit-o pentru mine.

— Tu nu ai muncit la asta mai puțin decât mine.

M-am simțit secătuită de puteri, stând în agitatul Midway, auzind încântarea și voia bună din jurul meu.

— Cred că ne putem întoarce acum la cazinou, am zis eu, oftând.

— Nu, Violet. Te duc acasă.

Mă întrebam dacă el și prietenul lui jefuiseră deja cazinoul și dacă nu se folosea de mine ca să fugă din nou.

— Cum rămâne cu Nelson și ceilalți?

— Îmi pare rău s-o spun, dar prietenul tău e un prost. Acel cazinou e la fel de necinstit ca nasul unei vrăjitoare. Dacă va împrumuta bani ca să-i joace în acel loc, îi va pierde pe toți. Ar putea la fel de bine să-i arunce în lacul Michigan.

— Dar ce altceva să facă? Trebuie să-i dea banii înapoi tatălui său.

— Ei bine, sfatul meu pentru el a fost să-i spună tatălui său adevărul și să îndure consecințele. Din câte am auzit, tatăl lui nu stă în câteva sute de dolari. Cu toate acestea, nu sunt sigur că prietenul tău m-a ascultat.

Ne-am îndreptat înspre poarta de la intrare și Silas opri o trăsură. M-a ajutat să urc și s-a așezat în fața mea. Nu puteam să nu mă gândesc, în lungul drum spre casă, la dragoste și la puterea ei imensă și reală. Îi făcea pe oameni să-și asume riscuri mari și sacrificii uriașe. Însemna mult mai mult decât ceea ce aflasem citind romanele de dragoste ale lui Ruth. Mătușa Birdie fusese cea mai înțeleaptă dintre surorile Howell. Trebuia să mă asigur că mă căsătoresc din dragoste. Niciunul din cei trei bărbați care mă ceruseră în căsătorie nu mă iubeau pe mine – adevărata mea persoană.

Acum, timpul meu se scursese. Tata venea mâine. Va trebui să mă alătur feministelor mătușii Matt și să rămân o fată bătrână pentru că nu voiam să mă mărit cu Herman Beckett, Nelson Kent sau Louis Decker. Dădusem cu piciorul șanselor de a fi cu unul din ceilalți pretendenți din partea mătușii Agnes, chiar dacă aș fi vrut să trăiesc acea viață prefăcută.

Părinții mei se iubiseră cu adevărat unul pe celălalt, dar, ca și în cazul lui Romeo și al Julietei, intervenția din partea familiilor lor i-a sortit eșecului. Katya și Nelson vor înfrunta opoziții similare din partea familiilor. Dar chiar și așa, voi face tot ce pot ca să depășească toate obstacolele. Mi-am adus aminte de sărutul lor și am oftat.

Oare ce simți când ești sărutată astfel? Ce păcat că niciunul din pretendenții mei nu se aventuraseră să-mi fure un sărut. Cel puțin, aș fi avut de ce să-mi amintesc la bătrânețe. Mă întrebam dacă iubitul mătușii Matt o sărutase, înainte ca ea să afle adevărul despre el. Îi dădea târcoale amintirea acelui sărut în nopțile singuratice? Dacă ar fi o cale prin care să pot experimenta un sărut – doar unul – înainte de a renunța pentru totdeauna la bărbați.

În tot drumul spre casă, Silas nu scoase nici-o vorbă. Am băgat de seamă că nu mai zâmbea. A plătit vizitiul și l-a lăsat să plece, apoi m-a condus până la scările din față.

— Încă ai de gând să pleci mâine? m-a întrebat, oprindu-se în fața ușii de la intrare.

— Da. Vine tata să mă ducă acasă în Lockport.

— Ascultă, înainte de a pleca, trebuie să-ți spun adevărul despre mine.

— Știu deja adevărul, Silas.

— Îl știi? Cum l-ai...?

— Am aflat despre jaful din ziua în care am mers la târg pentru că mătușa mea lucrează la Pavilionul Femeii. Mi-a spus că agenții de pază l-au prins pe unul dintre hoți, dar celălalt a scăpat. N-a fost greu să-mi dau seama.

— A fost un dezastru. Îmi pare rău...

— Josephine și Robert s-au deghizat, nu-i așa?

— Violet, îmi pare așa de rău pentru tot ce s-a întâmplat. N-am știut de unde să fac rost de niște însoțitori și-mi doream atât de tare să te duc la târg.

— Înțeleg.

— Doar ca să știi, ei erau de serviciu la târg în acea zi, numai eu nu.

— Dar ai fost de serviciu în ziua când ne-am întâlnit în tren, nu-i așa?

Dacă învățasem ceva în vara aceasta în ce privește munca unui detectiv, era să plonjez în adevăr și să mă prefac că-l cunosc, apoi să aștept și să văd ce-mi vor dezvălui oamenii.

— De aceea erai deghizat în tren. Și despre asta știi totul, Silas. Și mai știi că nu ești un vânzător ambulant.

— Mă declar vinovat, a zis, ridicându-și mâinile a capitulare. Ascultă, îmi pare rău că nu ți-am zis mai repede adevărul despre mine, dar mi-a fost teamă că mă vei alunga – și nu te-aș fi condamnat. Știu că nu te merit. Aveam de gând să-ți spun adevărul seara trecută, când ți-am adus poza, dar mătușa ta a fost așa de supărată și...

— Chiar ai ajutat-o, Silas. Vreau să-ți mulțumesc din nou că ai fost atât de atent cu ea.

— Presupun că nu te vei răzgândi să...?

— Nu e o idee bună. În plus, părăsesc orașul, poate pentru totdeauna. Dar mulțumesc că m-ai ajutat s-o găsesc pe mama.

— Dacă există ceva ce pot să fac pentru tine, doar spune-mi, bine?

N-aveam nimic de pierdut. Nu-mi doream să mor ca o fată bătrână care n-a fost niciodată sărutată. Era doar un experiment, îmi spuneam eu. Silas mi-a mărturisit că e un hoț, dar în smochingul său elegant, cu papion alb, arăta ca unul foarte respectat. Dacă el s-a putut deghiza pentru o seară într-un gentleman, atunci și eu aș putea să mă prefac că am în față un gentleman.

— Acum că ai pomenit de asta, aș vrea să-ți mai cer un singur lucru, domnule McClure, dar sper să nu-ți faci o idee greșită despre mine. Aș dori... Îmi dispăru tot curajul. N-am putut să-i spun și m-am întors cu spatele la el. Lasă, nu contează.

— Nu, așteaptă. M-a prins de braț. Voi face tot ce-mi stă în putință, Violet. Și n-aș putea niciodată să gândesc rău despre tine. Te rog spune-mi.

Am făcut greșeala de a mă uita în ochii lui. Tandrețea și dragostea pe care le-am văzut în ei au început să mă hipnotizeze. Nu puteam să-mi întorc privirea de la el.

— Ai dreptate că Nelson e un prost. Și ceilalți pretendenți ai mei m-au dezamăgit. Astfel, se pare că nu mă voi căsători niciodată.

— Nu te vei căsători niciodată? O fată atât de deșteaptă și frumoasă ca tine? Nu cred asta.

— E prea complicat ca să-ți explic. Dar adevărul e că... vezi tu... vreau să zic, lucrul pe care aș vrea să ți-l cer... dacă nu te-ar deranja...

— Spune-mi, Violet.

— N-am fost niciodată sărutată, domnule McClure. Și mi-aș dori să fiu – sărutată, asta e. Numai o dată. Ca să văd cum e.

— Și vrei ca eu să fiu acela? Întrebă el, aproape fără suflare.

— Ăăă... dacă nu te deranjează.

— Uoa, făcu el, expirând. Nu m-aș fi așteptat la așa ceva! Dar aș fi onorat. Vreme îndelungată mă privi în ochi ca și cum ar încerca să-și adune puterile. Ești gata? mă întrebă el într-un final.

— Da, am șoptit eu.

Silas se apropie de mine. Am închis ochii. Buzele lui le-au atins pe ale mele, la fel de ușor precum atingerea unui fluture și, pentru un moment, au rămas așa. Apoi, s-a apropiat și mai mult și gura lui păru să se contopească cu a mea, sărutându-mă. A fost cea mai minunată senzație pe care o simțisem vreodată. A început acolo unde buzele lui calde și moi se uniră cu ale mele și trecu prin mine ca un val de apă caldă.

Mult prea devreme, sărutul se termină. Silas se îndepărtă.

— Cum a fost? Îngână el. În întunericul brăzdat doar de razele lunii, ochii lui arătau de parcă erau făcuți din mătase bleumarină.

— Oh, Doamne... Am reușit să zic eu. N-am știut că un sărut se simte până în degetele de la picioare.

— Da. Și eu am simțit asta.

— De ce vorbim în șoaptă? am întrebat eu.

— Nu știu.

Se apropie din nou de mine, dar de data aceasta îmi luă fața în mâinile sale. Avea să mă sărute din nou. Iar eu îmi doream asta.

Al doilea sărut a fost mai ferm și a durat mai mult. I-am simțit bărbia țepoasă când fața lui o atinse pe a mea. De data aceasta, senzația care m-a străbătut a fost ca și cum aș fi căzut într-un râu dezlănțuit și dusă în aval. Puterea acestei senzații venea nu numai de la atingerea buzelor noastre, ci și de la căldura mâinilor sale aflate pe fața mea și în părul meu. Genunchii îmi slăbiră atât de tare, încât am crezut că mă voi prăbuși. Din nou se îndepărtă, dar eu nu-mi doream să facă asta.

— A fost... a fost și mai minunat, am șoptit eu.

— Da...

Amândoi eram ca și cum am fi înotat de-a lungul unui râu și ne prăbușiserăm pe țărm.

— Violet? Pot să...?

— Da, te rog... Încă unul.

Am închis ochii. De data aceasta, mă cuprinse în brațe și mă trase aproape de el. M-am agățat strâns de el, nemaifiind doar sărutată, ci întorcând sărutul. A fost la fel de pasional precum sărutul lui Nelson și al Katyei – doar că de data aceasta eu eram protagonista. Simțeam că mă scufund.

A fost cea mai uimitoare, tulburătoare, minunată și zguduitoare senzație pe care o simțisem vreodată. În toată plinătatea ei – senzația brațelor sale puternice în jurul meu, trupul său viguros aproape de al meu, felul cum respira, felul în care pielea lui o mângâia pe a mea, mirosul lui. Pe când buzele noastre se contopeau, mi-am dat seama că un sărut e cel mai minunat lucru din lume. Și acum, că experimentasem unul, nu-mi doream să-mi petrec restul vieții fără un alt sărut. Nu e de mirare că mătușa Birdie îmbrățișa fiecare bărbat pe care-l întâlnea.

Când, în sfârșit, buzele noastre se dezlipiră, Silas mă strânse la pieptul său. Și m-am bucurat că a făcut-o. Mă simțeam atât de slabă, de amețită și cu răsuflarea tăiată, că de-abia mai stăteam pe picioare.

Într-un final, mi-am revenit în puteri și m-am retras din brațele lui.

— Mulțumesc. Dintr-un oarecare motiv, și acum vorbeam în șoaptă. Acum știu cum e să fii sărutată și...

— Te iubesc, Violet.

N-am putut să mai scot o vorbă. Lacrimile îmi inundară ochii.

— E adevărat. Te iubesc. Niciodată înainte n-am mai fost îndrăgostit, dar m-am îndrăgostit de tine. Cum aș putea să te fac să te răzgândești? În ce privește căsătoria? Pentru că eu nu cred că pot trăi fără tine.

Tânjeam să-l întreb dacă mă iubea îndeajuns încât să se schimbe; îndeajuns cât să renunțe la furat și să-și găsească o slujbă cinstită. Dar mi-am amintit de nehotărârea lui Nelson Kent când îl întrebasem dacă ar renunța la toată bunăstarea sa pentru Katya și mi-a fost teamă să-l întreb. Dacă Silas ar ezita, dacă n-ar putea să se decidă – sau dacă m-ar minți – mi-ar frânge inima. El, din propria lui voință, ar trebui să aleagă să se schimbe.

— Nu, nu mă voi răzgândi. Adio, Silas.

— Violet, așteaptă...

— Îmi voi aminti de acest sărut pentru tot restul vieții mele, dar acum trebuie să plec.

Eram gata să izbucnesc în lacrimi și nu știam de ce. Am alergat în casă și pe scări în sus spre camera mea.

De îndată ce am închis ușa dormitorului, mi-am dat jos rochia și mi-am desfăcut corsetul. Spre disperarea mea, toate simptomele dragostei pe care fiecare roman de dragoste le descrisese erau tot acolo. Inima îmi bătea nebunește. N-aveam aer, mă simțeam slăbită, amețită. De fapt, ultimul lui sărut mă amețise atât de tare, că mă sprijinisem de el ca să nu cad. Și simptomele erau tot acolo, chiar și

după ce mi-am dat jos corsetul și l-am aruncat pe podea. Eram îndrăgostită de Silas McClure. Mă îndrăgostisem de un tâlhar.

Dragostea adevărată era mult mai devastatoare decât în romanele de dragoste. Mai devastatoare decât Marele Incendiu din Chicago. Flăcările dragostei erau puternice și nu puteai să faci nimic ca să le oprești sau să le stingi. Fie te salvai, fie sfârșeau nimic.

Plângeam fără a putea fi consolată.

După o vreme, am auzit ușa dormitorului deschizându-se încet. Mătușa Birdie intră în cameră, îmbrăcată cu cămașa ei de noapte și se uită la mine, înclinându-și capul cu compasiune.

— Trebuie să fii îndrăgostită, zise ea. N-am putut decât să dau din cap aprobator. Asigură-te că te căsătorești din dragoste, draga mea.

— Știu, mătușă Birdie, știu. Plângeam în hohote, în timp ce brațele ei m-au înconjurat. Vreau să mă căsătoresc din dragoste, dar el e total nepotrivit. E un hoț. Chiar în seara aceasta mi s-a confesat. Tata nu-l va accepta niciodată, chiar dacă mi-aș face curajul să-i spun.

— Tatăl tău, mai mult decât oricine, va înțelege.

— Ce vrei să spui?

— Ei bine, el și-a sfidat tatăl. Și Angeline a fost total nepotrivită. Dar s-a căsătorit cu ea din dragoste.

Amintirea mamei mele mi-a adus un nou rând de lacrimi.

— Am găsit-o, mătușă Birdie. Am găsit-o pe mama în seara aceasta.

— Oh, ce drăguț.

— Și până la urmă nu m-a abandonat. Mama m-a părăsit pentru că mă iubea.

— Atunci, a zis ea, îmbrățișându-mă strâns, asta spune totul, nu-i așa?

Sâmbătă, 15 iulie 1893

Sâmbătă dimineață, pe când îmi împachetam ultimele lucruri, mi-am amintit de jurnalul pe care-l ascunsesem sub salteaua patului. M-am oprit puțin pentru a răsfoi prin însemnările mele din timpul petrecut în Chicago, dar am zăbovit un pic mai mult când am ajuns la data de 20 iunie.

Scrisesem *Mistere de rezolvat* în susul paginii. Venisem în oraș cu două din ele și, pe parcurs, mai adăugasem câteva. Acum, când mă întorceam acasă, m-a surprins să văd pe cât de multe dintre ele le puteam tăia.

1. De ce ne-a părăsit mama? Unde este ea?
2. Și-a ucis Maude O'Neill primul soț? Cum pot împiedica nunta?
3. De ce tata a fost un tovarăș de lucru devotat al domnului Moody și apoi s-a schimbat atât de mult, încât acum e total indiferent față de religie?
4. De ce s-au înstrăinat bunica și tata? Care au fost „suferințele” din viața ei alături de bunicul? De ce tata n-o lasă să-mi vorbească despre mama?
5. Chiar a fost logodnicul mătușii Matt, Robert Tucker, un hoț sau doar a bătut câmpii mătușa Birdie? A fost prins domnul Tucker? E la închisoare acum?
6. O iubește cu adevărat Nelson pe Katya sau se folosește de ea? Se folosește el de mine?
7. Și dacă veni vorba de a fi folosită – se folosește Silas McClure de mine sau are sentimente reale față de mine?

Ultima întrebare îmi aduse lacrimi în ochi. Silas a fost singurul dintre toți bărbații întâlniți în vara asta care mă iubise cu adevărat. Și eu îl iubeam. M-am șters la ochi cu batista sa, ce încă purta, vag, mirosul lui. De îndată ce mi-am terminat de împachetat cufărul, m-am dus jos să-l aștept pe tata. Abia ajunsesem în hol, când mătușa Agnes năvăli pe ușa de la intrare fără să bată.

— Violet! Oh, sărmana de tine, zise ea de-abia suflând. Ai face bine să te așezi. Mă tem că o să ai parte de un teribil, dar teribil șoc.

— Ce s-a întâmplat?

— Am vești scandaloase. Revoltătoare! Noaptea trecută Nelson Kent a fugit cu servitoarea bunicii sale!

— Bravo lui.

Nu mă puteam abține să nu zâmbesc. Mătușa Agnes mă apucă de umeri.

— Dar draga mea, nu ai inima frântă? Te-a cerut în căsătorie!

— Și eu l-am refuzat. E îndrăgostit de acea servitoare, mătușă Agnes, iar eu mă bucur pentru amândoi. Sper să găsească o cale ca să se descurce.

— Oh, draga mea, se tângui ea în timp ce mă trăgea în brațele sale. Trebuie să fii în stare de șoc. Sunt sigură că nu realizezi încă adevărul. Mă simt atât de rău că te-am târât în încurcătura asta.

— Nu trebuie să te simți rău deloc.

Când un chicot îmi scăpă de pe buze, mătușă Agnes se trase înapoi ca să mă vadă mai bine.

— M-am gândit că vei fi mâhnită, făcu ea. Dar ești isterică!

— Nu sunt. Crede-mă, mătușă Agnes. Știu totul despre Nelson și Katya. Eu i-am împrumutat rochia cu care a fugit.

Agnes și-a scos din geantă un evantai pliabil și l-a deschis. Începu să-și facă vânt cu el atât de pornită, încât împrăștiă hârtiile de pe masa din hol.

— Oh, Violet. Îmi pare așa de rău.

— Ascultă, m-am simțit bine cu tine și prietenele tale. Am învățat multe și m-ai ajutat să iau anumite decizii în viața mea.

— Cunoscut mulți alți tineri ce vin din familii bune. Te-aș putea prezenta.

Am zâmbit, gândindu-mă la ce va zice ea de porecla pe care le-o pusesem: picuri de apă.

— Azi merg acasă, mătușă Agnes. Dar cine știe? Poate, într-o bună zi, voi veni din nou în Chicago.

— Ce e cu agitația asta? Întrebă mătușă Matt, mărșăluind dinspre bucătărie. Ce se întâmplă?

— Am adus vești cumplite, zise Agnes. Iubitul lui Violet a fugit cu o altă femeie!

— Nu era iubitul meu...

— Oh, asta-i tot? făcu Matt. Rămâi la prânz, Agnes?

— Astăzi nu. Trebuie să merg să-mi consolez scumpa, scumpa mea prietenă, Sadie Kent. E pur și simplu devastată că Nelson al ei a făcut un asemenea lucru și a fugit în halul acela. Familia e moartă de îngrijorare de nerespectarea promisiunii de curtare, așa că m-am oferit să vin aici și să vorbesc cu tine, Violet.

Și-a suflat nasul, în timp ce mătușă Matt s-a întors cu pași grei în bucătărie, dând din cap.

— Nu voi da pe nimeni în judecată, mătușă Agnes. N-am acceptat niciodată cererea lui Nelson.

— Oh, slavă cerului. Familia Kent va fi atât de ușurată. Dezamăgită, dată fiind situația de față, dar ușurată să știe că nu vor avea un proces. Mai bine m-aș duce să le spun. *Au revoir*, draga mea. Și transmite-i scuzele mele tatălui tău. Mă tem că l-am dezamăgit profund.

Am urmărit-o pe mătușa Agnes grăbindu-se s-o consoleze pe doamna Kent și mi-am dat seama că, în timp ce multe lucruri din viața ei erau superficiale, prietenii pe care le avea cu celelalte femei erau adevărate. Exista o solidaritate în viețile lor, pe care eu o cunoscusem numai la școală, alături de Ruth Schultz. Nu-mi mai doream o viață ca a mătușii Agnes, dar o admiram foarte mult. Trecuse prin suferințe și tragedii, dar a luat ce era bun din ele, după cum mă sfătuisese și bunica să fac.

Am mers în salon și-am găsit-o pe mătușa Birdie stând pe canapea, citind o scrisoare de la Gilbert. Cerneala ștearsă și foița de hârtie arătau că scrisoarea era de foarte, foarte demult. Încă mai speram că va uita de Gilbert, dar deocamdată își găsise alinarea în scrisorile lui. Și-a ridicat privirea când m-a văzut și mi-a zâmbit printre lacrimi.

— Prietenul tău avea dreptate, Violet. Îl aud pe Gilbert vorbindu-mi.

N-am putut să răspund din pricina nodului din gât. Îl numise pe Silas „prietenul meu”. Mă întrebam cât timp îmi va lua ca să-l uit. Oare oamenii găsesc mai mult de-o singură dată în viață dragostea adevărată? Birdie și mătușa Matt n-au găsit-o decât o singură dată. Eu speram să mai am o șansă.

Am auzit-o pe bunica trebăluind în bucătărie împreună cu mătușa Matt, pregătind prânzul, și m-am dus să vorbesc cu ea. Era la sobă, amestecând într-o oală, și m-am furișat lângă ea.

— Sper că nu ești dezamăgită că lucrurile n-au mers bine între mine și Louis Decker.

M-a cuprins c-o mână de mijloc și și-a lăsat capul pe umărul meu.

— Deloc, draga mea. Ai fi o teribilă soție de pastor. Ești mult prea dinamică și nonconformistă. Sunt oameni în biserică, îmi pare rău s-o spun, care ar încerca să-ți impună un stil de viață și să înăbușe fermecătoarea ta imaginație. Dumnezeu are un plan pentru viața ta. Ai greși, dacă te-ai căsători cu Louis de dragul meu.

— Iar viața înseamnă mult mai mult decât să te căsătorești, adăugă mătușa Matt. Dar dacă te căsătorești, Violet, asigură-te că tu și soțul tău vreți aceleași lucruri în viață.

— Știu. Vreau să fac ceva util cu viața mea, așa cum ați făcut voi două. Doar că, încă nu sunt sigură ce înseamnă acel ceva. Nu voi uita niciodată, mătușă Matt,

toate acele minunate exponate pe care mi le-ai arătat la Pavilionul Femeii. Chiar m-ai inspirat. Amândouă m-ați inspirat.

Tata a sosit la timp pentru prânz. L-am ascultat în timp ce vorbea cu bunica la masa din sufragerie și mi s-a părut că se înțelegeau puțin mai bine. Când eram gata de plecare, a sărutat-o pe obraz.

— La revedere, mamă, a zis el. Pot să am încredere că ne vom vedea în Lockport, la nuntă?

— Bineînțeles, dragul meu. Și nu te înstrăina așa, John. Adu-o înapoi pe Violet din când în când ca să ne viziteze. O iubim foarte mult, știi asta.

Toate am plâns când ne-am luat rămas-bun. Până și mătușa Matt își șterse o lacrimă. Într-un sfârșit, tata m-a smuls din brațele mătușii Birdie și m-a tras după el la trăsura ce ne aștepta, bombănind ceva despre pierderea trenului. O oră mai târziu, trenul pufăia departe de gara Union, dar lacrimile n-au încetat să-mi curgă decât atunci când am ajuns la periferia orașului.

Peste o oră vom fi înapoi în Lockport, așa că am respirat adânc ca să-mi controlez emoțiile. Încă mai aveam câteva lucruri pe care trebuia să le discut cu tata. El era absorbit de ziarul pe care și-l cumpărase de la unul din băiețandrii din gară, dar eu mi-am dres glasul ca să-i atrag atenția.

— Știu de ce bunica a venit în Chicago după moartea soțului ei, am început eu. Și știi și de ce n-a venit să locuiască la noi.

Și-a împăturit ziarul și l-a pus alături, încruntându-se.

— A fost pentru că mătușa ta Bertha...

— Nu. A venit aici ca s-o caute pe mama. Încruntătura i s-a adâncit.

— Ea ți-a spus asta?

— Da. A început să lucreze în toate acele zone sărace ca să poată s-o caute pe mama și s-o convingă să se întoarcă la noi.

— Mi-a promis că nu-ți va vorbi despre mama ta.

— Și nici n-a încălcat promisiunea aceea. Am aflat totul de una singură. Și eu am venit în Chicago ca s-o caut pe mama.

— Ce spui?

— Acesta a fost adevăratul motiv pentru care ți-am cerut voie să vizitez Chicago-ul - nu ca să văd târgul. Trebuia să știi de ce m-a părăsit.

— Violet, ți-am spus deja...

— Am găsit-o. Și acum știi exact de ce a plecat. Știu adevărul despre trecutul ei - că era dintr-o familie de țigani și că ea lucra într-un teatru burlesc.

Și-a închis ochii. Când, într-un final, i-a deschis din nou, s-a uitat afară pe fereastră, nu la mine.

— Cum e mama ta acum? Întrebă el încet.

— E tot frumoasă. A dat din cap tăcut.

— Mama mi-a zis întreaga poveste, varianta ei. N-a plecat pentru că a fost nefericită cu tine. A plecat pentru că te-a iubit. Tatăl tău i-a zis că pruncii ei nenăscuți îi mureau pentru că Dumnezeu o pedepsea. Nu dorea ca ceva rău să ni se întâmple nouă din cauza ei. Apoi, frații ei au găsit-o și au amenințat-o că-i vor dezvălui trecutul tuturor oamenilor din Lockport, dacă bunicul nu le dă bani. I-a fost teamă că scandalul ne va ruina pe amândoi. Așa că a plecat.

Buzele tatălui au format o linie întinsă, furioasă.

— Așadar, tata nu i-a distrus viața numai lui Philip.

— Știu cât de strict a fost tatăl tău și cum l-a determinat pe fratele tău să plece de acasă. Dar mi-ar plăcea să aud varianta ta. Completă. Începând cu noaptea incendiului, când tu și mama v-ați întâlnit.

A rămas tăcut atât de mult, că am început să cred că nu va mai vorbi. Dar într-un sfârșit, a început să vorbească, deși nesigur la început. Vocea îi era foarte blândă.

— În noaptea aceea eram în Chicago cu Philip. L-am găsit în barul pe care el și Lloyd O'Neill îl conduceau. Philip voia să se facă actor, îi plăceau teatrul și toate acele patimi pe care tatăl nostru le critica. M-am înțeles cu Philip să vină cu mine la biserica lui Dwight Moody, doar o singură dată, ca să vadă cum trebuia să fie predicată Evanghelia. Îi spuneam întruna că portretul pe care domnul Moody l-a făcut lui Cristos era foarte diferit de cel pe care ni-l descria tatăl nostru. L-am convins să vină, promițându-i că nu-i voi mai cere niciodată nimic dacă va face asta. Iar predica domnului Moody nu m-a dezamăgit. Îmi amintesc că în acea seară s-a cântat un cântec numit „Azi Salvatorul te cheamă”.

Tata a început să cânte încet, surprinzându-mă cu vocea lui frumoasă de tenor:

Azi Salvatorul te cheamă,

Să-ți găsești adăpost

Furtuna dreptății sosește

Și moartea stă să vină.

— Habar n-aveam cât de adevărate aveau să fie acele cuvinte, continuă el. Predica domnului Moody încă nu se terminase, când mașinile de pompieri au început să sune, iar clopotul din vechiul tribunal să se audă bătând. Lumea era din ce în ce mai agitată, iar zgomotul și confuzia din stradă l-au determinat pe domnul Moody să încheie întâlnirea. N-a mai chemat congregația la Isus – așa că n-am știut niciodată dacă Philip...

L-am luat pe tata de mână, așteptând până va putea continua din nou. Suferise în viața sa mai multe pierderi decât mi-aș fi imaginat vreodată.

— Philip era îngrijorat de bar, îngrijorat că prietenul său, O'Neill, va fi prea băut ca să iasă afară de-acolo cu piciorul lui bolnav. O'Neill îl salvase pe Phil de la moarte în timpul războiului, așa că m-am dus cu el. Focul era foarte aproape de salon și l-am găsit gol, cu excepția prădătorilor care furau lichior atât cât puteau duce. I-am zis lui Philip că e timpul să ne punem la adăpost, dar, mai întâi, a vrut să se ducă la teatru și să se asigure că toți prietenii lui scăpaseră.

— Pe drum, am trecut pe lângă o clădire ce tocmai era cuprinsă de flăcări. Mama ta atârna de o fereastră de la etajul al treilea, strigând după ajutor. Tatăl ei o închisese înăuntru. Eu și Philip am spart ușa și am scos-o afară. Dar apoi, el s-a întors în clădire să se asigure că nu mai era nimeni prins înăuntru.

Tata s-a oprit. L-am văzut luptându-se să-și stăpânească emoțiile.

— Philip n-a mai ieșit. Am văzut clădirea prăbușindu-se peste el.

— Pare un om extraordinar, am murmurat. Tata a dat din cap fără să zică nimic, apoi și-a dres glasul.

— Biserica noastră din Lockport adăpostea refugiați, așa că am adus-o pe Angeline acasă. Îl jeleam pe Philip, dar ea m-a ajutat să trec peste asta. Zicea mereu că eu am salvat-o, dar și ea m-a salvat pe mine, Violet. M-am îndrăgostit de ea.

Privind în urmă, a zis el, după ce și-a dres din nou glasul, îmi dau seama cât de greu i-a fost să se adapteze în Lockport. Nu era locul ei aici. Ai ei erau țigani – hoți și escroci – iar ea n-a știut ce înseamnă o familie adevărată. Cu toate acestea, te-a iubit. Tu și eu eram viața ei, mai ales după ce a încetat să mai aștepte acceptare în lumea orașului. N-am știut niciodată că tata a fost cel care a îndepărtat-o... așa cum a făcut și cu Philip. Nu mi-a spus niciodată ceea ce-i spusese tatăl meu în legătură cu copiii pierduți. Mi-aș dori să-mi fi spus. Și n-am știut niciodată că frații ei au găsit-o...

S-a întors să se uite afară pe geam la pământurile netede de prerie pe lângă care treceam. Îi vedeam reflecția chipului în geam. Avea lacrimi în ochi.

— Dacă e să-ți dau vreun sfat, Violet, ar fi să te căsătorești cu cineva care provine din același cerc social ca tine și care are aceleași valori. De aceea vreau să-l ai în vedere pe Herman Beckett. E un tânăr de treabă. Inteligent, capabil... l-am oferit o slujbă la mine, dacă se căsătorește cu tine.

— Ce i-ai oferit? Când i-ai spus asta? A fost înainte de 4 iulie?

— Ei bine, da, a fost. A venit să mă viziteze după ce te-a însoțit la târg. Mi-a zis că ieșirea a decurs foarte bine și că se atașează de tine.

— Nu vezi? Din pricina asta m-a cerut în căsătorie. Vrea o slujbă la tine!

— Ei bine, de ce nu? N-am un fiu care să-mi moștenească afacerea.

— Renunță la oferta de muncă și vezi dacă mă mai vrea.

Haide, te provoc.

S-a uitat mirat la mine, apoi a murmurat.

— Semenii atât de mult cu mama ta.

— Și acesta e un alt motiv pentru care nu mă pot căsători cu Herman Beckett. Vreau mai mult decât o viață în Lockport. Poate e de vină sângele meu de țigan, nu știu, dar eu și Herman n-avem nimic în comun. Pe deasupra, nu-l iubesc. Te rog, nu mă obliga să mă căsătoresc cu un bărbat pe care nu-l iubesc.

Încă îl țineam de mână, iar el mi-a strâns-o ușor.

— Știu cum e să ai un tată care încearcă să-ți controleze viața, a zis el. Doar că îmi fac griji pentru viitorul tău – și poate că și tata a simțit la fel.

Preț de câteva minute am călătorit în liniște.

— Trebuie să-ți termini povestea, am zis eu într-un final. Spune-mi despre Maude și Lloyd O'Neill.

Tata a oftat. Din nou, și-a luat mult timp până să răspundă.

— O'Neill și-a pierdut piciorul în timp ce-i salva viața lui Philip. De aceea am vrut să-l ajut, deși era un bețiv. Se liniștea pentru o scurtă vreme, își lua o slujbă respectabilă, dar mereu se întorcea în oraș și se punea pe băute. Ori de câte ori se îmbăta, se lua de Maude și începea s-o bată. Ea își trimitea copiii în pivniță pentru că el avea un picior de lemn și nu reușea să coboare scările prea bine. Așa s-a întâmplat în ziua în care a murit. Era beat și a venit după ea și după copii. Ea a fugit împreună cu ei în pivniță, iar când el a încercat să-i urmeze, a căzut și și-a spart craniul. Maude și copiii ei au trecut prin atât de multe, Violet, și au văzut atât de multe. Mi-ar plăcea să le ofer un cămin liniștit.

— O iubești?

— Prima dată m-am căsătorit din dragoste. Acum, vreau doar tovărășie.

— Ei bine, eu vreau să mă căsătoresc din dragoste. Vreau să mă îndrăgostesc nebunește, pasional de cineva și vreau ca și el să mă iubească la fel și...

A trebuit să mă opresc, ca să nu încep să plâng. Ne apropiam de Lemont, locul unde Silas McClure se urcase în tren și unde-l văzusem eu pentru întâia oară. Tata și-a dus brațul după umărul meu și m-a tras aproape de el.

— Nu te voi obliga să te căsătorești cu Herman Beckett – sau cu oricare alt bărbat – dacă tu nu vrei. Dar te rog gândește-te la ce ți-am spus. Pe lângă pasiune, doi oameni au nevoie de mai multe lucruri în comun pentru a avea o căsnicie reușită.

— Știu. Am învățat mult în aceste câteva săptămâni. Nu mai sunt fata timidă, sensibilă de dinainte. Când am ajuns prima dată în Chicago și n-a fost nimeni în gară să mă aștepte, n-am știut ce să fac. Școala pentru Domnișoare a madamei Beauchamps nu m-a pregătit pentru viața reală. Am fost speriată, naivă și mult prea protejată.

Mi-am amintit cum, în acea zi, era aproape să plec singură cu Silas și m-am cutremurat.

— Dar de atunci, am crescut. Nu mai trebuie să fiu protejată și pusă la adăpost de veștile rele. Și nici nu vreau să mă ascund în Lockport, trăind o viață sigură, confortabilă. Vreau să trăiesc din plin. Vreau să descopăr lucruri noi despre mine și vreau să văd locuri noi.

— Aș vrea să-ți faci timp s-o cunoști pe Maude din moment ce va fi mama ta vitregă.

— Bine, îmi voi face timp. Am acceptat în sfârșit și asta. Dar apoi vreau să mă întorc în Chicago și să-mi găsesc locul în viață. Nu vreau acum să-mi caut un soț. Nu voi împlini 21 de ani decât peste nouă luni de zile. Oferă-mi doar timpul necesar ca să-mi dau seama ce trebuie să fac cu viața mea, bine? De aceea suntem pe pământ, nu-i așa? Trebuie să-L slujesc pe Dumnezeu în felul meu, la fel cum tu și unchiul Philip a trebuit să vă găsiți drumul vostru în viață.

— O să te mai întâlnești cu mama ta?

— Eu vreau să mă mai întâlnesc cu ea, dacă îmi va permite. Cineva trebuie să-i spună că toate acele lucruri pe care bunicul i le-a spus sunt greșite. Cred că trebuie să știe adevărul – chiar dacă nu se va mai întoarce niciodată la noi. Poate, vom învăța împreună.

— Semenii atât de mult cu ea, a zis el din nou. Atât de plină de viață și de dramatică. De aceea îmi fac atâtea griji pentru tine.

— Nu vreau să mă fac actriță, am zis zâmbind. Și nu mă voi căsători cu unul din fanaticii religioși ai bunicii și nici nu voi permite ca mătușa Matt să-mi spele creierul. Vreau să fiu eu însămi. Știu că asta te îngrijorează, dar adu-ți aminte cum tatăl tău a încercat să te pună într-un cadru ce nu ți se potrivea. Îți aduci aminte ce i s-a întâmplat lui Philip? Și mamei? Lasă-mă să-mi găsesc propriul cadru. Voi fi bine – îți promit.

Și-a slăbit îmbrățișarea.

— Voi sta acasă cu tine câteva luni, i-am zis eu. Mă voi purta frumos cu Maude și cu copiii ei. Voi sta până după nuntă. Dar la toamnă, te rog lasă-mă să mă întorc în Chicago. Mai am atât de multe de învățat.

— Bine, Violet, a zis el, oftând. Te vei reîntoarce.

Sâmbătă, 9 septembrie 1893

În a doua sâmbătă a lunii septembrie mă aflu în gara din Lockport, luându-mi încă o dată rămas-bun de la tata. A fost de-acord să mă reîntorc în Chicago, dându-mi binecuvântarea sa, așa cum îmi promisese. Și Maude cu neastâmpărații ei se aflau la gară. Nunta ei cu tata fusese una simplă și scurtă, în aceeași zi mutându-se în casa noastră. Nu îi mai purtam pică pentru că intervenise între mine și tata, acum că aveam înaintea mea viață.

M-am așezat confortabil în scaun în vreme ce trenul începu să se pună în mișcare, încântată că mă reîntorceam în oraș. Mai aveam la dispoziție încă două luni ca să vizitez târgul, înainte de a se închide, ca să văd toate minunățiile pe care le ratasem de prima oară. Eram nerăbdătoare mai ales să asist la festivitățile organizate de Ziua Orașului Chicago, pe 9 octombrie – aniversarea Marelui Incendiu. Mă minunam încă gândindu-mă la cât de repede renăscuse orașul din propria-i cenușă, după acea tragedie de acum 22 de ani. Aceasta era ca o lecție bună pentru mine. Tragediile pot însemna atât un sfârșit, cât și un nou început.

Peste câteva minute trenul gonia, pufăind peste terenurile monotone ale Illinoisului. Unele frunze începuseră să-și schimbe culoarea, dar nu erau suficiente pentru a crea un peisaj feeric. Aveam o carte de citit în geanta de călătorie, dar gândurile îmi zburau mult prea repede ca să mă pot concentra, anticipând toate descoperirile care îmi stăteau în față. Îmi voi vizita mama din nou – cel puțin de asta eram sigură. Și voi încerca să descopăr ce vrea Dumnezeu să fac cu viața mea.

Mai târziu, am simțit că locomotiva încetinește, pregătindu-se să oprească în gara din Lemont. Data trecută când am mers la Chicago, aici urcase Silas în tren, îmbrăcat în costumul lui din stofă de prost gust și ducând după el sacoșa plină de elixire. Am închis ochii ca să-mi șterg din minte acea imagine a lui, preferând să-mi amintesc de Silas așa cum îl văzusem ultima dată, purtând smocking, papion și vestă albă de satin.

— Locul acesta e ocupat, domnișoară Hayes?

Am deschis ochii – și iată-l! Silas McClure în persoană! Am clipit, întrebându-mă dacă visam.

Zâmbetul lui era la fel de strălucitor ca becurile electrice din Orașul Alb. Inima era gata să-mi sară afară din piept. Mă uitam, pierdută, la Silas, apoi mi-am întors

repede privirea, amintindu-mi de săruturile noastre. Era doar un escroc ce mă urmărea, încercând să mă seducă să-l sărut din nou. Nu i-aș fi cerut niciodată să mă sărute, dacă aș fi știut că ne vom mai întâlni vreodată. Fusesem sigură că drumurile noastre nu se vor mai încrucișa niciodată.

Stătea în picioare, lângă scaun, așteptând să-i răspund la întrebare. Dar, mai întâi, aveam eu o întrebare pentru el.

— Ce cauți aici?

— Te însoțesc până la Chicago.

— Îmi pare rău, domnule McClure, dar tatăl meu nu ți-ar permite niciodată să faci asta.

Își ridică sprânceana, în semn de nedumerire.

— Violet, tatăl tău e cel care m-a angajat.

— Te-a angajat...?

— Da, așa cum m-a angajat și prima dată. Ei bine, nu m-a numit pe mine – în niciunul dintre cazuri – dar, din moment ce mi s-a încredințat mie sarcina în luna iunie, am putut să aranjez lucrurile așa încât să te pot însoți iarăși.

— Despre ce vorbești?

Trenul porni dintr-odată, ieșind din gară. Silas a trebuit să se țină de spatele scaunului ca să nu-și piardă echilibrul.

— Pot să mă așez? Întrebă din nou, arătând înspre scaunul de lângă mine. Inima îmi alerga mai repede decât trenul.

— Violet, mi-ai zis că știi adevărul despre mine.

— Da, că ești un hoț.

— Un ce?

— Știi tu... jaful de la târg, procesul de la tribunal, toate legăturile tale cu lumea interlopă ca s-o găsești pe mama – știu că ești un hoț.

— Violet, lucrez pentru Pinkerton.

Cuvintele lui păreau să atârne suspendate în aerul dintre noi. Nu le puteam pricepe sensul.

— Pentru... pentru agenția de detectivi?

— Da. Ai zis că știi.

— Adică... tu nu comiți crime? Tu... tu le rezolvi?

— Ei bine, facem mai mult decât a rezolva crime. Și o parte din munca noastră e chiar rutină. O firmă de avocatură s-ar putea să ne angajeze să conducem o investigație sau să emitem citații. Am fost, de asemenea, angajat să păzesc statele de plată sau să călătoresc sub acoperire cu trenul pentru a veghea de hoți.

Pentru asta au fost hainele mele de vânzător ambulant. A fost un noroc chior că în acea zi am fost ales să te însoțesc... Și trebuie să spun că nu m-am așteptat să fii atât de frumoasă. M-am gândit că voi însoți o fată bătrână urâtă – nu pe tine. De aceea nu îmi puteam dezlipi privirea de la tine în acea zi. Și tot de asta am fost îngrozit că voi fi văzut purtând acele haine răsuflate...

— Stai puțin. De la început... Tata te-a angajat ca să mă spionezi?

— Ei bine, nu i-aș zice așa. Compania noastră a făcut muncă de pază și protecție pentru tatăl tău în trecut și...

— E revoltător!

— Hei, nu te supăra pe mine, zise el după ce i-am tras un pumn în braț. El ține la tine. A vrut să se asigure că ajungi cu bine. I-a fost frică că vei da peste vreun pierde-vară lipsit de scrupule sau de prost gust.

— Precum un josnic vânzător de elixire?

— Exact.

— Și acum tata te-a angajat ca să-mi țină urma iarăși?

— Dacă nu pe mine, atunci ar fi fost altcineva, a zis Silas, ridicând din umeri.

— Ai fost plătit și ca să mă urmărești prin Chicago? De aceea am tot dat de tine și...?

— Hei, nu! Nici gând! Doar până la gară. După aceea, a fost ideea mea să te mai caut.

— Atunci jaful de la târg... Cei doi prieteni ai tăi trebuie să fi fost paznicii, nu hoții!

— Exact. Joe s-a decis să se dea drept femeie ca să-i prindă pe hoții care furau poșete în Pavilionul Femeii. Robert l-a prins pe unul dintre ei și a trebuit să depună mărturie la tribunal în ziua în care te-am întâlnit în centru.

— Deci, așa ai putut s-o găsești pe mama. Ești detectiv!

— Unul destul de bun, nu-i așa? Nu se putea abține să nu zâmbească.

— Dar în seara de la cazinou, cu Nelson? Erai de serviciu atunci?

— Administratorii târgului știau despre jocurile de noroc de acolo și suspectau că e vorba de o fraudă, dar sala era proprietate privată. Intrarea se făcea numai pe bază de invitație, așa că n-au putut aduna nici-o dovadă. Mulțumită prietenului tău, am putut intra la fața locului să facem câteva cercetări pentru ei.

— Am înțeles că crupierii au fost arestați cu toții. Am citit despre asta în ziar. Când i-am văzut uimirea de pe față, am adăugat: Acum citesc ziarul în fiecare zi. Mătușa Mart are dreptate. În felul acesta poți afla multe despre lumea în care trăiești.

— Ei bine, mulțumită ție și prietenului tău jucător, am primit un bonus frumos de la administratorii târgului pentru noaptea mea de muncă.

— Asta înseamnă că nu vei mai vinde Tonicul Nutritiv al doctorului Dean?

— Corect - și e păcat, pentru că speciala noastră formulă brevetată este făcută din extractul de carne de vită de cea mai bună calitate, întărit cu fier și rădăcină de țelină. Dacă suferiți de epuizare extremă, de oboseală psihică, de vreo slăbiciune de orice fel, de tulburări de coagulare sau anemie, tonicul nostru nutritiv vă va îmbogăți sângele și vă va ajuta corpul să elimine orice toxine acumulate. Ar trebui să-l încerci, domnișoară Hayes. Garantez că stimulează digestia și îmbunătățește circulația sângelui, iar dacă nu ești mulțumită îți dau banii înapoi.

Am început să râd fără să mă pot opri - până ce a trebuit să mă țin de burtă. Silas râdea cu mine. Avea un râs minunat.

— Pot să-ți pun o întrebare? am zis eu când, într-un sfârșit, ne-am oprit ca să respirăm. Când ai consolat-o pe mătușa Birdie și ai vorbit despre rai și despre Isus... ai... ești...?

— Sunt creștin, Violet. Pioasa mea mamă s-a asigurat de asta.

— Înțeleg. Nu puteam să nu zâmbesc. Și eu. Și încă o întrebare? Ce înseamnă A-ul monogramat pe batista ta?

— E A de la agent. Îl folosim ca să ne recunoaștem unul pe celălalt când lucrăm sub acoperire. E mai puțin evident decât P de la Pinkerton.

— Dar să presupunem că există un trecător inocent al cărui nume se întâmplă să înceapă cu A și el...?

— Ai pus destule întrebări, zise el, punându-și degetele pe buzele mele. Acum e rândul meu. Spune-mi, dacă ai iubi pe cineva și n-ai mai fi fost îndrăgostit înainte și nu poți să nu te gândești la ea zi și noapte, ai lăsa-o să plece din viața ta sau ai urma-o până la marginile pământului și ai lupta ca să-i câștigi mâna?

N-am crezut că inima putea să-mi bată și mai tare sau mai repede, dar acum îmi bătea și mai puternic.

— Aș lupta ca să-i câștig mâna.

— Am sperat că vei spune asta. A zâmbit și mi-a luat mâna, împletindu-și degetele cu ale mele. Bun, acum e rândul tău să mă întrebi. Știi, ador întrebările tale.

Eram atât de tulburată, că nu puteam gândi. I-am pus prima întrebare care mi-a venit în minte.

— Dacă ai putea alege, ai prefera să fii un fluture sau un licurici?

— Aș prefera să fiu o molie.

— Uhh! m-am înfiorat eu. Urăsc moliile. Și-a dat capul pe spate și a zâmbit.

— E un mister pe care nu-l voi înțelege niciodată. O molie e chiar un fluture, dar fără haine scumpe, nu-i așa? Dar dacă o molie zboară în jurul capului vostru, voi, femeile, țipați și-o alungați de parcă ar fi un monstru. Dacă un fluture face același lucru, sunteți fermecate. Spuneți: „Oh, ce frumos!” și văîntindeți degetul, încercând să-l faceți să aterizeze acolo. E aceeași insectă, nu-i așa? Cu excepția culorii.

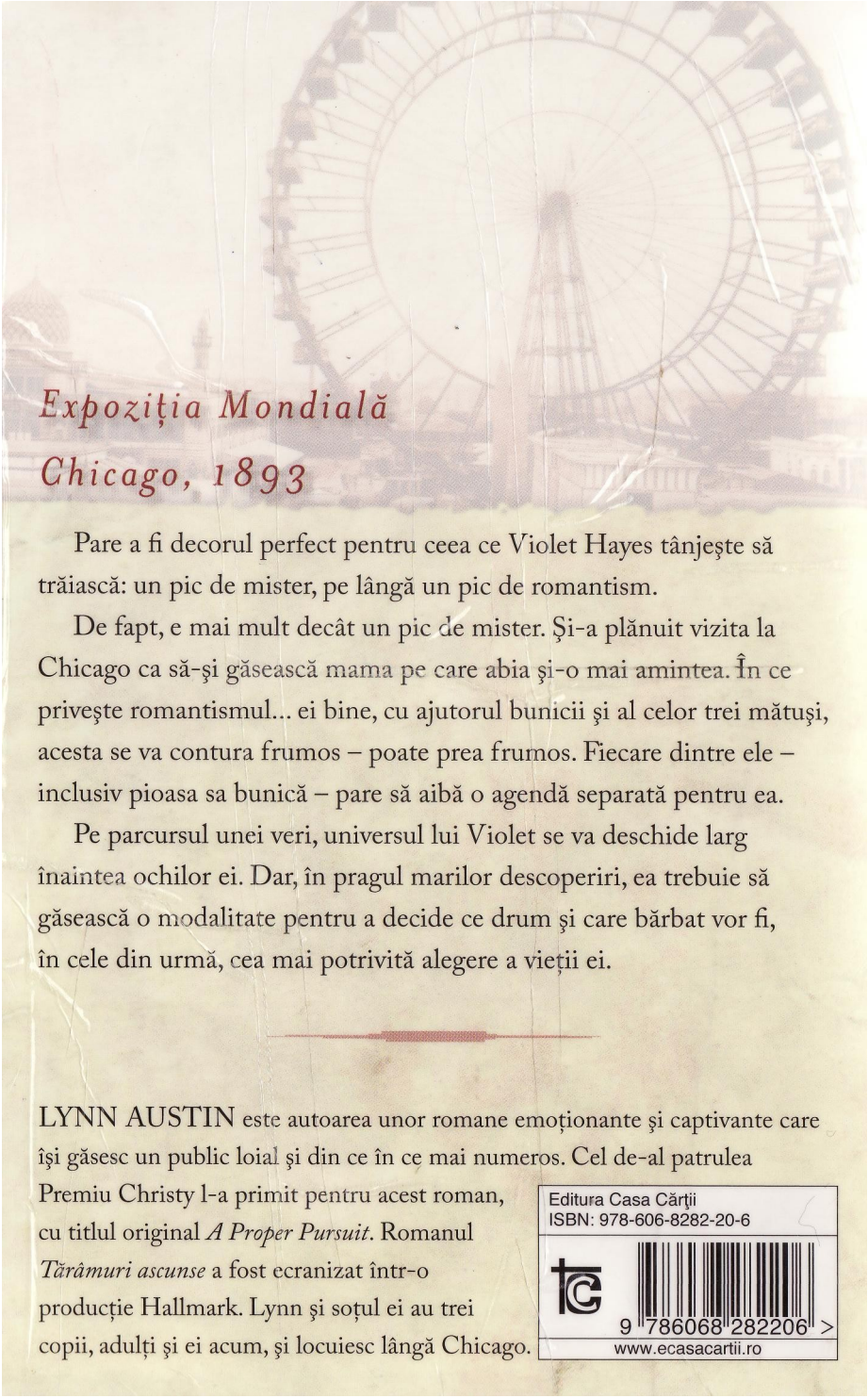
— Da, presupun că e, am zis eu, zâmbind. Așadar, de ce ai alege să fii o molie?

— Pentru că mi-ar plăcea să-mi croiesc drumul în viață fără toate acele culori extravagante și să fiu judecat după ceea ce sunt, nu după cum arăt în exterior.

— Ai dreptate, am zis, zâmbind la fel de larg ca și el. Nu trebuie să judecăm pe nimeni după aspectul exterior. Îmi voi aminti de asta data viitoare când un vânzător de elixire, îmbrăcat într-un costum lăbărțat, de stofă va urca în trenul meu.

Și astfel, dragă cititorule, am rezolvat prima mea *Istorisire adevărată despre crime* și mi-am trăit *Povestea de dragoste adevărată...*

Sfârșit

Expoziția Mondială Chicago, 1893

Pare a fi decorul perfect pentru ceea ce Violet Hayes tânjește să trăiască: un pic de mister, pe lângă un pic de romantism.

De fapt, e mai mult decât un pic de mister. Și-a plănuit vizita la Chicago ca să-și găsească mama pe care abia și-o mai amintea. În ce privește romantismul... ei bine, cu ajutorul bunicii și al celor trei mătuși, acesta se va contura frumos – poate prea frumos. Fiecare dintre ele – inclusiv pioasa sa bunică – pare să aibă o agendă separată pentru ea.

Pe parcursul unei veri, universul lui Violet se va deschide larg înaintea ochilor ei. Dar, în pragul marilor descoperiri, ea trebuie să găsească o modalitate pentru a decide ce drum și care bărbat vor fi, în cele din urmă, cea mai potrivită alegere a vieții ei.

LYNN AUSTIN este autoarea unor romane emoționante și captivante care își găsesc un public loial și din ce în ce mai numeros. Cel de-al patrulea Premiu Christy l-a primit pentru acest roman, cu titlul original *A Proper Pursuit*. Romanul *Tărâmurile ascunse* a fost ecranizat într-o producție Hallmark. Lynn și soțul ei au trei copii, adulți și ei acum, și locuiesc lângă Chicago.

Editura Casa Cărții
ISBN: 978-606-8282-20-6

9 786068 282206 >

www.ecasacartii.ro